Мова терня

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/28333698.

Рейтинг:	Зрілий
Архів Попередження:	Категорія "Графічні зображення насильства": М/М
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Відносини:	Гаррі Поттер/Том Реддл | Волдеморт
Персонажі	Гаррі Поттер, Том Реддл | Волдеморт
Додаткові теги:	Душевний зв'язок, споріднені душі, справи зі смертю, Сірий Гаррі, гороскопи, Законне зло Том, Згадки грецької міфології
Мова:	англійська
Серія:	Частина 1 "Великий чорний змій, що дихав вогнем
Збірки:	Найкращі Томаррі, Все найкраще зберігається тут, улюблені фіки hixpatch'a, Повне зібрання фіків про Томарріморт, Бібліотека снів, улюблені фіки Еша, Томаррі~, Attendez_la_creme □, Перечитати тисячу разів, Твори ГП варті того, щоб їх прочитати, Фіки ГП в стилі Слізеріна, THE UBIQ □ ☠ THE 🎭 UNIQUE □, Фіки Томаррі на потім
Статистика:	Опубліковано: 2020-12-26 Завершено: 2021-02-21 Слова: 116 007 Глави: 27/27

Мова терня

by KaedeRavensdale

Підсумок

Том Реддл - прекрасний, недосяжний, сповнений такої сили, потенціалу і гніву. Тепер його немає, бо Гаррі знищив його в Таємній кімнаті, коли простромив щоденник іклом василіска.
То що ж, в ім'я Мерліна, він робить, чекаючи на нього на вокзалі, трохи старший, ніж тоді, коли він бачив його востаннє, і, вочевидь, не маючи жодних намірів вчинити замах на його життя?

Примітки

Я зробив перерву в цьому фендомі на деякий час; у мене є наміри врешті-решт закінчити те, що я залишив висіти з іншими моїми роботами, або, принаймні, з більшими, але я хотів написати щось відоме для HP, щоб повернутися до нього першим, так що ось ми тут. Не знаю, як часто це буде оновлюватися, тому що я не маю часу, як раніше, оскільки більше не вчуся в школі, але я зроблю все можливе, щоб оновлюватися принаймні раз на місяць, якщо це можливо.

Новий початок

На місці, де ікло василіска довжиною з лезо пронизало його руку, тепер залишився лише шрам; піднятий, зморщений і не зовсім круглий, він відбивав сонячне сяйво сріблясто-рожевим блиском. Холодний на дотик, лише трохи, коли Гаррі обмацав його пошарпану форму кінчиками тремтячих пальців. Купе поїзда здригалося під ногами його сірих кросівок. Над головою, замкнена у своїй клітці, коли вони наблизилися до платформи 9 і ¾, зашелестіло пір'я Гедвіги.

Чарівні замки. Триголові пси. Дракончики. Еліксири життя, зроблені з каменю. Темний Лорд, що п'є прокляту кров єдинорогів. Повернімося до Дурслів.

Фенікси і срібні мечі. Домашні ельфи намагаються вбити - вибачте, захистити - його. Щоденник, що містить голодну пам'ять про хлопчика - осиротілого, напівкровного, нікому не потрібного хлопчика, який колись був таким, як він. Хто став Темним Лордом. Який намагався висмоктати з Джіні все її життя і колір і н а ц ь к у в а в на нього василіска. Хто хотів лише жити, а не виживати, порожній, як і сам Гаррі. І він убив його. Штрикав його, щоденник, іклами василіска, знову і знову, аж поки його руки не вкрилися чорнилом - надто темним, щоб бути кров'ю, але все одно густим і гарячим - і Том Марволо Ріддл розбився на стільки уламків амбіцій, отрути та світла, що розлетівся на шматки.

А потім знову повернемося до Дурслів.

Так, ніби він щойно не врятував життя ще одному студенту. Так, ніби він не втратив своє власне. Ніби він не вбив когось знову; когось, чия смерть змусила його магію здригнутися і закричати, відсахнувшись, ніби разом з примарою того, що **м о г л о б** бути, забрали якусь невід'ємну її частину.

"- Обіцяй нам хоча б писати, добре?"

Гаррі підняв голову від сліду на руці й недовірливо моргнув на Герміону крізь окуляри. "Так. Звісно." За умови, що йому вдасться поцупити необхідні припаси і винести сову через вікно. "Приємного літа".

Герміона мала кудись поїхати з батьками. Рон поїде до Єгипту, щоб відвідати свого старшого брата Білла, який виконував завдання зі зняття прокляття для Ґрінґотса. А він повертався до в'язниці. Цього було майже достатньо, щоб він пожалкував, що Том *не зміг* його вбити. Поїзд сповільнював хід. Все ближче до його загибелі. І хоча Гаррі хотів би, щоб він назавжди залишився в цьому проміжному стані між прибуттям і від'їздом, він знав, що цього не станеться. З в і с н о, це не заважало йому тягнути час. Принаймні, тягнути так довго, як тільки міг.

Попрощавшись з Герміоною і намалювавши на обличчі фальшиву посмішку, щоб пройти повз Візлів, Гаррі продерся крізь бар'єр, що відділяв перон від світу магів, і був негайно винесений зі станції потоком пасажирів. Як і очікувалося, дядько на нього не чекав.

"Гадаю, нам доведеться трохи почекати тут, Гедвіґо". У його голосі ледь чутно було вибачення, поховане глибоко під власною втомою, коли він ставив клітку з совою на сіру бруківку. "Він робив це і минулого року. Але все одно прилетів. Зрештою".

"Справді?" Гаррі застиг на місці, з такими широкими очима, що здавалося, вони ось-ось вискочать з голови і покотяться по підлозі. Він знав цей голос: темний, оксамитовий, з легким відтінком саркастичної насмішки. Знав це поблажливе і водночас болісно нудне гудіння, що лунало глибоко в глибині горла іншого хлопчика. Знав відчуття тепла від нього, у нього за спиною. "Боюся, що цього разу він не прийде".

Том Редл. Том Реддл, який був дуже, дуже, дуже гарний. Том Реддл, який колись був сповнений такої жорстокості, потенціалу та блиску. Том Реддл, який сказав йому, що Лорд Волдеморт - це його минуле, теперішнє і майбутнє, і дивився на нього з безпристрасністю, коли той лежав, помираючи, на брудній підлозі кімнати. "Це те, що великий Альбус Дамблдор посилає своєму захиснику? Співочу пташку і старий капелюх?

Але він був мертвий. Він, Гаррі, вбив його. Але він був там. Безперечно. Це не міг бути хтось інший. Тому що ніхто інший не відчував себе так... заспокійливо, стоячи поруч; так, ніби шматочок, якого він не знав, що бракувало, повернувся на місце. Навіть знаючи, ким він був, це відчуття не зникало.

Позаду нього продовжував говорити Ріддл. "Я мусив залишатися... ввічливим. Зрештою, це місце було під охороною - ймовірно, щоб тримати його і мене подалі - і я не хотів би, щоб мій найменш улюблений професор дізнався про все це занадто рано. Хоча, схоже, він не дуже добре захищав тебе від тих підлих створінь". Потім, на мить, його голос пом'якшав. Став делікатним, кришталевим і до болю щирим... напевно, він уявляв собі, що Волдеморт з усіх людей міг би зрозуміти його, не те що розділити його біль. Не кажучи вже про те, щоб розділити його біль. "Я бачив твою шафу".

Пауза тиші, під час якої Гаррі не наважувався поворухнутися, а Ріддл продовжував міряти його поглядом. Потім, таким тихим голосом, що майже загубився під гуркотом транспорту. "Там була криївка. На горищі сиротинця, де я жив. Матрона замикала мене там, доки я не ставав занадто великим, щоб поміститися. Поки я не навчився її зупиняти. Щоб їй було боляче, коли вона намагалася".

Нарешті Гаррі повернувся. Він не був певен, чого очікував. Але те, що він побачив, було точно не те, що він очікував. Глибокі сині очі були такими ж, пильними і гострими, але не хижими, як він бачив їх востаннє, зачіска була на місці, але він став трохи вищим. Трохи старший - близько двадцяти, хоча точніше він не міг вгадати, - одягнений у маглівський одяг, який, схоже, вийшов з моди, коли його тітка з кінським обличчям була в його віці. У його руках, що їх вільно стискали витончені пальці, була біла, як кістка, чарівна паличка.

"Тис". Він прокрутив паличку між пальцями. Я дивився, як він спостерігає за грою світла на полірованому дереві. "13 з половиною дюймів. Досить жорстка. Серцевина з пера фенікса. Брат твого власного." З плавною грацією змії, що нападає, він рушив, витягнувши руку з паличкою, і Гаррі з зойком відскочив назад. Проклинаючи себе за те, що його власну замкнено в багажнику в

щоб Вернон не вихопив її. Приготувавшись до прокляття чи якогось закляття, він зрозумів, що молодий образ Темного Лорда *простягає йому свою паличку,* а його плавно підняті брови роблять його до болю схожим на Снейпа. "Але наші палички - не єдине, що нас пов'язує. Щоб ти зрозумів, треба багато чого пояснити. Ти хоч раз їв, відколи пішов зі школи?"

Бурчання в шлунку дало відповідь на це запитання раніше, ніж він сам. Том знову штовхнув паличку на нього, з явним очікуванням і з помітним небажанням - він не хотів, щоб його ймовірний найлютіший ворог був озброєний, але не особливо хотів торкатися палички, яка могла - могла б? - вбити так багато, - що він взяв її. З її кінчика посипалися золоті іскри, і його охопило почуття глибокого полегшення. Його магія нарешті заспокоїлася, і він був задоволений, як не був задоволений відтоді, як знищили щоденник. Том погойдався на підборах своїх начищених черевиків, потемніння в очах було єдиною ознакою того, що він теж це відчув.

"Ми підемо до Дірявого Казана". Він махнув рукою, тулуб Гаррі стиснувся, клітка з совами - після того, як відчинилася, щоб звільнити Гедвіґу - зробила те саме, і відразу стало крижано ясно, що роззброєння було лише жестом поваги.
Ці бездонні очі ще мить оцінювали його, а потім, здавалося, дійшли якогось консенсусу, який Гаррі не міг назвати. "Я сумніваюся, що ти довіряєш мені настільки, що візьмеш мене за руку, якби я запропонував, тож про примару не йдеться. Ми погодимося на більш... незручну альтернативу".

"Таксі?" Гаррі пишався тим, як мало тремтів його голос, коли він говорив. Образ Волдеморта, в будь-якому віці і в будь-якій якості, який користується громадським транспортом, був смішним.

У кутиках його губів з'явилася усмішка, відкриваючи вістря іклів - ідеально білих і гострих, як у змії. "Лицарський автобус, Поттер."

"Пробачте?"

Ріддл просто витріщився на нього. Потім зітхнув. "Підійди до бордюру і підніми руку з чарівною паличкою на вулицю".

Довіряти йому на слово було, безперечно, поганою ідеєю, але в цей момент Гаррі, якому ще не виповнилося й тринадцяти, опинився посеред Лондона в руках якогось різновиду Темного Лорда, який, принаймні на даний момент, не виглядав таким схильним до вбивства, як він очікував. Тож Гаррі вийшов на тротуар, підняв чарівну паличку і з криком перекинувся, коли триповерховий яскраво-фіолетовий автобус вибухнув так близько від нього, що ледь не переїхав йому ногу. Моргнувши замурзаними скельцями окулярів, що тепер перекосилися на носі, Гаррі впіймав на собі осудливий погляд свого супутника.

"Взірець гідності та грації, Гаррісоне". Він намалював. "Величний."

Гаррі відкрив було рота, щоб вигукнути щось у відповідь, але його перебив молодий чоловік з обличчям, позначеним дірками, який стрімко спускався сходами їм назустріч. "Ласкаво просимо до Лицарського автобуса. Я Стен Шунпайк, і це", - він показав через плече на постать старого чоловіка, що сидів у такому ж старому кріслі, яке, здавалося, тріщало по швах. "Це ваш водій. Ерн. Куди ви сьогодні прямуєте?"

" *"Дірявий казан".* "Том не потрудився запропонувати йому допомогу, щоб піднятися з землі, чи то тому, що йому було байдуже до його скрутного становища, чи то тому, що знав, що той не прийме її, і, простягнувши блискучу монету, промайнув повз Стена з грацією, з якою Гаррі міг би сподіватися зрівнятися хіба що на мітлі. Маленькому крукові не залишалося нічого іншого, як піти за ним. Зі стелі звисала люстра, кришталеві фрактали, що капали з її плафонів, відображали його розгубленість у численних мініатюрах. "На твоєму місці я б поспішив сісти, перш ніж вони знову почнуть рухатися. Ця потвора як засіб пересування завжди... груба".

Темний Лорд-початківець розвалився на лавці, з довгими кінцівками та гострими зубами, і дивився на нього своїми майже чорними очима. Йому було лише дванадцять, хоча невдовзі йому мало виповнитися тринадцять. Гаррі не дуже розумів, що це означає, як і силу тяжіння, але якщо шістнадцятирічний Ріддл був прекрасним, то для версії, що стояла перед ним, у якої було ще кілька років, щоб повністю вирости в його риси, просто не було слів.

Це ж Вольдеморт, заради Мерліна! Що він робив? Волдеморт, який мав би бути трохи більше, ніж привид без власного тіла чи навіть чужого, щоб чіплятися за нього, як паразит.
Волдеморт, який оселився в щоденнику як голодний спогад і якого він заколов і к л о м василіска. Волдеморт, який "ввічливо" розмовляв з його родичами; який чекав на вокзалі, щоб викрасти його начебто заради того, щоб нагодувати; який віддав свою власну паличку, що не була йому потрібна навіть для складних заклинань, не промовивши жодного слова, але жестом, який, тим не менш, відлунював чимось незаперечним щодо його - безпосередньої - відсутності наміру заподіяти шкоду.

Гаррі не встиг зреагувати вчасно, бо наступної миті Стен закричав: "Забери її, Ерн!", і автобус захитався сильніше, ніж гірський троль, на спину якого він стрибнув рік тому. Ноги Гаррі відірвалися від землі, і він **п е р е к и н у в с я** назад на лавку, яку зручною рукою Тома поставив на місце і яку рух транспортного засобу з жахливим металевим брязкотом відкинуло вниз по проходу. Потім знову назад, коли автобус змінив напрямок і помчав бічною вулицею. Лавка, на якій сидів Том, була єдиною, яку не кидало з боку в бік, без сумніву, завдяки якомусь закляттю, і Гаррі зробив відчайдушний стрибок на відкриту половину лавки, коли автобус знову проїжджав повз неї.

"Гаррісоне, тобі вже набридло їздити на "Лицарському автобусі"?" Від веселощів шкіра навколо його очей зморщилася, і на передньому зубі з'явився ледь помітний щербинка. Тієї миті він виглядав надто досконалим - хижа рослина, кожен аспект якої був горщиком з медом, щоб заманити здобич, - і таким нестерпно болісним, неймовірно людським і живим, що Гаррі не міг не витріщитися. Він почав розуміти, хоча б трохи, чому так багато людей піддалися примхам цього чоловіка, який палав холодним вогнем, але чомусь все ще відчував тепло. І його затягнуло. Як метелика до полум'я. Як комета до сонця, що все поглинає. Завжди приречені на зіткнення.

У нього все ще була його паличка.

"До нашого приїзду залишилося небагато часу. Винаймемо кімнату, де ти залишиш свої речі, а потім пообідаємо. Потім ми поїдемо до Ґрінґотсу, я маю справи з ґоблінами. Справи, на яких вам потрібно бути присутнім".

"Яка з того користь?" Гаррі збрехав би, якби сказав, що йому коли-небудь подобалися гобліни.

"Багато чого ми обговоримо за обідом, коли я зможу гарантувати, що нас не підслухають". Раптова зупинка автобуса відкинула б Гаррі вперед обличчям, якби рука Тома міцно не схопила його за плече. Він знову відпустив його і піднявся, перш ніж Гаррі встиг подумати про те, щоб спробувати струснути його. "Ми прибули. Не будемо зволікати."

Затримка була останньою річчю в його думках, і крук вийшов з автобуса раніше за старшого, набагато врівноваженішого брюнета. Не встиг Том ступити на тротуар, як "Лицарський автобус" зник з черговим гучним тріском, що не надто відрізнявся від зникнення домашнього ельфа. Якби на зникаючого ельфа наклали сонарусні чари.

"Керес". Гаррі розгублено подивився на старшого чарівника. "Керес Перевелл - так ти відтепер називатимеш мене публічно. Твоя далека кузина."

Невимовлене "чи я правильно зрозумів" повисло в повітрі, аж поки Гаррі не кивнув і не штовхнув свого тренера об землю. Він ніколи не був у присутності Темного Лорда, жодної з його версій, без певних зусиль, і за відсутності очікуваної агресії він не знав, що робити з собою.

"Ходімо." Задоволений, Том провів Гаррі до вхідних дверей "Дірявого *казана"* і підвів його до столика, перш ніж хтось встиг зупинити їх або спрямувати кудись іще. Усно, хоча знову без своєї палички і, ймовірно, на користь Гаррі, Том наклав на стіл замовляюче закляття, а потім знову перевів погляд на нього. "Раджу тобі бути обережним з тим, що ти замовляєш; щось занадто важке зробить тебе хворим, якщо, як я підозрюю, ти не маєш звички харчуватися як слід. Навіть у Гогвортсі". Це прозвучало як слова з власного досвіду, а не просто спостереження чи щось, що мало на меті докорити. Немов відчувши хід його думок, інший чоловік закрутив головою, як допитливий крук, і сказав: "Під час Великої війни у них був пайок. Сиротинці отримували дуже мало. І няньки годували "диявольську дитину" тільки тоді, коли мусили".

Якщо Гаррі і знав щось про Волдеморта, то це те, що він надавав перевагу перекручуванню правди, а не відвертій брехні. Але навіщо бути таким відкритим, і чому саме йому? Навіщо все це робити? Чого він взагалі міг хотіти? У що він міг грати або чого прагнув досягти, демонструючи те, що він, безумовно, мав би вважати слабкістю? Що він отримав, перевернувшись і виставивши свій живіт перед ворогом, навіть таким молодим, як він, коли він тричі переміг його раніше? Навіщо показувати йому докази того, що він, під маскою, владою і поставою, був людиною. Що він теж колись був дитиною. Сиротою, колись. Непотрібним колись.

Як він.

"Ми поговоримо більше, коли ви зробите замовлення".

Що ж, Гаррі гадав, що не варто дивуватися, що брюнет був нездатний вимовити щось, що не звучало б як наказ. Навіть молодша версія Гаррі, здавалося, звикла до покори тих, хто його оточував. Впевнений у своїй вищості. Типовий слизеринець.

А Том був Слизеринцем, бо в його жилах текла зміїна кров. А змії, навіть такі молоді й дурні, як його власні змії, ніколи не робили жодного кроку без плану.

Чого хотів Том?

Його роздуми були перервані, коли бармен підійшов, щоб прийняти їхні замовлення. Гаррі, зрештою, вирішивши, що краще прислухатися до поради Тома, замовив домашній суп, а юний Темний Лорд замовив собі вогняне віскі, без добавок. Гаррі якийсь час потягував чашку, спостерігаючи, як той їсть, роблячи маленькі ковтки. Здавалося, смакуючи опік на язиці.
Коли він знову заговорив, Гаррі ледь не вдихнув свою ложку.

"Коли ми прибудемо до Ґрінґотсу, я маю намір замінити і Дамблдора, і тих жалюгідних маґлів як твій єдиний опікун. За допомогою кровного усиновлення, якщо знадобиться."

" *"Що?"*

Не збентежений його спалахом, старший чарівник спокійно випив ще одну чарку.
"Я не думаю, що я заїкався, але якщо це вас влаштує, я повторюю, що заїкаюся".

"Що значить, ти хочеш стати моїм опікуном? Ти ж Темний Лорд. Ти хочеш мене вбити!"

"Я - Темний Лорд, хоча на даний момент я виявився переміщеним на тимчасовому рівні. І я боюся, що це переміщення назавжди". Він зовсім не жалкував про це. "Мене найняв не один, а цілих два Вічні, щоб я доглядав за тобою, і ось я тут. Судячи з його реакції, Гаррі не здивувався порожньому погляду, яким він на нього подивився. "Ти знаєш, що таке душевний зв'язок?

"А варто?"

"Вони надзвичайно рідкісні. Їх не вивчають у Гогвортсі, але я сподівався, що, можливо, мені не доведеться все пояснювати". У його тоні з'явилася легка насмішка, і на якусь мить Гаррі здалося, що вони знову опинилися на знайомій території. "Це зв'язок між двома людьми, який робить кожного з них розірваною частиною цілого. Тільки коли вони разом, воно стає цілісним, хоча ця здатність не *обов'язково має* бути романтичною". Щось у тому, як він наголошував на цьому слові, змусило його замислитися, наскільки це справді так. "Рівні. Протилежності. Світле і темне, в рівновазі лише тоді, коли разом".

"Споріднені душі?" Він ніколи б не подумав, що за мільйон років скаже таке в контексті Волдеморта, минулої версії чи ні. Це була людина, яка вбила його батьків - яких він ніколи не знав і, здавалося, був приречений жити в тіні, незважаючи на це, і, можливо, мав трохи нереалізованої образи за все це - заради Мерліна. Звісно, він мав би принаймні відчувати себе *погано від самої ідеї.* Але все, що він відчував - це розгубленість, цікавість і *безпеку,* незважаючи на те, що був на відстані витягнутої руки від того, хто мав би бути його смертельним ворогом.

Його губа відстовбурчилася над зубами, так само, як і тоді, в кімнаті, коли він насміхався з Дамблдорової слабкості та його власної неминучої смерті. "Тож

маглівський термін, а пішохідний - ні. Але так. Долі пов'язані. А ти - мій. Моє старше "я" було вже наполовину

збожеволів від заходів, спрямованих на безсмертя, і пройшов решту шляху, коли кабала накинулася на нього за його агресію".

Отже, Волдеморт захищав їхній душевний зв'язок, який він відкинув, а не жертовність його матері, як усі думали. А це означало, що криваві палати, які Дамблдор розрекламував як єдиний захист і причину його перебування у Дурслів, причину, через яку його там і залишили, були марними. Його страждання, втрата дитинства були марними.

Гаррі стиснув кулаки на колінах. "Який був іншим". Він змусив себе вимовити ці слова крізь зуби. "Ти казав, що їх було двоє.

"Інший був єдиною річчю, якої я по-справжньому боявся, незважаючи на те, що Дамблдор любить думати. Смерті."

"Навіщо Смерті допомагати мені?" Безумовно, будь-яка сутність, що у о с о б л ю є смерть, чи то стереотипний жнець, чи щось зовсім інше, відчувала б себе обманутою через те, що їй неодноразово не вдавалося *померти насправді*.

Ще один ковток віскі, хоча майже чорні очі міряють його по краях келиха. Глухий стукіт, коли важка склянка опустилася на підлогу. "Я не можу тобі сказати, Гаррі". Він промовив тихо, і ці чорнильні очі затягли його у свою глибину. Невагоме відчуття, яке стримувало всю силу його обурення. Голос Тома, наполовину віддалений, відлунював у щоденнику. "Але я можу показати тобі".

З огидним нахилом вперед Гаррі, на відміну від раптових зупинок і рушань Лицарського автобуса, засмоктало вперед, у цю безпросвітну прірву. Ноги зі скрипом приземлилися на запилену дерев'яну підлогу. Достатньо було одного погляду на футляр з опаловим намистом і табличку з попередженням про прокляття, яке воно несло, щоб зрозуміти, де саме він опинився.

Боргін і Берк.

Ще одні кроки праворуч від нього привернули увагу Тома: молодий Темний Лорд перетинав кімнату, виглядаючи перевтомленим і втомленим, але *нормальним, коли* він попрямував до дверей і вийшов на вулицю під дощ. Гаррі поспішив за ним, перш ніж той встиг зачинити й замкнути за собою двері, і побіг за брюнетом голою вулицею Ноктюрн-аллеї, аж поки вони не опинилися на нижньому поверсі будинку, що виглядав як квартира. Гаррі ледве встиг зупинитися, як наштовхнувся на спину Тома - старший чарівник застиг одразу за порогом, навіть не потурбувавшись з а ч и н и т и з а собою двері.

Гаррі не бачив нічого поганого в цій, за загальним визнанням, темній кімнаті, але Том щось вловив, і це застигло його на місці на три вдихи, перш ніж він рушив з місця. Злісний змах чарівної палички, що розкидав світло по кімнаті, не виявив... нічого.

Шухляда письмового столу, присунута до протилежної стіни, висіла відкритою.

"Ні!" За мить він опинився на протилежному боці кімнати, Гаррі - трохи позаду, і втупився в порожнечу, що утворилася всередині. "Ні. *Ні!* Це неможливо."

Щось ворухнулося в його периферійному баченні, сміх - тонкий і очеретяний, як холодний вітер над відкритою могилою - пролунав, коли він обернувся. Том, поруч з ним, обертався. Гаррі бачив, як обличчя Темного Лорда стало білішим за простирадло, але сумнівався, що він справді виглядав набагато краще. Навіть знаючи, що це лише спогад - так само, як і видіння, яке дав йому щоденник, його не можна було ні побачити, ні почути, - він все одно відчував, як кров холоне в жилах.

Смерть виглядала зовсім не так, як очікував Гаррі: не було плаща, як у Снейпа. Ні коси. Ні крил. Високий широкий чоловік з дикою бородою, шкіра якого напівпрозорим шаром натягнулася над кістками. Він був загорнутий у тканину, виткану з беззоряного неба першої ночі, а на його голові сиділа зрощена корона з людської кістки. В одній руці він тримав гранат, в іншій - закривавлену золоту луску, а верхи на ньому сидів страшний пес з палаючими очима і кошлатою шерстю, чорною, як тричі перепалене вугілля.

"Втеча від смерті. Невже так ти хочеш називати себе, коли твій "політ" ледве розминувся з 25 роками - такий проміжок часу навряд чи вражає". Погляд Вічного був безжальним і без кінця тримав у собі кусючий зимовий холод. Пес дивився на Тома, похмурий і насторожений. Тоді Смерть поклала гранат собі на коліна і сягнула рукою в складки одягу. Витягнула щоденник. "Шукаєш це?"

Страх перемагає будь-який розум, і Том кинувся в атаку. Досить було клацання зап'ястя Смерті - лінивого руху, зробленого майже без роздумів, - щоб схопити його; зв'язати його кінцівки і підвісити в повітрі, примусивши його випустити паличку з рук, коли його хребет зігнувся...

"Ну ж бо. Поводься чемно, дитя магії. Здається, ти втручалася в те, в що не повинна була. Намагався мене обдурити. А я *не* люблю обманщиків". Собака під ним загарчав. З його набряклих ясен капала рожева слина. "Але, схоже, Доля прихильна до "Лорда Волдеморта" настільки, що зв'язала тебе з моїм господарем. Без сумніву, щоб захистити тебе від мене. Я не можу забрати твою душу, але це не означає, що я не можу змусити тебе служити". Непохитні пальці впиваються в шкіряну обкладинку. Кістка врізалася в папір. Чорне чорнило - кров, що виривається з ран на предметі, коли підвішений чарівник видав виття болю, не схоже ні на що, що він коли-небудь чув раніше. Звивається, як вмираюча змія у своїх путах, очі примусово заплющені, коли вираз його обличчя змінюється на риктус болю.

"Ти зайшов так далеко, що створив горокракс, Томе". Смертежер безпристрасно дивився на підвішеного чарівника, а нитки чогось сріблястого і сяючого чіплялися за його руку, наче вусики диму. Звільнившись від знищеного щоденника, вона з глухим стуком впала на підлогу. "Ти планував зробити більше, чи не так? Ти ж знав, що біль від розколу твоєї душі не зменшиться з викриттям". Том підняв голову, незважаючи на явний жах і тремтіння, що пронизувало його тіло. "Звичайно, ти зможеш витримати цей біль. Звичайно, "жахливого" Лорда Волан-де-Морта, "найвеличнішого чаклуна з усіх існуючих", так просто не здолати".

Істота не дала Томові жодного шансу відповісти. Загнавши руку, яка тримала чіпкі вусики, вперед у його груди. Не було крові, на яку очікував Гаррі. Жодних звуків розриву плоті чи ламання кісток. Брюнет задихнувся, що звучало зовсім не природно, його тіло сильно сіпнулося, перш ніж невидимі пута звільнили його, і він зім'явся на

підлозі. Не в змозі піднятися. Згорнувшись калачиком, він намагався вдихнути повітря, але це виглядало як геркулесове зусилля, і йому не вистачало повітря, щоб дихати.

"Твоя душа знову ціла. Ти знову смертний. Можливо, я повинен залишити тебе таким. Дозволити тобі виправдати свій самозваний титул і знову втекти, як боягуз. Спостерігатиму, як ти бігтимеш, доки час не залишить тобі іншого вибору, окрім як чекати мого удару". Скімлення, жалюгідне і нещасне. "Або ми можемо укласти угоду. І тоді тобі не потрібно буде тікати від мене, щоб зберегти своє жадане безсмертя. Але за все треба платити".

Вираз обличчя Тома, під плівкою болю, давав зрозуміти, що те, що йому запропонували, не було вибором. Прийняти новий шлях до того, що він шукав, або зустрітися зі своїм найбільшим страхом. З небажанням, що капало з кожного вигину його зім'ятої фігури, з волоссям у пилюці та диких кучерях і щоками, що волочилися по пощербленій підлозі, він кивнув головою. Здригнувся, коли сік кольору крові потекла по щоці. Блискуче рубінове зернятко притиснулося до його губ.

"Їж".

Гаррі вдарився головою об стіл, і в нього запаморочилося в голові. Том, що все ще царствено сидів у своєму кріслі, спостерігав за ним над порожньою чашкою. Бліді губи потоншали в сувору лінію, що віддалено нагадала йому Петунію. На мить йому здалося, що він все ще бачить пляму соку на своїй шкірі - червону і блискучу.

"Розкривати себе в такий момент слабкості... не бажано. Звичайно, жодна смертна людина, якою б могутньою вона не була, не може сподіватися протистояти такій силі, як сама Смерть. Навіть інші Вічні не в змозі протистояти їй, принаймні, так кажуть старі легенди". Склянка дзенькнула об стільницю. Гаррі здригнувся, його зелений погляд втупився в кривдника. "І дуже важливо, щоб ти мені довіряв".

Довіряти йому?

Довіряти *Воланду?*

Хто забрав його від Дурслів. Хто спілкувався з ним, як з дорослим, наче він був достатньо розумним, щоб розуміти речі і розуміти їхнє значення. Хто, вочевидь, був не лише його заклятим ворогом і Темним Лордом, а й спорідненою душею. Хто ще не вбив його.

Напевно, не збирався, на даний момент.

Снейп завжди мав звичку називати його ідіотом. Мабуть, він мав рацію.

Мерлін, власне, збирався дозволити Тому Марволо Ріддлу, Темному Лорду Волан-де-Морту, "називай мене Керес Певелл на людях", стати його *законним опікуном.*

Мабуть, не гірше за Дурслів.

"Яка ціна?" Він здригнувся від неприємних відчуттів, коли ці безпросвітні блакитні очі знову впали на нього. "Ціна, яку назвала Смерть".

Том на мить замовк. "Ти маєш зв'язок зі Смертю, який ще не усвідомлений, але це станеться в майбутньому. Через це він хоче, щоб розірваний зв'язок не потягнув тебе

вниз разом з моїм нинішнім двійником". Він сказав. "Як я вже сказав,

раніше: тільки в рівновазі разом. Якщо один з них опиниться по той бік завіси, то інший незабаром піде за ним. А якщо вони не зможуть, то розпадуться на частини. Дехто каже, що така доля гірша за смерть".

"Ти не погоджуєшся?" Гаррі накинувся на рештки супу, втративши апетит. "Тепер я

вільний від смерті, Гаррісоне. Мені немає потреби турбуватися про такі речі".

"Нічого страшного, якщо тобі від цього гидко, Томе". Що ж, немає кращого часу, ніж зараз, щоб імпульсивно перевірити, чи виживе він після того, як натисне на кнопки молодого Темного Лорда.

Один з маленьких м'язів на його обличчі смикнувся, але замість очікуваної насмішки на губах розпливлася блаженна посмішка. "Відраза до поняття "кінець" є природною".

Почуття самозбереження, яке, мабуть, походило з його Слизеринського боку, те саме, що ледь не змусило Сортувальний Капелюх кинути його до Зміїного Дому, було достатнім, щоб переконати його не казати вголос: "Звичайно, так і є".

"Що таке горокракс?"

"Найтемніше мистецтво, яке тільки можна собі уявити. Чорна магія. Магія душі." Брюнет стиснув пальці й злегка поклав на них підборіддя. Він дивився на нього з майже веселим виглядом, хоча в Гаррі склалося чітке враження, що це було пов'язано більше з тим, що він взагалі поставив таке питання, ніж зі змістом їхньої розмови, і в його очах танцювали вогники. "Інший Темний Лорд задовго до мене, Герпо Нечистий, був єдиним чарівником, якому вдалося створити таку штуку. Я мав намір зробити шість".

"Чому шість?"

"Тому що шість - це сім частин. А сім - найсильніше магічне число, хоча з ним конкурує, а іноді й витісняє в окремих видах мистецтва, трійка. Сім - це вік, до якого проявляється магія дитини. Віксен досягає повноліття у 17 років. Ви коли-небудь помічали, що Гоґвортс має сім поверхів? Сім основних класів. Які діти відвідують протягом семи років. Силу можна знайти в багатьох місцях, якщо мати розум і час, щоб її знайти".

"...Сім - мій квідичний номер."

Том поблажливо посміхнувся. "Пощастило." Сказав він. "Ти добре граєш у

квідич?" "Я наймолодший ловець у поколінні.

"Тобі подобається?"

Згадавши відчуття вітру у волоссі, який бив в обличчя, коли він пірнав, Гаррі посміхнувся. "Це чудово."

"Я прийду якось подивитися, як ти граєш. Як тільки ти повернешся до

школи." "А ти грав? Коли ти ще був у Хогвортсі?"

"На кілька років". Він сказав. "Переслідувач. Агресивний. Завжди в гущі подій. Але мітли ніколи не вистачало. Тож я кинув навчання на п'ятому курсі і навчився літати без неї".

"Хіба магія може таке робити?" Це мала бути найдивніша розмова з Волдемортом, з будь-ким, яку він коли-небудь мав. Це мав бути найдивніший *день у* його житті.

"Магія пов'язана з тим, що ви можете уявити, а не з заклинаннями, рухами палички чи законами. Це вірування вузьколобих дурнів, які ніколи не пізнають справжньої сили". Том сказав. "Не такі, як ми з тобою.

"Ти навчиш мене?" Невже він щойно попросив *Темного Лорда* навчити його

чогось? "Коли ти підростеш, Гаррі, і твоя сутність зможе впоратися з

навантаженням, так. Я навчу тебе."

"Чудово." Як він сюди потрапив, обідаючи з Волдемортом. Усміхався, як гадюка, над ідеєю вивчити все, чого він мав його навчити.

"Ти закінчив, Гаррісоне, чи хочеш ще поїсти?" Він

майже забув про суп. "Я закінчив."

Ці ріжучі берилові очі оглянули його, але, хоча Том здавався незадоволеним кількістю з'їденого, він кивнув і підвівся з-за столу, за яким вони сиділи. Клацнувши зап'ястям, він розвіяв мовчазні чари, що оточували їх. "Тоді вирушаймо до Ґрінготса. Звідти ми візьмемо кілька речей, які тобі знадобляться".

"Том". Він не міг імітувати грацію старшого чоловіка, тож і не намагався. Щасливий, що йому вдалося не спіткнутися об ніжку столу. Молодий Темний Лорд повернувся до нього, і на коротку мить на його обличчі промайнуло здивування, перш ніж він простягнув руку, щоб забрати свою паличку. Довгі, витончені пальці легенько торкнулися тильної сторони його долоні - іскра втіхи зажевріла там, де колись був біль.

"Довіряєш мені?"

Не зовсім. "Я знаю, що тобі не потрібно робити мені боляче".

"Дійсно. Це був просто жест. Так само, як і повернення". З майже обережною помилкою, н а ч е н е б у в упевнений, що Гаррі дозволить, Том спрямував його вперед, легким дотиком до його спини. Вийшовши на подвір'я, він відстукав правильний патерн - після того, як перевірив, що Гаррі знав, у манері, яка мала на меті навчати, а не бути поблажливою, що знову стало шоком - і повів його вузькими вуличками яскраво забарвленої алеї. Мармурова постать Ґрінготса здіймалася над горизонтом.
Том показав жестом, якого Гаррі ніколи раніше не бачив, найближчому гобліну, і той, після миті видимого шоку, повернув його, а потім кинувся вглиб берега. Замість того, щоб спрямувати Гаррі до однієї з ліній, його відвели до стовпа чекати.

"Що це було?"

"Жест поваги, відомий лише друзям "Нації Гоблінів"."

Волдеморт *дружив* з народом гоблінів?

Том підняв делікатну брову. "Я звернувся до темних створінь перед Віксеном Британських островів. Я знав, що для перемоги у війні мені знадобляться цифри".

"Я думав, що гобліни нейтральні".

"Дружити з фінансовою частиною Чарівного Світу все ще вигідно".

Ну... він не міг сперечатися з такою мудрістю. "Але хіба ти не дбаєш про чистоту крові?"

Його друга брова піднялася, і обидві зникли в лінії волосся. "Перевага *крові* - це нісенітниця, яка призводить до інбридингу, що, в свою чергу, призводить до придушення наших здібностей і, зрештою, до втрати їх усіх разом. А звідки, по-твоєму, з'явилися сквіби?" Гаррі й раніше слухав лекції від різних вчителів та Герміони. Усі вони ставилися з певною мірою нав'язаної, зазвичай ненавмисної, поблажливості до його потреби запитувати. У випадку з Томом, незалежно від того, наскільки очевидним був чи ні факт, про який йшлося, до нього ставилися так, ніби він мав би вже знати або з'ясувати його сам. Чим більше часу він проводив у присутності іншого чарівника, тим комфортніше почувався поруч із ним і тим більше переконувався, що захворів дуже і *дуже п о г а н о* . "Це була *магічна* чистота, в яку я вірю. Я не ненавиджу маглороджених, бо в них тече маглівська кров, Гаррі. Я сам напівкровка. Як і ти. І здатність бездоганно виконувати таку ментальну гімнастику осторонь такого прецеденту була б небезпечною для мене і моєї сили. Зрештою, полум'я революції, якщо з ним погано поводитися, має властивість поглинати і революціонера, а я не маю жодного бажання закінчити життя Робесп'єром. Ні, я ненавиджу маглороджених за те, що вони роблять з нашою культурою своїм невіглаством і упередженнями, які значною мірою походять від релігій, з яких вони походять, які засуджують магію як витвір зла і, в першу чергу, несуть відповідальність за дотримання статуту таємниці. Так багато наших традицій вже було втрачено до того часу, як я опинився на порозі Гоґвортсу. Я не можу уявити, наскільки все погано зараз".

Культура? Чарівний світ мав власну... ні, це було дурне *дурне* питання! Звісно, мала! То чому ж, навіть будучи вихованим Дурслями, відрізаним від усього магічного, він не зміг назвати жодної, окрім квідичу. Чому вони навіть не згадувалися в навчальній програмі Гоґвортсу? Чому єдині свята, які коли-небудь в і д з н а ч а л и с я в замку, були маглівськими?

"Я не знала, що існують канікули чарівників". Герміона, мабуть, знала, хоча б тому, що прочитала всі книжки, які потрапили їй до рук. Цей хід думок перервав вираз лисого, покірного жаху на обличчі брюнета; така ж щира емоція, як і біль. "Моргана". Важко було розрізнити через атмосферу банку, але Гаррі здалося, що він почув, як це слово тріснуло, наче шкаралупа кинутого яйця. "Якщо нічого не зробити, ми втратимо наш світ, Гаррі. Можливо, буде вже надто пізно".

У цих словах було щось таке, що змусило його серце стиснутися. Але перш ніж він встиг щось сказати, з'я в и в с я інший гоблін, і їх обох потягли іншим коридором до іншої кімнати, щедро обставленої золотом і дорогоцінним камінням, яке Гаррі ніколи не зміг би назвати. Гоблін, що сидів за столом, підняв очі, щойно двері зачинилися.

"Звичайно, Гаррі Поттер був би в компанії тимчасових дивацтв".

Том лише виглядав розваженим. "Вітаю, Залізне Ікло", - ввічливо написала табличка на столі, - "бажаю тобі процвітання, поки твої вороги тонуть у твоїй власній крові".

"Волдеморт, - пролунав терпкий голос гобліна, - відкинув прихильність Нації Гоблінів деякий час тому".

"Що ж, мій лихий друже, ти побачиш, що я походив з давніших часів, а отже, маю добру репутацію, згідно з милістю суду. Тим не менше, хоч і пізніше, але без мого супроводу, я хотів би зробити належне відшкодування; покаяння можна знайти в сховищі Певерелла".

"Сховище Певерелла, - пробурмотів гоблін, - таке ж сухе, як і сховище Ґонта".

"Я ніколи не хотів би припускати, що твої записи невірні, лихий друже, але будь ласка. Перевірте ще раз."

Гоблін вишкірив гострі зуби, але клацнув пазуристими пальцями і вихопив з повітря викликаний сувій. Розгорнувши його, він подивився вниз і завмер, а потім подивився на Тома звуженими очима. "Що ви накоїли, містере Ріддл?"

"Panta gemizontas, ola afta pou lampyrizoun sta vathytera meri tis gis tha einai dika sas. Oloi oi tisavrai ton nekron emeinan stis aktes tou Styx. Tou Acheronta. Pliromi gia to ploio. I gennaiodoria tou Adi kai oi anoteroi ypiretes tou." Не парселтонською. Не англійська. І, мабуть, не латиною, хоча Гаррі мав лише найтуманніше уявлення про цю мову. "А щедрість Аїда - це набагато більше, ніж міг би забажати навіть найжадібніший гоблін чи королева Безсмертних."

"Смертоносне поле". Залізні Ікла опустив пергамент назад на стіл і зник. "Ґрінготтс не бажає накликати на себе гнів Вічного. Особливо такого могутнього, як Смертежер. До справи, пане Реддл. Пане Поттер."

"Щасливо". сказав Том. "Я хотів би, щоб законну опіку у світі маґлів забрали від язичників, до яких його кинули, і передали мені. Том Марволо Редл. Я хочу, щоб законну опіку в магічному світі забрали від цього п'яного кодла Альбуса Персіваля Вулфрика Брайана Дамблдора і передали мені. Том Марволо Редл."

Залізне Ікло поставив галочку на іншому пакунку пергаменту, який він приніс.

"Я б хотіла усиновити його також, щоб у разі будь-яких спроб оскаржити це рішення, я могла б залізобетонно захистити свою правову позицію".

Поставив галочку.

"Я хотів би отримати будь-який з моїх перснів Лорда, а також щоб Гаррі Джеймс Поттер отримав будь-який з перснів Спадкоємця, на який він має право".

Поставив галочку.

"Я також хочу, щоб йому зробили повне медичне обстеження, з голови до ніг, фізичне і магічне. У мене є підстави вважати, що з ним жорстоко поводилися все його життя, або майже все, і я хочу знати, яких ушкоджень він зазнав і які потрібно виправити".

Поставив галочку.

"Будь-яку оплату за такі послуги беріть безпосередньо зі сховища Певерелла. Я вірю, що Грінготтс буде ретельним".

"Звичайно, містере Ріддл."

"Мені також потрібна документація, що підтверджує існування та біографію Керес Алексос Гонт-Певерелл, складена відповідно до моїх цілей".

"Це легко зробити, хоча це може зайняти кілька днів. Ми зв'яжемося з вами, коли документи будуть готові, щоб ви могли повернутися до світу чарівників і зайняти свої місця на Візенгамоті".

"Чудово, Залізне Ікло." Том був явно в захваті. "Крім того, я хочу, щ о б був проведений повний аудит сховищ Поттерів, а також будь-яких інших, до яких Гаррі успадкував доступ. Будь-які небажані чи непередбачувані, або навіть більше не потрібні платежі мають бути припинені. Усі вилучені з них артефакти будуть негайно повернуті. Я також хочу, щоб усі інвестиції були занесені до каталогу, щоб їх можна було скоротити пізніше".

"Щось ще, що ви хотіли б зробити?"

"Якщо Гаррі Джеймс Поттер отримав якусь пошту, яку йому ще не віддали, її потрібно відправити в маєток Слізеріна, щоб він міг почати отримувати те, що належить йому по праву". Том сказав. "Я також хотів би відкликати 1000 галеонів. На цьому сьогоднішні ділові потреби закінчуються".

"Чудово, містере Ріддл." Гоблін підвівся зі стільця, хоча його зріст - за столом - ж о д н и м чином не змінився. "Якщо дозволите, я спущуся вниз і принесу те, що ви просили. Чи не бажаєте тим часом чаю?"

Том хмикнув, потім глянув на Гаррі і сказав: "Гадаю, ще й печива".

"І печиво". З пергаментом у руці гоблін вийшов з кімнати. За мить з'явилася срібна таця, на якій стояв заварник з парою, дві порцелянові чашки та бляшанка з імбирними тритонами.

"Ходімо, Сліше". Нерозбірлива мова, занадто швидка, щоб він встиг зрозуміти, що вона означає. Том підняв тацю й переставив її зі столу на сусідній журнальний столик, а тоді вмостився на одній з червоних подушок. Червоних, як прапор Ґрифіндору. Як зернятка граната, затиснуті між надкушеними тремтячими губами наляканого чоловіка, якого катує істота, страшніша навіть за найстрашнішого Темного Чарівника всіх часів і народів. Коментар, що закрутився в нього на язиці, про те, що Спадкоємець Слізеріна виглядає так, як удома, серед багряного поля, помер, перш ніж він зміг його вимовити.

"Що ти сказав?" - запитав він натомість.

Том зупинився на півдорозі, готуючи чашку чаю: з більшою кількістю вершків і цукру, не міг не помітити Гаррі, він мав би припасти до смаку Темному Лорду. "Я думав, ти вмієш говорити.

"У мене... не було багато практики". Гаррі опустив погляд, відчуваючи безпричинне збентеження. "Можеш повторити? Трохи повільніше?"

Він очікував, що Том насміхатиметься з нього. Назве його дурнем за те, що він, грифіндорець, наважився думати, ніби він, грифіндорець, може бути гідний розпізнавального дару крові Слизерина. "Малий". Голос старшого чарівника був тихим. "Ти можеш аше-гаса... розумієш мене?" Гаррі німо кивнув. "Гаррісоне, ти хочеш вчитися? Знати?"

Чи хотів він мати можливість розмовляти зміїною мовою, як Том, коли йому заманеться? Це завдало йому стільки горя за останній рік, коли всі вважали його відповідальним за напади василіска. Але це також тісніше зв'язало б його з Томом. З *тим* Томом, який вважав його чимось захисним, лютим і незмінним. Не той гарчання, що зійшло зі сторінок щоденника Гоґвортса чи тіні, прикріпленої до потилиці Квіррела; мова тільки для них, яку ніхто інший не міг зрозуміти. Мітка, яка робила їх іншими.
Особливий.

Той, який він обрав за

власним бажанням. "Так".

Куточки його губ сіпнулися вгору у привид задоволеної посмішки. "Ми розмовлятимемо виключно парсельською мовою, доки ти не навчишся вільно нею володіти і не зможеш розпізнавати, коли нею розмовляють інші, і коли розмовляєш ти". Він сказав. "А тепер, ходімо вип'ємо чаю. І хоча б кілька бісквітів. Ти страшенно схудла і не з'їла навіть половини супу".

Гаррі прийняв чай з молоком і цукром і, щоб заспокоїти чоловіка, взяв пару імбирних тритонів з відкритої бляшанки, яку молодий Темний Лорд підштовхнув до нього. Відкусив шматочок під його пильним поглядом і злегка злякався, коли випив. "М'ята?"

"Гобліни досі пам'ятають моє вариво". Знову посмішка, лише ікла по краях горнятка, коли він випиває делікатний напій. "Очищає розум. І на смак приємний. Ти не заперечуєш? Я попрошу домашніх ельфів у Слизеринському маєтку зробити тобі власний горщик, якщо бажаєш. Як ви зазвичай п'єте чай?"

"...Як би там не було". Гаррі зізнався ще за мить. "Я ніколи не..."

"Отримав шанс з'ясувати цю відповідь". В його очах спалахнуло щось небезпечне, але він повністю контролював свої рухи, коли ставив чашку на блюдце, а блюдце - на стіл. "У маєтку є багато різних сортів пива. Щоранку ти можеш обирати одне з них. На це питання ми відповімо разом. На це та багато інших питань". Пауза, під час якої молодий Темний Лорд розглядав своє відображення в глибині чашки. "Крапля дощу. Океан. Немає сильнішої зброї, ніж знання. Особливо знання самого себе. Вивчай свої таємниці, нешкідливі чи ні. І навчіться їх оберігати."

"Ти впевнений, що ти не Волосся Рейвенкло, Томе?"

"Рейвенклов і Слизерин - обидва темні будинки, орієнтовані на розум, Гаррі. Різниця в тому, що орел прагне лише пізнавати, а змія - використовувати".

Залізне Ікло повернувся до кімнати якраз тоді, коли Гаррі доїв першого тритона, левітуючи жменю коробок різного розміру, коли прямував до письмового столу.

"Почнемо з прийняття крові". Гоблін підняв найдовшу скриньку з-поміж них, тонку й пласку, і підняв кришку. Тонкі пальці Тома обхопили руків'я стилета, оздобленого рубінами, і підняли його з подушки.

"Магія крові: давня, зобов'язуюча і темна. Хоча за таких обставин вона залишається легальною, ледь-ледь". Він оглянув лезо: гостре, сріблясте, блискуче, ідеально пряме. "Гоблінська сталь. Привілей. Твоя рука, Гаррі."

Дивлячись на клинок, який старший чарівник тримав надто впевнено, Гаррі неохоче простягнув руку, щоб Том узяв його. Перевертаючи її долонею догори.

"Не буду брехати і стверджувати, що це не буде боляче, але це не займе багато часу. І рана зникне одним заклинанням. Хоча, швидше за все, залишиться шрам". Він сказав. "Швидкий поріз. Обмін кров'ю. Клятва. І тоді ти будеш вільна від них усіх, щоб торувати той шлях, яким в в а ж а т и м е ш з а к р а щ е й т и ".

Вільний.

Гаррі ніколи в житті не був вільним.

Лезо холодно врізалося в його долоню, кров темніла на шкірі, забарвлюючи срібло в яскраво-малиновий колір. Том розрізав власну долоню, навіть не здригнувшись. Він міцно стиснув руку. Біль пронизував руку від місця з'єднання їхніх ран.

"Я, Том Марволо Ріддл, також відомий як Керес Алексос Гонт-Певерелл або Лорд Волдеморт, приймаю Гаррі Джеймса Поттера в свою родину. Я називаю його своїм спадкоємцем за обрядом долі, імені та маєтку і дарую йому весь захист мого роду і становища. Кров від моєї крові. Душа з моєю. Удар по тобі - це удар по мені, і я відповім т о б і т и м ж е : така моя клятва". Ці темні очі поглинули його. "Ти приймаєш?"

"Я... так. Так, я приймаю." Він не знав, що сказати. Сподівався, що цього буде достатньо.

Здавалося, що так, тому що Том відпустив його і - загадковим жестом і голосом, сповненим пошани, - сказав: "Хай буде так".

Відчуття було таке, ніби блискавка пронизала його тіло, з тріском спустилася до пальців ніг, а потім повернулася назад, перш ніж оселитися в його серці. Відчуття власної правоти накрило його, наче ковдра зі свіжого снігу. Обережно розтиснувши пальці маленького крука, Том провів вістрям чарівної палички складним візерунком по рані на своїй долоні. Лише переконавшись, що рана Гаррі повністю закрилася, він подивився на свою власну.

"Тепер, коли питання законної опіки над містером Поттером вирішено, давайте перейдемо до о б с т е ж е н н я й о г о здоров'я", - сказав гоблін. Гоблін сказав. "Крові, що залишилася від порізу, який він вже зробив, повинно бути достатньо. Помах однієї з рук Залізного Ікла викачав кров, перш ніж жоден з чарівників не встиг відреагувати. Вона розтеклася по пергаменту, наче чорнило, і темно-червоний колір утворив літери на потрісканій поверхні. Залізне Ікло вихопив його з повітря, як тільки напис закінчився. Гоблінові знадобилася лише мить, щоб відкинути вуха назад. "Містер Поттер ніколи в житті не бачив цілителя, окрім свого першого дня народження, причому не маглів, а маґлівського різновиду". Рука Тома злегка стиснулася на його плечі. "Медічіч у Гогвортсі бачив його, але тільки для того, щоб лікувати різні травми, ніколи не оглядаючи його належним чином. У нього були численні переломи кісток, вивихи та контузії, і всім їм не було надано навіть найпростішої допомоги.
Він недоїдає до такої міри, що його ріст сильно з а т р и м у є т ь с я , і, як наслідок, його здоров'я сильно страждає. Найбільш тривожним є те, що його магічне ядро перебуває під постійним напруженням лише для того, щоб підтримувати його життя; з такою швидкістю воно не зміцніє належним чином, і він ніколи не досягне свого повного потенціалу".

Він завжди вважав нормальним, принаймні для такого Чарівника, як він, коли синці, переломи, лихоманка та піт зникали за пару днів під дією його магії. І ніхто з тих, хто мав би знати про це краще, ніколи нічого про це не казав. Перш ніж він зміг висловити своє занепокоєння, Том важко зітхнув і сказав: "Я знаю здібного цілителя, що належить до Темних, який збереже наші таємниці. Я зв'яжуся з ним, як тільки ми закінчимо наші справи тут і в решті провулку сьогодні. Я був би вдячний за копію для моїх власних записів, і за копію для їхніх."

"Це буде просто зроблено для того, щоб це було організовано". Ікло сказав. "Наступними будуть персні, так?"

"Дійсно, лихий друг". Обличчя Тома повернулося до задоволеної напівусмішки, але щось у вигині його щелепи зруйнувало фасад спокою. "Спочатку Лорд, а потім Спадкоємець, якщо я правильно пам'ятаю?"

На обличчі Залізного Ікла промайнув слабкий блиск того, що можна було б назвати веселощами. "Ніби ви, містере Ріддл, коли-небудь думали, що це не так". Гоблін перебирав жменю ще нерозкритих коробок на своєму столі. "Ви, звичайно ж, теперішній Лорд Слизерин, теперішній Лорд Гонт і теперішній Лорд Перевелл. Перстень Ґонта, я впевнений, ви пам'ятаєте, залишався в руках цієї лінії, поки врешті-решт не опинився у вас. Що зробив з ним ваш нинішній колега, я не можу сказати, але він вважався втраченим разом з ним, коли він впав".

"Прикро. Але тим не менш, зараз з цим нічого не поробиш. Можливо, я сам зможу його розшукати пізніше". Том сказав. "А що з іншими? У минулому мені натякали, що я можу претендувати на інші згадані титули, але я ніколи не намагався зробити це офіційно".

Айронфенг видав звук, який Гаррі не зміг передати, і взяв першу коробку. Відкривши кришку, в і н п о б а ч и в к а б л у ч к у з чорною стрічкою. На масивному смарагді квадратного огранювання в центрі вибито знайому срібну змійку, що в'ється крізь слова *nos consequi.* "Перстень Слизеринського дому".

Гаррі закрадалася підозра, що перстень ідеально сидить на пальці Тома не випадково, а завдяки магії.

Другий перстень був зі звичайного золота, з округлим каменем у центрі, настільки чорним, що не відбивав світла. Як шаль, якою Смерть обгорнула себе у видінні, яке показав йому Том. "Перстень Лорда дому Перевелл".

Цю каблучку Том одягнув на протилежну руку.

"А тепер дзвонить Спадкоємець". Айронфенг відкрив першу скриньку, відкривши тонку смужку світлого золота, прикрашену прямокутним рубіном. В її глибині було викарбувано зображення оленя, який то з'являвся, то зникав з поля зору, коли на нього падало світло, поряд із фразою "*nostra furorem".* "Перстень Спадкоємця Дому Поттерів". Наступний перстень був срібний з товстим обідком. Димчасто-сірий камінь, без гранування, із зображенням сплячого гончака над словами *toujours pur.* "Перстень Спадкоємця дому Блек". Третій перстень був мініатюрою першого, але камінь у центрі був помітно світлішого відтінку зеленого. "Перстень Спадкоємця Слізеріна". Останній перстень являв собою чорну стрічку без каменю, травлення *nos lux in via* майже непомітне на матовій поверхні. "Перстень Спадкоємця дому Певерелл".

Гаррі витріщився на коробки, а тоді перевів погляд на Тома. "Я маю вдягнути всі чотири?"

"Персні лорда повинні носити всі, хто хоче використовувати їхню силу, з пом'якшуючими обставинами для тих небагатьох, хто має більше перснів, ніж пальців на руках. Але каблучки Спадкоємця не мають такої вимоги. Однак вам потрібно буде тримати їх усі при собі, оскільки ви можете захотіти носити різні каблучки для різних випадків, щоб досягти найбільш сприятливого результату". Том сказав. "Наразі носіть перстень Поттера і нічого більше. Він забезпечить достатній щоденний захист, принаймні на деякий час, і його буде найлегше пояснити, якщо хтось поставить під сумнів його присутність. Нам потрібно буде придбати скриньку, щоб зберігати решту, і тримати їх прихованими".

"Ми можемо надати вам таку скриньку, містере Поттер. За додаткову плату, звичайно". Коли Том махнув йому рукою, гоблін клацнув пальцями, і три інші персні зникли. На їхньому місці з'явилася ще одна скринька - маленька, з лакованого тикового дерева, прикрашена рельєфними зображеннями чарівних істот. Лише перстень Поттера залишився, щоб він надів його на палець. "Тричі постукай паличкою по кришці і уяви собі перстень, який тобі потрібен. Коли ви відкриєте скриньку, це і буде той перстень, який ви знайдете. Якщо хтось інший відкриє скриньку, вона виявиться порожньою".

"Дякую." Гаррі взяв маленьку коробочку. Новий перстень виблискував на його пальці. Червоний, як прапор його Дому. Червоний, як гранатові зерна.

"Ми розпочали перевірку і надішлемо вам повідомлення з будь-якою інформацією, яку знайдемо, містере Ріддл". Айронфанг дістав ікласту сумку зі сріблясто-зеленої шкіри і передав її через стіл Тому, який зі словами подяки засунув її у внутрішню кишеню піджака, який носив зі словами вдячності. "Наразі наша справа завершена. Нехай твоя скарбниця завжди буде повною, Смертоносець".

"І твої вороги вичерпаються". Востаннє обмінявшись кивками, Том повернувся до Гаррі й простягнув йому руку. "Ходімо, Слизько. Нам треба за покупками."

Ласкаво просимо до Слизеринського маєтку

Для Гаррі "ходити по магазинах" завжди означало або тягти за собою тітку Петунію, коли вона могла ризикнути його публічною присутністю, щоб притримати свої покупки, які призначалися для Вернона і Дадлі, або бігати по Діаґонській алеї в пошуках цьогорічного шкільного приладдя. Він ніколи не ходив за покупками для загальних потреб. І вже точно не для будь-яких потенційних потреб. Але у нього склалося чітке враження, що спроба розповісти про це Тому, ведучи його за собою впевненими кроками і граціозними рухами, ретельно дотримуючись достатньої довжини, щоб йому не доводилося напружуватися, щоб не відставати, нічим добрим не скінчилася.

Хоча, можливо, він не здивувався б цьому одкровенню, зважаючи на те, скільки спільного у їхньому минулому.

"Спершу ми завітаємо до "*Твілфіт і Таттінг"*. Судячи з вашого вигляду, ви потребуєте нового одягу. І я готовий посперечатися, що, окрім шкільної мантії, у тебе взагалі немає ніякого чарівного одягу".

Його здогадка була влучною, тож Гаррі не став перейматися відповіддю на запитання, просто відповівши: "А чому не "У *мадам Малкін"?*".

" "*Мадам Малкін"* - це респектабельний заклад, де продають шкільні *мантії і не більше того.* Звісно, не повсякденне чи вечірнє вбрання - сукні - якщо ви збираєтеся пересуватися у вищому суспільстві чистокровних". Том сказав. "Коло, в якому ми *будемо* рухатися; у нас не буде вибору, якщо ми хочемо врятувати наш світ".

"Чистокровний вищий світ" змусив його подумати про Малфоїв. Точніше, про Люциуса Малфоя і обличчя, яке скорчив цей слизеринець перед тим, як Добі зіштовхнув його зі сходів. Він почув, як старший чарівник тихо хихикнув, зморщивши ніс. "Ти збираєшся зробити мене темним, Томе?"

Думка про це наповнила його раптовим смутком. Болюче порожнє почуття, попелясте на смак і майже схоже на жаль. Брюнетка, що йшла поруч з ним, опустила очі, вдивляючись у його риси обличчя, перш ніж відповісти. Я не збираюся нічого тобі "робити", Маленький. Я лише дам тобі знання, щоб ти міг самостійно прийняти зважене рішення, гідне того, ким ти себе відчуваєш". Він провів довгими пальцями по своєму каштановому волоссю, залишаючи його трохи скуйовдженим. Це анітрохи не применшувало його зовнішності. "Я сумніваюся, що ти коли-небудь станеш по-справжньому Темним. Сірим або сіро-темним, не більше".

Були якісь відмінності? Його розгубленість, мабуть, відобразилася на його обличчі, бо Том знову тихо зітхнув і поклав руку йому на плече. "Тобі ще стільки всього треба вивчити. Так багато, що я сумніваюся, що Ґоґвортс під керівництвом Дамблдора коли-

небудь докладе зусиль, щоб навчити тебе". Тепер настала черга Тома засмутитися, хоча більшість людей, які просто проходили повз, не помітили б, як він зітхнув.

ледь вловимі інтонації в його голосі. Лише тривалий контакт із щоденником дозволив йому вловити емоції, що пронизували голос співрозмовника: яскраві кольорові цятки, розкидані по теплому баритонному пурпуру, покликаному обеззброювати, маніпулювати і командувати. "Почнемо з малого. Все, що ви повинні знати. Все, що ти хочеш знати. Зрештою, у нас з тобою вічність, ти і я. Але спочатку одяг".

Молодий Темний Лорд повів його вузьким відгалуженням Алеї, про існування якої Гаррі навіть не підозрював.

"Улюблений колір?"

Він злякався і витріщився на нього совиним поглядом. Вона була червоною. Як прапор його будинку. Як гранатові зерна. Як перстень на його пальці. Гаррі здригнувся. "Зелений."

Напівпосмішка знову з'явилася. Синьо-чорні очі танцювали з точковими вогниками світла, схожими на зірочки. "Улюблений колір грифіндорського лева - штандарт мого дому?"

"Так. Так. Смішно." Він буркнув, хоча й не так сильно, як хотілося б. "А в тебе?"

"А якщо я скажу, що вона червона?"

"Я б сказав, що ти брешеш."

"Можливо, так і є". Старший чарівник підморгнув. Посмішка ще більше скрутилася на його губах. "Ти ніколи не дізнаєшся. Темні чи пастельні?"

Не було жодного шансу, що його застануть мертвим у кольорах, які більше пасували до великодніх цукерок, які Дадлі завжди змушений був спостерігати, як навесні пригорщами жбурляє йому в обличчя. "Темно!"

"Чудово". Вони вийшли з вузького проходу на ґанок блискучої вітрини магазину, де були виставлені мантії та плащі з шовку та драконової шкіри. Над дверима сріблястим написом було викарбувано "*Твілфіт і Таттінгс*". "Тепер все, що потрібно зробити, це визначити ваш розмір".

Впевнено ступаючи і ковзаючи вперед з нелюдською грацією, він штовхнув двері. Дзвіночок над головою брязнув. Гаррі потягнув Гаррі за собою до самої крамниці, де в повітрі висів гострий запах попурумі - хоча що там могло бути, Гаррі не міг сказати - висів у повітрі. Навколо них здійнявся ліс полиць і вішалок, заставлених найтоншими тканинами, які Гаррі навіть не уявляв, що коли-небудь носитиме. Відьма з виразними рисами обличчя, схожа на бібліотекарку в Гоґвортсі, з'явилася, здавалося, з повітря, тримаючи в одній руці чарівну рулетку, а в іншій - паличку з блідого попелястого дерева.

"Добрий день, місіс", - Гаррі майже очікував, що Том схилиться в низькому поклоні й поцілує жінці руку. Але він цього не зробив, але схилив голову в королівському кивку. Глибокий каштановий чубчик спадав вперед у ці темні очі. "Я нещодавно врятувала свого бідного юного кузена від негідних опікунів і хотіла б мати для нього повний гардероб, включаючи повний набір вечірнього та святкового вбрання. Шкіра дракона і шовк акромантула. Темні кольори і білий". Він подивився на Гаррі, шукаючи ознак заперечення, але не знайшовши їх, сказав: "Так, я

Думаю, це все, що нам сьогодні знадобиться. Нехай все це буде йому за розміром, але не настільки, щоб було помітно; ми випустимо його, якщо буде потрібно, як тільки він досягне здорової ваги".

Рулетка летіла на нього, як розлючений шершень, і після шквалу змахів чарівної палички та вимірювань його відпустили, пообіцявши, що він отримає весь гардероб, який йому належить. Гаррі сподівався, що на цьому вони закінчать з магазином одягу, але Том просто взяв його за руку і повів глибше в плутанину стелажів і полиць.

"Я хочу, щоб ти вилізла з цієї безформної маси сірої тканини, в яку тебе поховали твої магли". Він сказав. "Вибери щось, що тобі подобається, і я сам перетворять це на тебе".

Гаррі безпорадно витріщився на стіну з блискучими кольорами, перш ніж навмання вибрати один із них. Глибока сапфірова тканина, м'яка і гладенька на дотик. "Що це?"

"Схоже, це шерсть єдинорога". Том підійшов до нього, доторкнувся до рукава і зробив стверджувальний звук. "Так. Поглянь, як вона переливається золотом у правильному світлі. Так ти найкраще розпізнаєш матеріал".

Сріблясta кров віддзеркалювала слабке місячне світло, що просочувалося крізь густий полог. Чорна постать низько схилилася над поваленою фігурою. "Я думав, що єдинороги білі."

"Дорослі тварини, з гриви та хвоста яких роблять стрижні для паличок, - так. Але лошата - золоті, і саме їхня линяла шерсть використовується у плетінні". Том сказав. "Але цього ти дізнаєшся лише наступного року. Ти плануєш піклуватися про чарівних істот?"

"Так. Так і є."

"Слід визнати, що Стародавні Руни та Арифметика є набагато кориснішими факультативами, але "Догляд за магічними істотами" був моїм улюбленим предметом. Я люблю тварин." Щось темне промайнуло на його обличчі, лише на мить, і він виправив "магічні тварини. І змій".

"Ти взяв... всі три?" Як? У них були часові проміжки, що перетиналися.

Ще одне гудіння, коли Том зняв синю мантію з вішалки, розгладжуючи її великою блідою рукою спереду, перш ніж натягнути на Гаррі. "Довелося найняти токаря, щоб він це зробив. Міністерство, навіть тоді, оточило все це такою кількістю паперів, що це просто смішно, але мені цього було достатньо, щоб впоратися з цим. Тодішній директор школи, Армандо Діппет, був майже засліплений блиском мого потенціалу. Як і більшість вчителів". Він майже відволікся від слів, коли простягнув мені мантію, зняту з вішалки. "Іди і вдягни його, добре? Я поміряю розмір, коли ти вийдеш. І зніми те жахливе лахміття, в яке ти зараз одягнена".

Гаррі зробив, як йому сказали, знайшовши маленьку вбиральню в глибині крамниці й зачинивши за собою завісу. Знявши з себе стару, заплямовану тканину, яка поглинала його, і замінивши її на мантію, що тривожно збивалася навколо його ніг, поки Том, тихо бурмочучи і киплячи очима, не поправив її посадку кількома точними змахами чарівної палички.

"Нарешті, - молодий Темний Лорд відійшов убік, щоб дати Гаррі змогу побачити себе в дзеркалі, що стояло поруч, - я зможу побачити чарівника під усім цим одягом".

Його відображення посміхнулося до нього і глянуло на Тома. "Ти добре підбираєш кольори, любий". Воно сказало. "Майже точнісінько як його очі. Хоча, гадаю, він трохи застарий для тебе. В одинадцять років."

"Мені дванадцять!" Його голос був на п'ять октав вищим, а обличчя - яскраво-рожевим. Він навіть не помітив, що мантія була кольору очей Тома. Це, звичайно, не було одним з факторів, чому він вибрав її!

Том тихо пирхнув і повів його геть від досить легковажного "так, дванадцять, вибач, любий" у дзеркалі до письмового столу. Обмінявшись невеликою купкою галеонів, вони знову вийшли на сонячне світло.

"Тобі, здається, незручно від того, що ти витрачаєш стільки золота за один раз". Будь проклятий він і його подібний досвід за те, що дозволяв йому помічати речі, які навіть його найближчі друзі, як правило, не помічали. З іншого боку, можливо, Рон і Герміона не завжди були надто спостережливими. "Я теж був таким. Колись. Але ми заслуговуємо лише на найкраще, бо незабаром станемо безсмертними Лордами Імперії Чарівної Британії. І нам ніколи не доведеться турбуватися про те, що у нас закінчаться гроші; дорогоцінні метали лежать у царстві смерті, зрештою. А померлі століттями складали підношення на берегах річок. Все, що коли-небудь блищало, і все, що коли-небудь буде блищати, - наше. Дбайте про важливіші речі, ніж золото і срібло".

"Це те, що ти сказав Залізному Іклу?" - запитав він, коли вони йшли. Про "щедрість Аїда"?

"Досить близько." Він сказав. "Я не часто використовую свої знання грецької мови". То ось що це була за мова? "Далі ми знайдемо тобі справжню валізу, в яку поміститься твій новий гардероб і шкільне приладдя. Потім завітаєш до *Чарівного звіринця, а потім* забереш свої речі з Дірявого *Казана* і попливеш додому".

Підлога? Тільки не це! Гаррі *ненавидів какаду*. "У мене вже є сова, Томе."

"Я знаю." Він сказав. "Я не буду дарувати тобі сову. Я дістану тобі змію. You did say you wanted practice."

"Мені не дозволять мати змію в Гоґвортсі. Дозволені лише сови, коти та жаби".

"Неправильно. *Рекомендуються* тільки сови, коти і жаби. Дозволено мати будь-яку домашню тварину, якщо вона не є небезпечною для інших студентів, а її власник має певні навички догляду за нею". Том сказав. "Напевно ти знаєш хоча б одного студента, у якого є щось інше?"

Гаррі ледь не дав собі ляпаса. У Рона, його найкращого друга, його клятого сусіда по кімнаті, був пацюк! І він ніколи не чув нічого про те, що йому чи його старшому братові, який володів пацюком раніше, завдавали через нього якогось горя.

"Сюди, Гаррісоне. Якщо мені не зраджує пам'ять, і це місце все ще існує, найкращі

стовбури можна знайти саме тут".

Гаррі не розчув назви закладу, до якого вони зайшли, але з першого погляду здалося, що це була крамниця чарівних меблів. Тепле повітря було наповнене п'янкими, майже хімічними запахами лаку для дерева та шкіри. Том розговорився з найближчим продавцем, розкидаючись термінами на кшталт "самоусадковий" та "збільшений інтер'єр", а Гаррі пішов оглядати виставку столів. Саме тоді, коли він проводив пальцями п о старанно вирізьбленій лусці дракона, дуже схожого на дорослу версію Норберта, за ним прийшов Том. Вони вийшли з крамниці з гарною чорно-срібною скринею, яку юний Темний Лорд стиснув і сховав у кишеню.

Чарівний звіринець був розташований на північному боці алеї, навпроти кафе-морозива "*Флоріан Фортеск'ю"*; Гаррі бачив це місце раніше, побіжно, але ніколи не заходив всередину. Двері були потріскані і складалися здебільшого із заляпаного скла, вправленого в раму з білого дерева. Том штовхнув їх і провів Гаррі всередину.

Перше, що вразило його, були звуки і запах; змішані запахи і крики міріадів істот, які одночасно шипіли, гарчали, верещали і нявкали. Друге, що його вразило, було відчуття клаустрофобії, коли стіни, викладені клітками, поставленими одна на одну, зімкнулися навколо нього. В одній клітці сиділа пара масивних жаб, кожна в сім разів більша за Тревора і така ж яскраво-фіолетова, як автобус "Найтбус". На підвіконні, виблискуючи, сиділа черепаха чи черепаха з панциром, оздобленим коштовним камінням. Равлики небезпечного помаранчевого відтінку дивними формами повзли по контейнеру, залишаючи за собою запаморочливі візерунки слизу. Понад хрипкими криками клітки, повної круків, Гаррі почув хлопання білого кролика, який раз по раз перетворювався на шовковий капелюшок і назад. Коти всіх кольорів крокували по своїх клітках, спостерігаючи за ним примруженими очима. Кажан-вампір звисав догори ногами з підставки, делікатно проводячи одним крилом крізь гострі ікла. Біля пари чорних щурів, що гралися зі скакалкою своїми довгими лисими хвостами, сидів дзижчачий кошик із заварними жовтими хутряними кульками.

"Купа пуховиків". Хіба ж це не повний рот? Том узяв Гаррі під лікоть і почав вести його вглиб крамниці. "Але ми тут не через них. Ходімо."

Тераріум, де вони тримали змій, яких пропонували на продаж, знаходився в самому кінці, ніби навмисно прихований від очей. Усередині їх було небагато: коричнева трав'яна змія, підв'язка зі смужкою помаранчевого кольору на шиї та чорна змія з лускою, схожою на скло.

"А, сонячний промінь." Том здивувався. "Повністю маглівський, але не з Європи". Обережно знявши кришку, він спустився в тераріум і простягнув чорній змії руку. "Можна ***тебе підняти?"***

Змія здивовано підняла голову, дивлячись на нього. Двоє інших теж підняли голови, висолопивши язики. "***Ви говорите?"***

"Ми обидва хочемо." сказав Том. "***Дозволь мені підняти тебе, зміє, і показати моєму супутнику, чому твій рід названо на честь сонця?"***

"Піднімеш мене?" Змія розгорнула свої котушки і почала тягнути своє чотирифутове тіло вгору по руці Тома. "***Ти можеш взяти мене. Насправді, будь ласка, візьми. Це місце не ідеальне."***

"***Думаю, що так. Ти найкрасивіша з нас трьох, і я візьму для нього тільки найкраще."*** Том підняв свою паличку до змії. "***Lumos."*** Біле сяйво

Магія розбилася об тіло змії на кольори веселки; танцюючі фрактали зеленого і синього прилипли до її боків; червоний, рожевий і жовтий закрутилися вздовж її спини. Гаррі здивовано витріщився, коли йому запропонували тварину. "Чудово, чи не так***?"***

"Так." Чорний язик торкнувся його пальців, перш ніж змія ворухнулася. Залишивши руку Тома для його руки і почуваючись як вдома на його плечах. Звивини блискучі і теплі там, де вони згиналися біля його горла. "Так і ***є."***

Жінка за столом, здавалося, була дуже здивована, коли дізналася, що вони хочуть купити змію. Тим більше, коли Том відкинув будь-яку пропозицію щодо тераріуму чи переноски. Заплативши їй, старша чарівниця вивела його назад на відкрите повітря.

"Яке полегшення бути подалі від цього шуму". Том дивився, як блискуча змійка тягнеться від шиї Гаррі до сонця. "Завжди такий галас. Є ідеї, як ти його назвеш?"

"У нього ще немає?"

"Говори, Гаррі. Ти можеш запитати його сам."

Гаррі незадоволено пирхнув, але зробив те, що йому сказали. При вигляді змії язик у Гаррі розчепірився.
"Як тебе звати?"

Змія висолопила язика, дивлячись на нього. "***Імена - це поняття теплокровних істот. Змії не мають їх з власної волі. Вони нам не потрібні."*** Вона сказала. "***Але я візьму будь-яке теплокровне ім'я, яке захоче дати мені мій співрозмовник."***

Гаррі моргнув, потім подивився на Тома. "У тебе є змія?"

"Звісно."

"Як ти його назвав?"

"Я назвав її на честь Мойри: Клото, Лахесіс і Атропос."

"Ти назвав свою змію трьома різними іменами?"

"Все стане зрозуміло, коли ви зустрінетеся". запевнив його Том. "Потурбуйся про те, щоб дати йому ім'я".

"Я не вмію давати імена, Томе." "Ти

ж назвав свою сову, чи не так?"

"Тільки тому, що переді мною лежала книга і я знайшов ім'я, яке мені сподобалося".

На якусь мить старший чарівник, здавалося, стримував бажання розсміятися. "Ну, а як щодо Геліоса. На честь давньогрецького бога сонця".

Досить підходяще для "Сонячної змії". "***Значить, Геліос.***

"***Тепер я Геліос?" -*** прошипів змій, затуплена голова хиталася туди-сюди. Потім він оголосив: "***Я приймаю твоє теплокровне ім'я, ораторе. Як звуть твою теплокровну істоту?"***

"Гаррі." Він сказав це, а потім жестом показав на свого супутника. "***А це Том."***

"Спікер Гаррі та спікер Том." Геліос поклав голову на плече крука. "
Так, думаю, мені це вже подобається більше, ніж clearboxnest."

Том спостерігав за їхньою взаємодією з якимось задоволенням у глибині очей. Він злегка посміхався, коли помічав, що Гаррі дивиться на нього. "Ти готовий повернутися до "Дірявого *казана", малий,* чи хочеш поїсти морозива, поки ми тут?"

"Морозиво з Темним Лордом" - ось де Гаррі Поттер переступив межу "занадто дивного". "Ні, дякую. Ходімо назад."

Він не думав про це раніше, надто відволікаючись на загальну дивність і потенційну небезпеку обіду з Томом, але він не пам'ятав, щоб старший чарівник мав нагоду винаймати кімнату, поки вони там перебували.

"Коли ви це взяли напрокат?"

"Кілька місяців тому. Коли я вперше приїхав сюди, в цей час". Том увійшов у двері і притримав їх для Гаррі. Раніше він говорив так, ніби ще не винаймав машину, біля вокзалу. А може, Гаррі просто не так зрозумів. Гаррі так не думав, але від надто глибоких роздумів його врятувало те, що Гедвіг приземлилася йому на плече з тихим улюлюканням, ігноруючи шипіння Геліоса.

"Привіт, дівчинко."

Підлога заскрипіла під ногами Тома, коли він підійшов до нього, простягаючи свій все ще зменшений стовбур. "Ми збільшимо його розмір, коли повернемося до маєтку. Чому б тобі не прогнати свою сову; сумніваюся, що їй сподобається ходити по підлозі".

Гаррі анітрохи не звинувачував Гедвігу. Спостерігаючи, як його сова з цікавістю розглядає Тома своїми великими бурштиновими очима. "Так." Він підійшов до відчиненого вікна. "Це, мабуть, гарна ідея. Хоча я не впевнений, куди їй сказати, щоб вона йшла".

"Маєток Слізеріна, острів Мен". Гедвіга ухнула, розправила крила і випурхнула у відчинене вікно. "Ходімо, Гаррісоне."

Молодий Темний Лорд провів його сходами вниз і до каміна, де зупинився і обернувся. "Ти коли-небудь користувався туалетом?"

Він уже відчував, як рожевіють його щоки. "Я опинився в "*Боргін і Берк"* замість того, щоб бути тут".

Окрім ледь помітного нахилу брови догори, Том не виказав жодного натяку на забаву. "Що ж, зробіть глибокий вдих, перш ніж ступити у вогнище. Тільки переконайся, що

він не дуже глибокий.

що ти не в змозі втримати його". Він підняв впізнаваний горщик зі смарагдовим порошком. "Заходьте."

Зробивши щіпку з усім небажанням у світі, Гаррі глибоко вдихнув і ступив у камін. Почув хрускіт холодного вугілля під ногами. Він вигукнув "Слизеринський маєток" з усією ясністю, на яку був здатен, і впустив порошок собі під ноги. За мить його змело потоком тепла і магії. Його окуляри сповзли з носа. Його мантія заплуталася навколо ніг. Його ноги спіткнулися. Наступне, що він пам'ятав, це те, що він лежав обличчям донизу на плюшевому килимі, а Геліос занепокоєно шипів.

За мить Том вискочив з полум'я, навіть не ворухнувшись, і опинився поруч з ним. Тримаючи його на ногах і оглядаючи його. "Боляче?"

Гаррі похитав головою. "Просто паморочиться в голові". Він зсунув окуляри

назад. "Таке щоразу трапляється. "І ти щоразу так приземляєшся?

Ще один збентежений кивок.

"Цей бовдур Каректус постелив килими відтоді, як я в нього працював, чи це все ще дерев'яна підлога?"

"Дерево".

Том підвівся з роздратованим шипінням і потягнув Гаррі за собою. "Тоді забудь про це". сказав він. "Ласкаво просимо, Гаррі, до маєтку Слізеріна, твого нового дому. Втрачена колись власність моєї родини, яку я відкрив для себе лише за допомогою записів, захованих у самій кімнаті. Я витратив кілька місяців, щоб відновити його, як під час, так і після школи, і придбати необхідних домашніх ельфів, щоб утримувати його укомплектованим. До речі, про ельфів, Кіпсі!"

Зі знайомим хлопанням перед ними з'явилася ельфійка, одягнена в маленьку зелену сукню служниці з гербом Слізеріна спереду. Її очі, схожі на тенісні м'ячики, стали величезними, коли вона побачила Тома, і наповнилися слізьми. "Майстер повернувся!"

"І я знову став самим собою". Гаррі здивовано дивився на разючу відмінність від того, як Лорд Малфой ставився до Доббі, і присів на рівень очей маленького ельфа. "Дякую тобі за твою багаторічну вірну службу. І коли я був тут, і коли я був божевільним, і коли мене не стало. Передай мою подяку й іншим. Це, - він показав на крука, - Гаррі Поттер. Мій підопічний. І моя душа. Він приїхав сюди, щоб жити тут, поки навчається в Гоґвортсі; стався до нього так, як ставився б до мене".

"Звичайно, Вчителю. Кіпсі розповість іншим, що сказав Учитель, про його подяку і про Молодого Учителя". Вона знову зникла з черговим хлопком.

"Малфої так не поводяться зі своїми домашніми ельфами". Він не знав, що ще сказати.

"Ні". Том випростався на повний зріст. "Більшість не знає. Але важливо пам'ятати, хто виробляє нашу їжу. І хто може легко отруїти її зі злості".

Що ж, справедливо.

"Поки ви тут, ви будете вільно розпоряджатися маєтком і прилеглими територіями, якщо не буде вказано інше. Я покажу вам вашу кімнату і переконаюся, що вам зручно і ви влаштувалися, а потім я відвідаю цілителя, щоб домовитися про його послуги для вас. Можливо, я не повернуся до вечері, але ми поснідаємо разом". Том пішов у сусідній коридор. Гаррі обтрусив попіл зі своєї нової мантії і поспішив за ним. Минаючи старовинні портрети, які спостерігали за ними обома із зацікавленим виглядом. Завернув за ріг. Повз вікно, з якого було видно зелену галявину, смугу темного лісу та гострий обрив узбережжя, і нарешті зупинився перед темними дерев'яними дверима. Гаррі взявся за ручку, коли Том показав йому, що треба йти далі, і штовхнув її. Кімната за дверима була втричі більша за окрему спальню Дадлі, оформлена в теплих нейтральних тонах і обставлена меблями з полірованого вишневого дерева. "Я не був певен, що ти вподобаєш, але колір можна змінити, якщо хочеш".

Гаррі знадобилася мить, щоб обміркувати пропозицію, перш ніж він похитав головою. "Ні." сказав він. "Ні, це геніально!"

"Геніальний і твій. Ніяких чужих рук. Не комора для мітел, не підвал чи шафа. Справжній простір для чарівника, з яким можна робити все, що заманеться". Том показав на невеликий отвір ліворуч від дверей. "Вони є в кожній кімнаті в маєтку, щоб зміям було легше пересуватися. Геліос може використовувати їх, щоб приходити і йти, коли йому заманеться. Клото, Лахесіс і Атропос, безсумнівно, скоро прийдуть, щоб провести розслідування. Не бійся. Вони знають, що не заподіють тобі шкоди."

Якщо тільки триіменна змія Тома не була неймовірно маленьким василіском, Гаррі сумнівався, що він злякається. "Дякую."

"Звичайно". Він повернувся, щоб вийти з кімнати. "Якщо не сьогодні, то побачимося вранці".

Двері за старшим чарівником зачинилися з тихим клацанням, залишивши Гаррі наодинці з Геліосом і його двома збільшеними валізами.

"***Це набагато краще гніздо."*** Геліос звучав схвально. "***Софтбокс виглядає теплим. Не міг би ти вкласти мене спати, динамік?"***

"Звісно." Знявши змію з плечей, Гаррі обережно поклав її на бежеву ковдру і перетнув кімнату, щоб відчинити вікно для Гедвіги, коли вона прийде. Зробивши це, він відчинив кришку своєї валізи і сягнув усередину, витягнувши спочатку плащ-невидимку, який засунув в одну з шухляд шафи, а потім альбом із фотографіями батьків, який дав йому Геґрід, що знайшов прихисток поруч із чарівною паличкою на тумбочці біля ліжка. Добре знаючи, що Том, швидше за все, планував спалити свій маглівський одяг, як тільки з'явиться хоч якась можливість, він залишив його в багажнику і зайнявся перенесенням своїх шкільних підручників з першого і другого курсу - крім Локхартових, які він, напевно, попросив би Тома спалити, - на красиву книжкову полицю біля вікна, поки до його вух не долетіли голоси, що наближалися.

"***-Маленьке пташеня!"***

"Ти навіть не знаєш, чи він говорить. Припини

кричати!" "Звичайно, він говорить! Вчитель

сказав..."

"Чи не могли б ви обидва припинити кричати? Я навіть не чую своїх

думок!" "Ти ніколи не можеш "почути свої думки", Атропос. Тому

що ти не думаєш!" "Ач! За що ти мене вкусив?

"Ти була на моєму шляху, Лахесіс!"

"Вона не може рухатися, ідіоте! Ми всі прив'язані до одного тіла!"

Гаррі вчасно обернувся і побачив, як у діру вислизнула змія з трьома головами, її помаранчеве тіло було облямоване чорною смугою, а довжина від носа до хвоста сягала семи футів. Права і ліва голови змії запекло сперечалися, а середня виглядала просто розлюченою.

"Не називай ***мене ідіотом, Клото! Ніхто з вас не здатен придумати нічого, що не було б пронизане дірками! Якби не я, ми б нічого не зробили!"***

"Чому ти..."

"Припиніть сперечатися при пташеняті! Він витріщається!"

Обидві бічні голови приєдналися до середньої, оглядаючи його, довге тіло піднялося, щоб краще роздивитися. Три язики тандемом висунулися назовні.

"***Е... привіт?"*** Він не знав, що й думати про цю істоту. "***Нічого, якщо я запитаю, що ти таке? У тебе три голови, тож ти не можеш бути звичайною змією.***

"Мій любий хлопчику," - сказала ліва голова, Клото, - "***Звичайно, ми не "звичайні змії". Ти що, ніколи не чув про рунічних змій?"***

А варто було? "***Я ще не мав справи з чарівними істотами, тож, боюся, що ні.***

"***А, вчуся."*** Язик середньої голови закрутився над носом. "***Він ще молодий і не линяв. Що це за час, мабуть."***

"Замовкни, Лачесіс!" Права голова тріснула.

"***Атропос!"*** Клото оскалилася, показуючи ікла. "***Чесно кажучи, я не знаю, чому ми тебе ще не відкусили!"***

"Тому що Учитель заборонив." сказала Лахесіс. "***Ви хоч п'ять хвилин не можете не сперечатися?"***

"Замовкни, Лахесіс!"

Клото зітхнув майже по-людськи. "***Ти що, зовсім недавно приїхав сюди, пташеня?"***

"Я щойно повернувся зі школи, так." Він сказав. "До ***речі, можеш звати мене Гаррі."***

"Гаррі."

"Гадаю, підійде. Мені подобається."

"Непристойно для чистокровної істоти! Схоже на те, як номагікапи називали б своїх дітей."

Цього разу обидві інші голови увімкнули правильну. "***Замовкни, Атропос!"***

Вони постійно так сперечалися?

"***Ти вже ознайомився з маєтком, Гаррі?"*** запитала Лачесіс, перекриваючи бунтівне бурчання Атропоса.

"***Поки що ні. У Тома не було часу показати мені все навколо, бо йому треба було йти, щоб подбати про щось інше."***

"Тоді ми з радістю проведемо для вас екскурсію." прошипів Клото, вже керуючи довгим тілом Рунеспору. Глухий до протестів Атропоса, незважаючи на їхню стрімко зростаючу гучність.

"***Я б з радістю."*** Він сказав навколо посмішки. "***Дякую."*** Залишивши Геліоса спати на ліжку, він пішов за масивною змією в коридор.

Керес Алексос

Примітки до розділу

> Я подумав, що, мабуть, зараз саме час сказати: це не буде історія, де Том "хороший". Він все ще такий же поганий, як і Волдеморт, і так само готовий робити жахливі речі, щоб отримати бажане, але я використовую підхід до нього як до законного зла, оскільки він повинен бути "нормальним", або, принаймні, настільки близьким до нормального, наскільки це взагалі можливо. Дамблдор, так само, не є "злим" у цій книжці. Якщо вже на те пішло, то ніхто не є "добрим" за стандартним визначенням цього слова, але всі вони роблять те, що вважають правильним, і досить сильно, а іноді й жорстоко, розходяться в думках про те, що це означає.

Дверцята шафи заскрипіли, коли Том відчинив їх. Він дістав стандартну чорну мантію зі срібними пряжками спереду, переодягнувся в неї і взув чоботи з драконячої шкіри висотою до телячої шкіри. Перевіривши свій зовнішній вигляд у дзеркалі, поправивши зачіску, а потім переконавшись, що має при собі копію медичного знімка крука, він оголосив, що готовий вирушати в дорогу.

Кинувши останній погляд на Муннін, де на жердинці сидів крук, якого він придбав, щоб надсилати листи, Том зник з тріском і вихором тонкої тканини. За мить він з'явився за кованими воротами знайомої садиби. Мало що змінилося з часів Абраксаса, хоча кричущі білі павичі, щоправда, були новими. Підопічні, як і раніше, впізнали його присутність і не зробили нічого, щоб перешкодити його проходу.

Він пройшов половину шляху по вигнутій, викладеній камінням доріжці, коли йому перегородила шлях дитина з сірими очима і платиновим волоссям. Тримаючи в руках блискучу мітлу і виглядаючи так, ніби він щойно зійшов з поля, Том згадав, що знаходиться одразу за найближчою стіною живоплоту.

"Хто ти такий?" - запитав хлопець. Очікувано зверхній тон, який давно асоціювався у нього з прізвищем Малфой, що заплямувало кожну літеру. Цього було майже достатньо, щоб його губи роззявилися від сміху, а ікла вишкірилися, наче змія, що вишкірила ікла. "Що ти тут робиш?"

"Мене звати Керес. Я старий... знайомий твого батька. І твого дідуся." Він плавно присів, щоб відповідати зросту хлопця. Зазирнув в очі. Легко вихопив його ім'я з поверхні його незахищеного розуму. "Я прийшов просити у вашої леді-матері послуг для мого нового підопічного, Драко. Але я хотів би поговорити і з твоїм батьком, якщо він вдома".

Очі дитини звузилися, підозрілі, але вона все ж таки кивнула. Можливо, його підштовхнув найменший поштовх примусу. "Солкі!" Ельф-чоловік у брудному лахмітті з'явився біля хлопчика. Том втримався від бажання посміхнутися. "Скажи мамі з татом, що до них прийшов "старий знайомий" на ім'я Керес".

"Звичайно, юний господар." Ельф зник з тріском.

"Вони будуть у вітальні, коли ми прибудемо до маєтку". Драко розвернувся і пішов, притиснувши мітлу до грудей і високо задерши ніс. "Ходімо зі мною."

Том підвівся і пішов за ним. Плутаючись між живоплотами, вони йшли по вигину стежки, поки нарешті не дійшли до маєтку.

Люциус і Нарциса Мелфой справді чекали на них, одягнені у вишукані мантії та з с у в о р и м и обличчями. Він мав туманні спогади про них обох, коли вони були дітьми, що ледве ходили, але ніколи не працював з жодним з них. На відміну від його теперішнього колеги. Люціус, принаймні, виглядав так, як Том очікував; у його рисах було легко впізнати привид Абраксаса.

Батько, мабуть, показував йому фотографії з часів навчання в Гоґвортсі, бо Лорд Малфой, глянувши на нього, став білішим за сніг.

"Нарциса!" І жінка, і хлопець підскочили від його голосу. "Забирай Драко! Негайно!"

"Але тату!"

" *"Вперед!"*

Жінка розгублено подивилася на чоловіка, взяла сина за руку і почала обережно виводити його з кімнати. Глуха до його скарг.

"Поверніться, коли закінчите, будь ласка, леді Мелфой". Том тихо покликав її. "Мені потрібні ваші унікальні здібності.

Люциус впав на коліна, коли двері зачинилися, а його довге платинове волосся розсипалося по підлозі навколо нього. "М-Мій Лорд! Ти повернувся!"

"Так, Люціусе." Том витягнув чарівну паличку і прокрутив гладке дерево між пальцями. "Я повернувся. Свого роду. Хоча це не найкраще місце для такої розмови".

"Звісно!" За мить чоловік уже стояв на ногах, хоча все ще відмовлявся зустрічатися з ним поглядом. "Ідіть за мною, мілорде. Велика вітальня там". Вони пройшли ще одним коридором і опинилися у вишуканій кімнаті в блакитних тонах, яку Том добре пам'ятав зі своїх попередніх візитів. "Чи можу я вам щось запропонувати?"

"Чай, мабуть". Том опустився на найближчий диван і розкинув руки на спинці. Спостерігаючи за очима Люціуса, що стежили за його паличкою. "Сідай, Люціусе.

Чоловік підкорився, ніби він не був господарем маєтку, в якому зараз сидів Том. За мить з'явився ще один ельф, який подав йому чашку чаю. Він потягнувся до своєї

мантії і

вийняв жменю листя м'яти перцевої. Розчавив їх між пальцями, перш ніж кинути в напій.

"Твій батько був моїм найстаршим і найвірнішим слугою. Саме тому я довірив йому свій щоденник". Перехиливши чашку, він спостерігав, як чоловік закам'янів. "Я знаю, що ти використав його в акті дрібної помсти. Я знаю, що він був знищений через твої дії. Так само, як і те, що ти доніс на мене після мого падіння".

Інший чоловік втиснувся у свій халат. Він притиснувся спиною до подушок стільця, на якому сидів. "М-мілорде, я..."

Том замовк, піднявши руку. "Щоденник, у тому вигляді, в якому він є зараз, був би зобов'язанням, оскільки він належить моєму нинішньому колезі. Що ж до твого доносу, то я тебе не звинувачую. Я збожеволів задовго до того, як тебе покликали до себе на службу. Забув, що саме я покликаний захищати. Ми змії, а не леви, і мені не потрібні послідовники, які потрапили до Азкабану". Люциус здригнувся, нахилившись вперед, щоб поставити чашку на блюдце. "Твій батько був моїм найстарішим і найвірнішим слугою, як я вже казав. Тепер, коли його немає, я сподівався передати цю мантію тобі. Якщо ти її приймеш".

Лорд Малфой дивився на нього з тривожною сумішшю цікавості та полегшення. "Мілорд?"

"Я маю берегти свої таємниці, Люціусе. Але я можу сказати тобі, що я прийшла з іншого часу. З часу, що передував моєму знищенню. І що я сиджу перед тобою прихильний не тільки долі і магії, але й смерті". Він сказав. "Мій двійник все ще існує. Прив'язаний до цієї рівнини діями, що звели його з розуму. І Дамблдор мудрий до його присутності. І скоро здогадається про мою, якщо вже не здогадався. У мене небагато союзників, в яких я впевнений. Я повинен діяти маленькими кроками. Не висовуватися і діяти з великою обережністю, поки я закріплюся. Повернiться з Пожирачів Смерті в Лицарів, якими вони колись були. Поки що ти єдиний, на кого я можу покластися. Я не можу дозволити собі використати мітку".

"Звичайно, мілорде! Знову служити - це честь для мене! Хлопчик Поттер..."

"Він пов'язаний зі мною душею і перебуває під моїм захистом з моменту його офіційного кровного усиновлення в моєму роду кілька годин тому". Том сказав. "Він справді здійснить свою пророчу долю рятівника, стоячи поруч з нами і рятуючи наш світ від самого себе. Наразі моя турбота полягає в тому, щоб закріпити свою присутність у Візенгамоті як нещодавно повернутого лорда ліній Гонта і Перевелла. Сподіваюся, ви мені в цьому допоможете?"

Не варіант, і чоловік це знав. Люціус кивнув. "Це була б честь для мене, мілорд".

"Чудово". Знову залізши в халат, Том дістав з внутрішньої кишені папір і передав його через стіл. "Покличте, будь ласка, свою дружину. Гаррісону потрібна її цілительська підготовка, якщо він хоче вилікуватися від тих маглівських проклять, які Дамблдор залишив на нього".

"Це...?"

"Результати його медичного сканування в Грінготтсі. Сьогодні. Вперше його обстежили належним чином відтоді, як мій колега залишив його сиротою".

Чоловік виглядав явно розлюченим, його пальці жорстко м'яли пергамент. "Це чарівна дитина!"

"Ще один доказ зламаної системи, до якої ми прикуті". Том сказав. "Будь ласка,

Люціусе." "Солки!" Ельф повернувся за мить. "Приведи Нарцису.

Не минуло й хвилини, як у двері увійшла леді Мелфой. Затяжна тінь розгубленості на її обличчі розвіялася при вигляді його чарівної палички. "Мій Лорд". Рука полетіла до горла.

Граціозний і плавний, як тінь, Том підвівся зі свого місця і торкнувся губами кісточок її другої руки. "Леді Малфой". Він повернувся до іншого чоловіка, його погляд впав на пергамент, який він все ще стискав у руках. "Мені потрібен твій талант цілителя. Я прийшов, щоб стати законним опікуном мого душогуба, Гаррі Джеймса Поттера - о, так, я впевнений, що ця новина вас здивує - і шавки, яких Дамблдор залишив йому, завдали йому жахливої шкоди. Мені потрібен був хтось, кому можна було б довіряти, щоб піклуватися про нього".

"Нарциса!"

Жінка була надто задоволена, що з'явився привід для того, щоб дистанціюватися, і швидко перейшла на бік чоловіка. Вона взяла газету, яку він простягнув їй, і почала читати. Том бачив, як тоншають її губи, а на високих щоках з'являються кольорові плями. "Благодать Гекати!" сказала вона. "Бідолашний хлопчик".

"Я добре заплачу тобі за твій час. І твою розсудливість." Том сказав. "Я був би вдячний, якби ви прибули до маєтку Слізеріна опівдні. Охоронці вас проведуть."

"Звичайно, мілорд". Нарциса згорнула папір і рушила, щоб віддати його назад, але знову відступила, коли він махнув рукою. "Для мене буде честю бути корисним".

Том нахилив голову. "Яке полегшення мати такого впливового союзника, на якого можна покластися в цей... небезпечний час". Він сказав. "Я не можу діяти відкрито, не знаючи, до кого ще можна звернутися, не маючи необхідної кількості людей і відволікаючись на певний проект, який Гаррі розпочав зі знищенням щоденника. Поки що ми зробимо все, що зможемо зсередини системи".

"Звичайно." сказав Люціус. "Все, що вам знадобиться, мілорде, лише на відстані одного дзвінка".

"Гадаю, нам обом піде на користь, якщо я знову повернуся до здорового глузду". Легким дотиком довгих пальців Том знову покрутив у руках тисовий жезл. "Якщо ми хочемо досягти успіху, руйнування і кровопролиття повинні бути цілеспрямованими, вони повинні відбуватися тільки тоді, коли їх не уникнути". Пауза тиші. "Думаю, краще, щоб Драко не знав. Принаймні поки що. Він ще малий. Діти імпульсивні. І, як усі Малфої до нього, він гордий. Він може проговоритися, не маючи на увазі, що це потрапить не в ті вуха".

"Що ми повинні сказати йому про вас, мій пане?"

"Що я далека кузина. Сім'я хоче відновити зв'язок. Коли він підросте, він може дізнатися, але не зараз". Він сказав. "Гаррісон вже знає, що мене можна називати Керес Алексос на публіці, поза певними колами. Я вже представився так, коли він зіткнувся зі мною, коли я п р и ї х а в ". Інший чоловік видав негідний звук удушення. Том притиснув його обличчя до чогось заспокійливого. Тепле. Відчув, як тонка шкіра навколо очей зморщилася в усмішці, якої він насправді не відчував. "Йому ще й тринадцяти немає. Дитина, яка не знає краще. Він не зробив нічого поганого".

Відчутне відчуття полегшення пронизало кімнату.

"Господи, ти повечеряєш з нами?" - запитала Нарциса. раптом запитала Нарциса.

А, знайома гра в етикет і тести. Саме ч е р е з можливість такої пропозиції він сказав Гаррі, що, можливо, не повернеться вчасно, щоб розділити з ним вечірню трапезу. "Ви вшанували мене своєю гостинністю, леді Малфой".

"Тоді, може, поїмо в зеленій кімнаті?" - це питання було адресоване її чоловікові, який кивнув головою.

"Звичайно, любий". сказав Люциус, а потім шанобливо схилив голову в бік Тома. "Прошу за нами, мілорде."

"Керес, будь ласка, з цього моменту і до ночі."

"Звісно."

Подорож до зеленої кімнати - досить не надихаючої за своїм кольором - була короткою. Йому запропонували місце на чолі столу, на почесному місці, на яке він вмостився з королівською врівноваженістю. За мить двері знову рипнули, впускаючи Драко всередину.

"Чому ми в зеленій кімнаті?" - запитала дитина.

"Тому що у нас гість, Драконе". Його батько сказав. "Ти зустрів Кереса по дорозі сюди, чи не так? Він твій далекий двоюрідний брат і розділить з нами вечерю".

Дитина продемонструвала належні манери і простягнула руку. "Драко Мелфой. Прошу вибачення за мою грубість під час нашої попередньої зустрічі".

"Вибачення прийнято, юний Драконе". Він обережно взяв маленьку долоню хлопчика у свою. Спостерігаючи, як сірі очі падають на слизеринський перстень на його пальці. "Називай мене Керес".

"Керес". Ще раз кивнувши, він відступив назад і сів на вільний стілець поруч. Коли перед ними з'явилася їжа - чудово приготована страва, яка легко могла конкурувати з тим, що пропонували в Гоґвортсі, - Том не міг не помітити, як хлопчик спостерігав за батьками, і як вони поводилися з ним.

Закінчивши готувати тарілку, на якій було достатньо всього, щоб бути ввічливим, він нахилився до дитини і знову заговорив. "Тобі подобається квідич?"

Драко почав і витріщився на нього, на мить ставши схожим на шоковану сову. Потім він повернув свій вираз обличчя до обережного нейтралітету і сказав: "Я шукач свого Дому, Гоґвортсу".

Шукач. Таку ж посаду займав Гаррі. Чи відчував він суперництво на шкільному подвір'ї? "І цей дім буде Слізерін, так?"

Він задер свого гострого носика, як маленький песик, що виструнчився перед грізним вовком. Забава від цього всього пульсувала в його крові, наче електричний заряд. Його магія танцювала навколо нього. "Звичайно!"

"Нехай ніхто ніколи не скаже, що ти не Малфой, маленький дракончику". Він сказав. "Ти пишаєшся своїм домом і своєю сім'єю".

Дитина роздулася, як задоволений Кнізл, і прицмокувала.

"Мій підопічний, і він теж обожнює цей вид спорту. Можливо, під час зимових канікул, коли справи в моєму маєтку налагодяться, ви могли б приїхати до нього в гості і пограти".

Очевидно, Люциус, якому не давала спокою тривала увага до їхнього сина, заговорив знову. "Як давно ти повернувся до Британії, Кересе?"

"Лише трохи більше місяця". І яким же було його потрясіння, коли він прокинувся через 50 років у майбутньому, знаючи лише дату та ім'я. Він навіть не знав, як виглядав його зв'язок до того, як розшукав його. На щастя, інформацію про Гаррі Поттера було не так вже й важко знайти. "Залишилося ще кілька питань, які потрібно вирішити, перш ніж я зможу рухатися далі з моїми намірами зайняти свої місця на Візенгамоті. Але це не повинно зайняти багато часу, перш ніж Темрява отримає ще один потужний голос на своєму боці".

"І Світло втрачатиме місця під твоїм патронатом?

Том нахилив голову. "Так, дійсно. На жаль, цього буде недостатньо, щоб скинути Дамблдора з посади, але це все ж таки буде удар". Він сказав. "Смерть від тисячі порізів. Повільна. І болюча." Якби ж то їхнє становище було достатньо надійним, щоб дозволити так розтягувати час. "Кожен крок повинен бути на рахунку. Ми не можемо дозволити собі жодного кроку з місця."

"Цілком вірно." сказав

Люциус. "Які у вас є

місця?" "Драко!"

"Ну, ну, ну. Все гаразд." Том знову повернувся до хлопця. "Шляхетний і найдавніший дім Ґонт, який також містить місця, відведені найшляхетнішому і найдавнішому дому Слизерин, від якого вони безпосередньо походять, а також найшляхетнішому і найдавнішому дому Перевелл". Очі Драко стали широкі, як галеони. "Я також, завдяки моїй нещодавно набутій владі, отримав у своє розпорядження місця, відведені Шляхетному і Найдавнішому Дому Блек, - він кивнув Нарцисі, - і ще одному просто

Шляхетному, позбавленому смаку Світлому Дому, який не буде тут названий".

У голові Драко крутилися якісь шестерні, але Том не намагався зазирнути за його очі. Повернувшись до старших Малфоїв, він побачив, що вечерю замінили на десерт.

"Вип'ємо, Керес?" запропонував Люциус, коли зі столу прибрали. Від цієї пропозиції Том не міг відмовитися, не наступивши Чистокровному на п'яти, тож він скористався шансом зробити це.

"Боюся, я мушу піти. Ще багато чого треба зробити. І я маю переконатися, що один хлопчик лежить у своєму ліжку, де йому і належить бути в таку годину, як ця".

"Тоді я тебе проводжу". Люціус приєднався до нього, піднімаючись на ноги. "Фло..."

"Не треба." Змах чарівної палички змусив вікно за спиною іншого чоловіка відчинитися. "Думаю, я полечу сам. Зрештою, приємною ніччю треба насолоджуватися. Пам'ятайте: опівдні."

Зміна була простою: легшою, ніж у Анімагуса, хоча для тих, хто дивився на нього, вона здавалася б ідентичною, оскільки його тіло зменшувалося, а чорнильне пір'я замінювало волосся і одяг.
Низько перекинувшись через плечі старшого Малфоя, Том вилетів у вікно і полетів у ніч.

Він летів годинами. Відчуваючи нічний вітер і морські бризки на своєму пір'ї. Спостерігав, як над головою змінюються зорі, а під ним хвилюється океан, аж поки, нарешті, внизу не з'явився маєток. Том склав крила під кутом всередину і різко пішов на зниження. Приземлився з легким глухим стукотом у кімнаті Гаррі. Гедвіґа загукала до нього зі свого сідала. Геліос згорнувся біля голови Гаррі, на подушці. Підлога заскрипіла, коли він перетнув кімнату, щоб стати над своїм підопічним. Легенько прибравши дикий чубчик з чола. Насупившись від колючого холоду, що йшов від його шраму.

Невже переді мною вже сидів інший горокракс? Обережно, щоб не розбудити його, притиснув подушечку великого пальця до шкіри сплячого хлопчика. Тягнучись своїм усвідомленням назовні. Відчуваючи, як щось вислизає з-під його ніг, відсторонений дотиком смерті, що вчепилася в нього. *Чорт забирай, це не могло бути навмисним. Але, тим не менш, це безперечно так. Гаррі сам є горокраксом.*

Це був факт, який Том волів би виправити тут і зараз. Висмоктати з хлопця кров, як вампіри висмоктують кров; як висмоктують душі з жертв викривлені пародії на Доторкнутих Смертю, відомі як дементори, що існують поза межами циклу. Але існував надто великий ризик завдати йому шкоди необдуманими діями. Він мусив залишити його там, де він був, доки не буде вжито належних заходів, а визначення таких заходів потребувало б зусиль і часу.

Переконавшись, що хлопчик у безпеці і спить, Том вийшов з кімнати - тихо зачинивши за собою двері - і попрямував знайомою дорогою до свого кабінету. Переступивши поріг, він зняв дорожній плащ і легким рухом зап'ястя розпалив вогнище. Клото, Лахесіс і Атропос підняли голови і прицмокали язиками.

"***Розкажи мені про нього."*** Дверцята шафи з алкоголем заскрипіли, відчиняючись.

"***Пташеня вже влаштовувалося у своєму гнізді, коли ми знайшли його, Учителю."*** сказав Клото.

"***Здається, він був задоволений гніздом; воно, безумовно, досить велике для нього".*** сказала Лахесіс.

"***Він занадто малий!" похмуро*** буркнула Атропос, коли поклала голову і знову заснула.

"***Ми провели його по маєтку під час вашої відсутності. Він розповідав про своїх товаришів по гнізду у великому кам'яному навчальному гнізді."***

"Є якась цікава інформація про них?" Вибравши запилену пляшку невідкоркованого Quintin Black, Том дістав з верхньої полиці склянку віскі і налив собі щедру п о р ц і ю обсидіанового віскі. Спостерігаючи, як світло від каміна танцює по його поверхні спіралями помаранчевого та золотого кольорів.

"***Там є крапчастий, якого він називає чоловічим ім'ям Рон." "***Швидше за все, це Візлі, судячи зі звуку. Мерлін знав, що ця сім'я, мабуть, і досі розмножується, як зграя кроликів. ***"Сусід по гнізду крапчасто-волосистого мав з тобою неприємний досвід, коли вони востаннє були у гнізді великого каменя. Твій уламок намагався її з'їсти."***

Це, мабуть, і є щоденник. Про його знищення згадувалося невдовзі після укладення їхньої угоди. Це б пояснило, чому хлопець одразу впізнав його, достатньо було лише звуку його голосу, і чому він виглядав таким шокованим, побачивши його.

"***Він також говорив про каштановолосого. З номагічного переказу."*** Магл, що народився тоді? Чому він не здивувався? Скривившись, Том зробив ковток свого напою і опустився за міцний дубовий стіл. "***Він каже, що вона дуже розумна. Що вона завжди використовує слова-інкблок, які тобі, здається, теж подобаються."***

Що ж, якби її любов до книжок переросла в бажання вчитися і переймати культуру світу, до якого вона долучалася, він би терпів її. Якщо це робило маленького ворона щасливим. Якщо вона буде корисною. Це він мав визначити для себе сам. Том висунув верхню шухляду і дістав чорнильницю, перо з орлиного пера та щоденник у простій чорній шкіряній палітурці.

Колись горокракс був зруйнований і не підлягав навіть магічному відновленню. Той, що був перед ним зараз, лише імітація. Але майже ідеальної схожості все одно було достатньо, щоб він посміхнувся.
Іноді це були прості речі. Перегорнувши порожню сторінку і відкривши чорнильницю великим пальцем, Том почав записувати результати подій дня. Разом із тривожною думкою про те, що Гаррі насправді був випадковим горокраксом свого нинішнього побратима, і всіма потенційними поправками до його планів, яких це могло б вимагати.

"***А вечеря?"*** Він зробив паузу, щоб випити ще один келих. Насолоджуючись плавним печінням міцного алкоголю в грудях. "***Він їв? Скільки? І що?***"

": ***Він з'їв стільки, що йому стало погано, хоча нам здавалося, що це небагато. Атропос має рацію, коли називає його маленьким".*** Клото сказав. "***Він з'їв трохи зеленого, що прислали малі істоти. І трохи помаранчевого. І вареного м'яса. І він сказав, що плоскі коричневі істоти були його улюбленими."***

Звісно, він з'їсть патоку. Том похитав головою і поборов неохочу посмішку. Він опустив склянку на півдорозі до чергового ковтка, коли Атропос запитав: "***Ваше пташеня помре, хазяїне?"***

Ниючий, порожній біль у животі, коли він лежав, згорнувшись калачиком на пошарпаному ліжку. Єдине, що він з'їв за три дні - заплісняві́лу скоринку черствої булки. Усе, що Вулз міг поділитися з **с и н о м** диявола. Пальці Тома стиснули склянку, аж поки кісточки його пальців не стали біліти на фоні навколишньої плоті. "***Ні, якщо мені є що сказати про це."*** Темна рідина в склянці зашуміла, коли Том поставив її на місце з важким стуком. ***"Ми обидва страждали під колесом, яке викував Фенікс. І ми зламаємо його, навіть якщо для цього доведеться спалити весь світ.*** Одне з полін у вогнищі з тріском розкололося, здійнявши подагру іскор, що вихором злетіли в димохід. "***Деякі ліси, зрештою, можуть відродитися лише після згарища."***

Закладання фундаменту

"***Спікере, сова дивиться на тебе."***

Гаррі прокинувся від шиплячого голосу Геліоса. Перед очима розпливлося світло і кольори. Коротке відчуття паніки охопило його, коли він усвідомив, що там, де він опинився, не було ні Нори, ні Номера 4, ні Гоґвортсу, перш ніж спогади минулої ночі повернулися.
Повертаючись додому потягом, він виявляє, що замість родичів на нього чекає молодий Темний Лорд. Лицарський автобус. Видіння Смерті і угода, яку він був змушений укласти. Грінготтс, персні та усиновлення по крові. Покупки в Діагональному провулку. Повернення до маєтку, який йому сказали називати домом і дали свободу дій, і він провів цілу ніч, блукаючи ним у компанії снігової сови, сонячної змії та Рунічного Духа.

Раціональна частина його все ще не могла повірити, що все це не було якимось химерним гарячковим сном.

"Хедвіг". Сон все ще тиснув й о м у на плечі, коли він простягнув руку в пошуках окулярів. Коли він нарешті знайшов їх, то насунув на обличчя. "Припини витріщатися на бідолашного Геліоса. Ти змушуєш його нервувати."

Його знайома обурено загукала і зашелестіла пір'ям на жердинці.

"І тобі доброго ранку".

"***Ти залишив вікно відчиненим, гучномовець."*** Луска Геліоса була прохолодною і гладенькою на його шкірі, коли змія залізла під зім'ятий синій халат, в якому він спав, не маючи нічого кращого, щоб переодягнутися. "***Інший співрозмовник прилетів пізно вночі на чорних пташиних крилах. Він дивився, як ти спиш, а потім пішов."*** Том був там минулої ночі? Дивився, як він спить? Не робив йому боляче? Значна частина Гаррі все ще чекала, що буде далі, і що молодий Темний Лорд накинеться на нього, як тільки його пильність впаде досить низько. "Холодно***. Будь ласка, заткнися."***

Таке воно, життя зі змією, подумав Гаррі, коли тебе використовують як грілку і просять зачинити вікно. На мить у голові промайнув образ Драко, який тремтить, тримаючись за гарячий камінь і скаржачись на протяги, і Гаррі не втримався, щоб не розсміятися, коли змахнув ногами з завеликого ліжка. Скручуючи пальці ніг на ногах, він перетнув кімнату і зачинив вікно.

За мить Гедвіга пурхнула йому на плече, не звертаючи уваги на здивоване шипіння Геліоса, затиснувши в дзьобі пергамент.

"Це для мене?" Хедвіг хрюкнула і, взявши пергамент, ніжно пощипала його за кінчики пальців. Розгорнувши його, він знайшов коротку записку від Тома.

Приходь до їдальні, коли прокинешся, Гаррі. Нам треба дещо обговорити.

P.S. Якщо ви ще не знайшли, двері до вбиральні знаходяться в ніші праворуч.

На щастя, він дізнався цю інформацію від Клото, Лахесіс і Атропоса - точніше, від Клото і Лахесіс, тоді як Атропос лише гаркнув на нього за те, що він користувався його очима - напередодні ввечері. З Гедвігою на плечі, яка все ще радісно сиділа, і Геліосом, який все ще бурчав на шиї, він пішов до вбиральні, щоб привести себе до ладу перед днем.

За межами Гоґвортсу йому не доводилося митися у справжній ванній кімнаті. Тітка Петунія змушувала його користуватися садовим шлангом зі слабким потоком крижаної води, щоб митися, коли виникала така потреба. "Ванночка", яку йому виділили, за розмірами була більше схожа на маленький басейн.

Витершись і переодягнувшись у синю мантію, Гаррі взяв свою чарівну паличку з тумбочки біля ліжка і вийшов з кімнати. Зробивши кілька неправильних поворотів, він нарешті знайшов їдальню.

Довгий, величний глянцевий стіл, що стояв напередодні ввечері, перетворився на менший, більш інтимний ансамбль для двох осіб. Все з того ж темного вишневого дерева. Він виглядав майже недоречним у порівняно велетенській кімнаті. Молодий Темний Лорд вже сидів, одягнений у сорочку на ґудзиках і приталені штани. Одна нога була закинута на іншу, а чуб падав йому на очі, коли він читав свіжий випуск "Щоденного *пророка"*. Перед ним стояла паруюча чашка м'ятного чаю.

Почувши, як відчинилися двері, Том згорнув газету і випростався. Ці темні очі знайшли його за мить. "Доброго ранку, малий". сказав він. "Як спалося?

"Чудово". Ліжко в кімнаті, яку йому виділили, мало бути зручнішим, ніж у грифіндорському гуртожитку. Том жестом показав на тацю, що стояла по той бік столу, і Гаррі простежив за його поглядом. Він розгублено нахилив голову, побачивши маленькі круглі контейнери, що чекали на нього. "Що це?"

"Чай". Том відклав складений папір і відкинув волосся з очей. "Я ж казав тобі, що ти можеш щоранку обирати іншу заварку, якщо хочеш. Обирай, і Кіпсі заварить його для тебе".

Там мало бути щонайменше двадцять різних бляшанок! Він сумнівався, що навіть у Гоґвортсі було стільки чаю. Вибравши навмання бляшанку, Гаррі відкрив її і обережно понюхав вміст. Майже приголомшливий аромат чаю захлеснув його, і він здригнувся. Не звертаючи уваги на тихий сміх Тома. У другій бляшанці він упізнав ромашку, бо н е раз готував її для Петунії та її жахливих "друзів". Нарешті він зупинився на чомусь солодкому і квітчастому, що, як повідомив йому Том, після того, як він передав його Кіспі, називалося "чорним".

Сніданок з'явився поруч із маленьким чайником: повна тарілка яєць, бекону та пудингів.

"Сідай, Гаррі. Настав час тобі нормально поїсти, а не тільки пиріг з патокою".

Ворон відчув, як у нього горить обличчя. "Я не просто їв патоку! Це тобі Лахесіс сказала?"

"І Клото". Тонкі губи знову розтягнулися в кумедну посмішку. "Всього потроху, будь ласка. Чим швидше ми повернемо вам здорову вагу, тим краще".

Гаррі, бурчачи собі під ніс, узяв свою тарілку і наклав собі всього потроху. Хоча б для того, щоб задовольнити пильний погляд Тома. "Геліос сказав мені, що ти вмієш перетворюватися на крука. сказав Гаррі. "І що ти дивився, як я спав минулої ночі.

Том зупинився на півдорозі, намащуючи тост маслом. "Я думав, що він спав, коли я прийшов, але, мабуть, я помилявся". сказав він. "І я прийшов перевірити, як ти. Я зацікавлений у твоєму здоров'ї і в твоїй безпеці, Гаррі. Я думав, що це вже має бути зрозуміло".

І це все ще було до біса дивно думати про це. Волдеморт, у будь-якій формі, зацікавлений у тому, щоб він був живий. "Але це правда? Ти можеш перетворюватися на крука?"

Том відповів не одразу. Відпиваючи з чашки чай і поправляючи своє крісло. "Здатність перетворюватися на тварину не є чимось незвичайним, Гаррі. Будь-який чарівник, якщо захоче, може здійснити цей процес, як ти дізнаєшся цього року на уроках Трансфігурації". Том сказав. "Якщо тримати складений листок мандрагори під язиком протягом повного місячного циклу, а потім використовувати його для приготування зілля разом із заклинанням "амато анімато анімато анімагус", можна отримати здатність набувати тваринної форми. Хоча це може бути небезпечно. Одна з причин, чому Міністерство так пильно стежить за ними. Інша полягає в тому, що невідома тварина може бути використана для того, щоб накоїти чимало лиха". Він відкусив делікатний, вишуканий шматочок тосту; тонкі губи і білі зуби. "Але ні. Я не анімаг. Це частина здібностей, які я отримав за угодою: Круки - посланці і провісники смерті. Так само, як Похмурий - його мисливський пес".

"Смертоносний, так його називали гобліни?" Шум згоди. "Це... те, ким я є?"

"Смерть ще не торкнулася тебе, Гаррісоне. Не в такій якості. Хоча я думаю, що у нього є плани зробити це незабаром. Більші плани, ніж ті, що він мав на мене". На мить Том оцінив його.
Помах довгих вій, що відкидають темно-синю тінь. "Побачимо. А зараз, досить. Їж свій сніданок".

Гаррі пирхнув і взяв виделку. Запхав шматок яйця до рота. "Це те, про що ти хотів зі мною поговорити?"

"А, ні. Я хотів попередити тебе про особу цілителя, який буде тебе лікувати". Гаррі вже міг сказати, що йому це не сподобається. "Мені потрібен був хтось із темних. Хтось, кому можна довіряти. Особливо після того, що сталося зі щоденником, і я знаю, що ти неприязно ставишся до Малфоїв".

"Будь ласка, скажи, що мене не буде лікувати Люциус". Том кинув на нього гострий погляд за те, що він перервав його, але не сварив. "Він, мабуть, скрутив би мені шию, як тільки ти відвернувся від мене. Незалежно від того, знав би він, хто ти такий, чи ні".

"Нічого подібного він не зробить. Хоча ні, він теж приїде до маєтку. **Нам** з ним треба обговорити одну справу". Том сказав. "Тебе побачить леді Малфой. Нарциса. Мати Драко".

Єдиний член сім'ї тхора, з яким він ще не був знайомий. Гаррі не покладав особливих надій на те, що вона буде чимось кращим за свого сина та чоловіка. Він склав руки. "Ти ж не скажеш мені, що тепер я мушу ладнати з Драко?"

"Можливо, тобі доведеться працювати з ним, коли ти виростеш. Але не зараз." Том повернувся до своєї газети. "Такі питання залишаються між тобою і молодим драконом".

Невеличке полегшення. Гаррі запхав до рота ще одну яєчню. Геліос позіхнув, показавши свої довгі тонкі зуби. Він нагодував Гедвіґу шматочком бекону, змусивши Тома зробити йому зауваження за те, що той дозволив сові їсти зі своєї тарілки. Так минув сніданок у дивній дружній тиші. Нарешті, коли їхні тарілки були прибрані і зникли на кухні, молодий Темний Лорд підвівся зі свого стільця. "Лорд і леді Мелфой прибудуть опівдні. До того часу твій новий гардероб вже має бути доставлений. Перевдягнися у щось, що личить для прийому гостей: чорно-сіре або біле. Я покличу тебе з собою у вітальню, коли ми будемо їх вітати".

Не маючи сил сперечатися, Гаррі кивнув і погладив Гедвігу по пір'ю. "Можна я пошлю тобі кілька листів, Томе?"

"Твоїм друзям?" Гаррі обережно кивнув. "Нічого їм не надсилай, поки я не прочитаю. Ми не можемо собі дозволити, щоб надто багато інформації просочилося назовні. Не можна дозволити Дамблдору почати діяти, поки ми ще не зовсім твердо стоїмо на ногах".

Ворон мусив зізнатися, що був здивований, що Том взагалі дозволив йому написати листа. "Том."

"Так, малий?"

"Чому ти так ненавидиш Дамблдора?"

"Щоб пояснити це в усіх деталях, Гаррі, знадобиться століття. Але я скажу так: Я ненавиджу його, бо він відповідальний за багато законів і дій, які зруйнували наш спосіб життя. Не зі злості, розуму, не тому, що він хоче бачити нас під владою маглів, а тому, що він наївний. Тому що він не розуміє правди, від якої ми з вами постраждали.
Що маґли ненавидять і завжди ненавидітимуть те, що не схоже на них. І що магічний світ *ніколи не буде в* безпеці, доки ми не пануватимемо над ним. Бо там, де сильні панують над слабкими, слабкі не панують над сильними. Вони вбивають їх. Через заздрість. Зі страху." "Не існує такого поняття, як добро і зло. Є тільки влада і ті, хто занадто слабкий, щоб її шукати". Згадавши шиплячий голос монстра, прикріпленого до потилиці Квіррела, крики чоловіка, коли його плоть розсипалася, як попіл, Гаррі здригнувся.

Том нахмурив брови. "Де ти це почув?" "Від тебе."

Він похитав головою. "Від нього."

Молодий Темний Лорд зітхнув і помасажував скроні. "Гадаю, краще було б сказати так: не існує добра і зла, є лише те, що кожен з нас вважає правильним". Гаррі не міг не думати, що ця фраза йому подобається набагато більше. "А тепер біжи й пиши ті листи. Ми відправимо їх з вечірньою поштою".

Усміхнений, з совою та змією на буксирі, Гаррі вийшов з їдальні. Гедвіґа радісно повернулася на своє місце на жердинці. Геліос зарився ще глибше під мантію. Діставши зі скрині пергамент, чорнильницю та перо, він швидко зайняв місце за письмовим столом.

Він розпитував кожного з друзів, як пройшли їхні подорожі - Рон особливо цікавився Єгіптом і запитував, куди саме поїхала Герміона, - і коли вони повернуться до Лондона. Він сподівався, що йому вдасться переконати Тома дозволити йому піти з ними на шкільні закупи або принаймні зустрітися з ними. Потім, після довгих роздумів, як саме це сформулювати, пояснив їм обом, що його всиновив далекий родич на ім'я Керес. Хоча більше він не доклав зусиль, щоб сказати.

Коли Гаррі закінчив, на підвіконня прилетіла незнайома сова з пакунком одягу, який сам збільшувався в розмірах. Вручивши птахові совиний горіх і забравши пакунок, Гаррі провів решту часу до приїзду Малфоїв, обшукуючи свій гардероб. Коли Том прийшов за ним, він зупинився на білому шовковому халаті з акромантули з маленькими золотими ґудзиками, а його волосся було ще більш розкуйовдженим, ніж зазвичай.

Клото, Лахесіс і Атропос накинули на плечі Тома важкий зимовий шарф, але мовчки йшли до вітальні. Прибули якраз тоді, коли вогнище запалало смарагдовим полум'ям. Першим з'явився Люциус, одягнений так, як його пам'ятав Гаррі, - у чорній мантії та зі зміїною паличкою, а за ним - висока жінка зі світлим волоссям і блакитними очима, щоправда, світлішими, ніж у Тома.

Тома, за яким він підсвідомо відставав, поки той не зник з поля зору.

"Мій Лорд". Люціус схилився в такому глибокому поклоні, що майже нагадав Гаррі Добі. Його дружина пробурмотіла те саме привітання і зробила делікатний реверанс. "Для мене велика честь побачити маєток Слізеріна. Батько часто говорив про нього, коли був живий."

"Ти побачиш більше, ніж фойє, Люціусе, тож притримай своє здивування для решти мого будинку". Том сказав досить жорстко. "Ходімо до мого кабінету, там ми обговоримо мої найближчі плани, а також те, під яким ім'ям я працюватиму. Документи з Грінготтса прибули лише годину тому. Нарцисо, я залишаю свою підопічну у твоїх надійних руках". Перейшовши на нерозбірливу мову і звернувшись до Рунічного Бідняка, що сидів у нього на плечах, Том прошипів: "Прослідкуй, щоб ***вони обидва поводилися добре".***

"Я не погано поводжуся!" Гаррі буркнув, і його шипіння у відповідь привернуло здивовані погляди обох Малфоїв, перш ніж Том наказав Люціусу вийти з кімнати разом з ним і вилетів у коридор. Гаррі залишився наодинці з Клото, Лачесісом і Атропосом, не маючи ніякого захисту від жіночого погляду.

Він не міг відірвати погляду від того місця, де зник Том. Ця дія викликала посмішку - теплу, незважаючи на те, що вона була тонкою - на її обличчі. "Добре, що ти вже настільки довіряєш йому, що він може захистити тебе. Навіть з вашим минулим". сказала вона. "Душевний зв'язок - рідкісна річ. І привілей. Він добре про тебе подбає".

Повільно, боячись, що надто швидкий рух може накликати на нього прокляття жінки, яку Добі кілька разів називав "темною відьмою", Гаррі нахилився і простягнув руку до

Рунічний Бідняк. Хитається, коли масивна змія обвивається навколо його плечей, недооцінивши її вагу.

"Ви можете з ними поговорити?" Він, мабуть, послав їй порожній погляд, бо вона уточнила. "Зі зміями?"

"Е... так". Зовсім не вишукано. Якби Том досі був у кімнаті і чув це, він би, мабуть, завалив його. "Минулого року я мав неабиякі неприємності, коли твій мерзотник-чоловік дав Джіні темний предмет, який нацькував на школу слизеринського василіска".

"Будь ласка, прийміть офіційні вибачення за неприємності та шкоду, які наша сім'я заподіяла вам у минулому". Нарциса, безумовно, говорила щиро, але як, чорт забирай, він міг знати, що вона говорить правду? "Тепер тобі нема чого боятися нас, адже ти перебуваєш під безпосереднім захистом Темного Лорда. Ти - його частина, і це неможливо скасувати. Я розумію, що пройде ще багато часу, але сподіваюся, що одного дня ти зможеш вважати нас своїми союзниками, Спадкоємцю Поттер".

Гаррі видав ні до чого не зобов'язуюче котяче муркотіння. Здавалося, це не збентежило відьму, яка акуратно витягла чарівну паличку - довгу тонку паличку зі сріблястого дерева.

"Темний Лорд доручив мені допомогти тобі одужати. Він показав мені результати твого сканування в Ґрінґотці - жахливо, що ті маґли робили з тобою, та ще й під наглядом Дамблдора, - але я хотів би зробити власне сканування, якщо ти дозволиш?"

Він неохоче кивнув і змусив себе не здригнутися, коли вона змахнула чарівною паличкою над його головою. Відчуття холоду, наче лід, осіло на його шкірі, коли з повітря з'явився згорток пергаменту. Нарциса підняла його з того місця, де він висів, і розгорнула. Скануючи вміст своїми блідо-блакитними очима. Вираз її обличчя був похмурим, але не здивованим. "Я сподівалася, що гобліни помиляються". Сказала вона зітхнувши. "Боюся, ти в жахливому стані. Твій зір - найменше з того, що є. Нам потрібно багато чого зробити: лікування, припарки, зілля. Краще вже почати".

Цього разу Том дістав зі своєї шафи з алкоголем вогняне віскі. Коротка, широка пляшка, видута з шліфованого скла кольору найкращого шоколаду Honeydukes і прикрашена символом к і н с ь к о г о хвоста, що відригує полум'я. Рідина всередині бурштинового кольору, що кипіла, ще більше контрастувала з білим льодом, що плавав у ній, дзенькаючи об боки, коли він розлігся на своєму кріслі, схожому на трон. Сортуючи різноманітні папери та інші документи фальшивого життя - фотографії та іспити, а також те, що могло б піти на пам'ять, - не відриваючи руки від келиха, Люциус намагався зробити вигляд, що йому комфортніше, ніж було насправді.

"Керес Алексос Гонт-Певерелл народився на Британських островах, але в юному віці покинув їх і переїхав до Північної Європи. Його батьки загинули під час невдалої сутички з українським Залізним черевом, а з п'яти років його виховував далекий родич-магл, аж поки він не досяг шкільного віку і не пішов до Дурмстрангу. Володіючи великою прихильністю до темних мистецтв, поряд з іншими практичними предметами, такими як зілля, перетворення та чари. Коли він дізнався про свій зв'язок з душею і

становище, в якому опинився, про те, що його батьки також померли, а родичі - магли і жорстоко поводяться, він поспішив повернутися на землю своєї крові, щоб врятувати його. Маючи чималі статки та гучне ім'я, він шукає

повернути його лінії давно втрачену владу і повернути магічний уряд Британії на правильний шлях. Зробивши це, він знайшов у тобі союзника, і ти прийняв рішення взяти молодого відродженого лорда під своє крило". Том відсьорбнув зі склянки. Поставив його на місце. Відрегулював так, щоб він сидів на підставці з блідого агату, і спостерігав, як він кружляє далі, плаваючи на блідому кільці води, що сконденсувалася під ним. "Якщо не для чогось іншого, то для того, щоб запобігти спробам Альбуса Дамблдора вчепитися кігтями в бідолаху і потягти його, б'ючись і кричачи, в бік, протилежний до його осілого ядра".

"Мудрий план, мілорде. І надійне прикриття, що пояснює вашу раптову появу, вашу доблесть і ваш досвід пізнання справжньої природи маґлів, яку Дамблдор відмовляється бачити, але сліпий до неї". Люціус сказав, переклавши паличку на інший бік. "Ти плануєш зробити своє викриття на наступній зустрічі?"

"Я маю намір подати необхідні документи протягом наступних кількох днів і відвідати наступну зустріч після цього. Так." Том сказав. "Ви випадково не знаєте дату?"

"День поновлення семестру в Гоґвортсі, мілорде".

"Позиціонується таким чином, щоб дати можливість тим, хто має дітей шкільного віку, звільнитися від своїх дітей і супутніх зобов'язань, щоб прийти на заняття". Він насолоджувався смаком вишуканого алкоголю. Повернув голову, щоб спостерігати за співрозмовником. "Я скористаюся цією зустріччю, щоб спробувати почати визначати, кому з вас можна довіряти. Я сподіваюся, що ви також матимете уявлення про це; я попрошу вас про це після того, як зроблю власні спостереження, щоб краще порівняти, коли прийде час".

"Звісно."

"Дозвольте мені, якщо я можу це зробити, не образивши вашої гордості, Люціусе, - не те, щоб він дуже переймався, але краще тримати своїх слуг задоволеними, коли це можливо, щоб образа не зробила їх сліпими і тупими, - пояснити, що я шукаю; я відчуваю, що це може бути доречним, оскільки ви ніколи не знали мене як розсудливого і компетентного чоловіка. Лише розбитого Темного Лорда з мізерною часткою душі і без жодного здорового глузду, про якого можна було б говорити; навряд чи це личить самому Спадкоємцю Слізеріна".

"Все, чим я можу бути корисним".

"Тоді дай мені відповідь: чому твоя сім'я, яка дотримується чистоти крові так само високо, як і ти, один із Священних 28, з готовністю приймає в свій рід напівкровних через шлюб?"

"Б-бо, мілорде, чистота крові може тривати лише доти, доки продукт не стане... ну..."

"Неправильно сформований". Том намалював. "Божевільний. Божевільний. Ще гірше. Магія повинна розмножуватися з магією, так, щоб троянда залишилася. Але коли кров загусає, грядка заростає задушливими ліанами, нічого не цвіте взагалі. І тоді ми справді нічим не відрізнятимемося від них. Я не хочу їх знищувати. Я хочу, щоб магія була вільною. Я хочу, щоб наші звичаї і наш спосіб життя були збережені. І єдиний шлях до цього - війна. Війна проти системи, яка притискає нас до землі, коли все, що

ми збудували, що збудували наші предки, руйнується. Війна проти маґлів, щоб нагадати їм про їхнє місце і нагадати нам, що ми занадто довго ховалися: ми повинні вирвати їхні зуби, поки вони не повернули їх проти нас".

"Ви бажаєте віри у вищість магії, мілорде, а не крові?"

"Верховенство крові знищить нас раніше, ніж маглів. Поглянь на Гойлів. Крабів. Чорних. Моя власна лінія. Скажи мені, Люціусе, скільки з нині живих надзвичайно могутніх напівкровок ти можеш назвати?"

"Дамбльдор, мілорд". сказав Люціус. "І Гаррісон."

"І чистокровні?"

Довга пауза. "Ти".

Його губи сіпнулися, хоча Том не міг чесно сказати, чи це була посмішка, чи насмішка, яку намагався сформувати його рот. "Мій батько був магом". Через усю кімнату він почув, як Люциус ледь чутно ковтнув. "Мій батько був магом, його звали Том Реддл. Він жив у великому маєтку на вершині високого пагорба в крихітному нікчемному містечку під назвою Літл Генглтон. А моя мати, Меропе Ґонт, відьма з роду Зміїного Язика, настільки породиста, що ледве могла користуватися чарівною паличкою, закохалася в нього. Одного спекотного літнього дня, коли він повертався сам після того, як моїх дядька та діда відправили до Азкабану за те, що вони двічі напали на людину, вона запропонувала йому випити і напоїла його зіллям. Аморентією. Аж поки не змогла більше терпіти і відпустила його, сподіваючись, що він залишиться хоча б заради свого ненародженого сина". Він підняв склянку. Критично оглянув його. Зітхнув. "Але приворотне зілля діє не так. Він покинув її. Покинув нас обох. І вона більше ніколи не чаклувала. Розпродала свої сімейні реліквії, щоб прогодуватися. І померла під час пологів наприкінці року, на порозі маглівського сиротинця, назвавши мене на честь чоловіка, який знущався над нею, і чоловіка, якого вона, в свою чергу, знущалася над ним".

"Мілорде?"

"Бруднокровка Слізеріна". Сказав він, не відриваючись від свого відображення у вигнутому склі. Не звертаючи уваги на співрозмовника. "Так вони мене називали. Поки я не дізнався, що моя кров - це кров змія. Поки я не знайшов камеру. Поки не вбив ту дівчину з василіском всередині і не перетворив свій щоденник на горокракс. Розтрощив мій розум. Я ніколи не панував на повну силу". Люциус ледь не вискочив зі шкіри, коли Том сів уперед, склавши руки перед собою. "Дехто каже, що хаос - це яма, але це не так. Хаос - це сходи. Багато хто намагається нею піднятися. І всі падають. І більшість з них вже ніколи не зможуть спробувати знову - приземлення розбиває їх на камені ганьби та історії внизу. Камені, які поклав туди переможець. Але мені дали цей шанс. Шанс піднятися знову. І цього разу *я* досягну вершини. І це буде Світло, яке розбивається".

"Звичайно, мілорде. Я почну складати список тих, хто відповідав би вашим вимогам".

Том кивнув, майже розгублено. "Якщо, врешті-решт, нам доведеться відбудовувати все з нуля, то так тому і бути. Я більше ніколи не дозволю, щоб розмежування на магів і маґлів проводилося далі; більше не повинно бути ніякого поділу".

"...Ви хочете, щоб ми ставилися до грязнокровок як до рівних? І кровних зрадників?"

"Тобі не потрібно так різко змінюватися, щоб усі думали, що ти став імператором Люціусом. Але обранці Лорда Волдеморта повинні показувати приклад."

Він бачив, що той чоловік був незадоволений, бо шкіра навколо його очей щільно прилягла, але все ж таки кивнув головою. Добре. Підпорядкування - це все, що йому було потрібно, і якщо воно не давалося вільно - хоча, для зручності, він вважав за краще, щоб так і було - він змусить його. "Молодець." Допивши решту свого вогняного віскі, він підвівся зі свого місця за столом. "Я сподіваюся, що ваша леді-дружина закінчила огляд мого підопічного, оскільки ми закінчили нашу розмову. Може, повернемося до передпокою?"

Люциус стримано кивнув і пішов за ним назад через криві коридори маєтку. Том не був певен, що саме він очікував побачити, коли вони повернулися до кімнати, але Гаррі мирно сидів на подушці навпроти Нарциси з "Рунічною книгою" на колінах, наче розмотаний моток пряжі, а жінка пояснювала йому найпростіші основи медичної магії під пильним поглядом допитливих зелених очей. Примусивши лорда Малфоя замовкнути піднятою рукою, Том витягнув його назад у коридор і став чекати. Щось в рівній мірі горде і люто ревниве шипіло в його грудях. Він зачекав, поки пояснення закінчилося, перш ніж знову увійти і дозволити Люциусу увійти позаду нього.

"Значить, йому дали полк?"

Нарциса швидко підвелася на ноги і вклонилася. Гаррі піднімався повільніше, озирнувшись і витіснивши скаржаться Клото, Лахесіс і Атропос з їхніх сідань. "Він, звичайно, хворий, мілорде, але він одужає; ушкодження було вчасно виявлено. Він отримав інструкції про те, які зілля приймати щодня; письмові та усні. Вони будуть виготовлені найкращим майстром зілля у Британії як особиста послуга і відправлені до вашого маєтку, як тільки будуть готові. Найкраще, якщо Спадкоємець Поттер почне приймати їх негайно".

"Я сподіваюся, малий, що ти будеш виконувати її вказівки". Він кинув очікувальний погляд у бік молодшого чарівника й усміхнувся, коли Гаррі кивнув. "От і добре. Нарцисо, ти маєш повний дозвіл влаштувати йому засідку, коли вважатимеш за потрібне, щоб переконатися, що він дотримується свого розпорядку. Ви обоє вільні й можете повертатися додому."

"Звичайно, мій Лорд". Попрощавшись востаннє, обидва Малфої ввічливо, але дещо поспішно вийшли через камін, залишивши молодого Темного Лорда і Хлопчика, який вижив, наодинці.

"Що ти думаєш про Нарцису?"

Гаррі виглядав дещо роздратованим через те, що йому довелося це визнати, але, тим не менш, повідомив: "Вона мені подобається. Вона не така дурепа, як її син і чоловік".

Том поблажливо посміхнувся і поклав руку йому на спину, почавши обережно виводити його з кімнати. "Зараз надворі гарна погода, тож чому б нам не спуститися в сад? Поки ми гулятимемо, ти зможеш розповісти мені, що ти сьогодні дізнався про магічне зцілення".

Spinner's End

Гаррі ще здалеку бачив ділянку землі, що могла бути квідичним полем, коли вони востаннє гуляли в саду - кілька днів тому, коли Том слухав його розповідь про поєднання болісно елементарної медичної магії та механіки того, чому Драко такий недотепа, хоча його мати мала б урівноважити принаймні частину його особистості, - але не мав змоги роздивитися її достатньо близько, щоб переконатися, що це саме те, на що він сподівався. Тож коли Том поклав ранковий примірник "Щоденного *пророка"* - уважно вислухавши пояснення Гаррі про те, що на першій шпальті було написано про те, що володарями головного призу в 700 галеонів стала сім'я його найкращого друга, - і повідомив, що збирається в політ, якщо той бажає приєднатися до нього, він міг з упевненістю сказати, що це було саме те, про що він думав. Він поспішив забрати свій Nimbus 2000 і знайшов Тома, який терпляче чекав на нього на просторому ганку маєтку, тримаючи в руках модель мітли, якої він ніколи раніше не бачив.

"Не зовсім сучасна мітла для перегонів, - сказав він, помітивши, на чому зупинився погляд маленького крука. "Але для наших сьогоднішніх цілей вона згодиться. І якщо мені коли-небудь знадобиться облетіти когось, окрім хіба що дорослого *дракона,* мені не знадобиться для цього мітла".

Він і раніше казав, що може літати сам, власною силою. "Покажеш мені?" запитав Гаррі. "Як ти це робиш. На що це схоже. Не навчиш мене, але..."

"Так, маленька. Я покажу тобі." Сказав він, трохи відірвавши мітлу від землі, щоб її хвостові гілочки не тріснули об землю, і рушив по смарагдово-зеленій галявині. "Але давай спочатку трохи політаємо на мітлах. Пограємось з квачкою. Може, випустимо стукача, щоб ти продемонстрував мені свої навички шукача. Навряд чи буде чесно, якщо ти не зможеш зловити мене навіть на найшвидшій мітлі на ринку. Не те, щоб це було те, що ти зараз маєш."

"Ти точно не заіржавів? Ти ж казав, що не літав на мітлі з п'ятого курсу. А хіба це було не 40 років тому?"

Усміхнувшись, Гаррі ухилився від лоскотуна, який вистрілив у нього. "Сім років, Гаррісоне. Навіть не десять. Якщо не брати до уваги часовий зсув".

"Все ще іржавий".

"Я дам тобі потьмяніння, але не іржу".

Поле було не таке велике, як у Гоґвортсі, але це було більше, ніж - за загальним визнанням - захаращене бруківкою, зі стовпами воріт і зарослим полем, на якому він грав рік тому в Норі. На боковій лінії стояла відкрита коробка з м'ячами, посірілий кваффл, слабко брязкали кийки та блискуче золотий снітч. Том підняв квоффл у свої великі руки, одягнені в чорні шкіряні рукавички, і підпер його під пахву. Зручно вмостившись на мітлі і зберігаючи надвисокий рівень досконалості, який абсолютно не

мав би бути можливим на будь-чому, що є чи коли-небудь було людиною, він висів за кілька футів від

на землю. Гаррі приєднався до нього за мить, поліроване руків'я його Nimbus 2000 виблискувало на сонці.

"Ми почнемо через 3...2...1!" Квафл злетів угору з руки Тома, швидко перетворившись на маленьку пляму на тлі блідо-блакитного неба, а потім знову збільшився, коли впав. Обидва чарівники кинулися до нього, але Гаррі, хоч і був ловеласом і мав рефлекси ловеласа, не знав, як поводитися з квоффлом. Натомість Том був квоффлером, коли грав у квідич. Кваффл - м'яч, з яким він був найбільш знайомий. Він з легкістю схопив його і кинувся вниз по довжині поля. Гаррі кинувся за ним. Його новенька мітла легко наздогнала Тома, хоча він швидко зрозумів, що однієї швидкості не вистачить, щоб притиснути суперника до землі і вирвати м'яч з його лап. Том маневрував так, що, навіть випереджаючи його, маленький крук був безсилий щось зробити, щоб самому схопити кваффл, аж поки брюнет не закинув його у ворота з дальнього краю.

Так тривало деякий час: Том володів квоффлом, поки не вирішив кинути його, Гаррі ловив його, але знову втрачав через старшого чоловіка, якому щоразу вдавалося перехитрити його. Нарешті Том спустився і звільнив стукача. Маленька золота кулька швидко тріпотіла крильцями, але не могла вивільнитися з його рук.

"Ну що ж, "найбільший шукач у поколінні". Подивимося, на що ти здатен".

Незважаючи на квідичний набір, Мерлін знав лише, скільки років стукачу, він був неймовірно швидким, і Гаррі втратив його з поля зору за лічені секунди після того, як кинувся навздогін. Він зміг знову побачити його через кілька хвилин після того, як облетів поле кілька разів. Він пурхав біля підніжжя середньої стійки. Гаррі пірнув, як сокіл, вирвавшись зі зниження за долю секунди до того, як він протаранив землю, і вихопив золоту кулю з повітря.

"Вражаюче." Том сперся на мітлу, дивлячись, як той підпливає до місця, де на нього чекав старший чарівник. Він демонтував Німб 2000 і закріпив донощика на належному місці, так, як його навчив Вуд. "Незабаром у мене призначена зустріч з королевою Нечаклів, яка має відбутися в Ґрінґотсі. Але у нас є достатньо часу для невеличкої демонстрації, якщо ти все ще хочеш?"

Не бажаючи втрачати шанс побачити, як хтось літає без мітли, Гаррі поспішив кивнути. Губи молодого Темного Лорда розпливлися в беззубій посмішці, коли він відпустив мітлу і відступив від неї. Чорний дим огорнув його, піднімаючись від ніг і вкриваючи всю його постать. Він злетів угору у стовпі темряви щонайменше на сотню футів над головою. Зробивши кілька різких, кричущих маневрів - всі Слизеринці були кривавими хвастунами - і зупинившись у повітрі. Тіні розійшлися назовні у великому розмаху тіньових крил, а Том завис у повітрі. Дивлячись вниз на нього. Підвішений, на мить, як той занепалий ангел, про якого він чув колись у церкві, куди його колись затягнула жахлива сестра його дядька, Мардж: Люцифер. А потім крила склалися всередину, і чорний туман знову огорнув його. Він опустився з пронизливим шипінням, щоб знову приземлитися на траву поруч з ним.

"Злий".

Том спробував замаскувати своє чепуріння, поправивши халат, в який був одягнений. "*Я* досить вражаючий, чи не так?" Мерлін на мить заговорив точнісінько як Дракo.

"Може, повернемося до маєтку, Гаррісоне? Мене не буде дуже довго: Леді з

Зважаючи на мій нинішній статус, впоратися з осінню буде неважко. Навіть враховуючи шкоду, яку завдав моїй роботі мій божевільний колега. Я маю намір повернутися до обіду; якщо ваші зілля прибудуть з обідом, ви приймете їх".

"Так, пане." Це все, що Гаррі зміг сказати, коли його понесло назад до маєтку.

Блідий, клаптевий туман тримався на поверхні брудно-коричневої річки та розкиданих сміттям мулистих берегів, які він прорізав. Далеко вдалині, ледь помітний крізь серпанок темряви, над похмурим горизонтом Кокворта, наче збуджена змія, здіймався димар - єдиний залишок давно непрацюючого млина, що досі стояв на місці. Оточена рядами цегляних будинків, що занепадали, зі сліпими вікнами, що дивилися в нікуди, Нарциса Мелфой відчувала себе зовсім не в своїй тарілці, але чистокровна відьма змушувала себе рухатися вперед, поки не дійшла до потрібного будинку; одного з багатьох, що залишилися гнити в Спіннерз-Енді. Піднявши кулак, щоб постукати, вона з усім належним терпінням чекала, поки єдиний мешканець будинку відчинить двері.

"Справді, Северус". сказала вона, побачивши його. "Ми з Люціусом вже багато разів говорили тобі, що ми будемо раді, якщо ти залишишся з нами. Або, принаймні, зупинитися в замку. Де завгодно, тільки не тут. місця."

Хоча Северус Снейп і міг би бути хрещеним батьком її сина, зараз він не виглядав дуже задоволеним, побачивши її. Його бліде обличчя зморщилося в суворі лінії над вигнутим носом і чорними очима. "Нарциса. пробурмотів він. "Чим завдячую такому задоволенню, намагаючись впоратися з варінням особливо делікатного зілля?"

А, так ось чому. Вона заважала йому, поки він варив. Мабуть, одне з його власних експериментальних творінь. Або щось для того блискучого дурня в кабінеті директора Гоґвортсу. Того самого дурня, який залишив крихітного зеленоокого хлопчика з тонкими, як у пташки, кістками на поталу монстрам. Нарциса відчула, що її губи потоншали, і примусила себе стримати гнів, щоб більше нічого не відобразилося на її обличчі. "До мене не за послугами звернувся клієнт особливої важливості; я, як ви, напевно, добре пам'ятаєте, володію необхідними ліцензіями на цілительську діяльність. Його підопічний був залишений на милість найзліших маглів до того, як його врятували, і потребує цілої батареї зілля та припарок, якщо він хоче одужати: все, від поживних зілля, зміцнювачів кісток до Туора Дракка для його жахливих очей. А оскільки він дуже вибагливий і прийме лише найкраще для себе і тих, хто ним опікується, я знав, що єдиним, хто зможе їх приготувати, будеш ти".

"Я зайнятий, Нарцисо."

Він розвернувся, щоб піти, але вона увірвалася в двері, перш ніж він встиг їх зачинити. Миготливий синій вогник зустрічі звузився до чорного. "Що ж, Северусе, я пропоную тобі бути *менш* зайнятим. Ця бідолашна дитина пройшла через пекло, і я не дозволю тобі продовжувати його страждання без *дуже вагомої* причини".

"Я так розумію, це не Драко?" - похитала вона головою. "Навіщо мені стільки варити для хлопчиська, з яким я не маю жодного зв'язку?"

"У мене є список, - прошипіла Нарциса, викликаючи медичне сканування, яке вона зробила на зв'язаній душі свого Лорда різким помахом чарівної палички, - причин для тебе, ось тут. Довгого. Поглянь".

Снейп підняв згорнутий сувій з того місця, де він висів у повітрі, лише після того, як вона кілька разів вдарила його по голові і розгорнула. Стріляючи в неї кинджальним відблиском, він нарешті подивився вниз. Його чорні очі розширюються, а потім стають темнішими, ніж були раніше. Його рука міцніше стискає пергамент. "Хто?" - його голос був схожий на лід.

"Я не можу тобі сказати, Северус. Мій... роботодавець присягнув мені зберігати таємницю. Заради блага хлопчика, щоб ніхто не намагався втрутитися". Вона сказала. "Тобі добре заплатять. Навіть більше, ніж добре. Одна ця робота може легко витягнути тебе звідси, - Нарциса з відвертою відразою озирнулася на захаращений простір, на книжки, запхані в кожне вільне місце, куди їх можна було б засунути, - сюди. Мій роботодавець знає про твої здібності, і його прихильність буде дуже цінною річчю в найближчі дні".

Тепер Снейп відверто дивився на неї збоку. "Роботодавець - це той титул, яким ви називаєте свого клієнта, чи, може, краще казати "опікун", коли звертаєтеся до нього?" - запитав він. Чи "Темний Лорд"?

Навіть за весь той час, що він провів у пастці з Дамблдором у замку, він не втратив самовладання. Нарциса мало не посміхнулася. "Якщо ви питаєте, як я називаю його наодинці, то нам з чоловіком сказали називати його Керес. Керес Алексос". Ім'я не викликало жодних спогадів, але слабкий вогник підозри не покидав його очей. "Мені повідомити йому, що ви погодилися, щоб вам вислали зарплату?"

Майстер Зілля ще мить розглядав її своїми блискучими очима, перш ніж обережно кивнув. "Так, Нарциса. Можеш попередити свого... клієнта, цього "Кереса Алексоса", що він отримає необхідні зілля для свого підопічного, щоб з часом повністю одужати. За умови, що хлопчик сприйматиме їх так, як належить".

"Буде". Вона запевнила його. "Керес про це подбає. Вони не так давно разом, але очевидно, що дитина - можливо, несвідомо - готова догоджати. І навіть якщо це виявиться не так, мені дали повну свободу дій, щоб... зайти, коли я вважаю за потрібне".

А, стара погроза: "Бери свої зілля, бо медісвіч до тебе дістанеться". Гаррі пригадав, що певна версія цієї погрози справді була досить ефективною для Драко, коли той був молодим. "Оскільки поживні зілля є найбільш відчайдушно необхідними, я почну варити їх сьогодні ввечері і відправлю перші кілька доз до зарплати". Він сказав. "А тепер, будь ласка. Мені треба закінчити зілля."

"Дякую, Северус. Таке полегшення знати, що ця бідолаха скоро буде на шляху до правосуддя". Вона сказала. "І тобі буде корисно, якщо він подивиться на тебе в хорошому світлі. Вибачте."

Снейп дивився, як відьма йде, примруживши очі, і зачинив за нею двері, змахнувши чарівною паличкою. Він повернувся до своєї лабораторії зілля і підійшов до порожніх

склянок на протилежному боці кімнати. Піднімає одну з них і обережно обводить вістрям палички горлечко, залишаючи по собі кільце синього сяйва, яке міг бачити лише він. Якщо Нарциса

не сказала б йому, кого саме вона лікує, хто зазнав такого жахливого поводження і зараз перебуває під вартою якогось Кереса Алексоса, який може бути, а може й не бути Темним Лордом Волан-де-Мортом після якогось повернення, в якому він не брав участі, тоді йому доведеться з'ясувати це самому.

Зрештою, це була майже стовідсоткова впевненість, що дитина відвідувала єдину школу чарівників у Британії.

Сім дияволів

Маннін зашелестів пір'ям і ворухнувся на своєму сідалі, сонячне світло, що проникало крізь щілину в шторах позаду нього, відбивалося від тупого вигину його дзьоба. Клото, Лахесіс і Атропос провели ніч на полюванні за межами маєтку і тепер, найімовірніше, або засмагали деінде в маєтку, або складали компанію Гаррі та його власній змії. Том проігнорував пташку, що сиділа на жердинці позаду нього, і втупив свої темні очі в сторінки перед ним. На слова, виведені різкими штрихами сильної руки, що закружляли по сторінці.

Щоденник. Кишеня. Перстень. Кубок. Діадема. Меч. Гаррі. Сім. Тобто вісім частин. Справді, щоб помилково створити кровоточивий горокракс! Том провів пальцями по волоссю, стримався, щоб не рвонути його в останню мить, і зашипів. Не парсел, а безсловесний звук цілковитого розчарування. У школі він був такий впевнений у собі. Таким впевненим. Впевнений, що він буде великим, незважаючи ні на що. Найвеличнішим чарівником у світі. Захисником магії, якого так боялися, що маси не наважувалися вимовити його ім'я. Але страх смерті засліпив його, і він втратив свою найбільшу зброю; ні, гірше того, він добровільно відкинув її вбік. Обеззброюючу посмішку. Вродливе обличчя, яким можна викликати емоції, спокушати і маніпулювати. Голос, який не був би недоречним у самого диявола. І його розум, те саме, що *зробило його* спадкоємцем Слізеріна.

Невелика втіха, що він зберіг свій магічний контроль; що таке сила без фокусу, який би її спрямовував? Не дивно, що він програв.

Принаймні, він знав, що це було. Або чим вони, швидше за все, були. І один з них вже був знищений. Тепер все, що йому потрібно було зробити, це вистежити решту, відірвати шматки від їхніх швартових і спробувати знайти спосіб - будь-який спосіб - звільнити Гаррі від його небажаного статусу горокракса. І тоді його побратим стане вразливим, і з ним можна буде розібратися. А коли він зійде з дороги, вони зможуть вільно рухатися далі, щоб захопити світ.

Першим кроком буде пошук двох предметів, які, як він знав, придбало його друге "я", оскільки у нього були зачіпки щодо їхнього місцезнаходження до того, як Смерть і його шавка вдерлися до нього у двері. Медальйон і перстень.

Задоволений, Том закрив щоденник на столі, сховав його назад у шухляду і попрямував коридором до їдальні. У дверях він зупинився, помітивши, що Гаррі вже там, і притулився всім тілом до рами. Спостерігаючи за ним. Геліос був намотаний на його шию, як гематитовий зашморг. Клото, Лахесіс і Атропос обмоталися навколо його

крісла, наче мішура. Перед ним стояв невеликий горщик з чаєм - судячи з запаху, чаєм.

Він був такий маленький. Такий худий. Від цього видовища його охопила лють, а пальці стиснулися в кулаки. Нігті вгризалися в долоні червоними півмісяцями. Як би він нічого не хотів більше, ніж зарізати цих монстрів на місці. Як вони сміють називати чарівника виродком! Як вони сміють змушувати дитину жити під сходами! Як вони сміють змушувати його страждати! Гаррісон був *його*. Його другою половиною. Рівнею йому. Єдиною живою істотою, окрім нього самого, про яку він мав шанс по-справжньому піклуватися. Але він змусив себе не витягати чарівну паличку. Посміхатися і залишатися врівноваженим, коли дикуни образили його і сказали, що були б раді, якби хлопчика більше не було. Якби не кляті підопічні...

"Томе?" Він моргнув. Сфокусувався. Гаррі повернувся на своєму місці і дивився на нього настороженими очима. "Тобі світить."

Все ще роздратований, Том змусив своє обличчя розгладитися, а очі потеплішати. Простягнувши руку, він провів пальцями по волоссю дикого воронячого кольору, злегка подряпав шкіру голови доглянутими нігтями і побачив, як дитина тане, наче голодний Круппа. "Мої думки втекли від мене". заспокоював він. "Ти не зробив нічого поганого". Ці слова самі по собі здавалися заклинанням, і Гаррі впав уперед. Том дав йому трохи перевести подих, перш ніж виправити його поставу за столом. "Що ти думаєш про чай?

Хлопчик подивився на майже порожню чашку, що стояла біля його руки, ніби здивовано побачивши її там. Потім він посміхнувся. "Дуже смачно". сказав Гаррі. Дурслі ніколи б не дозволили таке в своєму будинку: надто чуже і "дивакувате".

Том загарчав і ненадовго опустив підборіддя на голову хлопця. Відчув, як той знову закляк, хоча не міг сказати, чи то від шуму, чи від дії. "Все, що ти забажаєш, Гаррісоне, тільки скажи. Мені приємно робити тебе щасливим". Швидко відійшовши від прояву слабкості, Том переключив свою увагу на стіл. Пошта, вочевидь, уже прибула: окрім його газети, там лежав контейнер з тим, що він одразу впізнав як поживні зілля, невелика жменька листів і довга тонка коробка. "Здається, Нарцисина майстриня зілля надіслала тобі найнеобхіднішу дозу до оплати; в її листі, ймовірно, є рахунок. Але що це за коробочка?" Він підняв її і, перевіривши паличкою, відкрив кришку. Піднявши картку, що лежала всередині, він прочитав її і похитав головою. "Розумно, Люциусе. Моя паличка досить впізнавана".

Гаррі, який зібрав інші листи - до речі, від друзів, яким вони були адресовані, - підняв голову, видобуваючи тростину з кучугур смарагдового шовку всередині скриньки. Верхівка була срібною, і зроблена у вигляді черепа ворона. Том зняв прикрасу, відкривши отвір на дні, і встромив паличку всередину. Після того, як він повернув її на місце, тисову паличку сховали від сторонніх очей.

"І для тебе теж; подарунок до дня народження зі сховища Малфоїв. Всі справжні чистокровні лорди користуються ними". Він поставив коробку перед Гаррі, обережно, щоб не зіпсувати чай. Очікування було зрозумілим, і Гаррі неохоче підкорився. Зазирнувши в коробку, він витягнув ще одну тростину; майже такого ж зросту, як і він сам, з держаком з червоного дерева теплого відтінку.
Верхівка мала форму золотої голови ревучого дракона, інкрустованої гранатом, з рубінами в очах. Помітивши, як Гаррі насупився, Том хихикнув. "Ну ж бо, Гаррісоне. Ти маєш бути задоволений. Це визнання твоєї природи: твого зміїного язика і стихії

твого Дому".

Коли Гаррі продовжував байдуже дивитися на нього, Том зітхнув. "Як називається велика змія, що дихає вогнем?"

Його зелені очі розширилися. "Рон розповідав мені про драконів; його брат працює в заповіднику в Румунії. Він казав, що їх неможливо приручити, але..."

"Як і василіск".

"Чи можемо ми говорити з драконами, Томе?"

Дитина виглядала такою захопленою цією думкою, що Том майже ненавидів відкривати їй правду. "Ніхто ніколи не намагався". Він пішов, щоб зайняти своє місце на протилежному кінці столу. "Дракони давно відірвалися від основної лінії зміїного дерева. Ймовірність бути зрозумілим драконом, не кажучи вже про те, щоб його вислухали, надто низька, щоб наближатися до нього навіть на відстань, яка варта того, щоб ризикувати. Особливо до рогатохвостого: ці мерзенні виродки можуть спопелити тебе з 17 ярдів; вважаються найнебезпечнішими драконами з дуже поважної причини". Він на мить замислився, перш ніж нарешті взяв у руки газету. "За збігом обставин, це також дракон, яким, я думаю, був би ти, якби раптом виявив, що перетворився на нього".

Враховуючи, що це була молода версія Волдеморта, "якби ти був драконом, то був би найзлішим видом", ймовірно, мало означати комплімент. Гаррі зітхнув і зробив собі тарілку, перш ніж відкрити першого листа. Його привітав жахливий почерк Рона; інший хлопчик схвильовано розповідав йому про Єгипет і гробницю, повну мутованих скелетів, до якої мати не пустила Джіні. Від імені Фреда і Джорджа передали повідомлення, що вони раді, що його забрав хтось, хто не поставив ґрати на вікно. Він пообіцяв повернутися за кілька днів до поновлення сесії і запропонував їм зустрітися тоді.

Герміона, як виявилося, поїхала до Франції. Вона привітала Гаррі з новим місцем проживання і пообіцяла, що теж повернеться за кілька днів до початку занять.

"Щось ти насупився, мій маленький Хвостику". Крук мусив стримувати бажання закотити очі. "Їж свою їжу. І випий своє зілля. Що в тебе на думці?"

Гаррі здригнувся від незручності. "Як там Грінготтс?"

"Плавно. Навіть правителі фейрі знають, що не варто легковажно поводитися з поплічниками Смерті". сказав Том, дивлячись на нього своїми яструбиними опівнічними очима. "Якщо ти не можеш ухилитися від моїх запитань, не роблячи це болісно очевидним, дозволь мені запропонувати тобі не робити цього".

Крук важко ковтнув. "Мої друзі." "А що з

ними?"

"Вони природжені маґли. І... кровний

зрадник." "І яке мені до цього діло, малий?"

"Ти... не маєш до них претензій?"

"Магія є магія; доки вони цінують великий дар, який їм дали, твоє спілкування з ними мене не хвилює". Том різко перегорнув аркуш, і сторінки видали різкий тріск, від якого Гаррі ледь не підстрибнув. "А якщо тебе цікавить, чи вони мені до смаку, то друзі взагалі не мають смаку. Я ніколи не дбав про іншу людину, до тебе. Друга половина мене. Частинка моєї душі". Гарного відтінку червоного, в який почервонів хлопець, було майже достатньо, щоб приборкати спалах гніву через нещасливе подвійне значення цього висловлювання. "Я ж казав тобі, що дозволю тобі вибирати, хіба ні? Дозволю тобі робити те, що ти вважаєш правильним. Принаймні до тих пір, поки ви не станете на моєму шляху". Революція, за своєю природою, не була б цивілізованою. Але цю розмову можна було вести, коли він був старшим. Коли він краще усвідомить реальність і необхідність війни. "Візьми своє зілля. Не змушуй мене нагадувати тобі знову".

Гаррі насупився і з відразою подивився на зілля, але все ж таки підняв його і з гучним тріском висмикнув пробку. Він випив його одним духом і продовжував виглядати шокованим.

"Насправді це не так вже й страшно". Він сказав. "Я боявся, що це буде як скеле-гро".

Том мусить перевірити власний здивований погляд. "Навіщо тобі взагалі давали таке

зілля?" "Тому що наш обман з професором на захисті призвів до зникнення кісток у моїй

руці".

Він якусь мить дивився на нього, а потім, зрозумівши, що він говорить серйозно, вщипнув себе за перенісся. "Я навіть не питатиму".

"Він також забув себе. Помилково."

До цього моменту Гаррі не думав, що можна виглядати таким незворушним, завдаючи собі болю. "Якщо цього року я почую щось хоча б віддалено схоже на цей рівень некомпетентності, я переведу тебе в Бомбатонс раніше, ніж Дамблдор встигне вдавитися лимоном щербета!"

"Чи існують інші магічні школи?"

Том знову подивився на нього, перш ніж зітхнув і підвівся. "Бібліотека." Це все, що він сказав, проходячи повз. Очікування, що за ним підуть, були цілком зрозумілі. Гаррі вивільнився з рундука і пішов за ним так швидко, що ледь не спіткнувся об ніжку стільця.

Коли він дійшов до бібліотеки, Том тримав у руках великий фоліант у шкіряній палітурці і гортав його. Сонячне світло, що лилося з вікна, окреслювало його постать золотом. "Сідайте." Він вказав на шкіряну канапу ліворуч від нього. Гаррі опустився на одну з подушок і напівбоязко спостерігав, як наближається його опікун. "Порівняно з маглами, магічних людей небагато, але нас все одно достатньо, щоб заснувати школи по всьому світу. Ільверморні в Америці. Махоутокоро в Японії. Кастелобруксо в Бразилії. Але "велика трійка" шкіл Європи - це Гоґвортс, тут, у Британії, який мав бути сірим, але відтоді змінив свій колір на далекий сіро-світлий, Бобатон, у Франції, який є світлим, і Дурмстранґ, на півночі, який є темним". Том простягнув йому книгу і вказав на кожну з шкіл так, як вони були названі. "Ці три школи, за збігом обставин, брали

участь у Турнірі Трьох Чарівників. Це змагання, яке судили керівники шкіл-суперниць, кожна з яких мала лише одного чемпіона, а переможець отримував кубок, 1000 галеонів і "вічну славу". Турнір проводився тричі, доки нунду не вбив

одинадцятирічний хлопчик під час одного із завдань і хтось, у кого ледве вистачало розуму, щоб вирахувати IQ, вирішили, що це небезпечно. У 1792 році його було скасовано на невизначений термін".

Гаррі взявся за куточок книжки. Провів пальцями по пір'яному краю нерівних сторінок. "Чому мене відправили в Босбатонс, а не в Дурмстранг, якщо в Дурмстрангу темно?"

"Тому що Дурмстранг вимагає вивчення Темних мистецтв". Том сказав. "Ти б назвав себе темним чарівником? Гаррі похитав головою і здригнувся. "Тоді світлим чарівником? Він кивнув. "Особисто я вважаю, що ти зараз сірий світлий, але це не змінює того факту, що Бобатонс був би для тебе найкращим місцем. Я хочу, щоб будь-які зміни в твоїх основних цінностях були твоїм вибором".

Гаррі відчув, як слабкий головний біль починає розпирати його очі. "Томе, я не знаю, що це все означає".

"Основна цінність - це термін, який використовується для позначення ступеня схильності людини до темної або світлої магії". Том зі стуком закрив книгу і обережно притулив її до себе. "Більшість скаже тобі, що існує два типи чарівників. Але насправді їх п'ять. Сірі, які мають баланс обох сил, сіро-світлі та сіро-темні, які мають невеликий нахил у кожну сторону, а також зазвичай розрекламовані темні та світлі. Більшість з них належать до сірого спектру. Дуже мало хто є справжнім Світлом, як Дамблдор, або справжньою Темрявою, як я".

Гаррі не міг вирішити, чи комфортно йому, коли Том так близько; його руки обіймали його за плечі і тепло огортали його. Від нього пахло м'ятою, кривавим апельсином і вогняним віскі.

"Основні цінності визначаються частково нашою природою, а частково - нашим вибором, хоча зміни зазвичай невеликі. Наприклад, суто світлий чарівник може роками вивчати темні мистецтва і так і не вийти за межі нейтралітету. Однак деякі спадкові фактори можуть спричинити радикальні зміни. Так само, як і певні магічні хвороби, як дехто вважає; звідси і класифікація перевертнів як темних створінь".

"Яка різниця?"

"Ступінь легкості, з якою можна накладати певні заклинання". сказав Том. "Зрештою, саме емоції живлять нашу магію. Світлі заклинання спираються на такі речі, як щастя і бажання захистити. Темні - на ненависті, гніві та бажанні завдати болю. Crucio, наприклад, закляття тортур, часто не настільки ефективне в руках аврора, як в моїх. Так само багато темних чаклунів борються з виробництвом патронуса або виконанням цілющої магії".

"Часто". відповів Гаррі. "Але не завжди."

"Ні." Тоді Том посміхнувся йому. Показуючи свої гострі білі зуби. "Не завжди. *Мій* патрон не страждає."

"Що таке патронус?"

"Чари, які дехто вважає вершиною світлої магії, що вимагає чистої радості для їхнього живлення". Довгі пальці знову пробігли по його волоссю. Старший чарівник хихикнув, коли він вигнувся дугою в

дотик, як у кішки. "І чари, які тобі не варто знати в такому юному віці."

"Цьому мене навчать у школі?"

Том похитав головою. "Скоріше, це щось, призначене для тренувань аврорів. Вони потрібні для укомплектування в'язниці для чарівників: Азкабану. Це жахливо розвинена магія, але це єдине, що тримає дементорів на відстані."

Знову ці невинні зелені очі звернулися до нього. "Дементори?"

Молодий Темний Лорд не одразу відповів. Його рука пройшлася по шиї та спині. "Жахливі істоти. Вороги смерті; вони не можуть померти і крадуть душі, щоб прогодуватися. Вони живуть за рахунок відчаю і страждань, а міністерство використовує їх, як бойових псів".

Хлопчик скривився. Чарівно зморщив ніс і майже зняв окуляри. "Як патронус тримає їх на відстані?"

"Викликаючи духа-охоронця." "А як

він виглядає?

"Це залежить від майстра". сказав Том. Він спирається на їхні найпотаємніші риси - часто, але не завжди ті самі, що визначають форму анімагу, - або, як дехто стверджує, на риси їхнього "вічного коханого". Він спробував, і, без сумніву, не зміг, зігнати гримасу з обличчя. "Чому ти посміхаєшся?"

"Твій - це якась змія, чи не так?"

"Царю змій, дякую". Том пирхнув, хоча в його голосі не було навіть найменшого сліду укусу. "Ти, дитино, доведеш мене до відволікання".

Гаррі сховав посмішку на ребрах молодого Темного Лорда.

Вступний хід

Минув місяць, або майже стільки ж, і, якщо не брати до уваги зельеваріння та несподівані візити Нарциси, Гаррі не сумнівався, що це було найкраще літо, яке він коли-небудь провів. Він був нещасним у Дурслів, де до нього ставилися не набагато краще, ніж до домашніх ельфів Малфоїв, і де він любив нору з її дивним шармом і затишними маленькими кімнатами; іноді там було надто шумно, надто людно, і він не мав можливості втекти звідти. Слизеринський маєток, навпаки, був раєм, де Гаррі був вільний від обов'язків і міг робити все, що вважав за потрібне, під постійним пильним поглядом Тома; старший чоловік, хоча ніколи не був менш ніж завалений роботою - Волдеморт, вочевидь, залишив йому багато чого, - завжди знав, коли Гаррі **мав намір** зробити щось, що потребувало його присутності, щоб забезпечити його безпеку на випадок, якщо щось піде **не так**. Без сумніву, у цьому йому допомагала руна-бідолаха, яка, здавалося, вважала **своїм** обов'язком супроводжувати його скрізь і всюди.

Том завжди знаходив час, щоб поїсти з ним хоча б один раз, і давав йому щонайменше годину на день уроків про якусь історію, магічну теорію чи темну істоту.
Він хвалив його, лагідно доторкався до нього і муркотів, коли той ставав дедалі безкістковішим, притискаючись до нього. Напередодні ввечері вони лежали на тій самій траві, на якій він зараз лежав, слухаючи віддалений шум хвиль і рівний пульс молодого Темного Лорда, **який** розповідав йому маглівські міфи про зорі.

Він пам'ятав, як дозовано слухав голос Тома, що пояснював йому дванадцять подвигів Геракла, поклавши голову йому на груди і обхопивши руками за талію. Смутно пам'ятав, як його піднімали, несли, як він тонув у цитрусових і м'яті, але не ставили на землю.

Гаррі прокинувся в ліжку з Геліосом поруч, а простирадла були загорнуті до підборіддя. Змія згорнулася калачиком на його животі, і вони обоє засмагали в променях ранкового сонця. Гаррі розплющив очі, коли на нього впала тінь, і побачив Тома, що стояв поруч, з ледь помітною посмішкою на вустах. "Переварюєш сніданок?"

"Для цього не потрібне сонце". Він буркнув. "Все одно тепло."

"Справді." Найбільша відмінність, яку Гаррі виявив між цим Томом і тим, що напав на нього в кімнаті, полягала в тому, що в той час, як горокракс огорнув себе аурою злоби, його опікун, натомість, здавалося, вічно - і дещо мстиво - розважався з усього, що його оточувало. Світ здавався йому смішним, наче він був на стільки стрибків попереду, що ніщо не могло йому по-справжньому загрожувати. Хоч яким би злим він не був підспудно, в більшості випадків Гаррі віддавав перевагу саме цьому, бо це зігрівало його очі, облямовані лініями усмішки. "Вставай, малий. Ми їдемо до Міністерства: Мені треба заповнити папери."

"Міністерство магії?" Гаррі чув про це місце кілька разів, переважно від Гегріда, але ніколи там не був. Ніколи не хотів туди йти, бо урядові будівлі - з того небагато, що йому вдалося дізнатися про них, поки він був у пастці...

з Дурселями ніколи не були веселими, і він дійшов висновку, що єдиною причиною, з якої він може там опинитися, є те, що він зробив щось не так. "Всю дорогу до Лондона?"

Том кивнув, легка усмішка не сходила з його обличчя, коли він простягнув руку, щоб допомогти йому піднятися. Його велика рука в рукавичці повністю охопила його і підняла на ноги. "Так, малий. Міністерство магії, аж у Лондоні."

Гаррі не звертав уваги на те, як потеплішали його щоки; на те, як легко Том міг змусити його почуватися дурнем, навіть коли він не намагався зробити це навмисно. "Як ми туди потрапимо? Підлогою?"

"Ні. Ні. Останнє, що нам потрібно, це щоб ви впали обличчям на кахельну підлогу, на очах у невідомо скількох людей. Це буде не тільки жахливо для твого іміджу, але й може розбити твої окуляри, і, що важливіше, ти можеш поранитися". Щось небезпечне промайнуло в очах Тома від такої перспективи. "Ми втечемо".

Це вже вдруге він чув, як старший чоловік вживає цей термін. Перший раз це було якраз перед тим, як він розповів йому про перспективу виклику Лицарського автобуса. До речі, про Лицарський автобус, принаймні вони не будуть використовувати яскраво-фіолетову магічну загрозу, щоб дістатися туди, куди вони їхали, тому що він не думав, що витримає ще одну поїздку. Особливо такої тривалої. "Що з'являється?"

"Миттєва подорож з одного місця в інше, уявна в уяві, без необхідності долати відстань між ними". Том повідомив йому. "Тримайся за мене якомога міцніше, і з тобою все буде гаразд; тобі не доведеться турбуватися про сплінч, поки ти не почнеш мандрувати самостійно".

"Сплінч?"

"Якщо відьмак чи чаклун невдало зникає, або втрачає концентрацію на тому, куди саме він хоче потрапити, він може залишити шматочки себе позаду. Що завгодно: клаптик одягу, шматок волосся, цілі кінцівки. Це може вбити вас. Не зациклюйся." Молодий Темний Лорд простягнув йому руку, але Гаррі обхопив його за середину і втиснувся обличчям йому в груди. Окуляри зсунулися на ніс, а темна тканина мантії старшого чоловіка затуляла світло. Груди Тома розширилися від зітхання, але він не зробив жодних зусиль, щоб відірвати його від себе, просто обхопивши однією рукою його плечі і скрутившись на місці.
Темрява зімкнулася навколо нього. Невидима сила тиснула на нього з усіх боків, стискала груди залізними ременями, він не міг дихати. Його очі вдавлювалися назад у череп. Його кістки руйнувалися одна на одну. Гаррі відчайдушно чіплявся за Тома, який був водночас і навколо нього, і ніде; пальці дряпали тонку тканину, холодний метал і теплу плоть під ним. А тоді все було скінчено. Рука молодого Темного Лорда тримала його у вертикальному положенні і притискала до себе. Заспокійливий запах чоловіка переповнював його, коли він хапав ротом повітря і притискався до нього обличчям.

Великі руки ніжно стискали його плечі і підштовхували вперед. Один раз. Двічі. Міцний дотик ковзнув по його спині, коли його потягли разом зі старшим чарівником, наче вирвану з корінням рослину з бурхливою течією річки. Гаррі різко моргнув від

раптового яскравого світла і потягнувся, щоб повернути окуляри на місце. Озирнувшись довкола, він перефокусував зір. Вони опинилися в печерній кімнаті, вкритій чорними світловідбиваючими плитками і переповненій відьмами та

Чарівники в мантіях та одязі всіх кольорів, з паперами в руках, з рослинами, що корчаться, та картонними коробками, що відригують дим. Неподалік, уздовж стіни, вишикувався ряд золотих камінів.

"Ходімо." Том показав дорогу через кімнату, розправивши плечі і високо піднявши голову. Він почувався як удома, серед метушні та потоку інших; виділявся з натовпу, ні на мить не озираючись, наче йому тут не місце. Гаррі квапливо пригладив чубчик, намагаючись **п р и х о в а т и** шрам, і кинувся за ним, наздогнавши свого опікуна там, де той зупинився, щоб почекати біля величезного фонтану. Величезні, повністю зроблені з золота, відьмак і чаклун стояли на постаменті посеред басейну з водою, на дні якого виблискували монети. Їх оточували кентавр, гоблін і домашній ельф, які дивилися вгору з виразами нереального обожнювання на обличчях. На табличці біля його підніжжя було написано: "*Фонтан Чарівних Братів*". "Дивись, Гаррі. Ось як Світло і система, яку воно підтримує, бачить "рівність" у нашому світі. Відьма підпорядкована чарівникові; істота підпорядкована людині; магія підпорядкована тому, що змушує нас ховатися. Магія - це сила, людська чи інша. А це - ніщо інше, як заплямована брехня". Блакитні очі дивилися в басейн з помітним презирством. "Як дивно, що виручені кошти підуть до лікарні Святого Мунґо для лікування магічних хвороб і травм".

Гаррі зустрів кентавра, Фіренце. Він не був неприємним, як на мене. Він врятував йому життя від Квіррела, коли Гаррі натрапив на нього, коли той пив кров єдинорога. Але Гаррі важко було повірити, що він, або хтось інший з його роду, коли-небудь подивиться на такого чарівника. А гобліна? Ніколи.

"Ліфти там. Не гайнуймо більше часу". Слизеринський герб блиснув у світлі, Том закрутився у вихорі темних мантій і продовжив ходу. Промайнув повз стійку з написом "Реєстрація відвідувачів" і, не сповільнюючи кроку, кинув у чоловіка, що стояв за нею, непомітні Чари Плутанини. Підводить його до позолоченої решітки ліфта, а потім впускає всередину. Притиснувши його до себе, коли ліфт виявився переповненим. Маленька машинка досить гучно торохтіла, коли вони спускалися на другий поверх, який холодний жіночий голос оголосив як "Департамент магічного правопорядку", що включає штаб-квартиру аврорів, відділ неналежного використання магії та адміністративні служби Візенгамоту, куди вони, як з'ясувалося, і прямували.

Кабінет, до якого вони врешті-решт потрапили, був розміром приблизно з комору для мітел у Гоґвортсі, можливо, трохи більший за шафу під сходами, де він прожив більшу частину перших одинадцяти років свого життя, а полиці, завалені паперами різного роду, здіймалися вгору, вгору і вгору, аж поки не зникли в темряві над головою. Нарешті він зупинився поруч із Томом, коли дійшов до столу в дальньому кінці, за яким сиділа відьма, схожа на гобліна - так само, як і Флітвік.

"Привіт, місіс", - він не відривав рук від Гаррі, поки говорив.
Торкався його плеча, спини, гладив по волоссю. Останнім часом молодий Темний Лорд робив це все частіше й частіше; мало-помалу розсуваючи межі терпимості крука до дрібних ласк, які він ніколи не дозволяв собі раніше, коли знаходив нагоду, і був неймовірно задоволений, коли виявив схильність Гаррі всмоктувати все, що він давав, як пересохлий ґрунт. "Мене звати Керес Алексос. Я прийшов, щоб подати папери моєї світлості, щоб повернути місця мого роду в дію. І забрати підопічних, поки він не досягне повноліття".

"Звичайно, сер. Можу я побачити ваші папери?" Момент, коли Том витягнув зі своєї мантії невеличкий стос паперів і перекинув їх через стіл, був єдиним випадком за весь час розмови, коли молодий Темний Лорд не торкнувся до нього жодним чином. "Будинки Певерелл і Гонт, вірно?"

"Так.

Вона не виказала жодних ознак здивування, яке могла б відчути. "Можу я побачити персні Вашої Світлості?"

"Я не буду їх видаляти, якщо це прийнятно".

"Знімати їх не потрібно". Том зняв добре припасовані рукавички і поклав обидві руки на стіл. Виставивши на загальний огляд свої персні Слизерина та Певеріллівського Лорда на повну. Жінка нахилилася над ними. Розглянула їхні гребені. О б е р е ж н о п о с т у к а л а п о них кінчиком чарівної палички. Нарешті задоволена, жінка сіла назад. "Гаразд, лорде Гонт-Перевелл. Чи можу я побачити герб вашого... сина?"

"Soulbound's".

"Можна подивитися на обручку його спадкоємця?"

Гаррі відчув, як панічно розширилися його очі. На ньому був перстень спадкоємця Поттерів, як і пропонував Том. І всі його зусилля, спрямовані на те, щоб його не помітили, а потім накинулися на нього, були б марними.

"За умови, що він не покине цю кімнату, поки не скаже про свою присутність тут", - сказав Том. Том сказав. Він зі зрозумілих причин не хоче опинитися в оточенні репортерів, і я б не хотів, щоб хтось із нас опинився на першій шпальті "*Пророка*".

"Звичайно, сер." Вона сказала. "Цей офіс має справу виключно з конфіденційною інформацією. У нас немає часу на репортерів та їхні дурниці".

Гаррі неохоче простягнув руку, щоб покласти його на стіл. Рубін, прикріплений до ремінця, виблискував. "А, так. Місця Поттерів. І Блеків, пригадую, теж". Вона не попросила п о к а з а т и його шрам. Вже одне це змусило Гаррі вирішити, що вона йому подобається. "Дуже добре, лорде Гонт-Піверелл. Усе, що вам залишилося зробити, перш ніж вас визнають володарем ваших місць і регентом тих, хто вам підвладний, - це підписати кілька паперів".

Томові передали короткий стос пергаменту і чорне перо, яке давало темно-червоне чорнило і залишало на тильній стороні його долоні червоні плями. Він натягнув рукавичку, коли вона повернулася, щоб підшити папери, і похмуро вийшов з кімнати.

"Я зневажаю криваві пера". Криваве перо? То це було зовсім не чорнило, а... "нічого страшного. Обов'язкові юридичні документи вимагають крові, щоб бути виконаними. І я не знаю, чи ти коли-небудь пробував писати ножем, Гаррісоне, але це приладдя краще підходить для плоті, ніж пергамент".

Том стиснув його плече, коли той здригнувся, і обережно підштовхнув до ліфта. Цього разу він був порожній, якщо не враховувати зграйку фіолетових записок, які колись були носіями повідомлень, що гойдалися навколо світильника над ними. І все ж старший чарівник тримав його поруч, не відпускаючи від себе.

Вони ледве переступили поріг атріуму, як Том ледь не наступив на ноги лорду Малфою.

"А, Люціус. Ти саме той, кого я сподівався побачити". Гаррі анітрохи не поділяв цих почуттів. Том, безсумнівно, знав про це, тому витягнув з одягу галеон і стиснув монету в руці. "Чому б тобі не кинути її у фонтан, малий? Пожертвуй її хворим".

Гаррі скористався б будь-яким приводом, аби втекти від лорда Малфоя, і взяв монету з бурмотінням подяки. Залишивши Тома на місці, він попрямував крізь ліс перехожих, які були набагато вищі за нього. Мерлін не міг дочекатися, коли ж він виросте, хоча й сумнівався, що колись стане таким же високим, як Том. Дістався нарешті фонтану після того, як йому довелося практично переповзти через візок з коробками, що містили невідомо що, маленький крук поправив мантію і переконався, що волосся все ще прикриває його шрам, а потім наблизився до краю басейну. Дивиться вниз, у воду, на килим з монет, що виблискує під нею. Потім вгору на статуї, зібрані на кафедрі; на домашнього ельфа, що стріляв струменями води з вух. Він подумав про Доббі і здригнувся.

"Вірити - це щаслива річ". Сказав знайомий голос. "Але, на жаль, це брехня. Чарівники надто довго жорстоко поводилися з нашими побратимами-чарівниками, і я боюся, що скоро ми пожнемо те, що посіяли".

Гаррі обернувся, коли старший чоловік, посміхаючись, підійшов до нього. "Сер."

"Радий бачити тебе здоровим, Гаррі, мій хлопчику. Хоча, мушу сказати, я здивований, що знайшов тебе тут". сказав Дамбльдор.

"Моєму двоюрідному братові потрібно було подати деякі документи".

"Навіщо юному містеру Дурслі знадобилося подавати сюди папери?"

Гаррі зніяковів. Том не дав йому ніякого прикриття, окрім фальшивого імені, не заважав йому згадувати про свою присутність у листах, тож він припустив, що з м о ж е переконати директора в тому, що Дурслі привезли його сюди. "О, ні. Не Дадлі, сер. Керес." Він сказав. "Він зустрів мене на вокзалі. Отримав дозвіл від моїх тітки і дядька, щоб мене всиновити."

При цьому Дамблдор набув дуже серйозного виразу за своїми напівмісяцевими окулярами. "Гаррі, я знаю, що у тебе є розбіжності з твоїми родичами, але заради твоєї ж безпеки..."

"Я цілком здатна відстоювати те, що мені до душі. І не варто особливо цінувати натяки на те, що я не можу, які робить хтось, кого я ніколи не зустрічав". Гаррі нічого не міг зробити, окрім як спостерігати, як Том з'явився з натовпу, наче привид. Ігноруючи вираз жаху на обличчі іншого чоловіка, він насміхався над його мантією. "Чому ти одягнений, як коробка лимонів для щербету?"

Гаррі зробив невдалу спробу придушити пирхання, коли Том, схоже, вирішив, що Дамблдор йому нецікавий, і переключив свою увагу на нього. "Ваш професор?"

"Це директор. Дамбльдор."

Рот Тома скривився в незадоволенні, як у Нарциси. "Зрозуміло. Той, хто найняв ідіота, який викрутився і витягнув усі кістки з твоєї руки". Блакитні очі впали на монету, затиснуту в його руці, і пом'якшали. "Здається, я дав тобі її, щоб ти кинув у фонтан, Гаррі".

Гаррі з легким здивуванням подивився на монету, яку все ще стискав у руці. "Забув, що вона в мене є".

"Що ж, - Том витягнув ще одну монету, повністю ігноруючи Дамблдора, і підняв її, щоб той побачив. "Давай тоді обоє покладемо по одній. Загадаймо бажання." Монети впали у воду двома м'якими ударами. Том з нетерпінням подивився на Дамблдора. "Ну?"

"Якщо я скажу тобі, це не збудеться".

"Розумниця". Він дзявкнув. Я підняла його без попередження на губу фонтану. "На півночі балакунам ставлять кільватер. Час поплавати, мій маленький Хвостику."

Дамблдор дивився на Гаррі, який дуже не хотів опинитися у фонтані, обхопивши старшого чарівника всіма чотирма кінцівками, з настороженістю і здивуванням. "Якщо я йду туди, то й ти теж, Керес!"

"Це не така вже й загроза, Гаррісоне. Змії люблять воду."

"Тоді ти пливи. А я залишуся тут."

"Я не настільки низький, щоб плавати в тому фонтані". Гаррі незадоволено скривився і з усієї сили ляснув його по плечу. Що під цим кутом було н е т а к в ж е й багато. "Я, якщо хочеш знати, бажав тобі академічних успіхів".

"Ого, дякую, Керес."

На це Том кинув на Дамблдора сухий погляд і вдавано зітхнув: "Що це з дітьми в наші дні?". Що викликало у чоловіка неохочий смішок.

Нарешті директор ступив крок вперед і простягнув руку. "Альбус Персеваль Вулфрік Брайан Дамблдор".

Том, здавалося, боровся з бажанням сказати "вибачте" і зобразив на обличчі приємний нейтралітет, коли взяв простягнуту йому руку. "Керес Алексос".

"Алексос не схожий на жодну лінію, яку я можу пригадати, що має якісь права на перстень засновника".

"Моє повне ім'я трохи складне для вимови. Алексос - моє друге ім'я." Том сказав, в першу чергу. "Ти ж не збираєшся переслідувати мене за те, що я використовую лише частину імені, коли ти робиш те ж саме".

"Скорочення імені - це не те саме, що використання псевдоніма, Томе".

Молодий Темний Лорд напрочуд добре грав невинність. "Боюся, ви мене з кимось переплутали". сказав він. "Ходімо додому, Гаррісоне. Я хотів би закінчити свою паперову роботу сьогодні ввечері, щоб бути вільним до твого дня народження завтра".

Коли він зісковзнув з бортика фонтану і рушив за ним, Дамблдор простягнув руку, щоб зупинити його. "З тобою все гаразд, Гаррі?"

"Чудово." Він сказав. "Він може бути схожий на Тома - він налякав мене, коли вперше з'явився, - але Ріддл нацькував на мене василіска. Найгірше, що зробив Керес, це змусив мене їсти овочі під загрозою анулювання моїх привілеїв на патоку". Це не було неправдою. Том ще не робив нічого більш шкідливого, ніж витріщався на нього, коли той робив щось особливо дурне чи дратівливе, і Гаррі тепер був майже переконаний, що ніколи не зробить. "Гарного літа, сер".

Відповідь Дамблдора "і ти теж, мій любий хлопчику" ледь не загубилася в натовпі, коли він поспішав наздогнати Тома.

"Чи можемо ми повернутися?" - це були слова, які він ніколи не очікував від себе почути.

Том, явно думаючи в тому ж дусі, прикрив чхання тихим кашлем і кивнув. "
За те, що так добре мені підігравали, так. Можливо. Ходімо до камінів, Гаррісоне. "

Слизеринці вміють легко входити і виходити з образу. "***Не думаю, що це його обдурило.***

"***Я теж так не думаю, Крихітко. Невеликий сюрприз. Я ніколи його не обманював.*** "Молодий Темний Лорд повів його назад до блискучої золотої стіни вогнищ. Язики зеленого полум'я випльовували на підлогу округлі смарагдові вуглинки. "***Але обдурити його не було метою."***

"Не було? "Тоді навіщо старатися?

"Тепер зрозуміло, чому ти в Гриффіндорі". сказав Том. ***"Подумай, де ми знаходимося. І скільки людей навколо нас. Тут надто багато вух, щоб ризикувати, розголошуючи таку делікатну інформацію."*** Що ж, це мало незручний сенс. Він відчув, що його обличчя нагрівається. Том підняв маленький горщик з порошком Floo і запропонував йому. "Пам'ятайте, лише щіпка і глибокий вдих перед тим, як ввійти. А тепер іди".

Гаррі взяв щіпку порошку, ступив у полум'я і вигукнув: "Слизеринський маєток" - так чітко і тихо, як тільки міг, щоб не привернути уваги. Йому вдалося приземлитися на ноги, але не втриматися на них, і він опинився на килимі на четвереньках.

"***Принаймні, це приземлення було не таким болючим."*** Геліос ковзнув по підлозі до нього і почав процес ковзання вгору по його руці. Відчуваючи себе як вдома, сидячи верхи на його плечах. "***Куди ти ходив? Я занепокоївся, коли ви з іншим спікером закружляли і зникли. Ти пахнеш, як інші люди."***

"Ми були в Міністерстві, Геліосе. Халат Тома затріпотів навколо нього, коли він переступив через решітку вогнища. ***"Наші справи там були успішно завершені.*** Перейшовши на англійську і обтрусивши сажу з одягу, він сказав: "Я проведу решту

в моєму кабінеті і не вечерятимете. Сьогодні ти можеш робити все, що забажаєш, але я прошу тебе здати свою паличку зараз же".

"Моя паличка?" Гаррі відчув, як волосся на його руках стало дибки, коли він піднявся на ноги. "Навіщо?"

"Тому що вона потрібна мені для твого подарунка, маленька. Ти, напевно, вже знаєш, що те, що я маю паличку, а ти ні, або те, що ти маєш паличку, а я ні, не має ніякого значення, якби у мене було бажання заподіяти тобі шкоду". Том простягнув руку. "Паличка." Маленький крук зітхнув, але витягнув паличку з падуба, куди запхав її в задню кишеню - не звертаючи уваги на хльосткий погляд юного Темного Лорда на обране ним місце зберігання - і простягнув її йому. "І піхви для чарівної палички, гадаю, теж знадобляться, бо ти навряд чи зможеш носити паличку в школі".

За мить Гаррі залишився сам у кімнаті, якби не змія. "Що ***ж:*** зітхнув третьокурсник, - ***Що скажеш, якщо ми повернемося на вулицю і насолодимося сонячним світлом, поки воно ще є?"***

Язик змії висолопив, темні очі заблищали. "***Це звучить як чудова ідея."***

Спадкоємець

Замок був зовсім не схожий на Гоґвортс: печерні зали настільки високі, що стелі не було видно, а темні стіни інкрустовані дорогоцінним камінням і помережані золотими та срібними прожилками. Повітря було темним і застояним, пахло камінням і стоячою водою, і таким холодним, що його дихання сріблястими клубами здіймалося перед очима, затуманюючи замурзані лінзи окулярів. Гаррі зупинився надовго, щоб витерти їх сорочкою, здригнувся і пішов далі. Його голос відлунював довкола, коли він гукав "Томе!", але не отримував жодної відповіді і був змушений слухати, як слово зникає в тиші. Знову затремтівши, він обхопив себе руками. Скривився, коли його палець на нозі зачепився за скляну гладеньку плитку з надто гучним хряскотом. Він напівочікував, що в будь-яку мить щось вилетить з темряви і мовчазної тиші, але нічого не сталося.

Попереду з'явилися подвійні двері, холодні, викувані з металу, якого він не впізнав, з викарбуваними на них зображеннями, від яких боліло в голові. Вони були такі холодні на дотик, що коли він відчинив їх, вони обпекли йому руки. Петлі ворухнулися зі стогоном вмираючої людини. З іншого боку він побачив кімнату, таку ж велику, як і велика зала, але без довгих столів, за якими сиділи студенти та викладачі. Зі стелі не звисали прапори Дому; на їхньому місці звисали простирадла поховальних хусток, поїдені міллю та зношені. Простір в і д т і н я в слабкий металевий запах крові та затхлий сморід розритої могили. На чолі кімнати біля підніжжя порожнього трону з кісток і закривавлених клинків лежав масивний чорний пес з жовтими очима, а його господар підвівся, щоб стати перед ним.

Смерть виглядала зовсім не так, як та, яку він показав Тому. Тепер він мав обличчя Гаррі і посміхався повним ротом зубів, схожих на бите скло. В очах горіли вогняні ями зеленого кольору Вбивчого прокляття, кольору шкіри василіска, якого він убив у Таємній кімнаті під школою. Плащ з воронячого пір'я, накинутий на його плечі, шелестів, коли він рухався, а золоті браслети на зап'ястях, які носив Вічний, відбивали світло смолоскипів, коли він щось стискав у своїх руках. Гранат, цілий і червоний, як кров, ніс на собі тягар, н е п і д в л а д н и й людському розумінню і холодніший за свіжий зимовий сніг. Він нахилився вперед, притиснув губи до вушної раковини і прошипів два слова мовою, якої Гаррі не розумів.

"Fysikos klironomos."

Гаррі рвучко прокинувся, тремтячи під товстими ковдрами свого ліжка у маєтку Слізеріна. Світло раннього ранку заливало кімнату, розбризкуючи фрактали блискучого білого світла по дерев'яній підлозі. Гусяча шкіра вкривала його руки та груди, кожна волосинка на тілі стояла дибки, але коли Гаррі подивився на свої руки, на них не було жодних слідів холодних опіків, які залишили йому двері. *Це був сон.* Плід його розуму і, сподіваюся, не більше. Не справжній. Не такий, як те, через що довелося пройти Тому, щоб опинитися тут, зараз, з ним. Випустивши тремтячий подих, маленький крук провів

пальцями по своєму і без того дикому волоссю,

ще більше зіпсувавши його, а потім потер руки, доки не зміг прогнати мурашки. Повертаючи його тілу частину тепла, яке мало б там бути. *Просто сон.*

Чомусь Гаррі не відчував себе настільки впевненим у цьому, як йому хотілося б. Але він був врятований від необхідності надмірно зосереджуватися на реальності всього цього, коли до нього підповз Геліос. "З **днем вилуплення, динамік!"**

Дивної говірки було достатньо, щоб на його обличчі з'явилася посмішка. Гаррі простягнув руку, щоб підняти змію на плечі, і підвівся з ліжка. Обміняв свій спальний одяг на мантію в грифіндорських кольорах: темно-червоному і золотому. "***Дякую тобі, Геліосе."*** Він провів пальцями по гладкій чорній лусці. Викликавши задоволене шипіння свого супутника. "Здогадуюсь, ***що Клото, Лахесіс і Атропос з Томом?"***

Геліос висунув язик, постукуючи по вигину щелепи. Перо легке і трохи холодне. "***Ти знайдеш охоронця свого гнізда в їдальні." Настала*** коротка пауза, коли Гаррі почав пробиратися коридором назовні, в якому змія, здавалося, щось обмірковувала. "***Ти пахнеш інакше."***

"Як так?"

"Важко пояснити." прошипів Геліос. "***Твоя магія інша. Вона не така на смак. У ній трохи відчувається присмак мертвих речей.***

Гаррі застиг на місці. Відчуття льоду повернулося, міцно стиснувши його серце. Том, що сидів на своєму звичному місці за столом - тепер розкиданий пакунками, ранковою порцією зілля та їжею, - розгорнув "Щоденного *пророка"* і подивився на Гаррі.

"З днем народження, малий." сказав молодий Темний Лорд. Темно-синій погляд вбирає в себе вираз його обличчя. "Щось не так, Гаррі?"

"Дивний сон". Він підійшов до свого місця за столом. Стілець скрипнув, коли він сів, тихо подякувавши Кіпсі, коли вона заскочила з чаєм. Заспокійливий аромат чаю д о л е т і в д о нього. "Принаймні я думав, що це був сон, поки Геліос не сказав, що мої чари мають смак смерті".

"Так?" - сказав він. "То ти був у нього вчора

ввечері?" Гаррі кивнув. Важко проковтнув. "Він

був схожий на мене." "Він щось казав?"

"Не англійською."

"Можете

повторити?"

Маленький крук сумнівався, що йому вдасться не понівечити його. "Fysikos klironomos."

Том зітхнув і відкинувся на спинку стільця, почувши м'який скрип дерева. "Звичайно, це було б
13. Три - число смерті". Молодий Темний Лорд підняв ніж для масла, що лежав поруч, і почав ним бавитися. Покрутив прилад між довгими пальцями. "Я вірю, що ти отримав насіння своєї спадщини".

Гаррі насупився. "Що ти маєш на увазі? "Як

багато ти знаєш про Вічних?

"Що Смерть - один з них, і що у нього були проблеми з тобою через те, що ти зробив зі своїм Щоденником. Спробував його обдурити". Більше Гаррі нічого не знав.

"Є чотири Вічні; фізичні втілення споконвічних сил Часу, Долі, Магії та Смерті. Безсмертні. Всемогутні, або майже всемогутні. Найближчі до Богів, яких знає наш світ. І з них Смерть - найстаріша, і єдина, яка схильна... передавати естафету, так би мовити. Час від часу." Він сказав. "Вибирає видатного чарівника, якому передасть свою силу; закладає насіння в 13 років, щоб вони могли повністю розквітнути до свого повноліття. Коли вони помирають, вони втілюють саму Смерть, свого роду переродження для істоти, але поки вони живі, їх називають досить некоректним титулом "Володар Смерті"".

"То ось що він сказав? Володар Смерті?"

"Ні, Гаррісоне. Fysikos klironomos означає "спадкоємець". Темна забава знову промайнула на його обличчі, коли він з різким клацанням поклав ніж на землю. Гаррі не зміг стримати здригання. "І я гадаю, я повинен відчути полегшення від того, що мене не понизили до простого слуги, а піднесли, замість того, щоб бути супутником Вічного".

Гаррі спробував випити чай, але його руки дуже сильно тремтіли. Він знову поставив чашку, щоб не розлити гарячу рідину собі на обличчя. Коли він заговорив, його голос був таким напруженим і тихим, що він майже не чув його сам. "Я не хочу цього".

"Я знаю, що ти не хочеш. Але ми не такі, як інші, Гаррі. Слабкі. Сліпі. Ні. Ми сильні, ти і я. Достатньо сильні, щоб привернути увагу божества". Том потягнувся до свого чаю, але не зробив жодного кроку, щоб випити його. "Ми з тобою не маємо права вибору. Ми прокладаємо шлях, щоб ним могли йти інші. Але досить про це". Витягнувши чарівну паличку з тростини, в якій вона була захована, Том підніс до нього щось схоже на скриньку з чарівними паличками. "Відкрий свої дари. А потім поїжте і прийміть своє зілля."

Неохоче, настрій все ще був значно зіпсований щойно отриманим одкровенням, Гаррі взяв коробку і відкрив її. Він побачив власну чарівну паличку, захована в піхви з драконячої шкури. "Заклинання "Відпустити" парселтонською мовою змусить піхви випустити паличку, коли вона вам з н а д о б и т ь с я . Прикріпіть її до зап'ястя, коли перебуваєте в такому положенні, коли паличку носити незручно, щоб випадково не зачаклувати власну дупу". Гаррі не зміг придушити посмішку від легковажного формулювання юного Темного Лорда. "Але справжнім подарунком для тебе є те, що я зняв з твоєї чарівної палички слід. Тепер ти можеш вільно використовувати магію, як тобі заманеться, якщо тільки не вигадуватимеш нових заклинань у мою відсутність і не

розмахуватимеш нею перед тими, хто може донести на тебе. Зрештою, таке втручання є вкрай протизаконним злочином, за який можна заробити півстоліття в Азкабані, якщо тебе с п і й м а ю т ь ".

"Я навіть не знав, що це можливо". сказав Гаррі.

"Більшість темних сімей Чистокровних роблять це для своїх дітей, коли їм виповнюється 15 років". Том втупився в нього суворим поглядом поверх виделки. "Не змушуй мене шкодувати про це, мій Маленький Хвостатий.

Ворон кивнув і поклав піхви та чарівну паличку на стільницю поруч із собою. Потрійне шипіння з-під столу було єдиним попередженням, яке він отримав перед тим, як з'явився Рунезбірник. Витягнувши її довге смугасте тіло на спинку стільця Гаррі, Том левітував решту пакунків у акуратну піраміду перед ним.

": Привіт, ***Клотос, Лахесіс і Атропос.***

"Привіт, Гаррі." сказав Клото.

": ***З днем вилуплення!"*** Лахесіс поклала голову йому на плече, не звертаючи уваги на територіальне шипіння Геліоса, що наче обсидіановий зашморг стиснув йому горло.

Атропос показала свої отруйні ікла і промовчала.

"Той, що ти щойно взяв, здається, від твого друга Візлі". Том дивився, як Гаррі розгортає предмет: блискучу скляну підзорну трубу, що одразу ж почала обертатися. "Вітаю, Гаррі. Тобі подарували набридливого шумошукача, який не перестане крутитися, доки ти не забереш його з цього будинку".

Принаймні тепер він знав відповідь на питання "що станеться, якщо замкнути в одній кімнаті підзорну трубу і найпохмурішого чарівника його віку".

"Це від твого іншого друга. Маглорожденного."

За формою Гаррі здогадався, що подарунок його кучерявого друга виявиться книжкою. Зважаючи на вагу, він побоювався, що це може бути не одна книга. Але коли він відкрив його, то побачивши високоякісний набір для ремонту мітел, на його обличчі з'явилася посмішка. Коли він кинув погляд на свого о п і к у н а , Том, здавалося, схвалив його.

"Це один з найкращих брендів у Франції". Він сказав. "Гідний подарунок".

Хоч Гаррі й сумнівався, що Герміона зраділа б, дізнавшись, що завоювала очки у Темного Лорда, це все одно змусило його посміхнутися ширше.

"Схоже, ти маєш ще один". Том показав на останній подарунок, який, як зауважив Гаррі, виявився від Геґріда, хоча й не був схожий на звичні пакунки з кам'яними тістечками напіввелетня. "Ну, давай."

Це, здивовано помітив маленький ворон, *була* книга. Красива смарагдова книга з обкладинкою, обклеєною золотими обрисами істот, що носили назву "*Книга чудовиськ"*. Захоплений цікавістю, він рушив до книги, щоб відкрити її, але зненацька зойкнув і впустив її, коли чудовисько вкусило його. Том миттєво підхопився на ноги, розлючений виглядом крові, але перш ніж чарівники встигли відреагувати, потвора кинулася на ноги старшого чоловіка. Том вилаявся і штовхнув його ногою. Не влучив. Тоді він стрибнув

на свій нещодавно звільнений стілець, щоб уникнути укусу в гомілку. Використовуючи своє підняте положення, щоб

накинутися на злий текст, як гірський лев, тільки для того, щоб обкладинка затиснулася на його руці.

"Чорт забирай!" Він направив свою паличку на обкладинку і гаркнув: "Одуріти!" Він висмикнув руку, як тільки книга зупинилася, і викликав мотузку, щоб зв'язати її. "Хто, *чорт забирай,* послав *темну книгу студенту*?!"

Молодший чарівник витягнув закривавлений палець з рота і, вагаючись, зізнався: "Геґрід".

Том загарчав низько в горлі і змахнув чарівною паличкою, перев'язавши руку марлевою пов'язкою. "Дитинчата вовкулаків під його ліжком у гуртожитку". Ніжно, незважаючи на своє роздратування, брюнет узяв поранену руку Гаррі і вимив її, перш ніж перев'язати і її. "Парові труби, заповнені гігантськими павуками. *Звісно,* це був Геґрід! Хто ж іще це міг бути?"

"Сказав той, хто тримав під школою 60-футову надотруйну змію, яка вб'є тебе, якщо ти подивишся на неї прямо".

"Твоя думка."

"Я думаю, що дракончик, триголовий пес і гігантські павуки були трохи менш небезпечні, ніж василіск, Томе".

"Я знав, що акромантула втекла до Забороненого лісу, але я не знав, що там з'явилися популяції цереберії або валлійської зелені".

Не звертаючи уваги на небезпечні нотки в голосі співрозмовника, Гаррі спокійно відповів: "Норберт - норвезький риджбек, насправді".

Один з дрібних м'язів на обличчі Тома почав сіпатися. "Якщо один з його звірів хоч трохи зачепить тебе, я зроблю *набагато гірше,* ніж просто вижену його з території. Мені байдуже, чи вважаєш ти його другом: кровне походження мене не цікавить, але твоя безпека - це вже інша справа!" Він тицьнув йому в руки книгу, переплетену і все ще приголомшену. "Їж. Випий зілля. Коли закінчиш, поклади її кудись, де вона не спричинить неприємностей, і не намагайся читати з неї знову, поки ми не придумаємо, як це робити, не втрачаючи пальців".

"Так, сер."

Незважаючи на непохитну суворість його тону і холод в очах, коли книга вивільнилася з його рук, Том провів пальцями зв'язаної руки по своєму дикому чорному волоссю. Нігті ледь дряпали шкіру голови так, що у нього підкошувалися коліна. "Я маю дещо перевірити, що з'явилося у сьогоднішньому випуску "*Пророка"*. Можливо, мені доведеться вийти... на вулицю. Після вечері. Щоб докопатися до суті однієї цікавої справи, яка... скажімо так... серйозна".

У Гаррі закралася підозра, судячи з того, як криво він посміхнувся, що щось у цьому твердженні пролетіло низько над його головою. "Е... гаразд."

Том знову погладив його по волоссю, підсунув зілля ближче до тарілки, а потім зібрав рунічний камінь, перш ніж вийти з кімнати.

"***Ви залишили своє пташеня в розгубленості, хазяїне."*** **-** сказав Атропос. "***Ви плануєте полювання?"***

Том наспівував, штовхаючи двері свого кабінету. Він поклав "*Щоденного пророка"* на стіл, і на першій шпальті вигулькнув жирний чорний заголовок "Втеча з *Азкабану"*. "Справжнє ***полювання. Хоча я не зовсім впевнений, чи кусатиму отрутою, коли знайду свою мітку."*** Він сказав. "***Згідно з цією ганчіркою, батьків Гаррі зрадив моєму колезі їхній таємний охоронець. Його хрещений батько. Але його не судили. Просто засудили до Азкабану без належного судового розгляду. Мені це нагадує. І, здається, кілька днів тому - хоча педик, що сидить у кріслі міністра магії, не вважав за потрібне оголосити про це д о цього часу - він зробив неможливе і втік."***

"Ви плануєте шукати його."

"Якщо він невинний, то повернення живого члена сім'ї піде Гаррі тільки на користь". Ця думка змусила полум'я спалахнути в його грудях, але він боровся з бажанням проклясти свій письмовий стіл у небуття. Гаррі не *потрібен був* ніхто, крім нього самого. Гаррі ніколи не *буде потрібен ніхто, крім* нього самого. Але це зробило б його щасливим. І краще було, щоб він сам забезпечував це щастя, а отже, контролював ситуацію, аніж дозволити їй блукати без нагляду в його житті. "***Якщо він не буде, то я його заріжу, щоб закінчити роботу. Так чи інакше, живий чи мертвий, сьогодні ввечері я збираюся трохи поспілкуватися з Сіріусом Оріоном Блеком".***

Василіск і Грім

Сіріус уже зустрічав маґлів, сестру та чоловіка Лілі, - одного разу, і то дуже коротко, на весіллі рудоволосої відьми з чоловіком, який був йому більше за брата, ніж Регулус, і пожартував над здороваем так, що той розлютився до нестями, - і подумав, що неймовірно нудне місце, відоме під назвою "Приват-драйв", з його крихітними двориками, доглянутими садочками й однаковими білими будинками, якнайкраще пасує до їхніх характерів: похмуре, сухе та неприємне. Нюхаючи повітря, нашорошивши вуха на випадок появи привидів, похмурий пес струснув чорною шерстю і рушив через дорогу до будинку №4. Перетворившись на людину на півдорозі і насторожено оглядаючи ґрати, прикріплені до вікна другого поверху, він підняв кулак, щоб постукати.

Важкі кроки наближалися до дверей, супроводжувані наріканнями на те, хто б це міг прийти о такій порі, аж поки двері не розчинилися, відкриваючи моржеподібне обличчя Вернона. Той одразу ж спробував грюкнути дверима, але Сіріус проштовхнув його ногою в двері і зацідив чарівною паличкою йому в обличчя. Спостерігаючи за ним, я миттєво перехрестив очі, намагаючись утримати точку в полі зору.

"Доброго вечора, Верноне. Давненько ми з тобою не бачилися". Він не доклав особливих зусиль, щоб приховати гарчання в голосі. "Де мій похресник? Я заберу його, якщо ти не проти, і ми обидва більше не будемо тобі заважати".

"Якщо ти прийшов по того жахливого хлопця, то запізнився на кілька тижнів, Блек". Цей голос належав Петунії; терпкий тон одразу впізнавався, навіть коли сама жінка залишалася прихованою за своїм масивним чоловіком. "Один з твого роду вже приходив, щоб забрати його від нас. Гарно складений молодий чоловік, хоч і одягнений років на 50 назад. Я майже не вірила, що він один з вас, поки він не тицьнув білою паличкою в обличчя моєму коханому Дідді Дадді Дамсу, коли той назвав його виродком".

Сіріус думав, що після стількох років у компанії дементорів він знає, що таке страх. Але ніколи ще його кров не була такою холодною. "Б-біла?" Він знав лише одного чарівника, який мав білу паличку. Білу, як кістка, і зроблену з тису - отруйного дерева, такого ж злого, як і його власник-офідієць. Але це було неможливо. Якби це був він, цих маґлів, безперечно, вже не було б серед живих. Крім того, Волдеморт зник. Переможений. Знищений. "Якого кольору були його очі?"

Безпомилковий тріск примари розірвав тишу вулиці, і Сіріус закружляв навколо. Паличка піднята. Застиг на місці від побаченого: постать у капюшоні, закутана в чорне. Неймовірно висока. З-під затіненого каптура виблискували очі, червоні й розрізані, як у змії. Він був аврором. Членом Ордену Фенікса. Він знав, як виглядає Волдеморт, і не помилився, хто стоїть перед ним зараз. Темна забава виблискувала в його пекельних очах, коли Дурслі відступали в

будинок з тривожними зойками. Так, ніби дерева, каменю та розчину було б достатньо, щоб захистити їх від такого монстра, як цей. Але Темному Лорду було байдуже до них та їхнього оточення. Цей жахливий погляд був прикутий до нього. І Сіріус знав, по тому, як у нього мурашки по шкірі, що під тим каптуром цей виродок *посміхається.*

"Давай, Блек". Він зашипів; очеретяний супротив, від якого мороз пронизував навколишню бруківку. "Якщо наважишся." І на його очах його форма затремтіла і перетворилася на форму ворона. Проклятий птах здіймав крила з викличним карканням.

Напівсліпий від люті, Сіріус видав пронизливий рев і стрибнув уперед на четвереньках. Лапи з силою вдарили по цементу, коли він злетів на хвіст монстра. Темний чарівник не виходив з поля його зору, хоча Сіріус не сумнівався, що легко міг би це зробити, якби відчув у цьому потребу. К р у к привів його через кілька кварталів до маглівського ігрового майданчика, де його крихітна фігурка зникла серед нагромадження інвентарю. Тріски розліталися навколо його лап.
Єдиним звуком, окрім вітру, було його дихання, коли він бігав поглядом навколо. Напружено вдивляючись у темряву, але нічого не бачачи. Позаду нього заскрипіла карусель. Він обернувся до неї обличчям. Оскалився. Оскалив зуби. Там нічого не було.

Закляття зіткнулося з його флангом. Вогонь пронизав його наскрізь, коли він був змушений повернутися в людську подобу. Ледь не впавши на обличчя, він намагався підняти свою паличку і повернутися, але виявився миттєво обеззброєним. Його поставили на коліна і закували в ланцюги тіні.

"Тепер, коли я вас належним чином зв'язав, можливо, ви будете співпрацювати з нами". Це був не голос Волдеморта; не той голос, який він чув кілька хвилин тому перед будинком №4. Занадто низький, рівний і *нормальний,* щоб належати такій мерзоті, як самозваний Темний Лорд. Але він виходив від замаскованої фігури, яка матеріалізувалася перед ним. "Я був ввічливий з маглами, Блек, але тут немає ніяких підопічних, з якими можна було б зіткнутися. Майте це на увазі, якщо вирішите випробувати моє терпіння". Він зупинився просто перед ним.
Високий, але не більше, ніж будь-який нормальний чоловік у порівнянні з його схиленим положенням. Не худий і не скелетний під мантією, якою він мав би бути, як і належить. Як т о д і , к о л и він востаннє бачив звіра. "Я знаю, що ти бачив ґрати, які нечисть встановила на його вікнах. Але чи знаєш ти, що до того, як він почав відвідувати Гоґвортс, його змусили жити в комірчині під сходами? Працювати на них. Так, ніби він був простим слугою, а не чимось набагато більшим".

У шафі? Вони тримали його хрещеника у клятій *шафі*? І Дамбльдор це дозволив?

"Дамблдор дозволив мені те саме. У Вулсі. Багато років тому. Хоча, на відміну від Гаррі, я навчився кусати своїх демонів". Його плечі були широкі. Руки великі й граціозні, але не павукоподібні чи пазуристі, вкриті парою тонких рукавичок з драконячої шкіри. Він потягнувся до каптура, відкинув його назад, і Сіріус приготувався до бачення кошмару, який так і не прийшов.
Чоловік, що дивився на нього зараз, не міг бути набагато старшим з а Джеймса, коли той загинув, захищаючи свою сім'ю. Він був схожий на маглівське зображення диявола до його падіння. Високі вилиці. Тонкі губи. Гостра щелепа. І все це під короною темно-

каштанових кучерів і очима кольору нічного неба над Азкабаном: темно-синіми і моторошно холодними. "Але ми тут не для того, щоб говорити про мене. І не про мої душевні рани. Ми тут, щоб вирішити, що мені з тобою робити". Саме тоді, коли він почав сумніватися, чи це справді був Волдеморт.

він дивився на жахливу чарівну паличку, яку тицяли йому в обличчя. Закляття, яке наклав Темний Лорд, не було ні закляттям тортур, ні спалахом зеленого небуття, який мав би покласти край усьому, але це було останнє закляття, якого Сіріус ніколи не очікував. "Легілименс".

Його і раніше тримали на хресті. Думав, що це буде найгірший біль, який він коли-небудь відчував у своєму житті. Але це було дуже близько. Відчуття було таке, ніби гірський троль вдарив його по голові палицею з цільного граніту. Кігті, гострі, як бритви, і холодні, як лід, впивалися в його плоть все глибше і глибше, поки сам Темний Лорд нишпорив у його голові. Його спроби підняти щити, відштовхнути його - ні до чого: тривалий контакт з дементорами зробив його надто виснаженим, надто слабким, щоб впоратися з ним. Він безпорадно тиснув на їхню присутність, але наштовхнувся на цілковиту відмову підкоритися. Перед його очима промайнули образи. Лілі та Джеймс, які розповідають йому, що мають переховуватися, доки не закінчиться війна. Просять його бути їхнім хранителем таємниці. Його відмова через страх, що Волдеморт позначить його як очевидний вибір і загнати його в кут. Робити те саме, що він робив зараз, р о з р и в а ю ч и свій розум, щоб знайти потрібну йому інформацію. Найбільше він шкодував, що запропонував Пітеру, маленькому зрадливому щуру, стати замість нього хранителем таємниці. Жахлива ніч, коли він отримав звістку: його найкращого друга та його дружину знайшли мертвими у власному будинку. Гаррі, закривавлений, наляканий, плаче у своєму ліжечку посеред зруйнованої дитячої. Він поспішає за Пітером, але цей маленький покидьок інсценує власну смерть і тікає серед хаосу вибухового прокляття. Його горе і провина в той момент, поєднуючись, роблять його схожим на вбивцю і божевільного.

Тиск загарбницької магії різко послабшав, і Сіріус подався вперед, потрапивши в залізні лещата, які стиснули його руку. Від огидного удару збоку об примару в о ч а х потемніло, а рештки рівноваги, які він ще зберіг, покинули його. Плюшева поверхня килима притиснулася до його обличчя. Він застогнав від слабкого потріскування вогню у вогнищі та глухого тупоту кроків Темного Лорда, що розносилися кімнатою навколо нього. У виродка все ще була його паличка! Напевно, тримав Гаррі десь у полоні, якщо вже не...

"Тілки". За спокійним голосом іншого чоловіка одразу ж пролунав хлопок, що сповістив про прибуття домашнього ельфа. "Принеси моєму гостеві належну їжу, разом з кухлем найкращого гарячого шоколаду від Ханідука. Додай туди трохи перцю. І, гадаю, не завадило б краплинку вогняного віскі.

"Звісно, пане Томе. Тілкі це зробить". Сіріус підвів голову з килима, на якому він розпластався, і побачив маленьку сукню, яку вона носила; ошатну й чисту, зовсім не схожу на лахміття, яке віддали Крічеру. "Чи є щось ще, що вона може робити? Щось таке, про що Кіпсі може знадобитися дізнатися?"

"Не зараз, дякую". Він сказав. "Гаррісон у ліжку?" "Кілька

годин тому Маленький Майстер дійсно був у ліжку".

"Дуже добре. Вільні." Ще один хлопок. Чоловік змахнув над собою жахливою білою паличкою і перетворив чорну мантію на добре припасовану смарагдову, з рухомими змійками, що звивалися навколо рукавів. У світлі вогнища він виглядав трохи

м'якшим, ніж при місяці, але його очі були такими ж гостинними, як Чорне озеро в січні. "Зможеш дійти до дивана, чи мені тебе тягнути?"

Сіріус вишкірив зуби на чоловіка, який аж ніяк не виглядав враженим, і піднявся на четвереньки. "Торкнися мене, і я тебе вкушу, рум'яний виродку! Віддай мою паличку!"

"Бачу, майже 13 років в Азкабані не надто вплинули на твої манери". Волдеморт посміхнувся, відклавши свою паличку, щоб потиснути паличку Сіріуса, наче вона належала йому. "Я б радив вам приборкати свої дикі нахили, лорде Блек. Ви, зрештою, перебуваєте в досить непевному становищі. І, оскільки Гаррісон ще не дізнався про вас, ви не маєте захисту його... незадоволення вашим становищем, щоб сховатися за ним, якщо ви будете занадто на мене тиснути. Якщо я вирішу, що ти не вартий клопоту, я просто змушу тебе зникнути.
Поховати тебе в саду мого маєтку, як я розумію, за звичаєм з собаками. Або віддати тебе на п о т а л у недолугому ідіоту в котелку, який називає себе міністром магії. Це було б чудово, якби я, Керес Алексос, новий лорд британського Візенгамоту, став відомим на всю країну як Герой, що врятував Хлопчика-Який-Вижив, свого підопічного, від божевільного втікача з Азкабану, який зрадив його батьків".

" *Пітер Петтігрю зрадив Джеймса і Лілі! І ти це знаєш! Тому що він продав їх тобі! Тому що ти прострелив мені голову!"*

Темний Лорд зашипів, як змія, на яку наступили, і махнув вкраденою чарівною паличкою на двері. Викинувши мовчазні чари. "У тому коридорі спить *дитина, - прогарчав* він. "Якщо ти його розбудиш, я зроблю набагато гірше, ніж Круціо!"

"Дамбльдор".

"Знав, що ти не був хранителем таємниці Поттера. Знав, що саме уявлення про твою провину було хибним у своїй основі. І все ж він навіть пальцем не поворухнув, щоб допомогти тобі". Він сказав. "Він дозволив кинути тебе в Азкабан і залишив там гнити більше десяти років. Дозволив, щоб Гаррі катували ті брудні маґли, і все це заради захисту, якого ніколи не існувало".

"Жертва Лілі вбила тебе!"

"Волан-де-Морт був знищений через зворотну реакцію на спробу вбити свого власного душогуба. Нічого більшого в цьому не було". Його голос був холодний. Немає ніякого "кровного захисту, народженого любов'ю його матері". Однак є вічне втручання, щоб приземлити мою дупу тут, тому що моє старше "я" - скалічений дурень!"

"Старші... *вас двоє?"*

"Двоє з вас" означало б, що Волдеморт все ще є цілісною людиною". терпко промовив інший чоловік. На сусідньому журнальному столику з'явилася таця з паруючою їжею і горнятко гарячого шоколаду. "Сідай. Їж. Я поверну тобі паличку, щойно переконаюся, що ти не збираєшся поводитися, як дурень".

"Чому я маю слухати все, що ви говорите?"

У погляді брюнета було добре приховане роздратування. "Зрештою, Блек, що тобі втрачати?"

Що ж, як би йому не хотілося це визнавати, але той виродок мав до біса рацію.

Роздратований, Сіріус видерся на ноги і, накульгуючи, попрямував до

на стіл. Опускається на диван і бере в руки виделку. Він не усвідомлював, наскільки був голодний, поки не почав їсти і не очистив тарілку за кілька хвилин. Волдеморт з добре прихованою огидою дивився з протилежного дивану, як він допиває останній гарячий шоколад. Здригнувшись з полегшенням, він відчув, як деякі з тривалих наслідків дії дементорів зникли.

"Я хочу побачити Гаррі."

Маленький Волдеморт сприйняв цю вимогу краще, ніж Зміїне Лице Волдеморт, враховуючи, що в нього не жбурнули через усю кімнату Круціо за те, що він посмів висунути якусь вимогу, але його погляд все одно був обпалюючим. "Ти можеш побачити його, - з усією грацією та елегантністю, що є у світі, підвівся зі свого місця Малий Волдеморт, - якщо будеш *мовчати*. І не можна його будити. Сон важливий, якщо полк зілля, яке Нарциса змушує його приймати, має подіяти".

"Його лікує мій двоюрідний брат?"

"Мені потрібен темний цілитель, якому я міг би довіряти". Він почав через всю кімнату. "Малфої завжди були моїми найвірнішими друзями". Сіріус ледве встигав за чоловіком, коли той мчав коридором. Пройшов повз картини з гордовитими обличчями чистокровних, які неприємно нагадували йому матір, і до дверей навпроти вікна, що виходило на простору територію. Кинувши на нього останній застережливий погляд і попросивши замовкнути, Том штовхнув двері кімнати. Дозволивши Сіріусу неохоче пройти повз нього.

"Він... такий маленький". Кучеряве чорне волосся - це майже все, що він міг бачити від свого хрещеника під купою тонких покривал. "Він *такий* маленький! *Чому він такий маленький? Йому ж тринадцять!"* Сіріус поворухнувся, щоб відкинути ковдру, щоб краще розгледіти обличчя хлопчика і переконатися, що йому не показують когось іншого, і з вереском відсахнувся, коли з-під ковдри вискочила змія і вкусила його в великий палець.

Гаррі ворухнувся і видав невиразне шипіння, на яке відгукнулася змія. За мить біля нього опинився малий Волдеморт, який заспокійливо шипів, відштовхуючи Сіріуса. Займаючи його місце біля ліжка, крук підняв голову. "Васгойнон?"

"Нічого, мій Маленький Хвостику. Геліос просто злякався, ось і все." Сказав він. Одна велика рука в рукавичці провела по його чорному волоссю. Тим самим волоссям, що належало Джеймсу. "Повертайся до сну."

"Він тебе

вкусив?" "Ні,

Гаррі."

"Він сказав, що вкусив тебе".

"Він не отруйний, і я в рукавичках". Напівневіруючий бурчання. "Повертайся до сну."

"Тут є ще хтось?" - він спробував сісти, але старший чоловік утримав його на місці.

Поправив ковдру там, де вона була порушена.

"Ми обговоримо це завтра". пообіцяв молодий Темний Лорд, підштовхуючи Сіріуса до зали. Колишній аврор наважився затриматись у дверях, коли брюнет зітхнувши вмостився на краєчку ліжка. "Ти коли-небудь чув казки нашого світу?

Звук, який Малий Волдеморт переклав як "ні".

"Я розповім тобі одну, якщо ти погодишся одразу після цього заснути. А вранці я познайомлю вас з нашою компанією".

"Ммм."

Том зробив ще одну невдалу спробу пригладити волосся. "Жили-були три брати, які в сутінках мандрували самотньою, звивистою дорогою. Згодом вони дійшли до річки, надто глибокої, щоб перейти вбрід, і надто небезпечної, щоб переплисти її вбрід. Однак ці брати були добре обізнані з магічним мистецтвом, тому вони просто змахнули чарівними паличками, і через підступну воду з'явився міст. Вони були на півдорозі, коли побачили, що шлях їм перегородила постать у капюшоні". Він сказав. "І смерть заговорила до них. Він був розгніваний тим, що його обдурили, позбавивши трьох нових жертв, адже в цій річці зазвичай тонули мандрівники. Але смерть була хитра. Вона зробила вигляд, що вітає трьох братів з їхнім магічним подвигом, і сказала, що кожен з них заслужив приз на власний вибір за те, що був достатньо розумним, щоб ухилитися від
його..."

Сіріус стояв, ледве вірячи своїм очам, коли молодша версія найстрашнішого Темного Чарівника всіх часів розповідала казку на ніч терплячим, заспокійливим голосом. Сидячи поруч зі своїм хрещеником, коли він говорив. Погладжував однією з тих великих убивчих рук вгору і вниз по вигину його спини, поки Гаррі не програв вперту боротьбу за те, щоб не заснути. Ще раз шипіння до змії, коли вона згорнулася на подушці, а потім накидання ковдри на плечі молодшого чарівника. Коли малий Волдеморт приєднався до нього в коридорі, він зачинив за собою двері з тихим клацанням.

"Геліос брав кров?"

Питання прозвучало глузливим тоном, що викликало у нього здивування. "Він може розмовляти зі зміями?"

"Звісно, він може розмовляти зі зміями! Він же пов'язаний з душею спадкоємця Слізеріна!" Різкими, але не менш контрольованими рухами інший чарівник простягнув йому свою чарівну паличку, спочатку руків'я. "Ти повинен звертатися до мене як до Кереса Алексоса в будь-якій ситуації, коли ми можемо опинитися над головою, що дозволить тобі використовувати форму, здатну до мовлення. Можеш звертатися до мене як до Тома. Я покажу тобі твою кімнату, Блек".

"Я прийшов за Гаррі". прогарчав він, беручи запропоновану паличку. "А не для того, щоб стати одним з твоїх маленьких прислужників."

"Зараз у мене є більш нагальні проблеми, ніж зміцнення влади". Блакитні очі Тома виблискували, як гостре лезо ножа. Не те, щоб з тебе був якийсь корисний "маленький прислужник". Коли ти не можеш вийти на вулицю, щоб тебе не впізнав кожен

чарівник і сліпий Крупп їхньої матері. Чи ти не знав, що твоє обличчя розклеєне по всьому кривавому *Пророку*?"

"Моя форма анімага майже нікому не відома". "Ти

не зареєструвався?"

"Ніхто з нас не знав".

"Ми" - це Пітер, а хто? Його батько?" Жорсткий кивок. "Що ж, можливо, ти все ж таки будеш мені корисний. Я маю відшукати і знищити темні артефакти, щоб послабити свого колегу, і для цього мені доведеться їздити по всій Британії протягом більшої частини навчального року. Я зрозумів, що Гаррі схильний до неприємностей, і йому буде краще, якщо хтось, окрім Дамблдора, наглядатиме за ним".

Сіріус змусив себе зустріти цей пронизливий погляд і не відступити. "Ти справді дбаєш про нього?"

Том хихикнув, здивований несподіванкою, що прозвучала в його голосі. "Він - єдине, що я коли-небудь *міг* любити: частинка мене самого". Його смарагдова мантія затріпотіла навколо нього, коли він розвернувся, щоб піти. "І я не віддаю те, що належить мені, без серйозної боротьби. Твоя кімната там".

Його хрещений батько

Гаррі чесно не знав, на що він дивиться.

Том, як завжди, сидів за столом з чашкою м'ятного чаю і примірником *"Щоденного пророка"*. Одягнений він був у чорний піджак із золотими ґудзиками та приталені штани хакі. На ногах відполіровані мокасини. Волосся ідеально укладене. Паличка-тростина притулилася до стільця, в якому він сидів. Кинувши кинджальний погляд на замурзаного чорного пса, який застрибнув у крісло, в якому зазвичай сидів Гаррі, поклав лапи на стіл і почав обнюхувати маленькі баночки з чаєм, які залишили для нього на столі.

" Геть, Блек! Востаннє!" Губи молодого Темного Лорда скривилися над білими зубами, блакитні очі блиснули. "Це не твоє місце. І я не дозволяю *тваринам сидіти за* моїм обіднім столом! Прийми людську подобу, або я накажу Кіпсі і Тілкі подати тобі сніданок на підлогу. У відповідному посуді".

Собака - чи, може, чарівник у собачій подобі - зробив так, щоб брюнетці було добре видно його задню частину, коли він стрибнув на підлогу. Довгі ноги й дика шерсть. Том загарчав, глибоко в глибині горла, а Гаррі не зміг стримати хихикання. Великий чорний пес закрутився, нашорошивши вуха і піднявши хвіст, і кинувся вперед зі збудженим гавкотом. Він стрибнув на нього раніше, ніж крук встиг відреагувати, і з несподіванки збив його з ніг, поваливши на підлогу. Він душив його собачими поцілунками протягом трьох секунд, перш ніж Том схопив звіра за загривок і відірвав його від себе. Встромивши кістяне біле вістря своєї палички йому в морду, він змусив його хвіст підібгати між лапами.

"Збийте його з ніг ще раз, і я зроблю це. Хекс. Тебе." Швидко проігнорувавши пса, Том переключив всю свою увагу на нього і обережно поставив його на ноги. Відмахнувшись від нього, він запитав. "З тобою все гаразд?"

"Гаразд. Він мене не скривдив". Гаррі неодноразово стикався з собачою агресією, щоб розпізнати її за милю. "Він просто був радий мене бачити."

"Бачиш, Ріддле? Я його не налякав. І тобі не треба було на мене наїжджати, як на Темного Лорда". Гаррі здригнувся і повернув голову на голос, але на місці собаки побачив неохайного чоловіка з чорним волоссям. "Доброго ранку, Пронслете."

Том суворо зітхнув крізь ніс. "Ти ганьбиш шляхетний і найдавніший дім Блеків".

Чоловік, який ще мить тому був собакою, пирхнув і сказав "добре!".

У Гаррі склалося чітке враження, що якби щось тверде було в межах досяжності, то старший чарівник вдарився б об нього головою. Можливо, навіть кілька разів. "Гаррісоне". сказав він. "Це

Сіріус Блек. Твій собачий батько."

"Хрещений батько!"

Злісна посмішка на обличчі Тома давала зрозуміти, що він зробив це навмисне. Гаррі був надто приголомшений думкою про те, що в нього залишилася сім'я, зв'язок з батьками, щоб перейматися цим. "Мій хрещений батько?" Вихор емоцій здійнявся всередині нього: розгубленість, захоплення і обурення так переплуталися, що він уже не був певен, що відчуває. Його очі почали горіти за окулярами. "Дамблдор сказав, що єдина сім'я, яка в мене залишилася, - це Дурслі. Я навіть не знав, що маю хрещеного батька".

Обережно, ніби боячись, що надто раптовий дотик може зруйнувати той контроль над емоціями, який він ще зберіг, Том поклав йому на спину руку, що підтримувала його. "Альбус Дамблдор - людина, яка вірить у "вище благо". Так само, як і його "любий друг" Геллерт Ґріндельвальд". Він сказав. "Я впевнений, що у нього є план щодо тебе. І цей план вимагав, щоб ти, з якоїсь причини - чи то заради твоєї безпеки, чи ще чогось - опинився з огидною сестрою твоєї матері, маґлом.
Тож він дозволив невинній людині відправитися в Азкабан більш ніж на десять років, засудженій за причетність до вбивства ваших батьків".

"Він знав?" Рухи Гаррі роздратовано тремтіли, він підняв руку і протер очі.

"Альбус Дамблдор вірить, що мета виправдовує засоби, і буде маніпулювати оточуючими так, як це необхідно для досягнення того, що він вважає правильним. Як і я. Але, на відміну від мене, він загортає ці маніпуляції в тепле, привабливе, турботливе обличчя дідуся, що робить укус реальності набагато жорсткішим, ніж потрібно".

"Гаррі... Сіріус зробив нерішучий крок вперед. Простягнув руку, але ще не наважувався доторкнутися. Ніби боявся, що Том раптом поверне голову і відкусить йому один з пальців.

"Я думала, йому не все одно".

"Я впевнений, що так". сказав Том, наполовину заспокоюючи. Він провів ніжними пальцями вгору і вниз по його хребту. "Але ми з Альбусом відрізняємося тим, що я дбаю про себе і про тебе, і важливість цього утримує мене від того, щоб використовувати тебе як пішака чи маріонетку. Дамблдор піклується про всіх, достатньо, щоб не було такої різниці між тими, кого він вважає сім'єю, і тими, кого він вважає інструментами".

"Тому що він думає, що чинить правильно?"

Том кивнув і відкинув волосся з обличчя. "Так, Крихітко. Тому що він вірить, що чинить правильно. І неважливо, що ти зараз про нього думаєш, тепер ти знаєш, що не повинна виявляти надмірної недовіри, перебуваючи під його наглядом у Гогвортсі". Він сказав. "Він тебе не скривдить. Поки ти ще дитина. Але він забере тебе у мене, якщо буде найменша можливість. У цьому я не сумніваюся".

"Я не повернуся до Дурслів, Томе."

"Ні. Не будеш. І я нікому не дозволю тебе до цього примусити". Він пообіцяв. "А тепер сідай і їж свій сніданок. Познайомся зі своїм хрещеним батьком; він тепер житиме з нами, щоб не відволікати його від

кидають назад до Азкабану. Як ви, напевно, помітили, він - анімаг: його прикриттям на публіці буде сімейний улюбленець".

"Я ходив до Лапа в школі". Сіріус посміхнувся до нього. Зайнявши місце поруч з ним, яке Том неохоче звільнив, щоб повернутися на своє місце. Але Пті Морт вважає, що "Снаффлз" - краща ідея.

"Ви б не називали мене так, якби знали, що таке "маленька смерть"." Том підхопив його тост. "Твоя гра з Вольдемортом не дуже розумна, Блек."

"Що це означає, Томе?" Очі Гаррі все ще злегка горіли, але сльози вже не загрожували неминуче. З Сіріусом, що йшов поруч, ніби боячись, що той раптом перекинеться назад, він попрямував до свого звичного стільця.

"Я скажу тобі, коли ти будеш достатньо дорослим, щоб зробити це". Його хрещений батько задихався і кинув у бік молодого Темного Лорда жахливий погляд, який брюнет просто проігнорував. Взявши свою чашку чаю. "Сідай. Їж. Розважай поки що собачника. Ми вирушимо в Діагон на день раніше, ніж планували, щоб я встиг залагодити деякі справи в Ноктюрні. Ти отримав список необхідного шкільного приладдя на наступний рік?"

"Ми не будемо чекати на Рона і Герміону?"

"Ти все одно зможеш ходити по магазинах зі своїми друзями, Гаррісоне. Я просто хочу переконатися, що кровожерлива сова знайшла тебе". У його голосі пролунали м'які й добре приховані нотки роздратування. "Ми знайдемо собі заняття, яке не буде пов'язане зі шкільним шопінгом".

"У Діагоналі, Пронгслете, є чим зайнятися. Я впевнений, що ми зможемо розважити себе на один день". Сіріус запевнив його, а потім подивився на Тома звуженими очима. "Я нагляну за ним, поки ти розбиратимешся з усіма своїми справами з Темним Лордом.

Том ніяк не відреагував на цю "нісенітницю" і втупився в Гаррі суворим поглядом. "Собака завжди має бути на прив'язі".

"АГОВ!"

"Сніданок, Гаррісоне!"

Не в силах стримати посмішку, Гаррі взяв виделку і почав їсти. Сіріус, мабуть, вирішивши, що йому краще ігнорувати іншого чарівника, опустився на місце, яке з'явилося між ними.

"Тож, Пронгслете, як тобі поки що подобається навчатися в Гоґвортсі?" запитав він. "Ти ж не розібрався зі слизькими зміями, так?"

"Змії, Блек, не слизькі. Не плутай їх з жабами."

"Капелюх намагався переконати мене, що я знайду там "справжніх друзів". Гаррі сказав. "Але коли я зустрів Драко в поїзді, а перед тим у *мадам Малфой,* він занадто

нагадував мені Дадлі, щоб я захотів з ним дружити. Тож я переконав її віддати мене на Гриффіндор".

"Молодець!" Сіріус поплескав його по спині, його крик майже заглушив гарчання Тома. "Задумав якісь витівки?"

Гаррі здивовано подивився на нього. "Ні. Ця сцена належить близнюкам. Чому?"

"Тому що ти єдиний живий спадкоємець Мародерів, Пронгслете! Ось чому." Сіріус сказав. "У тебе ж є плащ Джеймса, так?

Гаррі кивнув. "Дамблдор подарував мені його на Різдво мого першого року".

"Ну, почніть використовувати його, щоб потрапити в ще більшу халепу!" Очевидно, він не мав жодного уявлення про те, в які саме "халепи" він уже вляпався. "Якщо Ріддл дозволить, звичайно."

Том згорнув ранкову газету з тріском і грізно зиркнув на Сіріуса, а тоді обдарував Гаррі твердим поглядом. "*Не попадайся*".

"Може, він не такий поганий, як я думав". заздрісно сказав Сіріус. "То хто ж ті двійнята?"

Гаррі поклав шматок бекону, над яким працював. "Фред і Джордж Візлі". сказав він. "Думаю, вони тобі сподобаються; вони винайшли кілька цікавих речей. Більшість з яких вони використовували проти слизеринців. І Снейпа."

"То Снівеллус все ще в Хогвартсі?"

"Професор зілля."

"Брудний виродок". Сіріус буркнув. "Дай вгадаю: він

тебе ненавидить. "Це взаємне почуття.

"Тим не менш, я б радив бути більш витонченим у своїх спробах протистояти йому". Том сказав. "Якщо ти неодмінно повинен продовжувати це робити. Давай так само добре, як і він, використовуй свою отруту".

Сіріус подивився на нього, потім на Тома, і знову на нього. "Я ніколи не скажу, що люблю Мініморта, але бувають моменти, коли він терпиміший за інших".

Том кинув у нього через тарілку з яйцями "Жаляче шестикутник", і Сіріусова нога вдарилася об дно столу, розхлюпавши молоко.

Після цього сніданок пройшов майже мирно, і Том пішов до свого кабінету ще на кілька годин. Залишивши Гаррі на милість Сіріуса, а його долю - на розповіді батька, хрещеного батька та двох їхніх друзів, яких називали лише "Місяць" і "Червохвіст", доки не настав полудень, коли Темний Лорд знову з'явився і, наказавши Сіріусу повернутися в собачу подобу, не проніс їх обох через підлогу.

Очікуючи на його падіння, Том встиг добігти до "Дірявого *казана" за* долю секунди до нього і схопив його за лікоть. Не давши йому стати чимось більшим, ніж просто на південь від вертикального положення. Сіріус випустив гуркітливий гавкіт і перестрибнув через решітку, відстежуючи сажі відбитки на цеглинах, і струсив попіл зі свого товстого пальта. Він кинув зрадливий погляд на іншого чоловіка, коли на його

шиї з'явився смарагдово-срібний повідець.

"Може, пройдемося по пустелі, перш ніж я відпущу тебе на волю?" Переконавшись, що менший чарівник став на ноги, він відпустив руку і віддав повідець. За мить він зупинився, щоб обтрусити мантію. "Для морозива вже досить спекотно".

Сіріус засичав, дико виляючи хвостом, і почав тягнути Гаррі через паб у бік двору, перш ніж той встиг відповісти. Том зітхнув і пішов за ними, швидко сховавши свою чарівну паличку, щойно ворота відчинилися. Готовність Сіріуса була заразливою і розсунула посмішку, що розпливлася по Гарріному обличчю, ще ширше. Якби не міцна рука Тома, що тримала його за плече, Гаррі, мабуть, не втримався б на ногах і впав би на бруківку.

"Слухайся, шавко." прошипів молодий Темний Лорд, коли вони опинилися на порозі кафе-морозива *Флоріана Фортеск'ю*. "Або я прив'яжу твій повідець до ручки і залишу тебе на ґанку".

Сіріус похнюпився, але з а с п о к о ї в с я і с т а в поруч із Гаррі. Задоволений, Том впустив їх обох до крамниці. Гаррі не був тут уже досить давно - востаннє він був тут майже рік тому, коли купив собі, Рону і Герміоні ріжки полуничного морозива з арахісовим маслом, - але майже нічого не змінилося. Стіни та кахельна підлога були пофарбовані в яскраві кольори, а в повітрі витала приємна прохолода з легким ароматом молока та цукру.
Флоріан Фортеск'ю, рудий чоловік в окулярах у роговій оправі на переніссі, підняв очі, коли вони увійшли, і посміхнувся.

"Ласкаво просимо. І, а, містер Поттер. З поверненням!" Він сказав. "Що вам сьогодні принести?"

Гаррі втупився в асортимент різноманітних смаків, на мить розгубившись, перш ніж зупинився на шоколадно-малиновому з подрібненими горіхами. Це було те саме морозиво, яке Геґрід купив йому під час першого візиту. Сіріус дзявкнув і почухав лапою етикетку з яблучними крихтами. Том, як завжди царствено, замовив креманку зі згущеними вершками та кислотним ескімо, що нагадувало суміш блискучого зеленого і майже сріблястого кольору.

Коли їм принесли морозиво - Том тримав яблучну крихту подалі від жалібного Сіріуса, - юний Темний Лорд обернувся й подивився на нього смішними очима. "Ну що, малий. Всередину чи на вулицю?"

Гаррі на мить замислився над тим, щоб залишитися в лагідній прохолоді кафе-морозива, але вирішив не робити цього. Сіріус не дуже добре помістився б під одним зі столиків, а в кабінках не було місця для анімага, щоб приєднатися до них. "Надворі".

"Тоді назовні".

Вони опинилися за круглим металевим столом біля огорожі, що відділяла внутрішній дворик від вулиці. Том акуратно відкушував маленькі шматочки частування, а Гаррі насолоджувався своїм, аж поки Сіріус не закінчив з'їдати свою "домашню" порцію і не стрибнув на коліна юному Темному Лорду. Мало не перекинувши стілець назад. Його спроби вкрасти морозиво у брюнета спонукали Тома запхати рештки вмісту миски в ніс великого чорного пса.
Сіріус від несподіванки впав на бруківку і встиг відкинути миску кількома рухами

голови. Змахнувши лапкою морозиво з носа і пославши Гаррі зрадливий погляд, він розсміявся.

"Ти явно хотів цього більше, ніж я". невинно сказав Том, чистячи свою пластикову ложку і викидаючи її в найближчий смітник. "Прибери за собою, Снаффлзе. Гаррісоне, глибокий вдих.
Доїдай своє морозиво".

Сіріус, бурчачи, пішов забрати викинуту паперову миску й утилізувати її належним чином, а Гаррі доїв свою і взяв тростину, на якій наполягав Том. Червоні самоцвіти, що прикрашали голову дракона, заблищали в сонячних променях, коли він піднявся.

"У мене є час, щоб супроводжувати тебе ще в один магазин, перш ніж мені потрібно буде зайнятися своїми справами", - сказав Том. Том сказав. "Може, заїдемо до "*Якісного квідичного приладдя"?"*

Сіріус схвально гавкнув. Гаррі кивнув, і дивна трійця разом вирушила вулицею до найпопулярнішої квідичної крамниці у провулку. Гарний настрій Гаррі тривав рівно стільки, скільки знадобилося, щоб помітити зграйку слизеринців, у центрі якої легко впізнавалася копиця блідого волосся Драко, майже приклеєна до передньої вітрини. Сіріус нашорошив вуха й загарчав. Звук привернув увагу змій.

"О, гляньте. Це ж Поттер." Пансі була ще більше схожа на мопса, ніж востаннє, коли він її бачив. Він тримав це при собі. "Прийшла купити нову квідичну мантію? Може, з секонд-хенду? Ти ж нізащо не прийшов би по "Вогнеблискавку".

"Ніхто з тих, хто тусується з таким набродом, як Візлі, не може дозволити собі найшвидшу гоночну мітлу в світі". Ще один з цієї маленької групи - може, Теодор Нотт? Гаррі ніяк не міг пригадати його імені.

Позаду нього підбадьорився Том. "Найшвидша гоночна мітла у світі, кажеш?"

Пригадавши, як старший чарівник неодноразово казав, що в нього "тільки найкращі", Гаррі відчув, як блідне його обличчя. "Керес!"

"Юний містер Малфой". Том проігнорував його. "Твій батько казав мені, що минулого року він купив гоночні мітли для всієї команди Слізеріна. Це правда?"

Драко виглядав незвично некомфортно від того, що вся увага Тома прикута до нього. Гаррі стало цікаво, чи Люциус сказав йому, хто він насправді. "Так, пане."

Решта слизеринців здивовано обернулися до спадкоємця Малфоя. Вони не розуміли, чому їхній друг звертається до незнайомого дорослого, якого вони ніколи раніше не бачили, але який був у компанії свого шкільного заклятого ворога, з такою повагою, що навіть називає його "сер". "Яка модель?"

"Німб 2001".

"Керес!" Гаррі підняв трубку, цього разу більш настійливо. "Будь ласка! Я, чорт забирай, добре знаю, про що ти думаєш!"

"Що скажеш, якщо я зроблю краще за Люціуса і куплю цілий флот у Гриффіндору?"

"Це ж по *1000 галеонів за штуку!* "

"Дуже добре. Тоді я просто куплю тобі одну. Приглянь за ним, Снаффлзе." Він зник у крамниці ще до того, як Гаррі встиг оговтатися від несподіванки, щоб спробувати покликати його назад. І ось так він залишився напризволяще перед Драко і його зграєю чистокровних.

Гаррі поклав руку на Сіріусову чуприну, але чи то для того, щоб перевчити іншого чарівника, чи для того, щоб заспокоїтися, він не мав жодного уявлення. На мить запанувала тиша, сріблясті очі Драко дивилися на нього згори донизу, ніби щось обдумуючи, а тоді спокій порушив голос Пансі.

"Те, що ти зараз виглядаєш як чистокровний, не змінює того факту, що ти ганьба Гриффіндору, Поттер!" Вона огризнулася. "Хто це з тобою? Один з Дамблдорових..."

"Лорд Гонт-Певерел - старий знайомий мого батька". Драко обірвав її, відводячи назад їхні здивовані погляди. "Він приїжджав до маєтку кілька тижнів тому; я розпитував про нього пізніше, і мені сказали, що він навчався в Дурмстранзі, а не в Гоґвортсі, і що він особливо вправний у темних мистецтвах. Нещодавно він повернув собі місце на Візенгамоті і врятував Поттера від маґлів, які виховували його у Дамблдора".

"Що ж, можливо, в майбутньому він буде виховуватися належним чином". Міллісент Булстроуд розвернулася і п і ш л а г е т ь, високо задерши ніс. "Якщо пощастить, цей "лорд Гонт-Певерелл" переконає його, що краще не зв'язуватися з кровопролиттям і брудною кров'ю".

Слизеринці розійшлися, а Драко залишився стояти на місці. Погляд його періодично переходив з палички, яку він тримав, на вітрину крамниці поруч з ними, а потім знову на звужені очі Гаррі. "Ти чогось хочеш, Малфою?"

Драко насмішкувато глянув на нього, розвертаючись, щоб іти геть. "Приємно бачити тебе пристойно вдягненим хоч раз".

Сіріус пирхнув йому вслід і знову блиснув зубами. Гаррі провів пальцями по грубій чорній шерсті. Кроки Тома загупали на ґанку позаду нього, і Гаррі повернувся до нього обличчям.
Молодий Темний Лорд виглядав неймовірно задоволеним собою, тримаючи в руках загорнуту мітлу.

"Не дивись на мене так. Я вже казав тобі, що ця монета нас не стосується". Том стиснув Вогнеблискавку в обіймах. "Не кажучи вже про те, що мені треба було відсвяткувати 12 пропущених днів народження".

"Але мій Nimbus 2000 все ще працює!"

"Працює чи не працює - це не проблема". сказав Том. "Тільки

найкращі." "А коли вони випустять нову, ще кращу мітлу?"

"Тоді, очевидно, ти отримаєш це". Зрозумівши, що справа програна, Гаррі зітхнув і повісив голову. "А тепер ходімо. Ми знову винаймемо кімнату в "Дірявому *казані"*; можеш залишити мітлу там. Я дам тобі кілька галеонів, щоб ти розважався, поки мене не буде".

Сіріус тихенько плентався позаду них, а Том вів Гаррі, притиснувши до грудей мітлу, попереду себе до заїжджого двору. У вихорі мантій і золота маленький крук знову опинився на вулиці провулку з повною кишенею монет і Сіріусом поруч. З

Не маючи більше нічого іншого, юний чарівник провів наступні кілька годин, оглядаючи всі магазини, які здавалися йому цікавими - включно з чарівною цукернею, де він купив Тому пакетик драконячих крапель зі смаком вогняного віскі, - і водночас намагався уникати будь-яких контактів зі слизеринцями. Було вже майже пополудні, коли Гаррі нарешті повернувся до "Дірявого *казана"*. Він піднявся до кімнати, яку винайняв для них Том, і заніс куплене. Він запхав до рота кислотну газировку і щасливо розслабився, аж поки його товариш не повернувся, і лише приглушений галас поверхом нижче привернув його увагу. Слідом за ним Сіріус різко вилетів з кімнати, хоча Гаррі й гадки не мав, як йому вдалося натиснути лапами на ручку вимикача.

"Нюхачі!"

Зупинившись надовго, щоб схопити свою паличку-тростину, він кинувся навздогін за анімагом. Мало не спіткнувшись на сходах у поспіху, він побачив видовище, яке його зустріло: розмита сіра, руда і чорна пляма, наче кішка, що гналася за щуром, а за нею одночасно гнався чарівник у вигляді собаки. Рон і Герміона робили невдалі спроби втрутитися, кричачи один на одного.

"Коросто!" вигукнув Рон, здригнувшись і мало не перекинувшись, бо спіткнувся об відкинуту лавку. "Я ж *казав тобі,* Герміоно, тримати під контролем свого клятого звіра!"

"А *я тобі* казала, Рональде, щоб ти краще тримав свого домашнього улюбленця!" Кучерява відьма огризнулася. "Крукшанкс, ні!"

"Снаффлз! Повернись!"

Обидва його друзі закружляли навколо, на їхніх обличчях з'явився вираз здивування, і вони хором вигукнули "Гаррі!", перш ніж двері з гучним стуком розчахнулися всередину, і струмінь фіолетового світла пролетів через кімнату. Похмурий, схожий на собаку, ефектно спіткнувся об сусідній стіл з брязкотом ракушок. Пацюк, що наближається в повітрі, потрапляє в простягнуту руку Тома. Довгі пальці змикаються за його плечима, щоб не дати йому вкусити. Крукшанкс, однак, не мав такої стриманості і зробив летючий стрибок на молодого Темного Лорда. Шиплячи, плюючись і намагаючись вчепитися кігтями йому в обличчя, Том зловив його за шиворот.

"Поганий пес!" Він огризнувся в бік Сіріуса, коли анімагус, трохи збентежений, звівся на ноги. Тримаючи писклявого щура та нявкаючого кота, він з блискучими очима потягнувся до їхніх господарів. "Заберіть своїх тварин. Обидва. Гаррісоне, здається, я попереджав тебе тримати Нюхню на повідку!"

"Вибачте", - буркнув він, поки його друзі приймали своїх улюбленців назад. Вони коротко глянули один на одного, перш ніж обдарувати Тома цікавими поглядами. "Як все пройшло?

Том відкрив було рота, щоб відповісти, але крик пролунав у кімнаті раніше, ніж він встиг. Всі четверо обернулися вчасно, щоб побачити, як Джіні впала біля каміна в мертвій непритомності. Брюнетка спромоглася лише на досить ображене "о Боже", щоб розірвати тишу, що настала після цього. Гаррі вже міг сказати, що цей день буде довгим.

Знайомтеся: Ласки

Провулок Ноктюрн не надто змінився відтоді, як він востаннє був тут, ще за його часів. Ті ж самі похмурі будівлі та темні напівзруйновані вітрини магазинів. Та сама лиса бруківка. Та сама відьма, що продавала зморщені органи в кіоску перед садівничим магазином, який рекламував такі речі, як засіб від слимаків, що їдять плоть, і драконячий гній. Його пункт призначення і колишнє місце роботи стояли саме там, де він їх пам'ятав. Назва закладу була написана золотистим шрифтом, що в'ється, на темно-зеленому виступі. Коли він штовхнув двері, дзвоник над дверима пролунав, сповіщаючи про його прибуття.

Суха і запилена дерев'яна підлога скрипіла під ногами, коли він просувався далі в тьмяному просторі. Очі блукали по знайомих предметах на вітрині: закривавлені гральні карти, різні маглівські знаряддя тортур і рука слави. Він підняв голову, коли власник - містер Борґін, бізнес-партнер Карактакуса, з яким він працював лише зрідка, - вийшов із задньої кімнати і попрямував до прилавка.

"Ласкаво просимо до "Борджин і Берк". Як я можу бути... чорт забирай, Ріддл! Це ти?"

"Доброго дня, містере Боргін". Він зробив кілька кроків вперед. На його обличчі з'явилася усмішка, коли інший чоловік почервонів і надувся, як розлючений шкварчальник, що розірвався від вибуху.

"Не смій нести мені цю нісенітницю! Краще б у тебе було гарне пояснення, де ти був останні кілька десятиліть! Ми послали тебе повернути наш медальйон!"

Том миттю встромив вістря своєї палички в м'яку плоть під підборіддям іншого чоловіка. Спостерігаючи, як його обличчя стає смертельно білим. "Медальйон Салазара Слізеріна ніколи не належав жодному з вас! Він завжди був моїм за обрядом, як його останнього живого спадкоємця!" Він ще сильніше притиснув тисову паличку до себе. "Ви повинні вважати це за честь, містере Боргін. Зрештою, небагато хто може стверджувати, що стояв безпосередньо перед Лордом Волдемортом і залишився живим. Надайте мені необхідну інформацію, і ви зможете стати одним з них".

"Ти... як? Ти не виглядаєш на день старше."

"24." єхидно відповів Том. "Дурниці, пов'язані з часом, виходять за рамки нашої розмови. Наскільки я пам'ятаю, Карактак продав мій медальйон. Чи не так?" Інший чоловік кивнув так швидко, як тільки міг, приставивши до горла гострий шматок дерева. "Хто його купив?"

"І-."

Том знову штовхнув його і зашипів, показуючи ікла. "Хто. Купив. Це."

"Відьма! Багата! Стара! Стверджувала, що її звуть Гепзіба!"

"Гепзіба що?"

"Сміт, Ріддл! Хапзіба Сміт!" Він сказав. "Він послав тебе забрати його у неї. Наступне, що ми дізнаємося, що її отруїв до смерті її власний рудий домашній ельф, а ти зникла. Разом з медальйоном. Ніхто більше не бачив ні шкури, ні волосся від тебе". Пауза, після якої Борджин раптово продемонстрував хребет і додав: "Принаймні, як Тома Ріддла".

Том люб'язно штрикнув його ще раз, щоб довести свою правоту, перш ніж відступити. "Як подяку за те, що ти дав мені те, що я шукаю, я дозволю тобі жити. Лорд Волдеморт завжди дотримується свого слова. Але ти не збережеш своїх спогадів". Він направив свою паличку в обличчя іншого чарівника і прогарчав: "Забудь!"

Його подорож в інший провулок була досить успішною, і настрій Тома був близьким до легкого задоволення, коли він переступив поріг "Дірявого *казана" і* зіткнувся з Блеком у формі анімага, який гнався за величезним котячим пацюком, а Гаррі та двоє інших безуспішно намагалися їх зупинити. Про Блека подбав Трипінг-Джинкс. Щуром - безсловесний пацюк Аччіо. Колінно-ліктьовий монстр, з жорстокістю, якою Том неохоче зізнався б, що захоплюється, якби його запитали, не вагаючись, кинувся на його обличчя, виставивши кігті на повний зріст.

І тут рудоволоса відьма - щонайбільше другий курс - закричала, як поранена гарпія, і знепритомніла. Зрозуміло, що надії на гарний настрій були розбиті вщент.

"Гав." Сказав Сіріус, досить безглуздо, заробивши ще один

хмурий погляд. "Замовкни. Я не лякаю дітей!"

Гаррі придушив легкий кашель, який Том просто проігнорував, коли перейшов туди, де інша відьма - мабуть, її мати, судячи зі схожої зовнішності і того, як вона одразу ж почала метушитися, - піднімала свою дочку на канапу.

"Я перепрошую, місіс, навряд чи це гарне перше враження". Він допоміг вгамувати жах. "Я не впевнений, що я зробив. Вона просто подивилася на мене і впала".

За мить біля його плеча з'явився Гаррі. "Моя кузина, місіс Візлі. Керес."

"Керес Алексос". Він сягнув рукою до кишені верхнього халата і витягнув флакон з жовтими кристалами.

"Це ті маглівські солі, що пахнуть

сіллю?" "Я не хочу цього чути."

"Я думав, ти не любиш..."

"Вони корисні, Гаррісоне!" Маленька пробка вилетіла з пляшки. Джіні прийшла до тями майже одразу після того, як пляшкою помахали у неї під носом. Вона закліпала очима, побачила Тома і знову закричала. "Silencio!" прошипів брюнет. "Гаргульї, що скачуть, дівчинко! Ти не можеш верещати, як баньши, на людях. Хтось може відправити тебе до палати Януса Товстуна!"

"Гаррі!" Джіні звернула на нього широкі перелякані очі. Вказуючи тремтячою рукою на Тома. "Р-Ріддл! Це він!"

"Ріддл мертвий, Джінні". Чимала частина його відчувала себе жахливо через те, що він збрехав їй. Навіть якщо це не була *справжня* брехня, оскільки версія Тома, яка намагалася вбити їх у камері, *була* мертва. "Я знаю, що він дуже схожий на нього. Спочатку це мене теж трохи налякало. Але ц е Керес. Мій двоюрідний брат. Я жив у нього все літо, і він мене не скривдив, він не є загрозою".

Том пробурмотів щось, що, можливо, можна було б назвати нерозбірливою мовою, про те, що він, безумовно, є загрозою, якщо він мав намір спонукати молодшого чарівника легенько штовхнути його по гомілці. "Ай, ти, жах!"

"Але..."

"Ти мені довіряєш. Чи не так, Джіні?"

Руда відьма дивилася на нього якусь мить, ніби все ще не бажаючи вірити своїм вухам, потім зітхнула і кивнула. Погляд перебіг до Тома і знову відвівся. "Тримай його подалі від мене".

Гаррі подивився на брюнета, який роздратовано зітхнув і закрутив корок у пляшку, перш ніж піднятися. "Я не хочу, щоб тобі було незручно через мою присутність". Фальшива щирість його тону, мабуть, не була б помітна нікому іншому. Том подивився на місіс Візлі. "Ви місіс Візлі, так? Я хотів би з вами поговорити, якщо можна. Гаррі говорив про всю вашу родину тільки хороше, і я хотів би дізнатися більше про жінку, яку мій коханий вважає своєю матір'ю".

Вираз її обличчя змінився з настороженості на щось тепліше, коли вона посміхнулася і жестом вказала на сусідній столик. "Називай мене Моллі, любий".

"Гаррісоне. Том сказав Гаррі, коли той пішов слідом за матріархом Візлі: "Відведи своїх друзів нагору і покажи їм свою нову мітлу. Слизеринці, здається, були вражені".

Рон миттєво привернув до себе увагу. "Він купив тобі нову мітлу, друже?" Роздратоване зітхання Герміони, яка тримала Крукшанкса на руках і чухала за вухами, залишилося поза увагою. "У тебе ще є твій Німбус 2000?"

"Коли він дізнався, що батько Малфоя купив команді Слизерина флот "Німбусів" 2001 року, він вирішив, що цього недостатньо". Він сказав. "З тобою все гаразд, Джіні?" Вона кивнула і подивилася через кімнату на спину Тома. "Хочеш піти з нами?" Молодша відьма похитала головою. Гаррі зітхнув. "Гаразд. Ходімо, Снаффлзе."

"Яку мітлу він тобі купив?" У Герміониному тоні пролунала нотка несхвалення ідеї заміни чогось, що ще цілком придатне для роботи. "Німбус 2001, як у Драко?"

Навіть це було б занадто. Гаррі незручно поворухнувся і почухав потилицю. "Вогнеблискавка".

" *Що?"* закричав Рон, змусивши Гаррі й Сіріуса підстрибнути й обернутися, щоб подивитися на нього. "Він купив тобі кляту Вогнеблискавку*?* Гаррі, це ж *найкраща* гоночна мітла у *світі*! Лише близько 100 людей мають таку, і всі вони грають у професійних командах!"

"Я бачила рекламу цієї мітли, коли була в Парижі". Герміона сказала. "Гаррі, це ж 1000 галеонів за штуку. Ти хочеш сказати, що він викинув стільки грошей через примху?"

"Він погрожував купити один для всієї команди, але мені вдалося його відмовити".

"Що? Чому?"

Перекрикуючи Ронове ревіння і брязкіт ключа від кімнати, Герміона запитала: "Наскільки він багатий? Не можу уявити, щоб Люціус Мелфой зробив щось подібне для Драко, а вони одна з найбагатших чарівницьких родин у Британії".

"Мабуть, дуже багатий. І дружні з Нацією Гоблінів." Двері зі скрипом зачинилися. Сіріус вискочив на ліжко і скрутився калачиком на матраці. Рон перебіг через кімнату і витріщився на мітлу так, як колись бачив, як Різник витріщився на стейк.

"Ти ще не відкрив?"

Він похитав головою. "Можеш, якщо хочеш".

Герміона, перекрикуючи звук рваного паперу, сказала: "Це чарівна паличка, Гаррі? Така, як у батька Драко?"

"О, так. Це, власне, від нього. Він надіслав два Керес у подарунок, з їхньої сімейної скарбниці. Гадаю, він намагається втертися в його милість, бо має досить впливові місця у Візенгамоті." Він провів великим пальцем по грубій лусці дракона. "Очевидно, це справа чистокровних. Носити чарівні палички на людях у тростинах. Він подарував мені піхви для Гоґвортсу, бо, мабуть, носити чарівну паличку в задній кишені - це гарний спосіб "накласти на себе порчу".

Гаррі не міг позбутися думки, що вираз обличчя його друга виходив за межі "занепокоєння". "Він Темний, Гаррі?"

"Герміоно, - сказав він, - він не смертежер".

"Я не про це питала.

Він зітхнув і опустився на край ліжка. "Так." Гаррі чув, як у його голосі бринить неохота. "Він темний. Але він не небезпечний. І він не кровожерливий, хоча й має проблеми з маґлами, бо вони знущалися над ним, коли він був дитиною. Він мене не скривдить."

"Ти цього не знаєш."

На превеликий подив крука, Рон зміг відірватися від слинотечі над Вогнеблискавкою, щоб сказати: "Взагалі-то, він знає. Ти ж чув, що той Керес сказав там, унизу.

так само добре, як і я. Вони пов'язані душами. Ти не можеш заподіяти шкоду тим, хто пов'язаний з тобою душею. Не навмисно."

"Що його зупинить?"

Ну, Гаррі знав з досить надійних джерел, що якщо завдати болю твоїй прив'язаній душі, то вона миттєво випаровується. "Він дбає про мене, Міон. Це найкраще літо в моєму житті."

Кучерява відьма пирхнула, але припинила розмову і сіла поруч. "А що таке взагалі зв'язок з душею?

"Твоя друга половинка. Таке трапляється дуже рідко, але вони повинні ідеально підходити одне одному". Рон сказав. "Ідеальний партнер."

На превеликий подив Гаррі, Герміона підбігла до нього і схопила його за руку з такою силою, що він занімів. "Гаррі Джеймс Поттер, тобі 13! А йому скільки, 25? Тільки не кажи мені, що ти вже встигла романтично захопитися дорослим чоловіком?"

Романтично? Звісно, він вважав Тома до біса красивим. Звісно, Том був власником і захищав його, і, мабуть, буквально відірвав би голову будь-кому, хто спробував би з ним зустрічатися, але на даний момент Гаррі не відчував нічого схожого на те, що хтось міг би назвати "романтичними нахилами" до нього. І він ніколи не чув від старшого чарівника, що його бажання проводити з ним час і схильність до фізичного контакту мотивується чимось більшим, ніж родинна прихильність.

"Е...?"

"Облиш, Герміоно. Це не так." сказав Рон. "Душевний зв'язок - це магічний зв'язок, заснований на бажаннях і потребах більш вразливого з пари. Це не те, про що ти подумала. І не буде таким, доки Гаррі не захоче."

"Хіба не існує законів про такі речі?" - запитала вона. "У маглівському світі є."

"Зазвичай вони є, але Soulbound - виняток з більшості з них", - сказав Рон. сказав Рон. "Перехід не відбувається, поки інша половина не буде "готова", і твоя власна магія знає це про тебе, я гадаю".

Герміона знову подивилася на Гаррі. "Це справді не викликає у тебе ніякого дискомфорту?"

"Зовсім ні." сказав він. І, якщо бути до кінця чесним, якщо щось у Томі і могло "змусити його почуватися незручно", то це була б справа Темного Лорда, а не їхня 11-річна (плюс стрибок у часі) різниця у віці. "Керес... важко пояснити. Але з ним я відчуваю себе в безпеці".

"Якщо ви впевнені, що він не зробив нічого поганого, то, гадаю, тут мало що можна зробити". Вона все ще звучала неймовірно неохоче. "Ви сказали, що він не був кровожерливим..."

"Це не так, Герміоно. Присягаюся." Гаррі сказав. "Я спеціально запитала, чи є у нього

якісь проблеми з кимось із вас, і він відповів, що немає. І це не зміниться, якщо тільки хтось із вас не спробує вбити

мене."

"А Дамблдор знає про нього?"

"Ми зустрілися з ним днями, коли Керес подавав папери його світлості в міністерстві".

Відьма шукала на його обличчі ознаки того, що він бреше. Гаррі так і не дізнався, чи знайшла вона їх, бо у двері різко постукали. На порозі з'явився Том з пустотливими очима.

"Сподіваюся, ви троє граєте добре?"

"Керес. Гаррі підвівся, щоб привітати іншого чоловіка, який у відповідь простягнув руку, щоб злегка торкнутися його плеча. "Це мої найкращі друзі: Рон і Герміона."

"Я багато чула про вас обох. Гаррі каже, що ви його перші друзі. Навіть більше, ніж рідні брати й сестри". Кивнувши Рону, він простягнув руку до Герміони і злегка поцілував її кісточки. Поєднавши цю дію з посмішкою, від якої її обличчя стало рожевим. "Керес Алексос, хоча я впевнений, що ви вже почули моє ім'я під час хаосу внизу".

"Приємно познайомитися з вами, сер". Герміона зуміла ще мить помовчати. "Гаррі багато про вас розповідав.

"Сподіваюся, хороші речі?"

Гаррі закотив очі. "Ніби ти дав мені привід сказати їм протилежне".

Том провів рукою від плеча до маківки. Провів вправними пальцями по його дикому темному волоссю. Він тихо промовив. "Мерліне, дитино. У тебе на маківці замість волосся росте диявольська пастка". Ігноруючи бурчання маленького крука про те, що "це фішка Поттерів", він сказав: "Місіс Візлі попросила мене забрати вас трьох; оскільки всі опинилися тут на день раніше, ніж планувалося, було вирішено йти вперед і почати шопінг. Ми розділимося на дві групи".

"Ти будеш зі мною?"

Старший чоловік кивнув. "З Герміоною, містером Візлі і близнюками, як мені сказали. Він сказав. "Рон поїде зі своєю матір'ю, Персі і молодою пані Візлі, яка, здається, все ще страшенно боїться мене". Том витягнув з внутрішньої кишені мантії список необхідних речей, який їм надіслали поштою, і розгорнув його. "*Стандартна книга заклинань, третій клас. Розвіювання майбутнього - навіщо* ти *взагалі вивчав віщування*, Гаррісоне? *Проміжний рівень Трансфігурації.* Та клята кусюча книжка, яку Хагрід надіслав тобі поштою. *"Основний захист від темних мистецтв".* Не такий вже й довгий список."

"Не кажучи вже про "*Нумерологію", "Граматику"* та "*Словник заклинателя". "*сказала Герміона.

"А, ну звісно. Стародавні руни і арифметика, міс Грейнджер?" Том знову розгублено посміхнувся. "У мене приємні спогади про ці предмети. Хоча моїм улюбленим

предметом був "Догляд за магічними істотами".

"І темні мистецтва". сказав Гаррі.

"У Гогвортсі ніколи не вчили темних мистецтв". І Герміона знову стала підозрілою.

"Мені це добре відомо, пані Грейнджер. Але ви дізнаєтеся, що я випускник престижної магічної академії Дурмстрангу. А не Гоґвортсу". Зустрівшись з Гаррі поглядом, Том пирхнув, побачивши маленькі воронячі вуста, що промовляли "вибач". "Усе гаразд, Гаррісоне. Вона просто захищає тебе; з твоїм послужним списком я не дуже здивований. А тепер давай спустимося вниз і приєднаємося до інших, добре? Упевнений, вони вже починають хвилюватися. Залиште своїх домашніх тварин, всі ви."

Сіріус обурено заскавучав, підняв повідець, який викликав Том, і стиснув його в руці. Молодий Темний Лорд похнюпився і побурчав, але закріпив його на місці і простягнув другий кінець Гаррі. Маленький чарівник прийняв його з усмішкою.

" "*Поводься добре*, Нюхаль!" наказав брюнет анімагу, коли вони проходили повз. Зачинив і замкнув двері, коли всі вийшли з кімнати.

Як і казав Том, решта їхньої компанії - містер і місіс Візлі, Фред і Джордж, Персі й Джіні, яка, побачивши Темного Лорда, одразу ж зблідла й сховалася за матір'ю, - чекали на них на нижньому поверсі. Рон коротко попрощався з двома іншими, перш ніж приєднатися до матері, яка, вочевидь, вирішила, що спершу попрямує до *Флоріш і Блоттс*. Близнюки і містер Візлі перетнули кімнату, щоб приєднатися до них. Рудий чоловік захоплено привітався з Гаррі, а потім простягнув руку до Тома.

"Артур Уізлі. Я чула від Моллі, що ти кузен Гаррі?"

"Досить віддалено, визнаю. Але я всиновив його минулого літа, тож мої юридичні претензії є настільки ж вагомими, як і у прямого родича. Не кажучи вже про те, що я є його Душею, пов'язаною з ним". Усмішка Тома демонструвала надто гуманну фішку в його передньому зубі, коли він прийняв рукостискання з грацією. "Я багато чув про твою родину. Тільки хороше. Ви з дружиною для нього як батьки".

"Приємно чути. Приємно чути. сказав містер Візлі, коли вони вийшли на подвір'я. Витягнувши чарівну паличку, він відчинив браму. "Гаразд, хлопці. Спершу ми підемо до *мадам Малфой,* щоб зняти з вас мірки для шкільних мантій. Ходімо."

З рукою на плечі та гордовитим блиском у темних очах Том тримався поруч з Гаррі, коли вони вийшли на алею Діагон.

"Керес?"

Молодий Темний Лорд подивився на нього зверху вниз. "Так, Маленький?"

"Ти так і не відповів, як все пройшло. Твоя справа в Ноктюрновому провулку". Гаррі побачив, як містер Візлі стривожено озирнувся. "Що ти там робив?

"Шукаю конкретний артефакт. Сімейну реліквію, якщо бути точним, яку продали за безцінь, коли родич був у скрутному становищі". Том сказав. "Хоча Боргін не такий поганий, як його слизький напарник, він все ще далекий від того, що я б назвав приємною компанією. Навіть коли він не намагається втюхати тобі прокляті маглівські прикраси. І, на жаль, те, що я сподівався знайти, вже продано, хоча я переконав його назвати мені ім'я. Я можу лише сподіватися, що вони будуть готові розлучитися з ним за відповідну суму".

"Зазвичай я не підслуховую, - Артур відступив назад, щоб підійти до Тома з іншого боку, - але що це за "реліквія"? Я розумію, що донедавна ти жив за кордоном і тому можеш не знати, але в Британії суворі закони щодо проклятих предметів і темної атрибутики".

"Проклятий?" повторив Том, нахиливши голову. "Мій добрий сер, запевняю вас, що те, що я сподівався вирвати з жалюгідних пазурів Боргіна, потрапить скоріше в сферу "безцінного антикваріату", ніж "темного об'єкта". Хоча б за своєю внутрішньою історичною цінністю".

Фрази "історична цінність" було достатньо, щоб зацікавити й Герміону. "Яка історична цінність?"

"Справді, дуже багато, адже це річ Засновників. Один з чотирьох, включаючи Меч Гриффіндору, який Гаррі витягнув з Сортувального Капелюха минулого року". Том сказав. "Я шукаю медальйон з..."

"Салазар Слізерін! Звісно ж! Ти ж Ґонт, один з двох родів, які можуть претендувати на звання прямих і безперервних нащадків одного із засновників Гоґвортсу. Інша - Сміти з Гафелпафу". Герміона сказала. "І це робить тебе Парселмутом, чи не так?"

Губи Тома сіпнулися в неохочій напівпосмішці. "Дуже добре, міс Грейнджер. Так. Це я. Парселмут і шукаю медальйон мого далекого предка". Він сказав. "Мій родовід, на жаль, призвів до того, що я мав невдалий зв'язок з одним занепалим Темним Лордом, через якого мої батьки втекли до Північної Європи в першу чергу. Хоча вони, ймовірно, мали б трохи більше шансів протистояти Тому, Кого-Не-Можна-Називати, ніж тому, що врешті-решт вбило їх".

"Шведський коротун?"

Том похитав головою. "Залізне

черево, люба." "Чорт забирай!" сказав

Фред.

"Дракон?" сказав Джордж.

Обмінявшись посмішками, обидва близнюки хором

промовили "злий". "Хлопці!" Містер Уїзлі був

роздратований. "Перепрошую. "Мені було п'ять. Я їх

не пам'ятаю.

Вони ще деякий час йшли мовчки, перш ніж Артур знову заговорив. "Дурмстранг включає Темні мистецтва у свою основну програму, чи не так?"

Том розгублено подякував і підморгнув іншому чоловікові. "О, так. З деяким збентеженням визнаю, що це був мій найкращий предмет. Я отримав найвищу оцінку "відмінно" за весь курс, яку коли-небудь бачила школа". Помітивши похмурий вираз обличчя іншого чарівника, він швидко сказав: "Зараз я не маю жодного бажання бігати вулицями, заклинаючи людей у небуття або торгувати контрабандними предметами з-під столу. І не хочу йти шляхом мого... кузена. І я не кровожерливий. Те, що ти належиш до Темних, ще не робить тебе злим. І це точно не протизаконно."

"Хоч це і правда, але після війни тим, хто приєднався до "Темних", не дуже довіряють", - сказав Артур. Артур сказав. "Заради себе і Гаррі, пам'ятай про це. Особливо, якщо ви маєте намір стати якоюсь публічною особою".

Том милостиво кивнув. "Дякую. Я матиму це на увазі, бо маю плани зайняти місце моєї сім'ї". Повернувшись до Гаррі, брюнет-чарівник сказав: "Оскільки ми вже підібрали тобі шкільні мантії та решту гардеробу в "*Твілфіт і Таттінгс",* чому б тобі не вибрати кілька плащів".

Гаррі кивнув, коли вони переступили поріг крамниці "Вбрання *на всі випадки життя мадам Мелфой"*. Герміону, Фреда і Джорджа мадам Мелфой майже миттєво випровадила геть. Маленький крук попрямував шукати хоча б одну мантію, яку міг би вдягнути, знаючи, що Том наполягатиме на покупці, але зупинився, коли почув, як містер Візлі сказав: "Я не хотів робити це на вулиці, але тепер, коли ми вже не такі вразливі, я змушений попросити вас показати мені вашу ліву руку".

Гаррі тихенько розсунув пару мантій і зазирнув крізь них на двох дорослих. Сіріус спокійно сидів біля ніг Тома, спостерігаючи за парою, а брюнет добре постарався, щоб виглядати розгубленим. Містер Візлі витягнув чарівну паличку, але не підняв її.

"Моя рука?" Він підняв руку і відкотив рукав. Відкриваючи бліду шкіру передпліччя без жодних позначок, вени виділялися яскраво-синім кольором на внутрішній стороні зап'ястя. "Я не впевнений, що ви шукаєте".

Містер Візлі зітхнув і відклав чарівну паличку. Провів рукою по волоссю. "Вибач, Керес. Я не сприймаю звинувачення в тому, що хтось може бути смертежером, але..."

"Я розумію." Він сказав. "Ви вважаєте Гаррі своєю сім'єю. Ви хочете переконатися, що він у безпеці. Насправді, я вдячний за вашу турботу. З огляду на те, наскільки він схильний до нещасть, мені стає легше, коли я знаю, що я не єдиний, хто про нього піклується". Пауза, перш ніж Том повернув голову і подивився прямо на нього. "Підслуховував?"

Гаррі похапцем схопив перший-ліпший плащ, який потрапив йому під руку, і вийшов з-за стійки. Невинно піднявши його вгору. "Я знайшов один."

"Справді?" Том зробив крок до нього і простягнув руку, щоб провести пальцями по його волоссю. "Я й не знав, що ти такий фанат... фіолетового?" Гаррі запізно помітив, що плащ, який він схопив, був пекучого фіолетового відтінку. "Ти впевнений, що хочеш *його одягнути*?"

Заперечувати це було б рівнозначно визнанню того, що він насправді підслуховував, тому Гаррі використав свою ґрифіндорську впертість і збрехав: "Мені подобається фіолетовий".

"Ну, тоді, якщо ти впевнений". Він сказав. "Хочеш ще?" Гаррі

похитав головою. "Досить."

"Тоді ходімо і купимо його". Том підвів його до стійки реєстрації і заплатив за плащ шістьма серпами і кнутом. Обережно накинувши його на шию, він підморгнув йому червоним кольором.

За мить Герміона та близнюки закінчили вдягати мантії, і вони залишили *мадам Малфой* позаду. Вони попрямували до "*Флоріш енд Блоттс"*, де Гаррі час від часу піднімав очі, щоб побачити Тома, який гортав примірник "*Казок барда Бідла"* та розглядав набір чарівних шахів у кольорах Гриффіндорського дому. Вони провели ще кілька годин, збираючи різні дрібниці - чорнило і пергамент, нові пера, жменю інгредієнтів для зілля, - перш ніж повернулися до Дірявого *казана* і, розклавши свої пожитки по кімнатах, попрямували на нижній поверх на вечерю. Том з легкістю, на яку міг сподіватися лише слизеринець, вливався в загальну масу, скромно посміхаючись саме там, де це було доречно, і жонглюючи розмовою з Персі та містером Візлі. Періодично відштовхуючи спроби Сіріуса поцупити їжу з його тарілки і левітуючи додаткові порції на тарілку Гаррі, коли той не дивився. Усміхався до крука, коли той кидав на нього погляд.

Коли їм нарешті вдалося втекти від своїх супутників, і двері за ними зачинилися, Гаррі побачив, як Том натягує на голову верхній халат. Його темно-каштанові кучері привабливо скуйовдилися, а блакитні очі блищали. "Готовий до сну?"

Віник все ще лежав серед купи порваної обгортки на ліжку. *Односпальне* ліжко. Значення якого Гаррі раніше не усвідомлював, але зараз воно вразило його з такою силою, що його обличчя стало таким же червоним, як і новий плащ. "Е..."

" *"Арф!"*

Том втупився в Сіріуса роздратованим поглядом. "Відвали, Блек! Йому вже тринадцять. І я не маю жодного бажання мати компанію, особливо *твою,* коли прийде час, коли ми будемо це робити".

"Гав!"

"Я сподіваюся, що ти не *захочеш* цього бачити! Бо тоді мені доведеться *тебе вбити*!" Молодий Темний Лорд огризнувся, недбало кинувши свій верхній одяг на спинку стільця. "Я просто хочу, щоб він був поруч, поки ми не в маєтку; ніде, окрім Хогвортсу, він не може бути в безпеці!" Перевівши погляд на Гаррі, він сказав з помітним небажанням. "Якщо тобі незручно, я можу перетворити його на два ліжка".

Молодший чарівник, обличчя якого ще більше розпалювалося, похитав головою. "Усе гаразд".

Том видав задоволене муркотіння і розтягнувся на ліжку. Перші кілька ґудзиків його

сорочки розстебнулися, відкриваючи потрібну кількість ключиць. "Ходімо, любий". Старший чарівник взяв його за руку і притягнув до себе на ліжко. "Чорний. На підлогу!"

"Облиш, Томе. Хіба Сіріус не може спати в ногах ліжка?"

Молодий Темний Лорд витріщив на нього очі, але не витримав і здався. Собака-анімаг підскочив до них, лизнув Гаррі руку на знак подяки і згорнувся калачиком біля їхніх ніг. Крук ледве встиг вмоститися на матраці, як старший чарівник взяв його за руку й без жодного слова пригорнув до себе. Гаррі сховав обличчя у Тома на грудях, певний, що інакше його щоки запалали б, і вдихнув уже знайомий запах м'яти та цитрусових. Очі заплющилися, щоб прислухатися до рівномірного дихання свого друга.

Несподіваний гість

"Не звикла бачити тебе так рано вранці". Рон не одразу відреагував на її слова, коли зайшов до кімнати. Він пильно стежив за Крукшенксом, який підняв одну з лап і почав старанно чистити свої вуса. "Щось не так?"

"Я хвилююся за Гаррі."

Кучерява відьма нахилила голову і підняла брову. "Хіба ми не говорили вчора про те, що таке зв'язок між душами і чому не було проблем через його..."

"Вік тут ні до чого, Герміоно. сказав Рон. Озирнувшись на зачинені двері, наче очікуючи, що Керес може вибити їх будь-якої миті. "Пам'ятаєш, як Джіні затягли до кімнати минулого року? Так от, перед тим їй показали закривавлений щоденник. І вона побачила, як він виглядає. Як школяр."

"Він?"

"Самі знаєте хто". Руда голова, здавалося, тепер була переконана, що фарба на стінах змовилася, щоб приховати підслуховуючі пристрої.

"Ти думаєш, що Керес - це те, що з'явилося в щоденнику? Але Гаррі

сказав..." "Він занадто старий, щоб бути щоденником, але Джіні в цьому

переконана."

"Він міг просто виглядати схожим, Роне. Враховуючи, наскільки взаємопов'язана британська чаклунська спільнота, це не було б надто фантастично".

"Це не тільки зовнішність. Його голос. Те, як він говорить. Те, як він тримається. Те, що він робить, коли роздратований, коли його губа вигинається над іклами. Джіні каже, що все це ідентичне."

"І ти їй віриш?"

"Вона моя сестра. Звичайно, я їй вірю."

"І Гаррі твій найкращий друг, але ти не віриш йому на слово, що Керес не Том Реддл?"

"Він може бути несповна розуму. Темна магія на таке здатна. Змушує робити речі.

Говорити речі." "Ти думаєш, що на ньому лежить прокляття Імперіуса?"

"Я не думаю, що він знає, хто він такий; що він збрехав

би про це". "Але він не може завдати йому шкоди?"

"Ні, якщо вони дійсно пов'язані

душами. Ні." "А ми можемо знати

напевно?"

Він похитав головою. "Ні, але у нього є певні ознаки". "Власність?"

"Ну, зазвичай це не те, що "нікчема на дрібничці".

Герміона зітхнула і відкинула чубчик з обличчя. "Якщо він не може йому зашкодити, то ми повинні зачекати, поки не поговоримо з Дамблдором. Ми будемо в Гогвортсі сьогодні ввечері."

"Хочеш сісти на нього? Навіщо?"

"Подумай про це, Роне. Чесно." Герміона простягнула руку до кота, коли Крукшанкс вистрибнув на ліжко. "Якщо ти маєш рацію, то Джіні має рацію, і Керес Алексос - наймогутніший темний чарівник, який коли-небудь жив. Що, по-твоєму, можуть протиставити йому двоє учнів, які мають лише два роки магічної освіти?"

Рон похнюпився і склав руки, але погодився. "Мабуть, це правда."

Перш ніж вони встигли щось сказати, за дверима загуркотіли кроки. Останній голос, який вони хотіли почути, пролунав з-за дерева за мить.

"Сподіваюся, ви двоє спакували свої валізи вчора ввечері, бо за годину ми вирушаємо на вокзал", - сказав Керес. Керес сказав. "Мене послали забрати вас на сніданок".

Пара обмінялася поглядами і обережно підвелася з ліжка. "Краще не змушувати його чекати".

Старший чарівник був одягнений того дня в просту, але добре пошиту чорну мантію і дивився на них з ввічливою незацікавленістю, коли вони відчинили двері.

"Доброго ранку. У мене є дещо для кожного з вас; я побачив їх, коли ми ходили за покупками до школи, і за описом Гаррісона подумав, що вони вас зацікавлять". Він сказав. "Відкрийте їх за столом, спускайтеся і їжте".

Не прощаючись, з розмахом, який раніше можна було побачити лише у Снейпа, він розвернувся і понісся назад по коридору. За мить його голова зникла з поля зору.

Зрештою, тишу порушило бурчання Рона в шлунку. "Що ж, -

сказав він, - зі сніданком усе гаразд?"

Герміона з роздратованим зітханням підняла колінну чашечку на руки.

Керес повернувся на своє колишнє місце, поруч із Гаррі, який сидів, поклавши голову Нюхальця собі на коліна. Близнюки сиділи з іншого боку від брюнета, жваво обговорюючи віру старшого чоловіка в те, що маленька чорна книжечка під назвою "*Неясно законно" допоможе* їм у їхніх пустощах. Джіні доклала всіх зусиль, щоб усі присутні утворили барикаду між нею та підозрюваним Темним Лордом, і постійно опинялася прямо навпроти нього на дальньому кінці столу, але її широко розплющені очі покірно ігнорували. Для них було залишено два місця з іншого боку від Гаррі.

"Давай, відкривай". Керес здавався напіврозгубленим. Його рука в рукавичці відкинула волосся з лоба маленького крука і змусила його сильніше нахилитися на бік.

У пакунку Рона був гарно зроблений набір чарівних шахів з інкрустованими червоними та золотими плитками. Герміона тримала дві книги: "*Священні дні"* та "Казки *барда Бідла".* "Мені сказали, що містеру Візлі подобалася гра, і він подумав, що йому не завадив би відповідний набір. Вони продавалися в кольорах будинку у *Flourish and Blotts.* Там же я взяв і ці книжки для вас, міс Грейнджер. Щось почитати в поїзді: в одній детально о п и с а н і чотири священні дні магічного календаря, а в іншій - збірка дитячих оповідань з нашого світу. Я подумав, що вони будуть інформативними, адже Гаррі каже, що в Гогвортсі не вивчають наших традицій".

"О, я... дякую. Це дуже турботливо з твого боку, Керес", - Герміона за мить зникла за обкладинкою "*Священних днів".*

"Я ж казав, що вона тобі сподобається".

"Їж, малюк", - сказав він. Він сказав. "У мене ніколи не було проблем з твоїми друзями."

Гаррі закінчив їсти за мить і після того, як Том змусив його прийняти зілля, решту сніданку провів, зручно згорнувшись калачиком під боком у старшого чарівника. І лише неохоче підвівся на ноги, коли настав час іти.

"Ви не радієте, що повертаєтеся?" запитав Том, перекрикуючи галас містера Візлі, який наказував усім збирати свої валізи.

"Так і є."

"Але це не так".

Гаррі прикусив губу, а Том з цікавістю стежив за його рухами. "Це вперше я по-справжньому насолоджуюся літом". Гаррі відчув, як його обличчя знову рожевіє. "І тебе там не буде.

"Я писатиму, маленька. Як тільки зможу." Він ніжно провів кісточкою пальця по його щелепі. "Ти повинна зосередитися на навчанні. Я зроблю все можливе, щоб бути присутнім на Йоль, щоб ми могли відсвяткувати День Смерті разом, і я буду присутній принаймні на одному з ваших матчів, але я можу пропустити Самхейн, і в цьому випадку доведеться знайти альтернативні заходи. Я не дозволю тобі пропустити священний день заради маглівського".

Гаррі не був упевнений, що хоче знати, якими можуть бути ці альтернативні домовленості, але думав, що може здогадатися.

Проводити будь-яке свято з тхором не було його ідеєю розваг.

"Схоже, що обраний спосіб дістатися до станції - це потрапити прямо на платформу", - сказав Том. Том сказав. "Хочеш піти зі мною?" У відповідь крук обхопив його руками за талію і притиснувся до нього. М'яке муркотіння сміху пролунало в його грудях, коли він схопив Сіріуса за пухнасту чуприну і простягнув другу руку. "Я можу взяти ще одну, якщо ви хочете приєднатися до нас, міс Грейнджер".

Герміона завагалася. "Я ніколи раніше не з'являлася."

"Гаррі робив це лише раз, і, я впевнений, ви можете сказати, що він не в захваті від цього. Йому більше подобається на підлозі, хоча він приземляється так само граціозно, як п'яний демігістр". Гаррі з глухим ляскотом вдарився долонею об груди. Том розсміявся. "Це цілком безпечно, бо пасажирів дуже рідко крутить".

З очікуваною стриманістю людини, яка засовує руку в пащу лева, кучерява відьма простягнула руку і дозволила пальцям Тома обхопити її руку.

"Тепер тримайся міцно. Останнє, чого ми хочемо, це щоб хтось втратив хватку. Тепер, на рахунок три. Один. Два. Три!" Він крутився на місці. Відчуваючи свій шлях до тріщини в реальності, а потім прослизнув крізь неї, знову з'явившись поруч з двома іншими дорослими і відпустивши Сіріуса, щоб притиснути Гаррі до себе. Інша його рука зігнулася під вагою Герміони, коли вона спіткнулася, спіймала себе і відступила вбік. "З вами обома все гаразд?"

Кивки і бурчання. Вишнево-червоний локомотив випустив клуби пари і пронизливо свиснув з рейок. Том ще раз пригладив йому волосся і підштовхнув до потяга. "Х о д і м о . А то проґавиш шанс вибрати собі купе. Напиши мені, коли будеш у безпеці і побачиш свої заняття".

"Звісно." Гаррі подивився на старшого чарівника. "***Прощавай, Томе."***

"Прощавай, мій Маленький Хвостику. Поки що". Ще один підбадьорливий поштовх і тявкання Сіріуса, і Гаррі, неохоче тягнучи за собою валізу, попрямував до потяга. Раптом йому захотілося вгамувати власну нервозність через раптовий відліт крука і через те, що його знайомий залишився в маєтку, щоб не підняти паніку - бо ж рунопузи все ж таки були темними створіннями, - і він не мав іншого вибору, окрім як дозволити своїм пальцям потривожити собаку, що сидів поруч із ним. Тим часом Блек, здавалося, роздумував над тим, як би його вкусити.

"Перший раз проводжати їх завжди найгірше, дорогенька. Але з Гаррі все буде добре. Гоґвортс - найбезпечніше місце в Британії". Найбезпечнішим місцем у Британії був маєток Слізеріна. "Чому б тобі не завітати до Нори на чашечку чаю, Керес?"

Він повернувся і скромно посміхнувся. "Боюся, що мені доведеться відмовитися від цієї чудової пропозиції, Моллі. У мене заплановано багато подорожей на найближчі кілька місяців, і мені ще треба зібрати речі, а завтра у мене зустріч з "Візенгамотом". Я все ще потребую... а, Люціус. Я сподівався зустріти тебе".

"Керес. Лорд Малфой привітав його шанобливим кивком, сріблясті очі, звернені на Візлів, закам'яніли. "Моллі. Артур."

"Малфой". У голосі Артура пролунало гарчання. "Несподівана ввічливість з твого боку. Щось змінилося?"

"Кілька місяців тому один впливовий молодий лорд виламав ворота мого маєтку і посадив нас із дружиною на довгу розмову про те, що магія є магія, і що поділ робить нас слабкими перед лицем загрози, яку становить світ маґлів". Він простягнув руку. "Що скажеш ти?"

Рудий чоловік не намагався приховати свою огиду і дивився на простягнуту руку так, ніби Лорд Малфой намагався простягнути йому щось мертве. "Ми не маємо жодного бажання мати справу з тими, хто носить Темну мітку. Артур сплюнув. "Обережніше з цим, Керес". З цими словами він розвернувся і повів дружину геть.

"Ваші зусилля, спрямовані на досягнення миру, доводять, що ви сприйняли мої слова серйозно". Він дивився, як пара зникає в натовпі. "Я задоволений."

"Мілорде?"

"Ходімо." Він розвернувся і почав плентатися до місця появи. "Снаффлс, йди до Хогсміду і переконайся, що Гаррісону добре. Люціусе, випий зі мною чаю; є кілька питань, які я хотів би обговорити з тобою перед завтрашньою зустріччю".

Вузькі коридори експреса не змінилися за кілька місяців, що минули відтоді, як він востаннє їх бачив. Такі ж довгі, тісні й майже клаустрофобські. Все так само вишикувалися у відкидні двері з непрозорими вікнами, які позначали окремі купе. У них все ще витали змішані запахи поліролі для мітли, підручників і чорнила, які стали запахом першого місця, яке він назвав домом. Хоча це було вже не єдине місце.

Колись Том теж називав Гоґвортс домом.

Тягнучи за собою валізу, Гаррі зайшов слідом за Роном і Герміоною в найближче купе, де було достатньо місця для них. Невіл підняв голову, щоб привітати їх нервовою посмішкою.

"Привіт, хлопці."

"Привіт, Невіле." сказала Герміона. "Не заперечуєш, якщо ми сядемо з тобою?"

"Будь ласка". сказав інший хлопчик, коли Гаррі й Рон підійшли, щоб покласти свої валізи. Крук сховав чарівну паличку в піхви на зап'ясті, перш ніж сісти.

"Щось сталося, Гаррі?" запитав Невіл. "Ти по-іншому одягнений."

Гаррі глянув на застебнуті на всі ґудзики штани, які вдягнув того ранку, і зітхнув. "Керес не прийме жодного маглівського одягу в радіусі трьох миль від себе, якщо він не виглядає так, ніби прийшов з ділової зустрічі". Він сказав. "Я б одягнув мантію, якби знав, що ми з'являємося".

"Керес?"

"Мій кузен. Гаррі опустився на місце поруч з Роном. "І дуже близький душею. Всиновив мене влітку."

"Ого, Гаррі." сказав Невіл. "Це справді рідкість. Тобі пощастило. Який він?"

"До біса геніально, Неве". Він сказав. "Керес трохи колючий для більшості людей, але найгірше, що він коли-небудь робив, це витріщався на мене. І він завжди готовий допомогти, коли йдеться про те, щоб у мене було все, що мені потрібно, і заповнити прогалини в моїй освіті. Він дружить з гобітами і допомагає мені навчитися розрізняти, коли я чую або говорю парселтом".

"Він парселмут?" Невіл почав хвилюватися.

"Так. Його знайомий - руніст". Злегка насупившись на іншого чарівника, він запитав. "Ти думаєш, що я Темний тільки тому, що можу розмовляти зі зміями?" Невіл похитав головою. "Тоді, будь ласка, не думай погано про Кереса, бо він має таку саму здатність.

"Але *він* Темний. За його власним визнанням". сказала

Герміона. Гаррі пирхнув. "Сіро-темний.

"Я не думаю, що будь-хто, хто має найвищу оцінку "О" за всю історію Дурмстрангу з цього предмету, може вважатися "сірим", Гаррі".

"Це не робить його злим!"

Трохи заскочена зненацька його захисною реакцією, вона примирливо підняла руки. "Я ніколи не говорила, що він був таким".

Невіл відчайдушно намагався не посміхатися. "Я не здивований, що він настільки темний, наскільки це можливо. У всіх історіях говориться, що споріднені душі повинні бути протилежностями". Він сказав. "Гадаю, тобі пощастило, що він не став Самі-Знаєте-Кого.

Ну, Невіле. Смішно, що ти це сказав. Гаррі озирнувся в пошуках іншої теми для розмови і сподівався, що не зробив надто виразного обличчя. Зелені очі впали на згорблену постать біля вікна, на яку він раніше не звертав уваги; дорослі зазвичай не їздили експресом. "Хто-небудь знає, хто він?"

"Професор Р. Д. Люпин". Усі троє хлопців втупилися в Герміону спантеличеним поглядом. "О, чесно. Це ж написано на його портфелі".

Так воно і було. Прочистивши горло, і щоб підтримати розмову, він сказав. "Де ви взяли тигра?"

"Крукшанкс? Звісно ж, "*Чарівний звіринець*". Справді? Він не бачив його, коли ходив туди з Томом. Звісно, він не шукав котів. "А де ви знайшли ведмедя?"

"Снаффлз - не ведмідь".

"Ведмедик?" Рон буркнув. "Він виглядає як клятий Темносхрон!"

"Грім?" повторила Герміона. Але Гаррі вже не слухав. Його погляд був прикутий до смикання згорнутого чоловіка в кутку, що натякало на те, що він, можливо, ще не зовсім заснув. Але перш ніж він зміг почати розмірковувати, що б це могло означати, двері їхнього купе з гуркотом відчинилися, і він побачив виразні риси обличчя Драко Мелфоя.

Страх в експресі

Атмосфера в купе раптом стала такою напруженою, що її можна було розбити молотком. Худорлява блондинка спостерігала за ними, сріблясті очі майже полохливо мерехтіли між ними, перш ніж зупинилися на Гаррі. Не звертаючи уваги на Роновий погляд. Огромні постаті Крабба й Гойла помітно зникли.

"Якого біса *ти* тут робиш?" запитала руда голова. "У нас немає місця в цьому купе для слизьких змій. Або тхорів."

Слизеринці його проігнорували. "Поттер". сказав він. "На два слова?"

Цього разу втрутилася Герміона. Вона схопила Гаррі за зап'ястя, наче хотіла утримати його на місці, і раптово спробувала відтягнути його геть. "Він не мусить мати з тобою нічого спільного".

Коли він підвівся, всі троє грифіндорців здивовано переглянулися. "Усе гаразд". сказав він. "Я тільки подивлюся, чого він хоче".

"Гаррі?" запитав Невіл.

"Все гаразд, Неве". запевнив він іншого хлопця. "Я впораюся з Малфоєм.

Його друзі, здавалося, не були в цьому переконані, але не робили подальших кроків, щоб зупинити його. Він пішов за Драко в коридор.

"Купе через два від цього порожнє". Він пройшов повз нього до вказаних дверей, і Гаррі нічого не залишалося, як піти за ним. "Поговоримо там.

Згадане купе виявилося порожнім, як і було обіцяно. Двері з брязкотом зачинилися й з а ч и н и л и с я з а ними. Драко не одразу повернувся до нього обличчям, дивлячись у вікно на сільську місцевість, а Гаррі скористався перепочинком, щоб опуститися на одну з лавок. Він тримав руків'я чарівної палички там, де воно стирчало з піхов на зап'ясті, але не витягав її. Нарешті, коли тиша стала надто довгою і Гаррі вже збирався сам її порушити, Драко знову заговорив.

"Я знаю, хто такий Керес".

Том розповів йому, що Люциус погодився мовчати від Драко про його справжню особистість. Думка про те, що інший хлопець може знати, стала несподіванкою, і Гаррі ледве стримався, щоб не вигукнути: "Ти знаєш?". Натомість, докладаючи всіх зусиль, щоб звернутися до свого внутрішнього Слизерина, він запитав: "Вибач?".

Інший хлопчик не розвеселився. "Якщо хочеш мене обдурити, Поттере, то мусиш грати змію набагато краще, ніж це," - сказав він. З недбалою грацією - хоча вона аж ніяк не могла зрівнятися з Томовою - Драко опустився на протилежну лавку. Всупереч тому, що багато хто може подумати, я маю більше розуму, ніж потрібно для того, щоб сказати: "Зачекай, поки батько про це дізнається". Мої батьки не хочуть, щоб я знав, хто він такий. Не думаю, що він теж. Але з того, як вони поводяться з ним, і з того, що я дізнався кілька днів тому, ясно, що він дійсно Темний Лорд".

Гаррі звузив очі. "Це що, якась спроба шантажу, Малфою?"

"Шантаж?" Він пирхнув. "Ніби я коли-небудь був настільки дурним, щоб ворогувати з ним. Я завжди хотів бути твоїм другом, Поттер. Та образа, яку ти мені наніс, відштовхнувши мене, не дала мені змоги спробувати ще раз, але тут з'явилися пом'якшувальні обставини". Як і два роки тому, Драко простягнув руку. "Перемир'я?"

Гаррі дивився на руку іншого хлопчика так, ніби вона могла його вкусити. "Це не зробить нас друзями."

"Я знаю." Сказав він. "Але я думаю, що в моїх інтересах буде мати менш ворожі стосунки з Темним Консортом".

Що ж, це справедливо. Том, безумовно, може бути надмірно обережним, і постійні сварки з Гаррі навіть через щось дріб'язкове, ймовірно, врешті-решт призведуть до того, що його будуть катувати або ще гірше.

"Він не кровожерливий." Малфой недовірливо подивився на нього. "Справді. Він *чаклун.* супрематист. У нього немає проблем з моїми друзями, а це означає, що у вас теж не повинно бути".

"Моя проблема з Візлі - це сімейна ворожнеча, а не його статус кровного зрадника. А от Грейнджер я можу терпіти".

Все ще вагаючись, Гаррі все ж таки простягнув руку, щоб потиснути її. Драко потиснув її легенько, а його пальці були холодними.

"А як щодо інших слизеринців?" запитав він. "Що вони подумають, коли їхній крижаний принц раптом заприятелює з Гаррі Поттером?"

"Що вони думають чи не думають - не наша справа". Драко принюхався. "*Моя* сім'я завжди пишалася своєю вірністю Темному Лорду. Мій дід був його першим слугою. Мій батько був тим, до кого він пішов першим, як Керес, щоб відновити. *Я* збираюся продовжувати доводити йому нашу цінність, наглядаючи за вами, поки він не може, тож не робіть дурниць цього року".

"Що сталося, Драко? Де твоя жага до пригод?" Гаррі уявив, як Драко шипить на Снейпа, наче збуджений тхір, і ледь не втратив самовладання.

"Міцно стримуваний моїм здоровим глуздом. На відміну від одного знайомого грифіндорця". Сухо сказав він. "Повертайся до свого купе, поки твої друзі нічого не запідозрили.

Хоч як би йому не було неприємно це визнавати, але Драко мав рацію. Рон і Герміона неодмінно занепокояться і швидко вирушать на його пошуки. Він отримав

на ноги, але інший хлопчик не рухався.

"Хіба ти не збираєшся повернутися в слизеринський кінець поїзда?"

Драко коротко глянув на нього, а тоді знову відвів погляд до вікна. "Думаю, я залишуся тут на деякий час. Тут тихіше."

Гаррі лише знизав плечима і вийшов з купе, щоб повернутися до друзів. Але тут же засумнівався, чи було б краще залишитися з Малфоєм, оскільки Рон і Герміона накинулися на нього з питаннями ще до того, як він встиг зачинити двері.

"Чого взагалі хотів Малфой?"

Ворон подивився на свого найкращого друга, коли той повернувся на своє місце. "Він хотів перемир'я. Я погодився."

"Ти *що*?" запитав Рон, почервонівши.

"Навіщо Малфою перемир'я?" запитала Герміона. "Гаррі, подумай про це. Його батько намагався вбити тебе минулого року".

"А цього року він намагається втертися в довіру до Керес. Мабуть, він умовив Драко, бо боявся, що я поскаржуся".

Здавалося, ця відповідь задовольнила Герміону, принаймні частково, але Рон все одно був дуже незадоволений. "Але чому ти на це погодилася?"

Бо Малфой був тим, від кого йому не треба було ховатися. Тому що він сподівався, що зможе тримати інших змій під контролем. "Тому що мені достатньо турбуватися про те, що я постійно стикаюся з якоюсь формою Волдеморта, - Невілль придушено скрикнув, - без того, щоб ще й битися з Драко".

"Гадаю, це дуже по-дорослому з вашого боку, Гаррі", - сказала Герміона. похвалила Герміона. Рон був набагато менш задоволений і відвернувся від нього. Гаррі вже знав, що його друг, швидше за все, не скаже йому більше ні слова, поки вони не дійдуть до школи, якщо не пізніше.

Гаррі тільки зітхнув. "Він сказав, що припинить ображати твою кровну спорідненість, Герміоно, але коли я попросив його припинити ображати і Рона, він сказав, що їхні сім'ї мають проблеми не лише через те, що вони "зрадники крові"". Він сказав. "Я не знаю, що він мав на увазі.

"Це, мабуть, якась нісенітниця, чесно кажучи", - сказала Герміона. сказала Герміона.

"Це може здатися смішним для тих, хто не належить до кіл Чистокровних, - сказав Невіл, - але всередині них це насправді дуже серйозно. Малфої та Візли є членами Священної 28-ки, найстарішого і найчистішого роду в Британії, але Візли не погодилися і заявили, що не тільки мають у своєму роді багато маґлів, але й пишаються цим. А Малфої сприйняли це як зневагу, тож розпочали ворожнечу, яка затаврувала їх як кровних зрадників. Приблизно через три покоління родина Малфоїв спробувала простягнути оливкову гілку і видати третю доньку за одного з синів Візлі".

"І вони їх відкинули?"

Невіл кивнув.

Гаррі провів рукою по обличчю і пирхнув. "Трясця йому. Знаючи, якими гордими завжди були тхір і його батько, це, мабуть, поклало край будь-якій надії на те, що вони коли-небудь порозуміються".

"Не любити весь чийсь рід через те, що їхній предок зробив щось твоєму предку - це просто смішно! І вже точно не привід постійно кидатися один в одного образами".

" Люціус намагався вбити Джіні минулого року, давши їй щоденник Волдеморта, - знову пискнув Невіл. Гадаю, напруженість між ними після цього цілком справедлива". Якби хтось зробив щось подібне з Томом, або Мерлін заборонив би йому народити дитину, Гаррі вчинив би набагато гірше, ніж просто наклав би на них прокляття.

"Я не кажу, що не любити *Люциуса* за те, що він зробив з Джіні, несправедливо". сказала Герміона. "Я хочу сказати, що гріхи батька не повинні бути хрестом сина.

"Драко - бовдур, незважаючи на те, що він раптом вирішив залишити нас у спокої, і це перемир'я не робить мене його другом. Це також не означає, що я маю до нього хоч щось близьке до добрих почуттів. Тож, Роне, якщо ти не міг би..." Експрес різко нахилився під ними, і Гаррі ледве втримався, щоб не відкусити собі язика, коли його кинуло об дверну раму купе. Його голова вдарилася об дерево, а окуляри скособочилися. Потяг здригнувся і заскрипів по рейках, втративши швидкість і зупинився.

"Чорт забирай!" буркнув Рон. Він випростався на своєму сидінні і роззирнувся д о в к о л а , наче незадоволена сова. "Чому ми зупинилися? І чому ми зупинилися саме *так*?"

"Не знаю." сказав Невіл. "Ми ніяк не могли дійти до школи."

Гаррі не дуже прислухався до розмови, що точилася довкола нього. Занадто зосереджений на мерехтінні світла надворі. На надто густій темряві, за якою паморозь повзла по шибці. На раптовому, пронизуючому до кісток, жахливому холоді, який оселився всередині і навколо нього, і змусив його дихання здійматися сріблястими клубами. За межами їхнього купе щось ворухнулося. Темна, плаваюча маса вхопилася за ручку дверей і відсунула їх убік. Слабкий, але швидко посилюваний високочастотний дзвін піднімався у його вухах, коли довгі, гнилі кігті зімкнулися збоку дверей і відсунули їх далі.
З'являється постать у капюшоні, що пливе без ніг над землею; маса подертої тканини і гниючої плоті, яка втягує в себе зимове повітря з хрипким подихом. Налітає на нього, піднявши пазурі.

Гаррі не встиг підняти чарівну паличку, як шум у цю мить вибухнув на повну силу. Нарешті його можна було ідентифікувати як чийсь крик. Жіночий крик.
Благання. Благає когось чи щось: "Будь ласка, заберіть мене і залиште мого сина в спокої". Високий, неприродний голос, який вимагає, щоб вона рухалася. Спалах зеленого світла за його повіками. Сріблястий спалах поза ними. Він впав на землю.

А потім не було нічого, крім тиші і темряви.

Маленьке кручення прокинулося чи то через кілька хвилин, чи то через кілька годин, відкинувшись на спинку свого сидіння в купе, де знову яскраво світилося світло, а зі скла зійшов інший. Він чув, як його друзі занепокоєно перешіптуються поруч, але не міг їх бачити. Його зір затуманився. Його окуляри - відрегульовані за відповідним рецептом минулого літа Томом, який, як завжди, був схвильований будь-якими нагадуваннями про жорстоке поводження з ним - більше не були на його обличчі, і розмита форма схилилася над ним. Щось прямокутне і коричневого кольору штовхнуло його в обличчя.

"З'їж. Тобі стане краще." Чоловічий голос, якого він не впізнав. Його свідомість, яка все ще повільно прокидалася, підказала йому, що це, швидше за все, голос дорослого чарівника, який "спав" у їхньому купе: професору Р. Д. Люпину. "Не хвилюйтеся. Це шоколад."

Усе було холодним і болючим, а ті жахливі крики все ще ледь чутно дзвеніли у вухах. Жінки. Його матір. І Волдеморт. Гаррі здригнувся, взяв шоколад і запхав його до рота, перш ніж знову одягнути окуляри. Нарешті він зміг добре роздивитися чоловіка, коли той уже не був згорнутий калачиком. Його халат був добре доглянутий, хоча, очевидно, старий, оскільки був заштопаний у кількох місцях. Шрами, схожі на сліди від кігтів, перетинали його обличчя, а світле волосся, незважаючи на його очевидну молодість, було посивілим. Він був високим, близько 6 футів, як Том, можливо, трохи вищим, а очі його були карими і теплими. "Дякую." Він озирнувся на трьох своїх друзів, які озирнулися на нього стурбованими очима, але не рухалися, а потім запитав чоловіка: "Та штука. Що це було?"

"Це, - похмуро сказав чарівник, - був дементор. Один з..."

"Вартових Азкабану".

Він здавався здивованим. "Ти знаєш про них?"

"Моя близька душа згадувала про них. Ще влітку." Гаррі здригнувся від несподіванки під раптовим пильним поглядом. "Він сказав, що вони охороняють в'язницю. Що вони не можуть померти, тому Міністерство **не може** їх знищити, а тільки стримувати. Що вони змушують вас бачити ваші найгірші страхи і найтемніші спогади, щоб вони могли ними харчуватися. Що вони забирають душі. І що єдиний спосіб прогнати їх - це закляття Патронуса". Він знову повернув зелені очі до чоловіка. "Те сріблясте світло. То був Патронус, чи не так?"

"Так і було". Чоловік посміхався. Вираз обличчя не робив його менш втомленим, але все ще освітлював його риси. "Твій приятель дуже розумний".

Він справді не мав жодного уявлення. "Керес також сказав, що тільки дуже сильні відьми та чаклуни можуть їх накладати".

"Можливо, повністю тілесний", - сказав чоловік. Чоловік сказав. "Хоча сьогодні, на щастя, в цьому не було потреби".

"Але ти можеш його закинути?"

Його губи знову сіпнулися. "Я не Альбус Дамблдор, Гаррі."

Скромність ще нікому не зашкодила, хоча Том, мабуть, наполягав би на протилежному. Саме в цей момент Герміона знову заговорила. "Якщо ці істоти, дементори, охороняють

що вони робили в експресі? Чому вони були в нашому купе?"

Будь-який натяк на тепло і колір витікав з його обличчя, залишаючи його різким і холодним. "Сіріус Блек".

"Вбивця, який втік влітку?" запитав Рон. "Смертежер?"

Його хрещений батько був невинний. І він так довго страждав лише через Дамблдора. Дамблдора, який залишив би його в цій пекельній дірі, під охороною цих *істот, до* кінця його життя, щоб Гаррі страждав в іншій в'язниці. Усе для того, щоб з нього можна було виліпити ідеальне знаряддя для того, щоб він відігравав свою роль у тому, що директор вважав "правильним". Його пальці скрутилися в долоні, а кісточки побіліли, але він боровся, щоб гнів не сходив з його обличчя і не розправляв плечей. Навряд чи йому це вдавалося, адже йому було 13 років, і контроль над своїми емоціями не був його сильною стороною на той момент.

Очікувано, старший чарівник зауважив. "Його спіймають, Гаррі. Не хвилюйся." Він сказав. "Дамблдор не дозволить ні йому, ні будь-кому іншому наражати тебе на небезпеку.

Посмішка, яку він спромігся видати, була ритуальною і тонкою. "Я знаю." Згорнувшись калачиком на своєму сидінні, щоб перечекати решту потяга, Гаррі не міг позбутися думки, чи не краще було погодитися на пропозицію Тома перевести його до Бомбатона.

Після інциденту в поїзді напруга, пов'язана з рішенням Гаррі укласти перемир'я з Драко, здавалося, забулася, хоча її воронячий друг зберігав мовчанку протягом усієї поїздки поїздом і на святі початку року, на якому Дамблдор оголосив про присутність дементорів на території школи. На якого Гаррі, коли не втупився майже безтямним поглядом у тарілку з їжею, що стояла перед ним, намагався втриматись від того, щоб не витріщитись.

Це було дуже дивно, і лише додало до їхніх з Роном занепокоєнь щодо намірів Керес і її справжньої особистості ще більшого занепокоєння.

Здавалося, директор якимось таємничим чином здогадався, що вони хочуть з ним поговорити, бо він привернув її увагу тарілкою з крижаними мишами посеред бенкету. Попрощавшись із розгубленим Гаррі і міцно взявши Рона за руку, Герміона відділилася від потоку учнів, що прямували назад до вежі, і потягла його д о п о т р і б н о г о коридору.

"Хіба ми не повинні були почекати до ранку, Міоне?" запитав Рон, коли вона відпустила його, перед горгульєю, що блокувала сходи до його кабінету. "Ми тут усю ніч просидимо, вгадуючи пароль".

"Не будь дурнем, Рональде!" Вона повернулася обличчям до горгульї і загавкала на неї "крижані миші!". Примусивши статую відскочити вбік. "Ходімо. Ми не хочемо, щоб нас спіймали після комендантської години в першу ж ніч після повернення, тож треба зробити це швидко!"

Бурмочучи щось собі під ніс про те, що їй "все ще потрібно розставити свої кляті пріоритети", він пішов за нею вгору по кривих сходах і постукав у двері нагорі. Коли їх покликали, вони зайшли всередину.

Дамблдор незворушно сидів за своїм столом, оточений безліччю блискучих д з и ж ч а ч и х предметів, про функції яких вона ніколи не могла здогадатися, одягнений у фіолетову мантію, прикрашену візерунком з півмісяців. Фоукс сидів на своєму сідалі і настовбурчив своє червоно-золоте пір'я на знак привітання.

"А, міс Грейнджер. Містер Уізлі. Ласкаво просимо. З поверненням". Вираз обличчя директора за скельцями окулярів став різко серйозним. "Гадаю, ви хотіли повідомити мені про характер нового опікуна Гаррі?

Герміона сумнівалася, що коли-небудь зрозуміє, як він робить такі речі. "Керес Алексос - т е м н и й , за його власним визнанням. А Гаррі казав, що він пов'язаний з Люціусом Мелфоєм. Я хвилююся, що він міг бути його прихильником, якщо не запеклим смертежером. Не кажучи вже про те, що він значно старший за Гаррі, і вся ця справа з "зв'язаними душами" і те, що з цього вийде, змушує мене нервувати". Герміона сказала. "А Рон каже, що Джіні думає, ніби Керес - це Ти Знаєш Хто.

"Душевний зв'язок - рідкісна річ, міс Грейнджер. І великий привілей, бо дає зв'язаному того, хто здатен зрозуміти його на рівні, на який ніхто інший не міг би сподіватися; того, хто володіє магією так само, як і він сам. Це не завдасть йому ніякої шкоди, хоча я розумію вашу тривогу за друга. А поки що знайте, що Гаррі щасливий там, де він є, і прийміть його вибір, бо вигнавши його, ви нічим не допоможете йому, якщо щось піде не так".

"Звичайно, сер."

"Тепер, щодо занепокоєння юної пані Візлі, що Керес Алексос Певелл насправді є Томом Марволо Ріддлом... залиште такі речі мені. З людиною, а дехто може навіть сказати монстром, який називає себе Темним Лордом, не варто жартувати. Звісно, не для таких учнів, як ви". Він сказав. "Я вивчу це питання і подивлюся, що можна дізнатися про нього і його наміри. Якщо такі побоювання будуть обґрунтованими, лиха можна буде уникнути. Якщо ж ні, то я часто вважаю, що краще вибачитися за свої помилки, ніж дивитися крізь пальці, боячись образити людину. А тепер, - його блакитні очі - блідіші, ніж у темношкірого чоловіка, який обвився навколо її подруги, наче якась масивна змія, що обвилася навколо неї з чимось, що могло бути розвагою, - я вважаю, що вам обом треба йти спати. Якщо ви підете зараз, то в с т и г н е т е повернутися до вежі вчасно, щоб не порушити комендантську годину. Пароль, гадаю, наразі - "Фортуна Майор".

"Дякую, сер. Добраніч." сказала Герміона. "Ходімо, Рональде. Ми ж не хочемо, щоб нас спіймав Філч або його жахливий кіт!"

Дамблдор дивився їм услід з ледь помітною посмішкою на обличчі. Посмішка, яка зникла, перетворившись на щось сумне, коли двері його кабінету зачинилися за ними. На мить у кімнаті запанувала тиша, окрім повторюваного *клацання* пристроїв, що оточували його. Потім він простягнув руку до верхньої шухляди свого столу і витягнув щоденник у шкіряній палітурці, понівечений іклами василіска, обкладинка

якого була заплямована речовиною, що не була ні чорнилом, ні кров'ю, а чимось середнім між ними. Провівши тремтячим пальцем по буквах, витиснених золотом уздовж

Дно. *Том Марволо Ріддл.* "Ти був хлопчиком". Хлопчиком, який навчився ненавидіти, замість того, щоб любити. Хлопчиком, який у своєму болю нахилився до цієї ненависті і загорнувся в неї, як у плащ, поки вона не поглинула його. Хлопчик, на якого він дивився зверхньо, як на потопаючого, і не допоміг. "Ти був хлопчиком, який зробив неправильний вибір. Але ти був не єдиним, хто тоді зробив неправильний вибір. Можливо, цього разу ми обидва зможемо зробити інший вибір". Він поклав книгу на дерево з приглушеним стуком. "Час покаже".

Поруч з ним, на своєму сідалі, тихо насвистував Фокс.

Падіння

За порадою Тома і під впливом надто свіжих спогадів про те, до якої нісенітниці призвело відкриття його здатності розмовляти зі зміями, Гаррі залишив Геліоса в маєтку Слізеріна. Але після стількох років прокидатися без свого змієподібного супутника, що згорнувся калачиком біля голови або лежав десь під ковдрою, здалося йому неймовірно дивним. Це був також перший день від початку літа, коли він прокидався без жодного шансу побачити Тома. Не буде з ним і Сіріуса. Він був сам, навіть якщо його оточували друзі, однокласники та професори, і усвідомлення цього пронизувало його тремтливою самотністю. Гаррі зістрибнув зі свого червоно-золотого плаката з чотирма четвірками на ґрифіндорській вежі і здригнувся, коли його пальці на ногах зустрілися з холодною землею.

Прикріпивши чарівну паличку в чохлі до зап'ястя і н а с у н у в ш и окуляри на обличчя, Гаррі переодягнувся з нічної сорочки і натягнув шкільну мантію на блідо-блакитні ґудзики. Взявши портфель і запхавши туди всі свої підручники - не знаючи, який урок буде першим, і не бажаючи повертатися за ними, - разом з двома зіллями, які він мав приймати щоранку, Гаррі поклав їх всередину. Здебільшого безрезультатно намагаючись примусити волосся підкоритися, поки Рон, Невіл, Дін і Шеймус витягали себе з власних ліжок.

"Якого біса ти зараз не спиш?" - бурчав рудий, а на його плечі пищав Шкрябань.

"Керес не дуже любив спати, і якщо я хотіла поснідати з ним, а не сама, мені теж доводилося рано прокидатися".

Рон буркнув щось про "божевільний" і "ранок", але повний контекст поглинув печерний позіх.

"Гаррі, - озвався Дін з іншого кінця кімнати. "Чия Керес?"

"Моя кузина." Гаррі сказав. "Він знайшов мене наприкінці минулого року і взяв до себе".

"Не змушуй його починати." Рон буркнув. "У нього очі стають такі ж витрішкуваті, як у Джіні, коли вона бачила його минулого року.

"Що? *Я не хочу!" Зважаючи на те, що* його обличчя було досить гарячим, щоб

зварити яйце, він, мабуть, так і зробив. Невіл хихикнув. "Вони пов'язані душами, і я не

думаю, що він ще відійшов від цього".

"Піду подивлюся, чи Герміона готова спуститися на сніданок!" Гаррі схопив ремінець своєї сумки і злетів сходами до в і т а л ь н і. Герміона, з Крукшанксом на колінах, сиділа в м'якому кріслі біля каміна і стурбовано дивилася на нього.

"Щось н е т а к?"

Добре знаючи, що його обличчя все ще було кольору прапора їхнього дому, Гаррі відповів:

"Я в порядку, Міоне".

"Вони дізналися про Керес і створюють тобі проблеми?" - його роздратованість здавалася їй усім підтвердженням, якого вона потребувала. Герміона посміхнулася йому. "Я знаю, що нас турбують певні моменти, і що ти, мабуть, не дуже задоволений цим, але ми раді за тебе. Мерлін знає, що ти заслуговуєш на щось хороше після всього, через що ти пройшла".

Незважаючи на весь тягар збентеження, Гаррі посміхнувся. "Дякую, Герміоно. Це справді багато для мене значить".

"Керес здається милою". Вона сказала. "І, безумовно, здається, затятим у тому, щоб поховати тебе в усьому, що ти коли-небудь захочеш чи потребуватимеш. Це дивно, бути далеко від нього?"

Як, чорт забирай, вона просто подивилася на нього і *зрозуміла*? Це була жіноча примха? "Було кілька днів, коли у нього були справи, які забирали його з дому або залишали замкненим у кабінеті, але я завжди бачила його принаймні один раз. Сніданок. Вечеря. Хоч щось."

"Він би пішов назустріч, щоб пообідати з тобою?"

Гаррі кивнув. "Йому здавалося важливим їсти разом хоча б один раз на день". сказав він. "Він також намагався навчити мене всього, що міг, про історію та магічну теорію, які, на його думку, в Гоґвортсі не висвітлюють належним чином. Або взагалі не висвітлюють. Він розповідав мені про інші європейські школи: Дурмстранг і Босбатон. Про Тричаклунський турнір. Про далекий зв'язок між драконами та зміями. Про звичаї чистокровних і магічні свята. Про Азкабан, дементорів і оберіг Патронуса. А ще він знає все про маглівську міфологію".

Великі бурштинові очі Крукшенкса витріщилися на нього з розбитої морди котячого кота. "Здається, я не бачив тебе таким щасливим відтоді, як ми познайомилися".

"Не думаю, що я була такою щасливою в своєму житті". Том не був хорошою людиною. Я попереджав його про це. І ніколи ним не буде. Але він був добрим до Гаррі. І він справді починав вірити, що віра старшого чарівника в особисте добро і зло, а не в добро і зло, була правильною.

Рон загуркотів сходами гуртожитку позаду них, Короста залишився в безпеці свого ліжка і оголосив: "Ходімо снідати!" - так голосно, що троє п'ятикурсників, які сиділи в кімнаті, почули його. Я вмираю з голоду!" - так голосно, що три п'ятикурсники, які тулилися на протилежному боці кімнати, підняли голови й витріщилися на нього.

"Чесно, Рональде. Ти думаєш лише про їжу?" Герміона буркнула, відпускаючи кота, щоб той зайняв собі інший стілець поруч.

Гаррі похитав головою і пішов слідом за друзями з вітальні до великої зали, без особливих роздумів переступив через хитру сходинку і сів на своє звичне місце між ними за ґрифіндорським столом. Сховав сумку під лавку. Не звертаючи уваги на дружню перепалку між ними, він приготував собі легкий сніданок, коли у відчинені вікна влетіла ранкова пошта. Муннін спустився перед ним з стукотом і різким карканням.

"Крук?"

Знаючи, що краще відразу не йти за поштою, Гаррі простягнув величному чорному птахові смужку бекону, а потім відв'язав від його лапки важкого листа. "Керес не любить сов". Однак, коли він підійшов, щоб відкрити листа, він вирвався з його рук і - так само, як і місіс Ревун - вилетів назовні.
Візлі відправив Рона за рік до цього, але воно не кричало, а заговорило голосом Тома. Тон, сповнений холодної люті, змушував усіх, хто чув його, здригатися і обертатися.

"Дементори? На території школи? Зупинити клятий експрес? Сідають на нього і вільно проникають у купе, повне неповнолітніх учнів? Сьогодні я піду на своє перше засідання Візенгамоту, малий, і коли я доберуся до цього великого *придурка,* який насмілився називати себе британським міністром магії, капелюхи полетять з голів! Хоча б тому, що голови не можуть, бо вбивство високопоставлених політичних діячів не схвалюється в цій країні". Лист шипів, перетворюючись на рота з роздвоєним язиком. Ікла, зроблені з паперу, ловили світло, що змусило Гаррі замислитися, чи здатен такий варіант Ревуна кусатися. "Після сьогоднішнього дня я подорожуватиму Британськими островами, але буду в межах досяжності сови, якщо я вам знадоблюся. Надішліть мені дату вашого першого матчу, і я зроблю все можливе, щоб бути присутнім на ньому. Тримайся *подалі* від дементорів на території школи і напиши мені про свої нові заняття і про те, як саме можна приборкати цього клятого монстра - книгу, щоб вона не переслідувала тебе на столі за спробу її прочитати. Крім того, Люціус прислав дещо для тебе від мого імені: Драко скоро прийде, щоб доставити коробку. З'їж одну. Мені байдуже, що тобі вже давали шоколад у лікарняному крилі. Решту не випускай з рук, доки ті *штуки* не вивезуть. Я повернуся до маєтку на Святвечір, якщо не побачу тебе на Самайн. Насолоджуйся своїм першим днем після повернення і намагайся добре вчитися".

Без зайвих церемоній лист знову склався, і Муннін схопив його в дзьобик, перш ніж полетіти до головного столу і впустити перед Дамблдором, де призначення зубів стало очевидним.

"Уїдливий лист?" Фред і Джордж опустилися на лавку навпроти. "І

Дамблдору теж?"

"Цей твій чоловік, Гаррікінс..."

"Має неабияку сміливість."

"Хоча щось мені підказує..."

"Він не був би грифіндорцем..."

"Навіть якби й був..."

"Якби він прийшов сюди. Заради чогось більшого, ніж просто кров".

За головним столом лист спалахнув полум'ям, і Муннін знову з тріском злетів у повітря. Цього разу покидаючи залу. "Він трохи переборщив із захистом". Гаррі насупився на свою тарілку з тостами. "Надто вже опікується."

"І дуже конкретно про бажання "найкращого". Ось чому мама надіслала це поштою зі Швейцарії". Перед ним стояла чорна скринька з написом мовою, якої Гаррі ніколи не бачив. Рон обернувся, щоб глянути на Драко, а близнюки з цікавістю дивилися на нього. "Нелегко було зробити це в такий короткий термін, але в інтересах нашого союзу з вашим опікуном це вдалося зробити".

"Дякую, Драко." Він буркнув. "Тепер ти можеш повернутися до Слізеріна."

"Ні, доки ти не приймеш свої зілля". Драко склав руки на грудях, і в його сріблястих очах з'явився блиск, який змусив Гаррі запідозрити, що він насолоджується тим, як його присутність привертає до нього увагу з боку його власного будинку, і його аж пересмикнуло. "Мама чітко сказала, щоб я простежив, щоб ти їх взяв, а якщо не візьмеш, то доповідав їй. Щоб вона могла змусити тебе взяти їх.

Роздратований, хоча погляд, який він на нього кинув, не змусив іншого хлопчика піти, маленький крук пірнув під стіл, щоб дістати з сумки обидва зілля. Відкорковує і випиває їх, не зводячи очей і примушуючи себе скорчити гримасу.

Очевидно, задоволений, Драко розвернувся і залишив йому лише гордовите "їж шоколад, Поттер. Батько знає, що краще не дратувати Керес, отруюючи тебе".

"Дурний слизеринець". Рон мстиво запхав виделку з яєчнею до рота, не зводячи примружених очей зі слизеринської спини, що віддалялася. "Тільки не кажи мені, що ти справді збираєшся їсти все, чого вони торкалися? І що там було про його матір, яка змушувала тебе пити зілля?"

"Ну ... Нарциса технічно мій цілитель".

"*Що ти маєш на увазі, вона твій*

цілитель?"

"Тихіше, Роне! Ти привернеш увагу всієї зали!" застерегла Герміона. "Але ж!"

"У мене не було вибору". Гаррі відірвав кришку коробки і зазирнув усередину. Окремі шоколадні цукерки потопали в буянні кольорів. "Керес ще більш параноїдальний, ніж Кнарл, і відмовляється користуватися послугами тих, кому не довіряє. Очевидно, незважаючи на те, що він майже все своє життя провів за кордоном, він має давні зв'язки з Люциусом, і навіть розповіді про те, як він намагався вбити мене минулого року, було недостатньо, щоб переконати його, що Нарциса може бути поганою ідеєю". До того, як його забрали у Дурслів, Гаррі не мав особливого досвіду з шоколадом і вважав, що шоколад "Honeyduke's" був чудовим. Але звідки б не походив цей шоколад, він легко його перевершив. "Вона насправді дуже мила. І, мабуть, моя кузина."

Рон видав огидний звук.

"Не перебивати і все таке", - сказав Фред. сказав Фред.

"Зрештою, це дуже зворушлива історія".

сказав Джордж. "Але певний бет-"

"З підземелля."

"Витріщається на тебе".

Бо це було те, чого він потребував саме тоді. Невеличкий візит Драко, мабуть, привернув його увагу, бо Снейп зазвичай намагався не дивитися на нього так довго, як тільки міг. Гаррі нерішуче глянув з-під вій на головний стіл, не повертаючи голови, як це багато разів робив Том. Снейп справді дивився на нього, але не зі злістю і насмішкою, як зазвичай, а з шоком і... провиною? Це не могло бути правдою. Але коли Том повернув голову, щоб як слід роздивитися його, вчитель зілля впіймав його погляд і побіг до зелено-сріблястого столу зі стосом розкладів.

Прибуття Макґонеґел з їхніми власними розкладами фактично припинило будь-яку подальшу розмову на цю тему.

"Спочатку зілля." Рон буркнув, коли вони йшли, бо Герміона залишила їх, пообіцявши зустрітися в підземеллях, бо вона не взяла з собою всі книжки, як вони. "Чому спершу треба було зілля?"

Гаррі й сам дивувався, але промовчав про це. "Принаймні, ми покінчимо з цим". сказав він. А потім у нас буде "Догляд за магічними істотами". Це дуже цікавий предмет, як я чув від Керес. Особливо, коли його викладає Геґрід; гадаю, ми обоє знаємо, як він любить істот з величезними кігтями й зубами".

Рон здригнувся. "Давай *не будемо* говорити про "масивні речі", які подобаються Гегрідові".

Виглядало так, ніби Рон ще не зовсім відійшов від того, що сталося з Араґоґом рік тому. Не те, щоб Гаррі міг його повністю звинувачувати. "Потім Віщування, яке має бути легким. Потім Трансфігурація і Захист." Його улюблені предмети. Предмет, який тепер викладав чоловік, що врятував їх у поїзді: Професор Люпин. "Я просто радий, що у нас немає Історії магії до завтра і що Астрономія не поновиться до наступного місяця".

До пізніх холодних ночей на вершині Астрономічної вежі ще не дійшло. Гаррі все одно надавав перевагу урокам Тома з цього предмету, не в останню чергу через те, що в результаті опинявся в положенні, згорнувшись калачиком поруч зі старшим чарівником на траві. Йому треба було відволіктися, поки його обличчя знову не почервоніло.

Герміона приєдналася до них невдовзі після того, як вони дійшли до підземелля, і вони чекали надворі, поки решта їхнього класу просочувалася всередину. Гриффіндорці жваво перемовлялися між собою, а слизеринці холодно спостерігали за ними, але без Драко, який міг би зробити крок уперед і підбурювати, зберігали тишу. Тиша запала, коли Снейп відчинив двері і ввів їх всередину, і кожен дім зайняв місця на своїх звичних сторонах кімнати.

Урок стосувався змін у зіллі Вігґенвельда, яке вони варили на першому курсі, і пройшов майже без помітних інцидентів - один зі слизеринців, хоч Гаррі й не бачив, хто саме, кинув щось у зілля Шеймуса; Невіл помилково розтопив свій казан, чим заслужив гнівну догану від вчителя зілля, а Гаррі вдалося зробити щось пристойне, бо Снейп на нього навіть не глянув, - і Гаррі поставив закупорену пляшечку зілля н а стіл у передній частині кімнати. Проте його надії на те, що Снейп його відпустить, розвіялися, коли він сказав: "Зайди до мене перед обідом, Поттере".

Хоч яким заразливим мало б бути Гегрідове збудження, його значно притлумлювало усвідомлення того, що він *буквально нічого не* зробив і якимось чином примудрився вскочити в халепу зі Снейпом. *Знову.* Напіввелетень з ентузіазмом інструктував їх, як правильно розгортати книжки, погладжуючи корінці, а потім повів їх туди, де на узліссі стояло стадо гіпогрифів. Гаррі випала сумнівна честь взяти участь у демонстрації свого доброзичливого друга, що призвело до того, що він зробив два кола навколо замку верхи на спині тварини. Драко мудро тримався подалі від гіпогрифа на ім'я Дзьобик, після того, як той кинув на нього пронизливий погляд бурштинових очей.

Ворожіння закінчилося неприємною пригодою, коли їхній професор, Трелоні, накинувся на нього, наче розцяцькована коштовностями і просякнута хересом версія його найменш улюбленого вчителя, і детально описав перед усім класом різні способи, якими він зустріне болісний кінець ще до четвертого курсу. Мабуть, краще було не згадувати про неї в листі, який він писав Тому тієї ночі, бо юний Темний Лорд, без сумніву, відклав би всі свої справи, щоб не дати їй так тихо зникнути через те, що він вважав загрозою для життя Гаррі.

Коли настав час обідньої перерви, Гаррі неохоче попрощався з Герміоною та Роном і попрямував до підземель. Коли він постукав у двері, перед його очима затанцювали картини того, як він змушений буде вичищати казани.

"Заходьте." Це прозвучало напрочуд цивілізовано. Примруживши очі і насторожившись, маленький крук влетів до кімнати. Вогнище було розпалене яскравим вогнем, щоб врятувати від холоду, притаманного підземеллям. Жорсткий стілець з надто прямою спинкою перед письмовим столом перетворився на щось зручніше. На столі стояв чай і печиво. "Пот-.
Гаррі. Сядь."

О, так. Його точно збиралися вбити. "Не хочу здатися грубим, сер, - сказав Гаррі тоном, що мав бути справді дуже грубим, примостившись на самому краєчку стільця на випадок, якщо йому доведеться втекти в будь-яку мить. "Але хто ви такий і що ви зробили з моїм професором зілля?"

Рот Снейпа смикнувся в напівнеохочій майже посмішці. "Додай у чай усе, що хочеш. І з'їж печиво". Гаррі подивився на чашку так, ніби вона хотіла його вкусити. Він був отруєний?
Приправлений веритасерумом? Наповнений чимось, що перетворить його на жабу? "М'ятний напій, до якого ти звикла, я впевнений. Після стількох років поруч з твоїм... опікуном. Якщо він той, кого я підозрюю."

Снейп був у найближчому оточенні смертежерів. Звісно, він знав, як Том п'є чай. "Я...

гадаю, я винен тобі... вибачення."

Гаррі витріщився на нього. "Сер?"

Снейп висунув верхню шухляду свого столу і дістав згорнутий сувій.
Змахнувши чарівною паличкою, він розгорнув його і поклав на стіл поруч із банкою печива. Гаррі вистачило лише короткого погляду, щоб зрозуміти, кому він належав. "Нарциса не сказала мені, коли прийшла до мене в Спіннерс-Енд, хто був

її клієнтом чи ім'я їхнього підопічного. Тож, підозрюючи, що вони відвідують саме цю школу, я зачарував ампули так, щоб вони могли розкрити

відповідь. Я ніколи не думала, що це будеш ти". Вогонь у вогнищі біля них спалахнув. Випльовуючи маленькі вуглинки через решітку. "Мій батько був жорстоким. Я мав би одразу розпізнати ознаки. Але все, що я побачила, коли подивилася на тебе - це Джеймс". Ще одна довга, майже болісна пауза. Гаррі втупився в глибину своєї недопитої чашки чаю. Погляд Снейпа був прикутий до його правого плеча. Було очевидно, що їм обом не дуже подобалося становище, в якому вони опинилися. А потім, коли Гаррі вже був майже впевнений, що більше нічого не буде сказано, "у тебе очі твоєї матері. Лілі... я підвів її. Я підвів її двічі, тим, як поводився з тобою".

Гаррі відкинувся на спинку стільця, щоб краще бачити здивованого чоловіка. "Ви знали мою матір?"

"Ми були друзями дитинства. Познайомилися в маглівському світі. Нас пов'язувала магія, якою ми обоє володіли. Мені... було важко в школі. Твій батько і його друзі були... недобрими." Знову пауза. "Вона допомогла мені. Але Гриффіндор і Слизерин... ми віддалилися один від одного. І значною мірою це була моя провина". Він сказав. "Я приєднався до смертежерів. Вона приєдналася до Ордену Фенікса; на боці Дамблдора в першій війні. Я надала Темному Лорду інформацію, яка змусила його націлитися на тебе. Я... намагалася врятувати твою сім'ю, але потім твій хрещений батько зрадив їх. І коли Дамблдор змусив мене присягнутися захищати тебе, я погодився. Бо ти був єдиним, що залишилося від Лілі." Він підняв на нього темні очі, повні відкритого жалю. "Ти все, що залишилося від Лілі, і я не тільки дозволив тобі страждати, але й змусив тебе страждати ще більше. За це я прошу вибачення найбільше".

Снейп знав свою матір. Снейп і його мати були друзями. Снейп намагався врятувати свою родину. Це були усвідомлення, яких Гаррі ніколи не очікував, і тепер, коли він опинився перед ними, маленький крук не знав, що робити. "Ти сказав, що присягнувся захищати мене. Він покрутив чашку в руках, все ще не пив, але втішався ароматом, який нагадував йому про Тома. "Що це означає?

Учитель зілля якусь мить дивився на нього скоса. "Здається, ти ще більший слизеринець, ніж я міг собі уявити". Він сказав. "У моєму житті було три вірності. Перша - Темному Лорду. Друга - Дамблдору. І третя - тобі." Гаррі не встиг зрозуміти, що це означає, як старший чарівник заговорив знову. "Я маю сприйняти цей кусючий лист як знак того, що він піклується про тебе?"

Гаррі на мить замислився, а потім сказав: "Том ніколи не буде доброю людиною, але я вірю, що він не заподіє мені шкоди".

Темні брови Снейпа звелися докупи. "Томе?

"Це його справжнє ім'я. Том Марволо Ріддл." Нарешті переконавшись у тому, що чай є наркотичним засобом, маленький крук зробив ковток. "Я - Лорд Волан-де-Морт" - це анаграма. А "тікати від смерті" - це просто жарт".

"Ти ж не збираєшся пояснювати, чому, правда?" Гаррі посміхнувся і похитав головою. "Чи можу я з ним зв'язатися?"

"Він вже не той, яким ти його пам'ятаєш. По-перше, йому 24. По-друге, він при здоровому глузді. І йому байдуже, якої він крові: він не любить маґлів".

"І ви з ним згодні?"

Гаррі згорнув плечі всередину. "Я згоден з ним, що вони можуть бути небезпечними". сказав він. "Том зараз зайнятий пошуком набору артефактів, які належать його колезі. Він не ставить на перше місце повернення послідовників, але він зв'язався з Малфоями, тож, мабуть, не відмовиться від додаткової допомоги. Я можу попросити його зв'язатися з вами; очікується, що я напишу листа сьогодні ввечері".

"Зроби так". Витягнувши з іншої шухляди столу стос паперів, ймовірно, домашнє завдання на літо, здане за один з попередніх періодів, Снейп відкрив знайому баночку з червоним чорнилом. "Ви вільні. Зараз не час пропускати обіди". Обережно поставивши чашку поруч із недоторканою банкою печива, Гаррі взяв свій портфель і попрямував до дверей.
Перш ніж він встиг до нього дотягнутися, вчитель зілля знову

заговорив. "Гаррі. "Сеньйоре?

"Драко приєднується до мене на чай у вільний час, щоп'ятниці. Ти можеш до нього приєднатися".

Гаррі кивнув. "Дякую, пане." Двері за ним зачинилися з важким грюкотом. Рон і Герміона озирнулися на шум.

"Трясця тобі, друже!" Рон подивився на офіс позаду себе. "Що він тобі зробив?"

"Він же вчитель, Рональде!" Герміона була вкрай розлючена. "Не схоже, що Гаррі справді була якась небезпека."

"Та годі тобі, Міоно". Руда голова буркнула, падаючи поруч з Гаррі, коли вони прокладали шлях до сходів, що вели нагору з підземель. "Це Снейп.

"Так. *Професор* Снейп. Який, чи варто вам нагадувати, не дав Квіррелу вбити Гаррі на першому курсі."

"І хто зійшов зі свого шляху, щоб зробити життя Гаррі нещасним щоразу, коли - що ти тут робиш, Малфой?"

"Ти на території Змії, Ласко." Драко зісковзнув з п'єдесталу статуї, на якій сидів, і підійшов до них, скрививши губи над білими зубами. "Я не зобов'язаний перед тобою звітувати.

"Малфой".

Драко закотив сріблясті очі, але застережливого тону в Гарріному голосі було достатньо, щоб він припинив розмову. "Дядько Северус не був надто суворим з тобою, чи не так, кузене?

"Кузена?" Рон почувався неймовірно зрадженим. Гаррі розгублено дивився на них, дивлячись на звужені очі. "Ти нічого не казав про те, щоб тхір звертався до тебе, як до члена сім'ї. Що це було частиною вашого маленького перемир'я".

"Рон? Гаррі знав, що його другові не дуже подобається думка про те, що вони вдвох можуть порозумітися, але він очікував, що це питання залишиться на рівні

"Незадоволений, але змирився", особливо після того, як він, здавалося, дав волю своїм почуттям щодо цього питання після прибуття Дементора на експресі. Така сильна реакція застала його зненацька.

"Я - сім'я, Горностаю. Його бабуся була негритянкою. Так само, як і моя мати". Драко посміхнувся на швидко червоніюче обличчя Рона і недбало закинув руку Гаррі на плечі. "Ми з ним *справді родичі*".

"Усі родини Чистокровних у Британії є "фактично спорідненими". Але поправка Герміони потонула під уїдливою відповіддю Рона.

"Він був нічим іншим, як гівнюком ще з першого курсу, і ти хочеш, щоб він був у тебе? Навіть після того, що він зробив з Джіні?"

" *Що?"* Гаррі сам починав дратуватися, не розуміючи, звідки взялася ця раптова різка реакція, і більш ніж трохи роздратований тим, що його нібито найкращий друг так мало йому довіряє, що кількох слів Драко Мелфоя вистачило, щоб змусити його вчинити саме так. "Про що ти взагалі говориш?"

"Про що це я?" - надувся, як розлючена ящірка, другий хлопець, стиснувши кулаки в боках. "*Про що це я?* Я просто думав, що мій найкращий друг буде трохи лояльнішим після всього, через що ми пройшли! Але, звісно, Гаррі, якщо тобі потрібна змія, то залишай її собі!" Він крутнувся на п'ятах і побіг сходами, залишивши крука дивитися йому вслід з роздратованим здивуванням.

" *Чесно,* Рональде!" Герміона надулася, відкидаючи своє кучеряве волосся назад через плече. "Гаррі, він просто... він не мав на увазі нічого такого. Дай йому трохи часу, щоб заспокоїтися і..."

"Не думаю, що мене хвилює, мав він це на увазі чи ні, Міон". Він огризнувся, а потім перевів гострий погляд на Драко. "І я не думаю, що тобі є над чим посміхатися. Ти зробив це навмисне, дрочило!"

"Я скористався нагодою, Поттер, це не було заплановано". Драко склав руки на вузьких грудях і насупився. "Вірність - це не зміїна риса, але навіть ми не зраджуємо своїх. Рано чи пізно це б сталося. Питання було лише в тому, коли. Гадаю, я врятував тебе від великих неприємностей".

Гаррі переклав вагу сумки на плече і зі звуком огиди повернувся до сходів.

"Гаррі!"

"Я йду до Совиної хати, Герміоно". Він ледве стримався, щоб не вскочити в Парселтонг. Пульс стукотів у вухах, а пальці вчепилися в шкіряний ремінець. "Мені треба написати Кересу".

"Але ж обід..."

"Я не голодний!" Він пригнувся до верхівки перил і попрямував коридором, перш ніж хтось спробував його наздогнати. Він просто хотів побути на самоті.

Просто хлопець.

До цього моменту свого життя, після того, як Альбус Персіваль Вулфрик Дамблдор так довго носив титул Головного чаклуна Візенгамоту, він вже звик до таких зустрічей. Настільки, що вони втратили більшу частину своєї іскри, навіть зважаючи на шанс, який давала йому така нагода побачити когось зі своїх старих учнів. А ще, звісно, була важливість участі у шляхетній системі, яка керувала справами їхнього світу; він був твердо переконаний у тому, що той, хто не обтяжує себе участю, втрачає право критикувати прийняте рішення, тож навіть якби його посада не зобов'язувала бути присутнім, він би все одно пішов. Однак ця сесія приваблювала його більше, ніж будь-яка інша за останній час, хоча б через ймовірну присутність найновішого проголошеного Лорда в Британії.

Сьогодні він матиме нагоду поговорити з Томом, якщо не в п е р ш е , т о в п е р ш е н а о д и н ц і . З Томом, який і досі тримав рекорд як найгеніальніший учень Гоґвортсу. Том, який мав стільки потенціалу перед тим, як розірвати себе на частини, якщо щоденник, який знищив Гаррі, виявився тим, чого він боявся. Том, який не був таким стабільним, як того дня, коли їхні шляхи перетнулися в Міністерстві, ще з п'ятого курсу. Той, хто, завдяки його зв'язку, ще міг бути врятований, і заради кого він був зобов'язаний спробувати цю версію, незважаючи на те, звідки він прийшов.

Хлопчик, який став чоловіком, який став Волан-де-Мортом, ніколи не був би добрим. Але, можливо, його можна було б зробити кращим. Василіск був понівечений і засліплений; його так і не вдалося приборкати, але він був досить близько до цього. Тому що їхній світ, зрештою, більше виграє від того, що він буде захисником, ніж від того, що його вб'ють. Він старів і, зрештою, був смертним; він не міг існувати вічно. І хто міг би зайняти його місце краще, ніж той, для кого ця посада могла б означати спокуту. Так. Це буде нелегко - хлопець завжди був упертим і параноїдальним, ймовірно, через його родовід і любовне зілля, яке вплинуло на його батька, - але завдяки наполегливості з його боку і впливу безумовної любові Гаррі його можна було б врятувати. Взяти під своє крило, як це мав би зробити його молодший брат багато років тому.

"Він просто хлопчик". сказала йому медсестра, коли він стояв на сходовому майданчику в холодному сиротинці в Лондоні. Ще до того, як він уперше побачив темноокого, згорбленого, вмираючого від *голоду, втомленого від любові малюка*. "Він просто хлопчик". Відчайдушне бажання схвалення сяяло в цих засмальцьованих, занадто великих очах, коли він гукав його, що може розмовляти зі зміями. Ненависть, яка потопила будь-яку надію на розум у червоних ямах полум'я, на які вони перетворилися. Він мав би знати тоді, як сильно дитина потребувала *когось.* Але невдовзі після Ґріндевальда та власної спокуси він став остерігатися Темряви. І дозволив йому вислизнути. "Він просто хлопчик". Іноді, вночі, замість дуелі з другом, яка коштувала життя його сестрі, він був змушений дивитися, як він йде геть. Не тільки того дня, але й кожного разу після. Аж поки Том не перестав кликати на допомогу і не опинився за межами досяжності. *Пробач, мій хлопчику.* У житті було дуже мало речей, про які він по-справжньому шкодував, і обставини створення Волдеморта були однією з них. *Але не цього разу.*

Поправляючи пурпурову мантію, розцяцьковану привабливим візерунком смарагдових зірок, Дамблдор пройшов через камін у своєму кабінеті і вийшов з підлоги до атріуму міністерства. Дружелюбно привітавшись з чарівником, що проходив повз нього, Дамблдор сказав

а потім спускається ліфтом на відповідний поверх. Він прибув якраз вчасно, щоб зайняти відповідне місце і привітати Елфіаса кивком перед офіційним початком сесії.

Того дня на розгляд виносився лише один законопроект, який так чи інакше стосувався Дамблдора, - про поводження з істотами, і очолював його нещодавно призначений старший заступник міністра Корнеліус. Перед цим законопроектом стояло ще кілька дрібніших, тож Дамблдор дозволив своєму погляду блукати, але при цьому створював враження, що він повністю зосереджений. Шукав у морі бордових мантій, перш ніж знайти свого колишнього учня. Сидячи між Люціусом і Лордом Паркінсоном, Том, якщо й відчував на собі його погляд, то не подавав жодних ознак. Він був повністю зосереджений на пропозиціях, час від часу поглядаючи на пачку паперів у своїй руці, щоб не пропустити жодного п і д т е к с т у , похованого під поверхнею. Він голосував за ті, що стосувалися маґлів, разом з темними, утримався від одного, що стосувався суворішого регулювання туалетів, що кусаються, і, на диво, проголосував разом зі світлими за обмеження доступу маґлорожденних до фінансування стипендій у Гоґвортсі.

Коли Долорес піднялася, щоб представити свій жахливий рахунок, Том побачив, як Слизеринський Спадкоємець насмішкувато подивився на папір у своїй руці, а потім нахилився до Люциуса. Лорд Малфоїв кивнув за мить, спонукаючи Тома сісти на місце з самовдоволеним виглядом. Дамблдор не встиг замислитися над тим, що б це могло означати, як пролунав заклик до заперечень, і він підвівся на ноги.

"Говорячи це, я не маю на увазі жодної неповаги до пані Амбридж чи її позиції, але багато хто з Світлих має проблеми з ідеєю відкритості цілих груп населення для дискримінації та шкоди через ті сторони їхнього буття, які вони не можуть контролювати". сказав він, звертаючись до численних облич своїх прихильників, які заповнили праву частину залу. "Я вважаю, що потрібно п'ять голосів, щоб підтримати голосування за повний страйк, а не за те, щоб просто відредагувати законопроект і подати його на розгляд пізніше?"

Він пам'ятав усіх своїх учнів. Деяких з більшою любов'ю, ніж інших. Долорес Амбридж не належала до тих, кого пам'ятав Корнеліус; втілюючи найгірші якості Слізеріна, вона була відданою, але з кожним днем змінювалася відповідно до того, хто міг дати їй найбільшу владу. Корнеліус, слід визнати, ніколи не був надто впевненим у собі чи гострим на язик. Тож не дивно, що він цього не помічав.

На кожному з її кощавих пальців виблискували срібні персні, жабоподібна відьма нахилилася вперед на своє місце поруч з міністром. Вона прочистила горло, і Том краєм ока насупився. "Ви дізнаєтесь, головна чаклунко, що до кваліфікаційних вимог нещодавно були внесені поправки, які вимагають щонайменше двох прихильників від кожної фракції". Вона посміхнулася. "Щоб краще гарантувати, що обидві сторони почують їхні голоси".

"Тоді нехай *моя* буде почута". Він здивовано повернув голову, коли Том підвівся. Бордова мантія та доглянуті кучері виблискували у світлі смолоскипа. Пальці в рукавичках грають по контурах палички-тростини. Блакитні очі, суворі та зосереджені на відьмі, що сиділа на кафедрі.

Не впізнавши зміїного погляду, вона повернулася до нього обличчям. Бліде обличчя вкрилося плямами. "А ти будеш?"

"Лорд Гонт-Певерелл". Шипіння перешіптувань пронизало кімнату. Том, завжди майстерний маніпулятор, вибрав момент, коли чистокровні, що оточували його, обернулися, щоб перстень Слизерина на його руці потрапив у поле зору. Як легко він міг привернути увагу і

Повага до командира була видовищем; якщо його вдасться спрямувати на безпечніший шлях, ніж той, яким він, здавалося, мав намір йти, їхній світ буде в надійних руках. "Прошу слова у старшого заступника міністра".

Корнеліус зміряв його мірним поглядом, а потім кивнув. "Лорд Перевелл має слово".

Том знову втупився в жінку палаючим поглядом. "Цей законопроект, можливо, на перший погляд здається нешкідливим для тих з вас, хто переймається лише справами чаклунів. Можливо, навіть для тих небагатьох з вас, хто усвідомлює, що він зробить законним полювання на наших побратимів-чарівників, як на тварин, до повного вимирання. Багато хто з вас не замислиться над їхньою втратою, не усвідомлюючи їхньої важливості для всього, що робить нас тими, ким ми є. Тож дозвольте мені пояснити вам це в більш широкій перспективі".

Він з розмаху витягнув свою чарівну паличку. Світло смолоскипа затанцювало на знайомій довжині білого дерева, коли він тримав його над натовпом, але на такій відстані, що найменш схильні підтримувати його не змогли б розгледіти конкретні деталі. "Перо з хвоста фенікса.
Волосся єдинорога. Драконяча серцевина." Він сказав. "Я вірю, що кожен з вас, хто зараз сидить у цій кімнаті, включно з вами, пані Амбридж, має одну з цих трьох речей як серцевину вашої палички. Ваша паличка - це те, що, як ви вірите, ставить вас вище таких перснів, як мерфолків і домашніх ельфів. Вони були обдаровані магією задовго до нас, уособлюють все, чим є наш світ, і шукати їх знищення - це плювок в обличчя Матері Магії: і на це я кажу, як ви смієте!"

Він знову сховав свою паличку, але не раніше, ніж минуло достатньо часу, щоб ті, хто був поруч, впізнали її, якби вона служила, і перегорнув сторінку пакунка.

"З пафосними благаннями покінчено, дозвольте мені звернутися до логіки. Волдеморт, - пролунав колективний писк, - зміг так легко заручитися підтримкою таких істот, як перевертні та велетні, тому що вони не були лояльними до нашого світу. Не було причин його відштовхувати.
Натомість є багато причин, щоб приєднатися до нього у спробі знищити нас. Можливо, зараз його вже немає, але це лише питання часу, коли з'явиться новий Темний Лорд. І це лише дасть більше причин, щоб стати на їхній бік, а не на наш". Він сказав. "Не кажучи вже про політичну реакцію, яку це могло б викликати для наших альянсів і договорів з іноземними державами, такими як Франція. Кому потрібно нагадувати, що на Веелі проживає велике і шановане населення, яке бере активну участь в управлінні країною".

"Фенрір Грейбек!"

Але Том обірвав її, безжальний і холодний. "Фенрір Грейбек і такі, як він, є побічним продуктом законів, прийнятих такими людьми, як ти. Які витісняють їх із суспільства. Позбавте їх доступу до зілля вовчого лика, яке робить їх нешкідливими! 200 років тому, до прийняття перших подібних законів, було менше 5 нападів на рік. Зараз їх майже 100! Цей закон зробить тільки гірше для всіх нас! Тому, хоч і з великим небажанням, але мені не залишається нічого іншого, окрім як віддати свій голос на вимогу Головного Чаклуна, щоб цей законопроект був негайно відхилений".

Люциус підвівся, як тільки Том повернувся на своє місце. "Я також пропоную Головному чаклуну свій голос". Після хвилинного роздуму він злегка нахилив ціпок у бік Долорес і досить самовдоволено промовив "драконяча серцевина", перш ніж сісти на своє місце.

"Волосся єдинорога! І я також пропоную свій голос!" Пролунав голос зі Світлого боку кімнати, який він впізнав як голос Елфіаса, а за ним швидко приєдналися ще два. Збита з пантелику, жінка поспіхом зібрала свої папери і вибігла з кімнати, як тільки сесія закінчилася.

Дамблдор підвівся зі свого місця і попрямував крізь н а т о в п до протилежного боку кімнати. Темні сім'ї завжди йшли повільніше. Вони не поспішали, щоб відчути слабкі місця у власних союзах і союзах тих, хто їх оточував, і хоча Люціус уже пішов вітати міністра, Том залишився; кілька інших лордів зібралися навколо нього, прагнучи вивчити прибульця. Хоча чимало з тих, кого він ще з війни впізнав у найближчому оточенні, трималися осторонь. Вони з підозрою ставилися до юнака, який мав чарівну паличку їхнього лорда, але говорив зовсім по-іншому.

Відчувши його присутність, колишній учень повернув голову.

"Вибачте за грубість, головний чаклуне, але що це за чортівня на вас?"

"Я подумав, що ти можеш бути тут, Керес, і, згадавши твій коментар щодо мого останнього халата, вирішив одягнути щось інше".

"І ви вибрали кавун?"

"Досить освіжаючий фрукт. Особливо в таку спеку, як зараз". Натовп навколо них нарешті почав розсіюватися, але не раніше, ніж хтось пробурмотів "безумовно, якийсь фрукт". Губи Тома сіпнулися, але який би вираз не був задуманий, він не встиг повністю сформуватися. "Якщо у вас немає невідкладних справ, то чи не могли б ви піти зі мною на чай до маглівського Лондона?"

Його гострі очі звузилися, але він не став заперечувати йому. Натомість озирнувся на Люціуса, який кивнув і підняв два пальці. "Здається, у мене є час, щоб спалити перед зустріччю, тож я зроблю тобі поблажку". Його погляд ковзнув до пов'язки на руці. "Бачу, ти отримав мого листа".

"І геніальна робота з заклинаннями; проста і чиста. Ефективно. Я пам'ятаю твою роботу в моєму класі". Він сказав. "Хоча мені цікаво, чи було таке доповнення до ревуна необхідним".

"Думаю, ви мене з к и м о с ь переплутали, я навчався в Дурмстрангу, а не в Гоґвортсі". Він сказав це, коли вони почали йти, його голос залишався приємним і суворо контрольованим. "Що стосується зубів листа, я думаю, що вони були дуже необхідні. Насправді, я б сказав, що ви легко відбулися. Міністр прийме вас сьогодні з особистим візитом". Його паличка з клацанням звільнилася від тростини, яку він тримав у руці. Помах палички - і бордова мантія зникла, а одяг під нею перетворився на статечний костюм і краватку, в якій він був схожий на ворона, що п р и н і с ранкову пошту. "Дементори. Поруч з *дітьми*. Мені байдуже, що Блек втік з Азкабану чи наскільки він "темний" чарівник, жменьки *аврорів було б* більш ніж достатньо. Вони могли б *вбити* мого пов'язаного душею". Гнів у його темному погляді був непідробним, але не виходив з-під контролю. Хоча на Корнеліуса, без сумніву, чекала не надто приємна розмова, на цьому етапі міністрові, схоже, не загрожувала безпосередня небезпека. Вони дійшли до виходу в місто. Том, трохи розсердившись, зажадав: "Ти ж не збираєшся носити *це в* маглівському Лондоні?".

"Я розчарувався в собі, тому з'являюся на людях у звичайному одязі". сказав він своєму колишньому учневі. "Я виявив, що перетворення такого роду одягу, як правило, в довгостроковій перспективі руйнує його".

"Борони Боже". Не гаючи жодної миті, Том переступив поріг. З тріском зникаючи в смарагдовому полум'ї. Він знайшов свого колишнього учня, який чекав на нього на розбитому тротуарі, дивлячись на мобільний телефон у руці перехожого маґла так, ніби він міг вибухнути будь-якої миті.

"Ах, радощі прогресу".

Юнак - на той момент йому не могло бути більше кількох років, як він закінчив Гоґвортс - прохрипів. "Вони просуваються надто швидко". сказав він. "Якщо їх не зупинити, технологія випередить магію. Вони знайдуть нас. Наш світ не матиме жодного шансу."

Він відсмикнув руку, яку той поклав йому на плече, але не огризнувся на нього. "Не у всіх перший інстинкт - руйнувати, Томе". Сказав він. "А тепер ходімо. Тут недалеко є кафе, де подають приголомшливий лимонний пиріг".

Він не сумнівався, що у Тома були думки про згаданий лимонний пиріг, думки, які, безсумнівно, були дуже грубими, але якими б вони не були, він тримав їх при собі. Коротку прогулянку вони провели в мовчанні, яке не було ані напруженим, ані дружнім.

"Я впевнена, що ти вже знаєш, Том, що розкішні тростини давно вийшли з моди".

Брюнетка холодно подивилася на нього, коли він сів за столик, що стояв осторонь. "Ти не єдиний, хто здатен на розчарування". пробурчав він. Дамблдор лише заспокійливо посміхнувся.

"Дозвольте запитати, як так сталося, що ви опинилися тут?"

"Ви можете запитати все, що завгодно". Він затягнувся, нетерпляче відмахуючись від офіціантки, щойно вони зробили замовлення. "Але запитання не дає вам права на відповідь. Не сприймайте мою ввічливість за щось більше, ніж вона є. Я не забув нашу .... історію".

Хоч як він намагався зберегти нейтральний вираз обличчя, він був упевнений, що його очі видають його сум. Том дивився на це безпристрасно. "Погані речі трапляються з чарівниками, які втручаються в час".

"Це був не той *час,* коли я втручався".

"Але ти від нього відокремлений? Тобто ти не та версія Волдеморта, яка пішла за каменем?"

"Хоч би яким вражаючим не був Філософський камінь, це фальшиве і обмежене безсмертя, яке не може імітувати справжнє".

"І, гадаю, крестраж теж?"

Губи Тома знову сіпнулися. "Ні. Тільки Вічний може подарувати справжнє безсмертя. І тільки за певну ціну".

"Підневільний стан".

Майже непомітно повітря навколо них охололо. "Я нікому не слуга".

Навіть страх смерті, здавалося, не міг подолати його гординю. "Але ти не заперечуєш, що ти Волдеморт?"

"Ти завжди бачив мене наскрізь, Дамблдоре. Цього разу я вирішив не гаяти часу. І у мене дуже мало причин хвилюватися, що тобі повірять, якщо ти спробуєш мене викрити; зрештою, ніхто не хоче воскресити Темного Лорда". Він сказав. "Сказавши це, Волдеморт може бути моїм минулим і, можливо, колись був моїм майбутнім, але він більше не є моїм майбутнім. І він точно не моє теперішнє. Він - дворняга. Ганьба для темної справи. І безлад, який він залишив мені розгрібати, не менш ніж монументальний".

"Ти прагнеш знищити його, Томе? Не приєднатися до нього?"

Його колишній учень подивився на нього очима, які можна було б назвати лише нелюдськими. "Він загрожує моїй владі і ж и т т ю моєї душі, і я не переживу такої образи".

Коли принесли чай і пиріг, погляд молодого Темного Лорда затьмарився. Коли офіціантка відійшла, він сягнув рукою до внутрішньої кишені свого піджака і дістав гілочку м'яти, яку кинув у чашку. Взявши виделку, Том розпочав процес нанесення мстивого удару по невинній пустелі, який триватиме до кінця їхньої розмови.

"Говорячи про твою спорідненість душ, як так сталося, що ми зустрілися?"

"Стоячи на стоянці біля кривавого вокзалу в той час, коли прибув потяг".

"Його родичі...

"Були раді позбутися його. Сказали, що ніколи не хотіли бути осідланими одним з "наших". Він загарчав. "Вони змусили його жити в комірчині під їхніми сходами перші одинадцять років його життя. У приміщенні, недостатньо великому навіть для зберігання цього столу. Їм пощастило, щ о там були підопічні, і що я не хотів, щоб ти потрапила мені на очі, бо інакше я б їх зарізав, як вони того заслуговували".

"Йому більше нікуди було йти, Томе".

"Ти знаєш не гірше за мене, що Сіріус Блек був

невинний. "Це треба було зробити. Заради Гаррі."

"Ви дозволили відправити невинну людину до Азкабану. Нехай страждає беззахисна дитина".

"А ви катували дітей до божевілля, тому давайте не будемо сьогодні кидатися камінням, містере Ріддл".

"Це я *маю* бути "злим". *Ти* переконав чаклунську громадськість у своєму святому статусі, а твої вчинки є і завжди були гідними осуду!"

"Ми тут не для того, щоб говорити про мене, Томе".

"Чорт забирай, що ми не такі!"

"Я робив помилки в своєму житті, Томе. Я визнаю їх. Але помилятися - це елемент людської природи, який ми всі поділяємо". Вираз його обличчя давав зрозуміти, що Том не погоджується. "Це треба було зробити, бо єдине місце, де Гаррі був би в безпеці від твого двійника, - це там, де текла кров його матері. Я ніколи не хотів, щоб Сіріус страждав, але він ніколи не дозволив би Гаррі залишитися там, і це було б для нього смертю".

"Попри всі твої упередження проти мене, ти сліпий старий дурень". Він посміхнувся. "Майже 13 років, і ти жодного разу не потрудився перевірити. Жодного разу?"

"Вони - сім'я."

"Морфін Гонт був моїм дядьком, і перше, що він зробив, коли дізнався про моє існування, - спробував мене задушити!"

"За ним наглядали, Томе."

"Біля канонади через дорогу? Їй це чудово вдалося, чи не так?" Різка, груба і шокуюче маглівська мова, враховуючи, від кого вона виходила; народна мова сиротинця, де він виріс. "Коли Нарциса зробила його медичне сканування, пергамент був довшим за Теоретичний рівень N.E.W.T.!"

Дамблдор відчув, як зблід. Він надто легко пригадав, як Гаррі просив не відправляти його назад. Як він відмахнувся від нього, як від дитячого перебільшення. Тоді йому справді більше нікуди було йти, але тепер... "Я не знав". На жаль, це була правда. "Якщо ти справді віриш, що зможеш захистити його від Волдеморта, Томе, то я не зроблю нічого, щоб перешкодити його передачі під твою опіку.

Юнак застиг на місці. Зубці виделки в його руці різко клацнули по тарілці під понівеченим пирогом. Темні очі звузилися до кусючих щілин. "Чого ти хочеш цим домогтися?"

"Нам не обов'язково битися, Томе."

"Якщо ви очікуєте, що я віддам усе, над чим працював, то ви справді збожеволіли!"

"Наш світ ледве впорається з новою війною. Якщо вона буде тристоронньою, він майже напевно зруйнується". Він сказав. "Я знаю, що ви ніколи не відмовитеся від своїх цілей. Але є способи досягти їх без кровопролиття. Ми можемо працювати разом. Йти на компроміс і з н а х о д и т и спільну мову. Я старію, Томе, і не маю спадкоємця, а в тебе стільки потенціалу, який ти змарнував у темряві".

"Ти хочеш сказати, що хочеш підготувати *мене,* щоб я зайняв твоє місце?"

"Корнеліус не буде займати своє крісло вічно, і хоча я ніколи не розглядав би можливість зайняти цю посаду сам - занадто старий для такої політичної нісенітниці - будь-хто, кого я підтримав би, зробив би це, окрім мене.

безперечно, виграють лише завдяки цій заслузі". Дамбльдор сказав. "Юний Керес Алексіс міг би довго і славетно служити на посаді міністра магії".

В очах молодого Темного Лорда було щось схоже на жадібність, але він не прийняв пропозицію. Вдихнув і відкинувся на спинку стільця. Вхопившись довгими світлими пальцями за край столу. "Будь я проклятий, якщо визнаю це, але твоя пропозиція спокуслива. Але мені треба подумати. Розглянути мої варіанти". Очікувано для спадкоємця Слізеріна. Без сумніву, його колишній учень був зациклений на думці, що під запропонованим крилом ховається якийсь підступ. "Поки що д а в а й д о м о в и м о с я : ти не стоятимеш на моєму шляху, а я не стоятиму на твоєму".

Він був при здоровому глузді і, хоча це була лише одна сесія, здавалося, не мав жодних упереджень у голосуванні між маглорожденними та чистокровними, тож погодитися на таке було розрахованим ризиком. "Я не бачу причин не задовольнити таке прохання.

Задоволений, Том кивнув і відклав ложку. Опустивши кілька фунтів на стіл. "Якою б "приємною" не була ця зустріч, мені треба йти на зустріч". Не прощаючись, його колишній учень повернувся на вулиці міста. Дамблдор залишився допивати чай, впевнений, що зробив перший крок на довгому і дуже важкому шляху.

Том ледве стримував бажання розсміятися. Дамблдор завжди бачив у ньому загрозу для суспільства, гниле яблуко наскрізь, далеко за межами того, що його світогляд вважав за потрібне називати "порятунком". Коли він прийшов на денне засідання Візенгамоту, то не знав, чого очікувати, але знав, що старий чарівник щось спробує зробити. Він ніколи не очікував, що його запросять на чай, запропонують емоційне консультування і місце міністра! *Здається, ти почав відчувати себе винним, беручи на себе всю відповідальність за моє божевілля в старості. Тьху! Ніби все, що я коли-небудь робив, було через тебе!* Якщо він вірив, що його коли-небудь можна буде виправити на щось більш в і д п о в і д н е до його уявлень про "правильне", то він був справжнім гавкітливим чоловіком! До такої міри, що сама думка про це була майже образою; на мить він ледве стримався, щоб не заклинати чоловіка кольором його жахливої мантії! *Тим не менш, у вашій маленькій пропозиції може бути певний сенс. Хоча б у запропонованій свободі пересуватися, як мені заманеться, без вашого втручання, доки я вас відволікатиму.* Йому ніколи не вдавалося обдурити Дамблдора, змусивши його вважати себе тим, ким він не був. Але Том був упевнений, що йому вдасться замилити йому очі, показавши саме те, чого він очікував: себе. Легким рухом руки, цілком і повністю гідним його природи як Спадкоємця Змія. *Система зламана. Зміни, яких я прагну, в довгостроковій перспективі недосяжні для тих, хто в ній працює. Але в короткостроковій перспективі, думаю, я прийму твою пропозицію. Хоча б для того, щоб краще підготуватися до того, щоб встромити свої ікла в твою шию, коли прийде час.*

Із задоволеною посмішкою на обличчі, що міцно застигла на місці, молодий Темний Лорд ступив у слабку тінь, відкинуту стіною, і вийшов з громадської вбиральні, що містила входи до Міністерства. Не звертаючи уваги на табличку "Не працює", що висіла на дверях, він штовхнув їх і спустився вниз. Швидко зметений потоком людей, що заповнювали атріум. Маневруючи між ними з легкістю і грацією змії у воді, після короткої зупинки в ліфті, він виходить на перший рівень. Килими тут

були плюшевими і глибокого фіолетового відтінку. Люциус чекав на нього за блискучими дверима з червоного дерева в дальньому кінці зали.

"Мілорде". Сказав досить тихо, щоб ніхто поблизу не підслухав. "Сподіваюся, Дамбльдор не завдав вам багато клопоту.

"Нічого страшного, Люциусе. Насправді, мені запропонували дещо цікаве". Він сказав. "Думаю, я погоджуся, принаймні вдавано, і лише на деякий час. Хоча я повинен дати йому час подумати, що я розглядаю цю пропозицію: якщо я буду виглядати надто нетерплячим, це викличе тривогу. А як щодо міністра?"

"Корнеліус чекає на ваш прихід, - змах чарівної палички викликав срібний кишеньковий годинник, - за тридцять секунд".

"Ідеально вчасно: саме так, як я вважаю за краще". Він піднявся і постукав. "Ходімо зі мною."

Незнайомий голос покликав зайти, і Том штовхнув двері, з розмаху перелетівши поріг і не звернувши жодної уваги на жінку за столом, навіть після того, як вона гукнула його зачекати. За винятком того, що він увірвався до кабінету міністра з лордом Малфоєм на п'ятах.

Корнеліус Фадж ніколи не був би людиною, яку можна було б назвати такою, що володіє будь-якою присутністю. Низькорослий, товстий, лисий під жахливим лаймово-зеленим капелюхом, черевики на його ногах більше п а с у в а л и д о кольору килима, аніж до смугастого костюма, який він носив. Том уже відчував, як за його очима починає розцвітати головний біль. Почувши грюкіт дверей біля протилежної стіни, він хлюпнув і схопився на ноги.

"Лорд Гонт-Певерел. І лорд Малфой. Я не чекав вас обох."

"Люціус - мій давній друг, і я довіряю його порадам щодо політичних справ цієї країни". сказав Том. "Але ми тут не заради люб'язностей і не заради нещодавньої сесії Візенгамоту. Я хочу отримати пояснення, чому дементори, яких взагалі не слід було відправляти туди, де вони можуть контактувати з дітьми, і яких ви вважали за потрібне відправити до Гоґвортсу, зупинили кривавий експрес на півдорозі до школи і не тільки сіли в нього, але й ледь не *вбили мого душогуба!* "

Фадж став білішим за свіжий сніг і дивився на нього так, ніби він був Нунду, який якимось чином потрапив до його кабінету. Капелюх був затиснутий між його долонями, а не на голові, і крутився зі швидкістю, яка, мабуть, перевершила б більшість гоночних мітел. "Я чув про те, що сталося з містером Поттером. Жахлива річ. Жахлива. І цілком ненавмисно, запевняю вас. Дементори не були уповноважені..."

" *Ви хочете сказати, що ці руді потвори діяли з власної волі? Що Міністерству бракує хваленого контролю, про який воно завжди заявляло, а ви* ***все одно*** *відправили їх до Гоґвортсу?"*

"І-. Ну, я... Розумієте, лорде Певерелл, я розумію, що це значний ризик, але я вважаю, що воно того варте, щоб захистити дітей, особливо містера Поттера, від божевільного масового вбивці, який зараз в бігах".

"О, так. Сиріус Блек". Напіввіддалено він відчув на собі насторожений погляд Люциуса, коли той пронісся кабінетом, наче сам був дементором. Тіні вздовж стін шипіли, коли температура навколо ледь помітно знижувалася, а на фальшивому вікні, вмонтованому в стіну позаду міністра, починали з'являтися ледь помітні сліди паморозі. "Я не боюся за людину, божевільну чи ні, масового вбивцю чи ні, яка потрапляє до Гоґвортсу. Старовинна і благородна школа, побудована, серед інших, моїм великим предком Салазаром Слізеріном, є найбезпечнішим місцем у Британії. Жменька аврорів була б розумним вибором. Але я можу сказати, просто дивлячись на тебе, що ти, Корнеліусе, аж ніяк не розумна людина! Попереджую, що я дуже пильно стежу за ситуацією в цій школі, і якщо я знову почую від Гаррі *щось* про дементорів, тобі краще не знати, що з тобою зроблять! Вимушувати мене - *дуже* нерозумно!"

За мить він знову опинився за дверима, не залишивши блондину іншого вибору, окрім як побігти за ним, якщо він мав хоч якусь надію наздогнати його. Всі сліди його гарного настрою зникли, а сили, даровані йому природою, виходили з-під його контролю, коли він змушував їх повернутися назад у клітку. Відлуння напруження здригалося в його серці. "Здається, тобі цікаво, Люціусе". Йому було важко тримати свій тон в рамках. "Що тебе турбує?

"Таке відчуття, що в тому кабінеті сидить дементор". Сказав після хвилинного вагання. "Яке закляття ти використав?"

Він був набагато гіршим за звичайного дементора. "Назвемо це моїм особливим умінням. А що ще? Темний Лорд ніколи не розкриває своїх таємниць. А тепер, якщо ви мене вибачите, у мене ще багато роботи". Без зайвих церемоній Том відійшов у сусідню тінь і залишив лорда Малфоя, що стояв у кричущому фіолетовому коридорі, на самоті.

Кабінет, що брязкає дверима

Присутність дементорів наповнювала всю територію Гоґвортсу передчуттям холоду, і совинець, незважаючи на яскраве сонячне світло, що проникало крізь тонку щілину в хмарах над головою, не був винятком. Обхопивши себе руками, Гаррі, тремтячи, подолав останні сходинки вежі. Відкинувши чорний чубчик з чола і нахиливши голову назад, він почав шукати сову на кроквах.

Гедвіга з легким шелестом білого пір'я сіла йому на плече, перш ніж він встиг її помітити. Тихо воркочучи, вона поскубувала його за вухо. Її розумні бурштинові очі втупилися в нього з тривогою. "Зі мною все гаразд, - він простягнув руку, щоб погладити кісточками пальців по її спині, - я просто прийшов сюди, бо мені треба написати листа і не хотів, щоб мене турбували. Ти не могла б передати дещо Тому від мене?"

Він не міг позбутися думки, що погляд, який вона послала йому, був абсолютно непереконливим. Тим не менш, Гедвіга відповіла йому висхідним улюлюканням і зручніше влаштувалася на своєму сідалі. Пазурі стискали його плече, поки він шукав місце, де можна було б сісти і писати. Нарешті він зупинився на жменьці каміння, що впало зі стіни; змахнувши його перед тим, як **с і с т и , в і н д і с т а в** з сумки чорнило і пергамент.

Керес,

Я пишу тобі під час обідньої перерви; я знаю, що ти хотіла, щоб я написав пізніше, після того, як пройду всі заняття, але мені потрібен був привід, щоб трохи відволіктися після того, що сталося, і це був найкращий привід. Я сподіваюся, що у вас все добре, і що ваша перша сесія Wizengamot пройшла так, як ви сподівалися. І що ти знайдеш успіх у своїх пошуках. Я з нетерпінням чекаю на Святвечір, якщо не на Самхейн, щоб побачити тебе знову; гадаю, ми обидва звикли, що за літо ми були поруч.

Наразі я пройшла перші три заняття цього дня: Зілля, Догляд за магічними істотами та Ворожіння. Таємниця кусючої книги розгадана: очевидно, щоб відкрити її, треба погладити корінець. Вона напрочуд інформативна, коли не намагається з'їсти твоє обличчя. Перший урок Хаґріда був дивовижним: він привів ціле стадо гіпогрифів і дозволив мені покататися на одному з них. Здається, його звали Бакбік, і це було зовсім не те, що кататися на мітлі. Ви коли-небудь їздили верхи на бегемоті? Чи відчуваєте ви себе ближче до польоту?

*Ти був правий щодо "Ворожбита". Це повна нісенітниця. Навіть враховуючи, як легко буде нашкребти відповідну оцінку, я шкодую, що не взяв буквально нічого іншого. Професор більше нагадує мені маглівську ворожку, ніж справжнього провидця. Я припускаю, що **справжні провидці існують**: інакше навіщо б у Гоґвортсі пропонували цей предмет?*

Щодо зілля, то воно пройшло краще, ніж за останні два роки, навіть незважаючи на те, що його викладає мій найменш улюблений професор. Виявляється, він той самий майстер зілля, до якого Нарциса ходила за моїми зіллями, і коли він не зміг витягнути з неї інформацію про те, кого вона лікує, він зачарував флакони і тепер знає, що це я. Він розмовляв зі ***мною за чашкою чаю*** *і частиною*

Я досі не можу в це повірити, але він був милим. Він знав мою маму. Вони були друзями. Мабуть, він намагався врятувати моїх батьків, а після цього Дамблдор змусив його поклястися захищати мене. Він каже, що вірний мені, а не директору чи Волдеморту. Він хоче поговорити з вами, якщо це можливо: можливо, він допоможе. Але я не знаю, чи потрібна тобі зараз допомога. Хоч ти й ходила до Малфоїв.

Драко теж усе владнав. Він підійшов до мене в експресі, ще до того, як прийшов дементор, і ми уклали перемир'я. Мабуть, він розумніший, ніж я думав. Але він все одно засранець. Як і Рон, чесно кажучи. Достатньо було кількох насмішок від Драко, і тепер він думає, що я, мабуть, його зрадив. Тому що я вирішив перестати битися з тхором, навіть не тому, що вирішив з ним подружитися. І він навіть сказав: "Я думав, що після всього, через що ми пройшли, буде більше відданості". Так, я теж.

У мене ще є "Трансфігурація" і "Захист від темних мистецтв", тож, можливо, я напишу тобі пізніше. Ну, не знаю. У всьому замку холодніше, коли навколо дементори; чим швидше вони підуть, тим краще. З нетерпінням чекаю на твою відповідь.

Гаррі.

Гаррі почистив перо і сховав його назад у сумку, разом із чорнильницею та рештою невикористаного пергаменту, який він дістав зі своєї валізи вранці. Після того, як чорнило висохло, він склав листа і надійно прив'язав його до лапки сови. "Я не знаю, чи буде він у маєтку, він сказав, що більшу частину навчального року подорожуватиме Британією, але ти зможеш його знайти. Але якщо ви не знайдете його, просто поверніться, і ми спробуємо ще раз пізніше, або зачекайте, поки Маннін повернеться".

Гедвіга послала йому майже скандальний вираз обличчя при думці, що о д н а з її пологів не буде успішною, стиснула його пальці трохи різкіше, ніж зазвичай, і вилетіла через вікно совиної вітальні. Не дуже бажаючи повертатися до великої зали чи до ґрифіндорської вежі, щоб не наштовхнутися на Рона, він перетнув встелену сіном підлогу - обережно переступаючи через розсипи совиного посліду - і сперся ліктями на широке підвіконня. Камінь був холодний на його ліктях, коли він дивився на темний верховіття забороненого лісу. Спостерігав за тим, як листя тремтить і крутиться на вітрі, як перші ознаки осіннього забарвлення починають проявлятися у всій зеленій смузі. Він не знав, скільки часу минуло, перш ніж зі спіральних сходів внизу до нього долинули звуки двох знайомих голосів.

"- Раджу тобі не плутати мою згоду терпіти тебе з бажанням твого товариства, Грейнджер!"

"Я ні з чим не переплутав. Я тут через турботу про одного з двох моїх друзів, обидва з яких зараз роблять якісь дурниці. Якщо тебе так турбує моя присутність, Драко, то можеш віддати мені це і повернутися в загальну кімнату Слізеріна".

Гаррі подивився вниз, злегка спираючись на пальці ніг, і побачив Драко й Герміону, що стояли на сходах неподалік від совиного вікна. Вони дивилися одне на одного п о в е р х н а к р и т о ї тарілки з їжею, яку, ймовірно, принесли з великої зали, хоча навряд чи тарілка

чи його попросив один з ельфів, чи його викликали, і хто з них викликав його, якщо це було так, маленький крук не міг знати. "Ви обидва можете повернутися до загальних кімнат, якщо збираєтеся битися".

Обидва здригнулися і підняли голови, щоб подивитися на нього. Першим заговорив Драко, в його сріблястих очах заграло сонячне світло, і він неохоче змінив тему розмови на щось інше. "Поттер, не поясниш мені, що саме вас, левів, так захоплює у вежах?"

Гаррі лише закотив очі й відійшов від вікна. Він знову перетнув підлогу вежі, щоб зручно влаштуватися на тому місці, де сидів раніше, і дочекатися, поки пара підніметься нагору. За мить вони піднялися сходами нагору. За кілька миттєвостей вони знайшли його і піднялися нагору.

"Мені ще раз нагадати, що я погрожував розповісти мамі, що ти пропускаєш їжу?" Драко майже силоміць вклав тарілку в свої руки. "Чи, може, краще пригрозити, що розповім Керес?

"Не треба погрожувати, що ти комусь розповіси, Малфой". Він буркнув. Він неохоче зняв обгортку з тарілки; враховуючи, що більшість вмісту складалася з продуктів, які він зазвичай збирав собі на обід, він підозрював, що Герміона була відповідальна за те, щоб скласти це разом. "Я збирався принаймні щось перехопити перед Трансфігурацією".

"До "Перед Преображенням" залишилося трохи менше десяти хвилин, Гаррі! Ми запізнимося, якщо ти не почнеш швидко їсти". Герміона сказала. "Втрата балів у перший же день - це останнє, за що ми хочемо нести відповідальність. І Драко має рацію! Якщо ти приймаєш *харчові зілля, не кажучи вже про щось* інше, ти не можеш пропускати їжу!"

Маленький крук, бурмочучи собі під ніс і з повним ротом курятини, буркнув собі під ніс: "Могли б просто піти на кухню після уроків", - і кинув погляд на біляву слизеринку.

"Не дивись на мене так, ніби я продав тебе Темному Лорду. Ми більше ніколи не будемо говорити про те, що я в цьому зізнаюся, але Грейнджер не просто так найкраща в нашому класі, Поттер". Гаррі надувся і запхав до рота ще одну виделку з їжею. "Що важливіше, що ти збираєшся робити з Ласкою?

Герміона подивилася на Драко через зневажливе прізвисько, але вони обоє залишилися непоміченими. "Рон поводиться як ідіот; він завжди був трохи запальним, і це не вперше, коли він дозволив емоціям взяти гору над собою. За кілька днів він заспокоїться і все повернеться на круги своя. Не дозволяй тому, що він сказав, вплинути на тебе, Гаррі".

Чи не має його турбувати раптове наполягання його нібито найкращого друга на тому, що він якось його зрадив? "Вибач, Міон, але я думаю, що мені потрібно більше, ніж "кілька днів" після того, як мене звинуватили в чомусь подібному".

"Я пропоную позбутися його". послужливо додав Драко, заробивши погляди обох ґрифіндорів.

Герміона зітхнула, але поступилася. "Може, тобі варто спитати поради у Кереса. Я впевнена, що у нього були розбіжності з друзями ще в шкільні роки; у всіх бувають". Вона сказала. "Ти ж планувала написати йому листа, чи не так?"

Враховуючи той факт, що він був майже впевнений, що у Тома завжди були лише прислужники, а не друзі, просити його споріднену душу про вказівки, як йому діяти, не звучало як жахливо афективний вибір. Судячи з ледь прихованої посмішки на його обличчі, Драко, здавалося, погодився. "Я вже відіслав Гедвіґу з листом".

"Що ж, - сказала вона, - тоді наступного разу".

"Як би не була цікава можливість поспостерігати за соціальними практиками левового прайду, ми запізнимося на Преображення".

Герміона підскочила, наче ошпарена, і помахом чарівної палички відігнала його чисту тарілку. Кинулася вниз зовнішніми сходами, роблячи сходинки по дві за раз. "Ми не можемо втратити бали в перший же день!"

Коли двоє хлопців пішли за ним більш спокійним кроком, блондинка подивилася на нього і сказала: "Мені шкода твого смаку".

Гаррі лише

буркнув. "Це

нормально?"

"Іноді". Він сказав. "Зазвичай перед іспитами." "Я

так розумію, мені просто треба до цього звикнути?"

"Вам не треба ні до чого звикати. Ти можеш виїхати в будь-який момент".

"Гарна спроба, кузино". сказав Драко, коли вони розійшлися у передній частині кімнати. "Але тобі доведеться постаратися краще.

Коли вони увійшли, Макґонеґел, на перший погляд, не було, але Гаррі - який сидів якомога далі від Рона - на превелике роздратування Герміони - помітив окуляри, схожі на мітки на котячій мордочці, і посміхнувся. "Здрастуйте, професоре."

Кішка смикнула хвостиком і зістрибнула зі столу, перетворившись на відьму, щойно долетівши до землі. "Дуже добре, пане Поттер. 25 балів Гриффіндору". сказала вона. "Можу я запитати, звідки ви знали?"

"Анімаги часто мають схожі риси в людській і тваринній формах. Відмітини на морді кота були схожі на твої окуляри".

"Ви зустрічали когось із нас раніше?"

"Керес - крук". Хоча Гаррі не був справжнім анімагом, він вважав, що ця фраза все ще досить влучна. "У нього між очима стирчить перо. Так само, як корова лиже йому волосся."

Том *ненавидів* коров'ячий лизун, але, як і його власне волосся, непокірний локон відмовлявся підкорятися, як би його не намагалися приборкати, і завжди повертався на своє місце. Змахніть йому між очей.

"Ще 10 балів Гриффіндору. Процес становлення анімага довгий і складний, і це одна з найскладніших гілок трансфігурації".

Незважаючи на багатообіцяючий початок, урок не мав нічого спільного з анімагі, і після майже години зусиль, спрямованих на те, щоб перетворити мишку на щітку для взуття, Гаррі був радий, що йде на останній урок цього дня.

Останні два роки захист був для Гаррі дещо мішаниною - спочатку був Квіррел, який був непоганим викладачем, незважаючи на його вади мовлення, якщо не зважати на те, що у нього з потилиці стирчав Волдеморт. А тут ще ця клята афера з павичем - тож Гаррі не знав, чого очікувати від їхнього нового професора, навіть якщо він показував у поїзді витончені фокуси. Як і раніше, чоловік був одягнений у пошарпані мантії з секонд-хенду, і він повів їх до великої шафи, що брязкала, в якій, очевидно, містилася істота, яку називали боггартом. Це були монстри, які приймали форму найбільшого страху людини, і їх можна було відігнати лише за допомогою чарівного ридикюлю.

Їм було наказано вишикуватися в лінію і ходити по черзі. Не дивно, що Роном був гігантський павук, якому він подарував роликові ковзани. Невіллу - Снейп, якого він змусив одягнутися в жахливий застарілий одяг, що, без сумніву, належав його бабусі; незважаючи на доповідну записку, яку він отримав від цього чоловіка, він не міг втриматися від посмішки. Найбільше Герміона боялася, мабуть, того, що Макґонеґел накричить на неї, що вона провалила всі уроки і є ганьбою для магії. За цю провину їхній професор трансфігурації негайно перетворився на яблуко.

Коли дійшла черга до Гаррі, він очікував, що його найбільшим страхом буде або те, що батьки скажуть йому, що вони дуже розчаровані тим, що він став прихильником Темного Лорда, або те, що Локхарт змусить його допомогти підписати більше листів від фанатів і вислухати чергову безглузду тираду про те, що слава - непостійна пані. Але його професор-шахрай не встиг вийти з кабінету, якщо це справді був він, бо професор Люпин ступив перед ним, і боггарт прийняв тверду позицію повного місяця. Який швидко перетворився на здуту повітряну кульку і був замкнений назад у шафу.

"Гаразд, думаю, на сьогодні досить. Вільні."

Почулося легке бурчання тих, хто ще не мав змоги випробувати чари. Герміона і Драко зупинилися, щоб затриматися, але він махнув їм рукою, коли клас спорожнів навколо нього. Люпин, здавалося, помітив його присутність лише тоді, коли за останнім учнем зачинилися двері.

"Гаррі?"

"Вибачте, що турбую вас, професоре, але..."

"Ти хочеш знати, - сказав Він, - чому я втрутився". Гаррі кивнув. "Враховуючи твоє минуле, те, ким ти є, я боявся, що воно прийме форму... його".

"Я не боюся Вольдеморта." Як він міг боятися, коли в нього був Том? Тепер, коли він знав, як виглядає і відчуває себе *справжній* Темний Лорд. І вже точно не тепер, коли він знав, що вони пов'язані душами і що спроби завдати йому шкоди завжди будуть погано для нього закінчуватися.

Інший чоловік здригнувся від імені. "Багато хто вважав би таку позицію

нерозумною". "Я тричі бився з ним і переміг його, сер, а мені щойно

виповнилося тринадцять".

"Що ти маєш". Він сказав, звучачи майже задумливо. "Якщо хочеш, Гаррі, можеш зустрітися з розбійником."

Ворон кивнув головою. "З радістю".

Професор Люпин кивнув і постукав по шафі, щоб знову її відімкнути. Двері розчахнулися. Пронизливий до кісток холод, що виринув з її глибин, видав свою форму задовго до того, як дементор накинувся на нього, тягнучи за собою хвіст з подертої похоронної тканини. Том називав їх мерзотами. Викривленими імітаціями того, на що перетворила його угода зі смертю. І в ту частку секунди, перш ніж пронизливий крик вторгся в його голову, він зрозумів, чому.

Він спробував підняти паличку, але його пальці заніміли, і він впустив її. Падуб покотився по підлозі. Перед його очима починають з'являтися плями паніки.

А потім його не стало. А біля його ніг лежав срібний вовк. А інший чарівник дивився на нього із занепокоєнням, яке він вирішив не висловлювати, коли повертав свою паличку.

"Вершина грифіндорця: твій найбільший страх - це сам страх. Пишайтеся цим". Він сказав. "А тепер, гадаю, твої друзі вже зачекалися на тебе. А тепер біжи."

Все ще трохи тремтячи, але посміхаючись, Гаррі попрямував до дверей.

Протяг відчаю

Маєток Сміта був схожий на більшість старовинних будинків Чистокровних: високий, збудований з каменю в теплих тонах сепії та коричневого, з дахом, вкритим мохом, вигнута доріжка, що вела до дверей, була вкрита буйством квітучих квітів. Колись, ще до того, як він здобув свій титул і забезпечив собі статки та маєток - здебільшого завдяки... данині в і д найшанованіших лицарів, - таке вбрання викликало в нього заздрість, але тепер його вигляду було майже достатньо, щоб викликати у нього посмішку. Ніби такі прояви мізерного багатства могли вразити його, такого, яким він був зараз, істоту, здатну наповнити свої руки коштовностями і дорогоцінними монетами, доклавши трохи більше зусиль, аніж побіжна думка. Його, нареченого Бога в очікуванні і напівбога в його власному розумінні! Смішно!

Том вишкірив зуби, і якби хтось у цей момент проходив повз і міг бачити крізь палати, що оточували будівлю, то побачив би вродливого юнака з лютими іклами та очима чудовиська. Але короткий спалах його справжньої природи зник за мить, як блискавка в грозовому небі, і він продовжував йти вперед у впевненому темпі. Якщо найближчі квіти, де він стояв, похилилися вперед, пелюстки зів'яли під важкою шапкою несезонного морозу, ніхто не повинен був бути мудрішим.

Стукач, прикріплений до дверей з червоного дерева, був зроблений з потьмянілого золота і мав форму борсука. *Чого ж іще можна було очікувати від передбачуваних спадкоємців Гафелпафу. Борсуки ніколи не відрізнялися розумом.*

Чесно кажучи, як смішно. Але, схоже, це було необхідно, якщо він хотів дістатися до кінця сліду медальйона. Якщо той *ідіот* Каракtак справді продав *свій медальйон* якійсь багатій дівці, то його нинішня копія майже напевно теж була тут. І отрута, яка врешті-решт забрала жінку, скоріш за все, мала набагато менше відношення до старого і вкрай розгубленого домашнього ельфа, ніж було вирішено владою.

Піднявши кулак з перснем Певерелла, що виблискував на світлі чорним деревом, Том постукав. Прислухаючись до порожнього відлуння звуку, що розходився по всьому великому будинку. Чекав, поки кроки наближалися і наближалися, поки, нарешті, двері відчинилися і відкрили чоловіка по той бік. Середнього віку, з початком сивини, але все ще чітко помітний як блондин; суворі риси його обличчя виражали розгубленість.

"Чим можу допомогти?"

Внутрішньо насміхаючись, Том нахилив голову у привітанні. "Лорд Гонт-Певерелл." сказав він. "Це, якщо я не помиляюся, резиденція Смітів?"

"Так і є". Чоловік буркнув, явно незадоволений тим, що Том - цілком навмисне - назвав його вищий титул, змусивши його не тільки назвати свій, але й відступити вбік і впустити його. "Валеріан Сміт. Чи можу я вам чимось допомогти?"

"Я дуже сподіваюся, що так, хоча тут є певна історія". Він ретельно модулював свій голос, не дозволяючи жодним знаком показати, що брак поваги та

Ввічливість, яку йому пропонували, ніяк не могла його заспокоїти. "Можливо, тут є місце, де ми могли б сісти і випити?"

Чоловік виглядав так, ніби його щойно силоміць нагодували гнилим кінським яблуком. "Вітальня ось тут".

Його провели вузькими, тепло пофарбованими залами повз маленькі столики, повні дивних закусок і портретів колишніх родичів, які з цікавістю розглядали його. Багато хто з них перегукувався з Томом, говорячи про те, який він гарний. Він підняв очі на диван, коли Валеріана опустилася в крісло на драконячих лапах. *Як це огидно.* Але він все одно сидів, випромінюючи владу і грацію, що, здавалося, ще більше роздратувало іншого чоловіка.

"Римсі!" Біля його крісла з'явився схожий на очеретяного домашній ельф. "Чай для мене і мого... гостя". Ельф зник, а потім повернувся з тацею, повною чаю та всіх необхідних аксесуарів. "Ну, - гаркнув блондин, наче мав право вимагати від нього будь-що, - тоді розповідай".

Том не поспішав готувати чашку. Додавши потрібну кількість вершків і цукру, він поклав трохи м'яти. Випиває напій, а потім, задоволений смаком, сідає на своє місце. Не звертаючи уваги на відблиски мимовільного господаря та протести дивану під ним. "Один із членів моєї сім'ї, перебуваючи у відчаї, продав сімейну реліквію у багато разів дешевше, ніж вона коштувала, одному недобросовісному торговцю антикваріатом у провулку Ноктерн. Після... розмови з містером Боргіном я дізнався, що медальйон Салазара Слізеріна опинився в руках якогось Гепзібуха Сміта. Я пройшов довгий шлях, сподіваючись повернути його під свою опіку; гроші - не проблема, і я готовий заплатити в п'ять разів більше, ніж він коштував спочатку. Чи можу я з нею поговорити?"

Чоловік насупився, його обличчя стало кам'яним. "Якщо ви не практикуєте вкрай нелегальних чорних мистецтв, боюся, що ні". Він сказав. "Моя мати була одержимою колекціонеркою цінних речей, і так, медальйон Слізеріна разом з чашкою Гафелпафу були серед її колекції. Але їх вкрали кілька десятиліть тому, а її саму вбили, хоча аврори були д о б і с а переконані, що це була помилка старого домашнього ельфа, який її отруїв".

Хоча Том знав, що ніяка отрута не може його вбити, він все ж зробив вигляд, що дивиться на свій чай з раптовою підозрою. "Чому ти так переконаний, що її вбили?"

"Оскільки час візиту співробітника *Боргіна і Беркса на* ім'я Том Марволо Ріддл, який потім сам зник, був занадто випадковим, щоб бути чимось іншим, окрім як підозрілим".

"Зрозуміло." Отже, у неї була чашка, а також медальйон, який по праву належав йому? Дві дуже вагомі причини для його візаві вбити її і забрати речі собі. "Чи є у вас підстави вважати, що Ріддл знав про те, що вона володіла цими речами?" Він з клацанням поставив свою чашку на блюдце.

Мама зізналася, що показувала їх йому. У нього завжди була слабкість до гарненьких облич, і він був... компліментарним". Валеріан сказав. "Прошу вибачення за те, що ви витратили тут свій час". Це звучало зовсім не щиро. "Я проведу вас, лорде Перевелл,

якщо це все?"

"Звісно". сказав Том, підводячись з дивана. "Дякую, що приділили мені час. І ще раз перепрошую за вторгнення". Коли інший чоловік повернувся, щоб вийти в коридор, він дозволив своїм залізним кігтям вислизнути з-під людських нігтів. Вони з легкістю прорізали плоть і тканину, настільки гострі, що майже не завдавали болю, і їх можна було б прийняти за випадкову перевірку плеча, коли він проходив повз. "Останнє запитання". Він зупинився на ганку, ховаючи закривавлену руку за спину. "Чи можете ви сказати мені, де похована ваша мати?"

Валеріан грюкнув дверима перед його обличчям, але спалах знання за його очима - це все, що було потрібно Тому. Посміхнувшись ще раз на щільно зачинені двері, просто для годиться, він ступив у сусідню тінь і відчув, як світ навколо нього перевернувся. Він опинився на цвинтарі чарівників, розташованому неподалік.

Змахнувши крилом у вигляді крука, він швидко пролітав над могилами. Нарешті він приземлився біля потрібної і розмазав липку червону речовину по гранітному обличчю. Простягнув руку вглиб холодного потоку всередині себе, щоб витягнути бажану силу на волю. Б'є закривавленою рукою об камінь, розбиваючи довгими пальцями вирізьблене ім'я. "Прийди до мене". Темрява скрутилася всередині нього, як вузол звивистих змій.
Тягнуло, як бурхливий приплив. Повітря навколо нього охолоджувалося, поки густий туман не опустився, затуляючи світло. "Я вимагаю аудієнції як четвертий серед Ерінійців, Володар Різанини і Коханий до Смерті. *Прийди* до мене!"

Тоді з ним була ще одна присутність. Набуваючи форми, спочатку повільно, а потім швидше, поки він не подивився на жінку. Середнього віку, обтяжену явними ознаками занепаду життя, все ще оповиту тінню розкішної сукні. Душі померлих завжди бачили його таким, яким він був насправді, в смертній шкірі чи ні, і частина його цікавилася - радше пустопорожньо - чи впізнає вона його під спотвореними рисами, які залишилися після того, як він з'їв насіння того проклятого плоду.

"Де я?" Здається, ні. Що ж, можливо, це й на краще. "Ти... що я зробив такого, що заслуговує на увагу карателя за вбивство?"

Ах, так. Смерть неабияк розважалася у відведеній їй ролі: мстивого духа на службі, який карає тих, хто за життя калічив і вбивав. З особливими муками, спрямованими на винуватців батьковбивства. Губи Тома скривилися над довгими гострими іклами, і він стримав гарчання. "Мене попередили, що ті, кого покличуть назад, будуть... розгублені".

"Твій голос". Вона примружилася на нього, коли він кружляв навколо неї, як вовк навколо пораненого оленя, але, здавалося, не могла розгледіти його обличчя крізь туман. "Я вже чула твій голос раніше".

"Факт, що не має великого значення". Він витягнув свої шиплячі звуки до пронизливого шипіння. Язики туману, крижаного холоду, лизали його щоки. Слабко відбиваючи сангвінічне сяйво його очей. "Я привіз тебе назад через річку з однієї причини і тільки з однієї причини. Хто забрав у тебе медальйон і чашу, моя люба пані?"

"Боже... це був він.

Хлопчик." "Який

хлопчик?"

"Красунчик. З магазину в провулку. Улесливий. Добрий. Тепер я знала, яким він був насправді."

"Його ім'я, міледі.

"Том". Мертва жінка здригнулася. Її зображення мерехтіло. "Том Редл".

Підтвердження, якого він потребував, що принаймні два з тих предметів, які він причепив як кандидати на роль горокраксів свого напарника, виявилися правильними. Тепер йому треба було тільки розібрати, де він сховав ці кляті речі. "Повертайся за завісу. Нам кінець." Він розітнув туман помахом руки. Змушуючи крижані води повернутися за свої греблі всередині нього. Образ жінки розвіявся, як дим, перед світлом дня, що повернувся; яскравий і теплий на його шкірі.

Де були місця, де він міг сховати частинки своєї душі? В руках найбільш довірених осіб, про що свідчить щоденник. Можливо, один або кілька інших були залишені під опікою найближчого оточення Пожирачів Смерті? Руїни Вулсів? Маєток Ріддлів чи халупа Ґонтів?
Хогвортс?

Морська печера, де він катував тих двох маглів, поки від них не залишилося нічого, окрім розбитих черепашок.

Том крутнувся на місці і з'явився з тріском і вихором чорної тканини по коліна в б у р х л и в о м у прибої. Приплив спадав, але ще не встиг повністю відступити. Насупившись, юний Темний Лорд продерся крізь мілину до самого входу. У пошуках вузького нерівного проходу, що вів до собору, схожого на камеру, він наштовхнувся на стіну, де він не пам'ятав жодної істоти.

Насупившись, Том підійшов до нього, запалив кінчик чарівної палички і підніс її ближче. Деякий час спостерігав, як біле світло мерехтить і ковзає по вологих контурах, а потім поклав на нього руку, долонею донизу. За мить він відчув пульсацію магії свого побратима.

Жертва життєвої сили, щоб увійти, послаблюючи будь-кого, хто наважиться порушити її. Хитро. Ефективно. Але враховуючи, що я маю справу зі ***мною,*** *я не повинен дивуватися. Розв'язавши* зв'язки на магічному плетиві, він безпристрасно спостерігав, як зачарований камінь розсипається перед ним, перш ніж продовжити свій шлях.

Прохід подекуди був настільки вузьким, що Том мусив повністю повернутися боком, щоб просунути плечі. Кімната на іншому боці була такою ж величною, якою він її пам'ятав; велике солоне озеро, глибоке, холодне і чорне, густо засіяне блідими плаваючими формами нерухомих тіл. Інферус. Щонайменше дві сотні.

Дрібна некромантія. Як... без натхнення. Погляд Тома ковзнув по далекому острову посеред озера; щось на ньому випромінювало слабке зелене сяйво. Дістати *це буде дуже просто. Мушу сказати, що я був дуже розчарований.* Але коли він поворухнувся, щоб перейти в свою воронячу форму, потужний поштовх магії стримав його. Його очі розширилися. *Ну, можливо, я поспішив з висновками.*

Якщо озеро охоронялося від перевертнів, то звичайнісінький заклинання не спрацювало б. І хоча він, безсумнівно, міг би пройти повз нежить, якби міг плавати, він волів би уникнути намокання.

Має бути якийсь інший спосіб... Он там. Важкий ланцюг, позеленілий від часу та впливу води, стирчав з мілководдя біля його ніг. Помах чарівної палички змусив його звиватися біля нього, як гігантську змію, з клацанням і брязкотом, і незабаром крихітний гребний човен виринув на поверхню і ковзнув до нього. Том сів і відштовхнувся від берега.

Човен похитнувся, але він утримав рівновагу досить довго, щоб вмоститися на лавці. Ланцюг, що намотувався на котушку, розслабився позаду нього, і плаваючі тіла з глухим стуком вдарилися об ніс. Черево човна шкрябнуло об мілину, і він вийшов, під ногами потріскували уламки гравію. Він піднявся на невеликий схил і озирнувся.

Востаннє, коли Том був на острові, він не мав жодного бажання відвідувати його, бо для цього довелося б плавати, а його відволікали двоє маґлів, яких він потягнув за собою, але швидко зрозумів, що тут не було на що дивитися, і зосередив свою увагу на єдиній примітній речі: кам'яному постаменті, на якому стояв невеличкий казан, що виявився джерелом світла, яке він побачив. Він зазирнув у нього і зміг розгледіти лише обриси медальйона, за яким прийшов.

Зілля. Непрозоре і світле, будь-який запах, який воно могло мати, був затьмарений соляним і кам'яним запахом його оточення. *Я його не впізнаю. Ймовірно, моє власне творіння, і, безсумнівно, безжально жорстоке у своїх ефектах, коли його вип'єш.*
Знову випустивши кігті зі слабким клацанням металу, Том занурив один пазур у незнайому рідину і став чекати. *Нічого не сталося. Здається, вона не має достатньо їдких властивостей, щоб запобігти фізичному видаленню.* Він сягнув рукою в казан. Відчув ковзання делікатних ланок на кінчиках пальців. Затиснув кулак навколо застібки... але медальйон вислизнув з-під його руки.
Насупившись, він спробував ще раз. Потім ще раз. Знову обома руками, але щоразу горокракс вислизав з його рук, наче риба. *Чорт забирай. Я мав би знати, що таке маґлівське рішення не спрацює.* Том направив чарівну паличку на вміст казана і пробігся очима по парі десятків заклинань зникнення різними мовами. Жодне з них не спрацювало.

Навіщо витрачати зусилля на розробку жорстокого зілля, якщо є спосіб обійтись без нього, гадаю я. Його відображення рябило на поверхні таємничої рідини; очі були блакитними, але в зростаючому хвилюванні в них з'явилися нічні мисливські зіниці. Жодне творіння *смертних не зможе мені зараз зашкодити, магічний геній чи ні. Я - родич самої смерті!* Його погляд ковзнув по озеру та Інферусу, що заполонив його. *Втім, цілком можливо, що я можу стати настільки недієздатним під його впливом, що не зможу самостійно допити зілля. І я сумніваюся, що чари, накладені на горокракс, дозволять мені забрати його інакше. Краще за все вжити заходів, щоб упевнитися, що воно буде випите повністю.*

Достатньо було побіжного нахилу, щоб привернути до себе одну з неживих істот у воді. Істота, похитуючись і шкандибаючи, піднялася по нерівній скелі, щоб стати, хитаючись, поруч з ним. Його ніс скривився від смороду гниття, але Том не відсахнувся.

"Це зілля стоїть між мною і річчю, за якою я прийшов". Насправді було б простіше просто змусити Інферуса випити його, але він сумнівався, що ця відповідь матиме успіх

теж. "Якщо ефект від цього еліксиру переповнить мене, ти маєш простежити, щоб я продовжував пити".

Таке жалюгідне створіння з плоті та кісток навряд чи зможе втримати такого, як він, якщо його сила чи магія вирветься на волю, але це була єдина можливість, яка була в нього на той момент. Ще одним помахом чарівної палички він викликав витончений скляний келих і занурив його в казан. Спостерігаючи за краплями, що спускалися вниз по вигнутому краю.

У цьому казані вистачить на три повні келихи. Том підніс кубок до обличчя. Кривий край скла клацнув на зубах. *Треба діяти швидко.* Він відкинув голову назад і випив увесь вміст. Горло раптово стислося, і він ледь не виплюнув його назад. Зілля не мало ніякого смаку, але *обпікало* рот, наче розплавлений метал, і склянка ледь не вислизнула з рук. Відчайдушна потреба у воді здійнялася в ньому; спрага, яку ніколи не втамувати, навіть якщо він вип'є всі океани і моря на землі. Здатність стояти покинула його, і він опустився на коліна. Простягнув руку, щоб схопитися за горло. Його палаючі губи. Хапає ротом повітря. *Що... це... таке?*

Йому готували якусь отруту. Або до зріджених фізичних тортур. Але він не очікував нічого подібного! Цих голосів. Ці образи. Голос його батька. Голоси вихователькі та інших дітей у дитячому будинку. Дощ образ, що сипався на нього з кутка: потвора, монстр, протиприродна істота, яка ніколи не повинна була народитися! Його дядько, що сидів за брудним столом, який займав більшу частину мізерного простору в халупі Ґонта, репетував про брудних напівкровок і заплямовану кров.

Незграбні пальці вирвали горнятко з його рук і піднесли до губів. Ще більше жахливого зілля влили йому в горло. У грудях палав вогонь. Кров заливала його живіт. Він несамовито благав, але нічого не виходило.

Його шафа з усім, що він коли-небудь знав, раптово спалахує полум'ям. Його повернула до Вулса єдина сім'я, яка коли-небудь наважувалася його всиновити. Весь Слизький об'єднався, щоб тримати його замкненим на холоді; погляди, насмішки та шиплячі образи "Брудної крові".

Ще один келих проштовхнули повз його губи. Його язик, важкий від присмаку міді, тепер перетворився на порепаний шматок м'яса, що лежав у роті. Пекло в грудях пожирало повітря, перш ніж воно потрапляло в легені. Марні вдихи розривали холодне, вологе повітря, але не приносили йому полегшення. Води! *Води!* Ні! У такому стані він майже напевно був би не в змозі контролювати інферно або відбиватися від них, якщо вони нападуть, і він більше не мав ні розуму, ні концентрації, щоб скористатися своєю паличкою. Його тіло відключалося. Складалося навколо нього, коли його безсмертне єство звільнялося від смертної шкіри, яку він носив. Том наосліп дряпався вперед. Знайшов кам'яний п'єдестал. Казан на вершині. Медальйон всередині. Він вирвав його і відступив убік, у тінь. Плече сильно вдарилося об гіперполіровану кахельну підлогу за мить до того, як він страшенно забруднив її, виблювавши кров'ю свої руки і викрадений горокракс, затиснутий у кулаці. Гарячий, мокрий і липкий, але відчуття цього і супутній залізний сморід не встигли закарбуватися в його органах чуття. Приглушений жіночий крик слідував за ним до безпам'ятства і холодних глибин нескінченної річки.

З мішка не витягнеш

Острів був непоказного розміру, скелястий і порослий чагарниками, яких він ніколи раніше не бачив. Розташований між Стіксом і Ахероном, прямо на місці злиття швидких сріблястих вод двох річок; холодний і тьмяно виблискуючий сутністю тисяч душ, які перетнули його. Далеко над головою, так далеко, що їх майже не було видно, з темряви виринали величезні ікла скелі. Де б не було царство Смерті, воно знаходилося під землею. Щось на кшталт печери. Але величезна. В обидва боки простягалася розлога країна, щоправда, зовсім не схожа на трав'янисті пагорби Британії. Обрій облямовували чорні гори, затягнуті отруйним туманом. Поле полум'я, на якому виднілися фігури - магів? Магічні? З такої відстані він навіть не міг сказати, чи були вони людьми, - переслідувані кошлатими гончаками крізь зарості шипшини і калюжі розплавленого металу, розлиті по землі, як червоне чорнило. Над усім цим, сидячи на скелястому виступі, як грізний ворон, стояв замок: зазубрений і зубчастий, і жодним чином не схожий на єдине місце, яке він коли-небудь називав своїм домом.

Що з ним сталося? Останнє, що він пам'ятає, це те, що його відвідала Смерть, знову зробила смертним, а потім силоміць нагодувала трьома насінинами з граната, який носила з собою сутність. Його тіло відчувалося так, ніби його неодноразово розплющували стадо страусів, підпалювали, а потім на ньому сидів гіпогриф. Том відкашлявся і з великими труднощами випростався. Голова була важкою. Щось м'яке торкалося його рук, а пальці здавалися неприродно довгими. Він підніс руку до обличчя і завмер: з кінчиків пальців вилися залізні кігті, дюйми завдовжки і гострі, як бритви. З його лопаток, що мляво звисали вперед, проростали пернаті крила: дванадцять футів у загальному розмаху, чорні, як у ворона, вони відкидали в повітря тіні, що стікали кров'ю.

Що, в біса, з ним сталося?

"О, подивіться сюди. Наш маленький братик прокинувся". Це міг бути жіночий голос, хоча він був такий різкий і хрипкий, що важко було сказати. Повільно він повернув голову. На трьох валунах, розташованих на тому місці, де він впав, занадто зручним, щоб бути природним трикутником, сиділа трійця тих, кого Том ввічливо назвав би відьмами. Їхні обличчя могли б бути симпатичними, якби хто-небудь зміг пройти повз виразні очі, закручені золоті роги на головах і той факт, що їхні роти були заповнені зубами, схожими на погнуті та іржаві цвяхи. "Еріній завжди було троє, але, здається, Майстер вважає, що ти гідна виконувати наші обов'язки. Хоча ти починав як людина і ще довго залишатимешся в цій жалюгідній людській шкурі". Шипіння і бурчання чи то латиною, чи то грецькою, надто тихо під носом, щоб він міг вловити їхні слова, пролітають повз нього між двома іншими. Їхні крила шелестять. Рогата жінка праворуч мала блискучі полунично-русяві кільця і насміхалася над ним з люттю розлюченого Гренділоу. "Ми побачимо, чи справді ти гідний називатися першим сином Смерті, коли ти покинеш цей острів. Підведися. І скажи нам своє ім'я. Є робота, яку треба зробити."

Батоги з червоного розпеченого металу були намотані на їхні талії, відсвічуючи яскравим буршиновим відтінком на тлі ебенової тканини хітонів, в які вони були одягнені. Том дивився на них з добре прихованою настороженістю, коли звівся на ноги і

підвівся. Трохи хитаючись від незнайомої ваги крил.

і ріг. Йому теж замінили одяг: темна тканина залишала більшу частину його плечей відкритими, а ноги - занадто відкритими, щоб відчувати себе по-справжньому комфортно.

Три жахливі жінки витріщилися на нього, очікуючи. Він подумав про те, щоб назвати свій саморобний титул, але передумав, коли його погляд знову промайнув між їхніми батогами та зубами. "Том." сказав він. "Том Марволо Ріддл."

"Алекто, Магера, Тісіфон і Том?" Рогата відьма пирхнула. "Думаю, що ні. Відтепер твоє безсмертне ім'я буде Керес."

Він не знав точно, скільки часу провів на тому острові, перш ніж його нарешті випустили на волю, задоволений тим, що він навчився використовувати все, що здобув у вимушеній угоді зі Смертю. У цьому темному царстві часу не було місця, тож, якби він не знав, він міг опинитися в пастці на всі десятиліття, що минули з того моменту, як й о г о витягли з убогого помешкання в провулку Ноктюрн, і до того, як він опинився в сучасному Лондоні, і нічого з того, що непрофесійний чарівник міг би назвати "мандрівкою в часі", насправді не відбулося. До цього моменту він змирився з тим, що, швидше за все, ніколи не дізнається, якщо не звернеться до Часу безпосередньо.
А Вічний ніколи не потуратиме забаганкам чужих слуг. Це вже не мало значення. Зовсім не важливо. Звісно, не тоді, коли він опинився зануреним у крижані води Стіксу, коли тіло, яке Алекто так уїдливо називав "жалюгідною людською шкірою", оговталося від сліпоти, яку залишила йому його гординя щодо різниці між безсмертям і невразливістю.

Принаймні йому вдалося втекти з печери до того, як він втратив свідомість, хоча він, безсумнівно, страшенно налякав Нарцису, виблювавши кров'ю всю приймальню в Малфой-маєтку. Він також, ймовірно, налякав Люциуса, оскільки в даний момент він не сумнівався, що той виглядає або глибоко коматозним, або мертвим; до цього випадку його безсмертне "я" не було насильно вигнане з його тіла, і, таким чином, він не був упевнений, якими були результати по той бік справи. Сподівався, що його не залишили в ямі в землі, бо відкопування з могили поставило б перед ним більше запитань, що стосуються його природи, ніж він хотів відповісти на даний момент.

Зробивши вдих і пославши хмару скляних бульбашок, що здійнялися вгору і відлетіли від нього, Том відчув, як мулисте дно притиснулося до його спини і штовхнуло його на нього. Його голова розірвала поверхню води, а очі розплющилися, побачивши стелю. Значить, його не поховали? Добрий знак.

Том волів би оголосити про своє повернення до тями більш елегантно і гідно, ніж вдихнути і одразу ж захлинутися згустком крові, що застиг у горлі, але саме так і сталося, тож тут уже нічого не можна було вдіяти. Лорд Малфой з'явився в дверях так швидко, що не можна було заперечувати, що ельф був поставлений охороняти його.

"Мілорде!"

Чесно кажучи, йому б не завадило ще кілька секунд перепочинку перед тим, як мати справу з кимось. Але, схоже, для цього теж не було нічого. Успішно усунувши затор і не звертаючи уваги на залізний присмак, що залишився на язиці, Том процідив: "Де

медальйон, Люциусе?".

"Мілорде, ви були..."

" *Медальйон, будь ти проклятий!"* Чарівник підстрибнув майже на фут у повітря і поспішив передати йому артефакт. Застібка була золотою і важкою в його руці, але Том одразу зрозумів, що це не горокракс. І навіть не медальйон Слізеріна. "Це той, що я тримав у руках, коли прибув сюди?"

"Так, мій пане". Люциус здавався неймовірно знервованим, без сумніву, через свій холодний тон.

Підробка. Але не могло бути, щоб його залишив там як приманку його колега. Волдеморт ніколи б не очистив свою голову від зарозумілості настільки, щоб зрозуміти, що хтось колись може розгадати його таємницю. Що залишало лише один варіант. *Хтось інший дістався туди першим. Пройшов крізь усі ці захисти. І якимось чином вибрався звідти, або принаймні дістав медальйон. Але хто? І як?*

Він провів пальцями по застібці, зустрічаючи гладенький метал, аж поки щось інше не ковзнуло по подушечці його великого пальця. Щось, що підозріло нагадувало папір. Том просунув ніготь між маленькими дзеркальними дверцятами і відчинив їх. Згорнута записка випала йому на коліна. Потертий, злегка підфарбований у зелений колір зі слідами зілля, в яке він був занурений протягом невідомо якого часу, Мерлін тільки знав, як довго, він потріскував, коли розгортав його, але тримався разом. Напис всередині був зроблений акуратною рукою, яку Том не впізнав з першого погляду, але, на щастя, все ще був розбірливим.

За Темного Лорда,

Я знаю, що помру задовго до того, як ти це прочитаєш, але хочу, щоб ти знав, що саме я розкрив твою таємницю. Я викрав справжній горокракс і маю намір знищити його, як тільки зможу. Я йду назустріч смерті в надії, що коли ти зустрінеш свого суперника, то знову станеш смертним.

R.A.B.

Ініціали - не надто багато, але це краще, ніж нічого, коли йдеться про спроби відшукати повне ім'я. А якщо цей таємничий злодій справді був мертвий, тим краще. Для людини з його особливими навичками було б набагато простіше зв'язатися з кимось із померлих, аніж з кимось із живих, хто втік невідомо куди. "Мені потрібен список смертежерів, які служили моєму колезі Люціусу. Імена, прізвища та по батькові." Він сказав. "Як довго я був без свідомості?"

"Кілька днів, мілорд. У вас не билося серце."

Кілька днів без свідомості, безумовно, пояснювали криву в його шиї, яка конкурувала за розмірами з *Титаніком*. "Але я не був мертвий. Не зовсім. Ви добре зробили, що не поховали мене ". Про те, що він не буде пояснювати природу свого, здавалося б, чудесного одужання і висітиме невизнаним, але, тим не менш, прийнятим, між ними, Люциус не питав. "Мені було б дуже неприємно, якби мене поховали на твоєму подвір'ї, як домашню тваринку". Він якусь мить дивився на співрозмовника, ніби

наважуючись заговорити про це, а потім запитав: "Ти хочеш мені щось сказати?".

"Тут для тебе сова". Він сказав. "Я прилетіла десь через годину після твого повернення і відмовилася віддати листа або піти".

"Снігова сова?" Він кивнув. "Це Хедвіг. Сова Гаррісона. Лист у неї, швидше за все, від нього, і я не здивуюся, якщо він хвилюється, бо так довго не отримував від мене звісток. Впусти її: Я негайно напишу йому".

"Звичайно, мій пане. Я почну готувати список, це не займе у мене більше кількох годин".

"Тоді я чекатиму на нього до кінця ночі", - сказав Том. Том сказав. "Не розчаруй мене." Чим швидше він зможе дістатися до суті цієї печерної афери, тим краще. Незалежно від того, чи було знищено медальйон - сподіваємось, що не так, як йому хотілося б, щоб врятувати сімейну реліквію, - чи ні, йому *потрібно було це* знати.

Легка вага, що опустилася йому на коліно, перервала його роздуми. Том моргнув, сфокусувався і подивився у великі бурштинові очі Гедвіги. Легенько погладивши кісточкою пальця по спинці прекрасної сови, намагаючись не завдати їй шкоди - Гаррі був би дуже незадоволений ним, - він взяв листа, прикріпленого до її лапки, і штовхнув його своєю чарівною паличкою, щоб розкрити.
Скануючи сторінку вниз.

Приємною несподіванкою стало те, що Драко з'ясував свою справжню особистість без зайвих пояснень, а також те, що йому вистачило розуму і слизеринської натури, щоб пишатися своїм домом і не тільки тримати язика за зубами, але й активно шукати шляхи покращення свого становища.

Бійка, яку він влаштував зі своїм рудим другом, не була чимось таким, про що він міг би дати пораду.

Северус Снейп, судячи з того, що він чув про цього чоловіка, був нічим іншим, як генієм зілля, і тому мати його на своєму боці було б тільки на руку. Тому погодитися зустрітися з ним і відповісти на кілька запитань було б мудрим кроком.

Що ж до пояснень Гаррі про перший день повернення до школи... гіпогрифи - не найгірше, що Гегрід міг би показати неповнолітнім дітям. Принаймні, він не закинув нічого не підозрюючу дитину на спину акромантула.

Покликавши ельфа і попросивши у нього перо та шматок пергаменту, Том взявся за написання відповіді.

Гаррісоне,

Перепрошую за затримку з відповіддю. Намагаючись знайти і повернути перший об'єкт з мого списку, я захворів, але з тих пір вже одужав. Не хвилюйтеся за мене. Зі мною все буде добре. Я радий, що вам сподобався ваш перший день після повернення до занять. Хоч і корисно нарешті дізнатися секрет, як дістатися до інформації, що міститься в тій клятій книзі, я не дуже задоволений, що напіввелетень вважав за потрібне знайомити учнів з магічними істотами XXX рангу перед початком їхнього року навчання. Я також визнаю, що не здивований. Якщо хтось постраждає під час занять з догляду за магічними істотами, я негайно про це дізнаюся. Що ж до

ворожіння, то все, що я можу сказати, це "я ж вам казала".

Знання Драко про реальний стан речей може виявитися в майбутньому щасливим випадком; тримайте його поруч. Що ж до вашого протистояння з Роном, то, боюся, я мало що можу порадити. Хоча сумніваюся, що ти на щось інше й розраховував. Передай своєму професорові зілля, що я зроблю все можливе, щоб звільнити свій графік і бути присутнім на чаюванні в п'ятницю, коли він буде готовий до цього. Там ми з ним все обговоримо.

Оскільки ваш коментар щодо того, що ви помітили дементорів, навіть коли вони не були безпосередньо присутні, у поєднанні з готовністю істот переслідувати вас під час поїздки в експресі, змушує мене підозрювати, що ви можете бути надчутливим до цих істот. Мене це не дивує, адже ці потвори - вороги Смерті, а ви, як його обранець, зазвичай привертаєте їхню увагу та гнів. Я б порекомендував звернутися до вашого професора Захисту від темних мистецтв: за винятком, без сумніву, того недоумка-піксі, якого Дамблдор вважав за потрібне найняти минулого року, кожен, хто займає кафедру, зобов'язаний володіти здатністю викликати принаймні безтілесного Патронуса. Я сподівався сам навчити тебе чарам, коли ти підростеш, можливо, твоїм практичним О.В.Л., бо це вражаюча частина магії, але боюся, що вони можуть знадобитися тобі ще до кінця року.

Все ще чекає на дату квідичу, Керес

Алексос

Задоволений змістом листа, Том змахнув паличкою, щоб витерти чорнило, і прикликав пару совиних ласощів, які вручив Гедвізі, коли прив'язував нового листа до її ноги.

"Перепрошую за затримку, люба. Будь ласка, віднеси це Гаррісону і заспокой його".

Хедвіг закряхтіла на нього, покусала його за пальці і вилетіла у вікно. Не маючи нічого іншого, окрім як чекати, поки Люціус принесе список, Том підвівся з ліжка, на яке його поклали, і попрямував назад до передпокою, де йому дозволять з'явитися на світ. Настав час зазирнути до Слизеринського маєтку, бодай ненадовго, бо Геліос, Клото, Лачесіс і Атропос, безсумнівно, теж почали хвилюватися за нього.

Гаррі чув про маленьке село за брамою замку, але ніколи не бачив його, хіба що мимохідь під час посадки та висадки з поїзда. Том докладно розповів йому про це місце, із задоволенням підписав дозвільні документи своєю кучерявою твердою рукою і вказав йому на всі пам'ятки, які обов'язково треба побачити, коли він навчався у школі. Але хвилювання маленького ворона неабиякою мірою було притлумлене тривогою, яка змією обвила його плечі, коли один день розтягнувся на два і перетворився майже на тиждень. Він був надто поглинений усіма можливими сценаріями того, що могло статися з Томом, щоб змусити його замовкнути після того, як він спеціально попросив написати листа про свій перший день у школі, що він не надто думав про свою сварку з Роном, незважаючи на те, що вони жили разом в одному гуртожитку, чи супроводжував Драко на чаювання з "дядьком Северусом", яке відбулося напередодні, незважаючи на неодноразові наполягання білявого слизеринця. Тепер, одразу після сніданку свіжого ранку першої суботи року, Гаррі стояв між своїм кучерявим другом і

Драко - який на той момент був чимось ближчим до

більше друг, ніж знайомий - з його дозволом, затиснутим у руках. Чекає в черзі, щоб його пропустили повз Макґонеґел і Філча, стискає в обіймах місіс Норріс.

"Сквіб і його клятий кіт". Драко буркнув собі під ніс, відповідаючи на бурштиновий погляд сірої кішки. "Клята загроза, як на мене."

"Ти ще не забув, як він нас покарав після інсценованої дуелі чарівників на першому курсі?" - запитав Гаррі. запитав Гаррі.

Герміона закотила очі. "Як на мене, ти сам напросився, коли так підкрадався".

"Привіт, казан." Слизеринець буркнув. Помітивши здивований погляд крука, він запитав: "Що?"

"Нічого." сказав Гаррі. Я просто думав, що "горщик називає чайник чорним" - це

маглівська приказка. "Горщик? Я сказав - *казан,* ти, бовдуре!"

Герміона, яка вже звикла до подібних взаємодій між ними до цього моменту тижня, лише похитала головою, що виглядало майже прихильно. "Ви двоє неймовірні". Вони підійшли до Макґонеґел, перш ніж хлопці встигли відповісти, і вона вручила заступниці директора свій талон.

"Дякую, пані Грейнджер". А потім те саме, коли Драко віддав свій. "Дуже добре, містер Малфой". Коли Гаррі спробував пройти повз неї, віддавши свої папери, вона простягнула руку, щоб зупинити його. "Хвилинку, містер Поттер. З того, як часто ви згадували його на уроках, я знаю, що містер Керес - ваш двоюрідний брат, але я не впевнена, що він має право відвідувати Хогсмідське село".

"Має, професоре", - сказав Гаррі. сказав Гаррі. "Він усиновив мене в Грінготтсі минулого літа і став моїм законним опікуном як у магічному, так і в маглівському світі.

"Боюся, що в останньому записі, зробленому в цій школі, зазначено, що твоїми опікунами є містер і місіс Дурслі. Я мушу попросити вас пройти зі мною до кабінету директора, містере Поттер, щоб переконатися, що на майбутнє все буде належним чином упорядковано. Тим паче, що ми посилили охорону, щоб прозвітувати." А, так, бо всі вони були в смертельній небезпеці від його хрещеного батька, який любив пустувати і використовував свою форму анімага як привід, щоб пускати слину на коліна Тома і гнати його на стіну. "Аргусе, прослідкуй, щоб усі учні, які хочуть спуститися до села, мали документи в порядку. Це не займе більше кількох хвилин".

Напів роздратований, напів безпорадний, Гаррі озирнувся на своїх супутників. Герміона виглядала роздратованою і збентеженою. Драко лише зітхнув і махнув йому рукою, запевнивши, що вони чекатимуть на нього біля воріт замку. Не маючи іншого вибору, маленький крук пішов за головою дому до горгульї, яка охороняла сходи до кабінету Дамблдора.

"Перець бісам!" Крилата статуя відскочила вбік і дозволила їм увійти. Голос Дамблдора запросив їх усередину за мить після того, як професорка Макґонеґел постукала.

"А, Мінерва. І Гаррі теж. Хіба ви не повинні їхати до Хогсміду? Ніколи б не подумала, що молодий містер Алексіс відмовив би тобі в можливості відвідати Хогсмід, коли він сам так насолоджувався цією можливістю, поки був тут".

Том казав, що ніколи не обманював Дамблдора. "Керес відвідував Дурмстранг, сер.

"Звичайно, мій хлопчику. Звичайно." Директор поблажливо посміхнувся йому, блакитні очі виблискували з-під окулярів у формі півмісяця. Він підштовхнув до нього тарілку з темно-червоними льодяниками. "Кривавий льодяник?"

Гаррі здригнувся. "Ні, дякую."

Фоукс зареготав зі свого місця.

"Щось сталося?" Дамблдор перевів погляд на Макґонеґел.

"Нічого серйозного, Альбусе. Але ім'я в документах містера Поттера з Хогсміду не збігається з записами, які ми маємо в міністерстві, і я хотів би переконатися, що Керес Алексіс дійсно визнана нашою школою як його законний опікун, а отже, має право надавати такі дозволи".

"Я вважаю, що нездатність надати оновлені записи буде скоріше з боку Міністерства, ніж з боку Грінготтса. Гобліни, зрештою, дуже обережні зі своїми записами. Особливо, коли мають справу з другом своєї нації". Дамблдор сказав. "Керес дійсно є законним опікуном Гаррі, і з того, що я бачив і чув від нього під час нашого приємного чаювання в моєму улюбленому маглівському кафе після завершення останньої сесії Візенгамоту, я впевнений, що він хоче і може забезпечити Гаррі все, що може знадобитися для його успішного зростання".

Можливо, його поспішне судження про те, що Дамблдор прийняв Тома за того, ким він був насправді, все ж таки було помилковим.

"Дуже добре, пане Поттер. Ви можете приєднатися до своїх друзів". сказала Макґонеґел. "Приємного вам перебування в Хогсміді. Але майте на увазі, що всі шкільні правила залишаються в силі. І що до Кричущої х а л у п и в х і д з а б о р о н е н о . "

"Так, професоре". Гаррі не потребував подальших пояснень і швидко вийшов з кімнати. Макґонеґел дивилася йому вслід, доки не переконалася, що маленьке зеленооке втілення неприємностей зникло з поля її зору, а тоді знову повернулася до директора.

"Дурмстранг добре відомий тим, що випускає випускників з таким рівнем знань темних мистецтв, який британське міністерство вважає небезпечним. Також добре відомо, що Той-Кого-Не-Можна-Називати багато подорожував перед Першою світовою війною і здобув велику підтримку в тій частині світу. Чи є спосіб бути впевненим, що цей Керес не є його прихильником? Або, що ще гірше, не є міченим Пожирачем Смерті?"

"Я вважаю, що він набагато ближчий до Волан-де-Морта, ніж це, Мінерво".

Вигляд його все ще присутньої посмішки спонукав її подивитися на нього так, ніби він повністю втратив свідомість. "Мерлін, Альбусе! Він зв'язав душу хлопчика і є його опікуном в обох світах, якщо те, що ти сьогодні сказала, правда. Ти ж не хочеш сказати, що він..."

"Я не знаю, як Том опинився тут, але його зв'язок з Гаррі вже приніс йому багато користі, і я підозрюю, що він був налаштований виправити свої помилки силою, з якою він не міг би боротися і перемогти". Блакитні очі Дамблдора знову заблищали. "Він не такий, як у школі, Мінерво. Спокійніший. Більш схильний до розуму. Я щиро вірю, що таким, яким він є зараз, я зможу до нього достукатися".

"Достукатися до нього?" - повторила вона. "Альбусе, ти пропонуєш неможливе! Швидше за все, ти зміг би переконати валлійського зеленого поводитися, як таббі!"

"Я вірю, що його можна врятувати. Направити на кращий шлях, під впливом Гаррі та його керівної руки. Ми маємо справу не з Вольдемортом."

"Ні. Мабуть, ні." Божевільний Темний Лорд ніколи б не змирився з Дамблдоровою присутністю. Не кажучи вже про відвідини маглівської кав'ярні, хоча взагалі привести його в такий заклад було, на її думку, верхом безвідповідальності. І він точно не став би наглядати за дитиною, яка стала причиною його падіння з престолу, пов'язаною з ним душею чи ні. "Я боюся, що натомість ми маємо справу з чимось набагато небезпечнішим".

Садистський геній Тома Ріддла в поєднанні з ясним розумом - це не те рівняння, яке вона хотіла б розв'язати. Директор лише посміхнувся.

Як і обіцяв Драко, вони з Герміоною чекали на нього біля воріт замку. Вересневе сонячне світло утворювало позолочені німби навколо їхніх постатей у мантіях і надавало зазвичай блідому волоссю Драко темнішого відтінку золота.

"Дамблдор підтвердив, що дозвіл Кереса був адекватним?" запитала Герміона, коли він опинився в зоні чутності. Їхній супутник зі Слізеріна буркнув щось собі під ніс про настирливих професорів, відштовхнувшись від хвіртки, до якої притулився, чим викликав у відьми з кучерявим волоссям гострий погляд.

"Я не думаю, що я зміг би обійти Філча інакше, Міоне", - сказав він. Він сказав. "До речі, дякую, що дочекалася."

"Якби ми не зачекали, то мали б справу з неминучим хаосом, у який ти впав, поки ми стояли до тебе спиною". Драко ухилився від спроби Гаррі замахнутися на нього, посміхаючись. Його довші ноги легко тримали його поза межами досяжності ґрифіндорця, коли той гнався за ним стежкою до села. Герміона бігла за ним риссю і хитала головою. "Не такий швидкий, коли не в повітрі, чи не так, Поттер? Відчепися від мене! Ти мене не зловиш!"

Вони пройшли півдороги до Гоґсміду, коли з-за дерев уздовж дороги вискочило щось синє чи чорне і вирвало Драко ноги з-під ніг. Відповідальна сторона кружляла навколо збитого слизеринця - розпатланого, але неушкодженого - з грайливим, але все ще гучним "гав!".

"Брудний пес!" Драко пирхнув. "Намагався мене вбити!" Його щока була винагороджена мокрим, затяжним лизанням в обличчя. "Фу!"

Гаррі втратив самовладання і зігнувся під силою його сміху. Витираючи слину з обличчя, слизеринець кинув на нього погляд, у якому не було жодної теплоти, і ледь не впав знову, коли чорний звір усією своєю вагою навалився йому на ноги, щойно він підвівся.

"Гаррі. Герміона здивовано вигукнула, побачивши Сіріуса в формі анімага, який бив Драко широкими змахами хвоста. "Це що, Снаффлс?"

"Так." сказав Гаррі, коли Сіріус підбіг до нього і вперся головою в його руку, вимагаючи домашніх улюбленців. Блондин відчув полегшення від того, що пес нарешті залишив його в спокої. "Керес відправив його стежити за мною і повідомити, якщо щось трапиться. А також захистити мене, поки він буде йти на допомогу".

"То він чарівний пес?"

"Насправді я зовсім не собака. Хоча, провівши більшу частину останніх 13 років у формі анімага, мені можна пробачити, що я час від часу забуваю про це". Гаррі розвернувся, але хрещений батько стиснув його в міцних обіймах, перш ніж він встиг щось сказати.

"Сіріус!" Його голос був приглушений перед грудьми іншого чоловіка. Його окуляри були зсунуті з носа. "Ми посеред дороги! Повертай *назад*!"

"О, добре! Хоча, мабуть, нам варто знайти місце, де ми зможемо спокійно це обговорити, бо твої друзі виглядають більш ніж трохи стурбованими". Без зайвих церемоній, залишивши його на милість витріщеної пари, Сіріус знову перетворився на собаку.

"Гаррі, - напівпискнула Герміона, перекрикуючи похмуре бурмотіння Драко про те, що "звісно ж, ви, кляті двоє, завели собі собаку-втікача з Азкабану", - це Сіріус Блек?"

"Ні. Ну, взагалі-то, так, але .я можу пояснити?"

"Це питання, Поттер?" Гаррі винагородив Драко за недоречний коментар незадоволеним поглядом.

"Ні. Це не питання. Я поясню. Тільки... не тут." Він подивився вниз, досить хрест-навхрест, на
Сіріус, "ти випадково не знаєш, де ми можемо поговорити?" "Гав!"

Сподіваюся, це означало "так". "Гаразд. Ну що ж. Веди."

"Ми підемо в ліс за серійним убивцею?" Герміона виглядала абсолютно переляканою, що, зважаючи на те, що вона, як їй здавалося, знала про ситуацію, Гаррі вважав
н е б е з п і д с т а в н о ю реакцією. Проте Драко виглядав надто спокійним, як на таку передумову. Він припустив, що це було пов'язано або з очікуванням, що Сіріус знає, хто такий Том, і що цей факт захистить їх, або з тим, що його виростили, щоб служити божевільному Темному Лорду. Або поєднанням того й іншого.

"Враховуючи, що Гаррі не панікує через раптову появу людини, яка нібито зрадила його батьків, я не думаю, що ми у великій небезпеці, Грейнджер".

"Як ти можеш бути таким спокійним? Він же втік з Азкабану, Драко! Ти не *потрапиш* до Азкабану, якщо не зробиш нічого поганого!"

"Ти ж не можеш сказати мені, що маґли ніколи не кидали до в'язниці нікого

невинного". Гаррі вже зійшов зі стежки, але все ще був досить близько, щоб почути, як

Герміона сказала: "Але
у нас є магія!"

"Обвислі яйця Мерліна та цицьки Моргани, я ніколи не думала, що почую, як Герміона Грейнджер визнає, що магія робить нас кращими за маґлів у чомусь. Скажи, що ти це чув, Поттер!"

"Я чув, як ти назвав Мерліна обвислим мішком для м'ячів, і дуже сумніваюся, що твоїм батькам сподобається твоя мова". Він озирнувся через плече. Герміона почервоніла, а Драко виглядав самовдоволеним.

"Як ти можеш так спокійно йти в ліс з людиною, яка, *можливо,* вбила десятки невинних людей?"

"О, то це раптом "могло б"?" Драко ухилився від гострого ліктя, який вона націлила на нього, з натренованою легкістю ловеласа, що звик ухилятися від ударів палиць. "Все просто: якщо Поттер знає, хто він такий, то ти можеш бути впевнений, що Керес теж знає. А з Кересом краще не жартувати. Мені байдуже, що ти провів 13 років в Азкабані, *ніхто не може бути* настільки божевільним". Драко на мить витріщив на Гаррі бічне око, а тоді додав: "Крім нього".

"Я дуже сподіваюся, що він не "грається" з Керес! Йому ж 13!"

"Душевні зв'язки не такі, як у Грейнджер. Ніяких "забав" не буде, поки Гаррі не буде готовий. Керес навіть не здатна відчувати такі почуття до нього, поки він не зможе впоратися з тим, що з цього вийде".

"Так, Рон згадував про це, але все одно!" Саме тоді вона, здається, помітила будівлю, до якої вони прямували. "Ми не повинні бути біля Кричущої Халупи!"

"Нам теж не можна бути в компанії клятого Сіріуса Блека. Шкільні правила трохи відійшли на другий план, тож якщо ти не проти?"

"Але..."

"Ти хочеш відповідь чи ні? Ми могли б зараз бути в "Медоносах" або в "Трьох мітлах"".

Сіріус уже повернув назад і чекав на них, спокійно сидячи на скелі, чекаючи на них, спокійно сидячи на скелі. Він усміхнувся до Гаррі, коли вони опинилися перед забарикадованими дверима хисткої будівлі. "Чого ти так дивишся, Прогслєт? Я думав, ти знаєш, що Керес п р и с л а в мене сюди наглядати за тобою".

Гаррі склав руки. "Сумніваюся, що він сказав, що ти можеш показати, що ти не собака, коли хтось інший поруч".

"Е-е, ну, можливо, це правда, але ж нічого не поробиш, чи не так? І їм би все одно довелося розповісти, тож я впевнена, що він не *дуже розсердиться*". Сіріус відкинув чорне волосся з обличчя. "З іншого боку..."

"Гадаю, його більше турбує можливість залучення дементорів Міністерства, ніж те, що ти розкриєш, хто ти є насправді. Гаррі чутливий до них, а батько каже, що він настукав на міністра через це". Драко сказав. "Я знаю, що ти ніколи не був смертежером.

Старший чарівник кинув довгий погляд на Драко, потім подивився на Гаррі й запитав: "Коли ти замінив того Рона на міні-Люціуса?" - так, наче щойно помітив це.

Гаррі пирхнув. "Це довга історія, в яку мені не хочеться заглиблюватися".

"Можеш хоча б пояснити, Гаррі, що він тут робить і чому ти ховав його як д о м а ш н ь о г о у л ю б л е н ц я , щоб ми зрозуміли?" Герміона не зводила з Сіріуса підозрілого погляду. "Пожирач смерті чи ні, але він дав Волдемортові місцезнаходження твоєї родини. Так було написано в "Щоденному *пророкові"*. "

"Я ніколи не був хранителем таємниць Джеймса і Лілі. Це був Пітер. І Дамблдор знав; він був їхнім зв'язковим."

"Але ж він ніколи не казав про це ні слова, чи не так?" Драко насміхнувся. "Чесно кажучи, я не здивований. Я й досі дотримуюся батькового твердження, що він - найгірше, що коли-небудь траплялося з цією школою".

"Йому навіть суду не дали". Гаррі буркнув, ігноруючи тривожний погляд Герміони, що він не накинувся на Драко за те, що той обматюкав директора.

"Я впевнена, що у нього були свої причини". Вона сказала. "Дамблдор не дозволив би нікому невинному потрапити до в'язниці. Звісно, не до такої жахливої в'язниці, як Азкабан. Він убив Пітера, пам'ятаєш? Помста чи ні, але він ув'язнив дванадцять невинних маґлів".

"Пітер був відповідальний за вибухове закляття, яке вбило тих маглів". повідомив їй Сіріус. "Потім він відрізав собі палець і втік у формі анімага. Я бачив його в "*Пророкові"* на п е р ш і й сторінці. Влітку. Я б пішов за ним після того, як побачив Гаррі, я просто хотів побачити його і, можливо, відвести в краще місце, ніж у тих маглів, але Керес знайшли мене, і я не міг просто піти після того, як... усвідомив, що ці двоє пов'язані між собою. Що хтось повинен бути поруч, щоб не дати ситуації вийти з-під контролю".

Гаррі міг би протестувати проти неминучості того, що присутність Тома перетворить його на Темного, якби все раптом не зійшлося воєдино, і перед очима не потемніло. "Коли, в біса, ти збирався сказати мені, що людина, яка віддала мою сім'ю Волдеморту і зруйнувала моє життя, останні 12 років прикидалася щуром *Рона!* "

Драко виглядав глибоко враженим. Герміона затулила рота обома руками і пискнула

щось, що могло бути "коростою?". Сіріусові брови зійшлися в

вираз розгубленості був настільки щирим, що Гаррі, відкинувши роздратування, не міг йому не повірити. "Я думав, що зробив це."

"13 років впливу дементорів мають побічні ефекти". сказав Драко. "Те, що він такий стабільний, - це диво.

"Будь ласка, скажи мені, що ти хоча б сказав Керес". У голосі крука з'явилися слабкі нотки благання".

"Міні-морт" мав би пірокластичний вибух і, ймовірно, перевів би тебе до Бобатон, незалежно від того, хотіла б ти їхати до Франції чи ні. Він, здається, все ще схильний до гніву, навіть якщо він "розсудливий" у порівнянні зі своїм старим "я". І я не думав, що ти будеш вдячна мені за те, що я подарував твоїй близькій людині аневризму".

На мить запанувала смертельна тиша, в якій єдиним звуком був далекий спів птахів, і Сіріус, здавалося, зрозумів, що сказав занадто багато. Тоді Герміона подивилася на Геррі з незбагненним виразом на обличчі.

"Отже, Джіні була права". Вона звучала набагато спокійніше, ніж він уявляв собі, якщо і коли правда неминуче вийде назовні. "Керес Алексос - це Том Реддл. І ви знали? І збрехала нам?
Гаррі!"

Раптово захистившись, він кинув обурений погляд на свого овечого вигляду хрещеного батька і прошипів: "А що ти очікував від мене почути, Міоне? До речі, окрім того, що він пов'язаний з моєю душею, він ще й молодша версія Волан-де-Морта. А це означає, що їх тепер двоє. Але не хвилюйся, він більш адекватний, ніж той, що прикріплений до потилиці Квіррела, і не такий відчайдушно вбивчий, як щоденник, тому не панікуй".

"І ти з ним миришся? З усім, що він зробив?"

"Він нікому нічого не зробив, окрім Міртл, чия смерть була нещасним випадком, і його сім'ї, яка отримала по заслугах після того, як покинула його жити в напівзруйнованому сиротинці під час бомбардувань", - сказав Гаррі. Гаррі сказав. "Він ще не став Вольдемортом з Д-". Він швидко обірвав себе і додав: "Коли один з Вічних забрав його з його часової лінії, трохи п о т р у с и в , насварив за те, що Волдеморт зробив, щоб він став крекером, і закинув у наш час з наказом "дбати про свою душу і перестати робити дурниці". Ніхто з нас не хотів цього, але ми зробили все можливе, і тепер ми справді близькі. Він піклується про мене, Міон. Так, як ніколи не піклувалася моя рідна сім'я. Він годував мене. Одягав мене. Лікував мої поранення. Він проводить зі мною час, коли може. І він вважає себе ворогом номер один".

"А його ідеали?" - її тон був суворим, але не надто звинувачувальним, і це змусило Гаррі ще більше закрутитися в уяві про найгірший сценарій, що насувався. "Уся ця гниль чистоти крові? Ти з цим змирився?"

Драко пирхнув у спосіб, який Гаррі не міг не вважати вкрай негідним, і відповів, перш ніж зміг. "Грейнджер, Керес влітку вдерся до Малфой-маєтку, посадив моїх батьків і погрожував їм пальцем, що "магія - це могутність у всіх її проявах" і що нам треба перестати бути посіпаками для маглорожденних, які насправді хочуть ними бути...

частиною нашого світу лише тому, що вони не мають історії магічного походження. Не кажучи вже про те, що він напівкровка."

"Ну, тоді, якщо це так, то *які* його ідеали?" Гаррі відверто витріщився на неї. Він нічого не міг з собою вдіяти, і Герміона виглядала не надто враженою через це. "На відміну від Рональда, я володію емоційним діапазоном, який виходить за межі вм'ятої чайної ложки, і здатний розглядати речі спокійно. Навіть якщо я з ними не згоден. Я хотів би принаймні знати, у що втягує себе мій друг, і тікати, як божевільний, було б контрпродуктивно, щоб зупинити втягування в культ, якщо це дійсно закінчиться повторенням історії з Пожирачами смерті".

Її тривала підозра до Тома була сліпуче очевидною, але той факт, що вона не збиралася покидати його через те, що дізналася, зробив його надто щасливим, щоб хвилюватися. "Він вірить у те, що особисте "правильно" і "неправильно" важливіше за те, що суспільство може запропонувати "правильно" і "неправильно". Він вірить, що магія краща за немагію через те, що ми здатні робити. Він не любить маґлів через те, як вони поводилися з ним у дитинстві, але він не хоче їх повністю знищити". Гаррі сказав. "Але він хоче, щоб їхні технології були відкинуті назад, бо вважає, що вони наближаються до того, щоб знайти нас. І він хоче, щоб Статут Безпеки був ухвалений. І він хоче, щоб статут секретності був скасований, щоб ми могли приєднатися до суспільства і більше не ховатися. Але він також розуміє, що людині властиво накидатися на те, чого вона не розуміє, особливо якщо вона вважає, що це може завдати їй шкоди".

"Тобто?"

Гаррі пирхнув. "Він хоче створити суспільство, де є магічний правлячий клас зі справедливими законами. Бо вважає, що маґли, отримавши владу, не будуть ставитися до нас добре. Або через заздрість, або через страх". Він зніяковів, але не відвів від неї погляду, хоча й зізнався. "Я з ним згоден". Як він міг не погодитися, після всього, через що йому довелося пройти через його родичів? "Якщо ти справді хочеш знати подробиці, Том не буде проти відповісти на запитання, якщо ти напишеш йому".

"Думаєш, він відповість?" - її голос звучав напівскептично, напівнадійно, ніби вона сподівалася, що він скаже "так". "Він досі тобі не відповів".

"Не говори так швидко". Сірі очі Драко втупилися кудись над дахом халупи, що верещала. "Бо я майже впевнений, що це Гедвіга".

Гаррі обернувся і відчув полегшення, побачивши свою сову, яка поверталася з листом на лапці. Він міг тільки сподіватися, що це був лист від Тома, а не просто його власний лист. Прекрасна біла сова приземлилася йому на голову з вітальним улюлюканням, не звертаючи уваги на те, що зробила його волосся ще більш диким, і поклала лист перед ним. Він швидко розв'язав його і відкрив, з радістю побачивши, що почерк дійсно належить його опікуну.

"О, чорт забирай, Томе! Ти не можеш випадково згадати, що був настільки хворий, що не міг писати мені тиждень, а потім сказати, щоб я не хвилювалася, ніби чекаєш, що я тебе послухаю!"

"Схоже на нього." Сіріус буркнув. Помітивши цікаві погляди інших двох, він сказав: "Я не дуже багато знаю про те, що робить Міні-Морт, але він шукає предмети, які належать

Волан-де-Морта і, вочевидь, важливі. Ймовірно, вони натрапили на щось, що їх захищає. Мабуть, неприємна справа. Він уточнив, Пронгсліт?"

"Не в листі: все, що він написав, - це "вибач, що я був нездужав, але зі мною все гаразд, не хвилюйся" і ще кілька слів". Гаррі побурчав, але його радість від того, що брюнет живий, погано приховувала його радість. "Крім того, я радий, що тобі сподобався перший день. Звісно, Геґрід показує дітям небезпечних тварин. Я ж казав тобі, що Відьмацтво не має сенсу". Герміона виглядала дещо мимоволі схвально. "Тримай Драко ближче до себе, тепер, коли він знає, що може бути корисним. Я не дружу з "друзями", тож нехай Рон мене випередить. Скажи Снейпу, що я с п р о б у ю знайти час на чай у п'ятницю. І запропонуй мені поговорити з професором Люпином, - при імені іншого чоловіка на Сіріусовому обличчі промайнуло щось недоречне, - про те, щоб я навчився заклинання "Патронус".

"Ця високорозвинена магія. Не те, щоб я була здивована, що він очікував, що ти зможеш її вивчити. Ти ж його "друга половинка", а він нічого іншого й не очікував". Драко неймовірно нудьгував через схильність Тома очікувати величі від себе і своїх продовжень.

"Це ж ті чари, які професор Люпин використав у поїзді, чи не так? Щоб відігнати дементора?"

Гаррі кивнув, згорнувши листа і запхавши його в халат, коли Гедвіґа пересіла йому на плече. "Я підійду до нього пізніше". сказав він. "Ми вже достатньо часу провели в лісі. Я думав, що ми вип'ємо масляного пива перед тим, як повертатися до замку".

"Ну, гаразд." Герміона зітхнула, звучачи майже роздратовано. Тоді ходімо до "Трьох мітел".

Пітер Петтіґрю й надалі перебував у розшуку як перебіжчик, що переховується від магічного закону, і будь-які тривалі занепокоєння, які могли виникнути через розкриття особистості Тома, могли зачекати. А поки що Гаррі вирішив, що може зосередитися на тому, щоб провести день у колі друзів і розваг, не відчуваючи тиску уроків, як звичайний підліток. З Сіріусом, який знову перетворився на собаку, Гаррі пішов за Герміоною і Драко назад до головної дороги.

Кров брата

Люциус врятував його, хоча Том і не сподівався на інше. Він прийшов до тями на нижньому поверсі Малфой-маєтку, в одній з маленьких спалень, призначених для гостей, і одразу ж вирушив до свого будинку. Прибувши у фойє Слизеринського маєтку близько полудня, судячи з кута і кольору світла, що проникало крізь численні вікна, він встиг лише пояснити свою відсутність цікавій сонячній змії і вкрай стурбованому і схвильованому рунічному біднякові, перш ніж на його підвіконня прилетів дуже сердитий пугач з книгою записів, затиснутою в пазурах. Книгою записів, яка підозріло нагадувала ту, яку, наскільки він пам'ятав, Абраксас чаклував на п'ятому році їхнього існування під приводом необхідності "зберегти членство в Лицарях Вальпургії", щоб бути "чесною і належним чином легітимною політичною організацією" або, принаймні, використовувати фасад такої організації як прикриття.

Том уже й забув, що ця клята штука існує, і не надто сподівався на виснажливий процес перелистування в надії знайти імена, що збігалися б з ініціалами Р.А.Б. Не кажучи вже про те, щоб розібратися в них з цього моменту. Він сподівався знайти список помічених смертежерів, або хоча б тих, хто міг би претендувати на честь вважатися одним із найближчого оточення Волдеморта. Але в цій книжці, як він знав, не було імен усіх послідовників, смертежерів і прихильників Темного Лорда, яких він коли-небудь мав.

Число, яке на піку могутності його Двійника переважало таємне товариство світлих магів Дамблдора, "Орден Фенікса", у 20 разів.

Том не знав, чи винагородити лорда Малфоя за ініціативу, яку він виявив, будучи таким беззаперечно ретельним, чи побити його доти, доки він не почав благати про пощаду за те, що змусив його витратити на цю справу вчетверо більше часу, ніж він коли-небудь хотів би. Коли в двері його кабінету постукали, північ уже притискалася мордою до віконного скла, а він так часто перебирав пальцями волосся, що будь-яка видимість охайності в ж е давно втрачена.

Список людей, які могли б потурбувати його в межах власного будинку, був неймовірно коротким, і єдина людина в цьому списку, яку він був би хоч трохи радий бачити, в цей момент спала у своєму ліжку в башті Грифіндору. Виразно гарчачи, коли його зуби точилися в роті, Том відштовхнувся від стільця і попрямував до надійно зачинених дверей. "Люціусе, - прошипів він, - дозволь винагородити тебе за твої успіхи у виконанні мого прохання, давши тобі п'ятисекундну фору в моєму коридорі".

"Е-е..." - промовив голос, який точно не належав Лорду Малфою, - "якщо я тебе перериваю, Мініморте, я можу повернутися пізніше".

Ні. Не Люциус. Це був клятий пес. Чудово. "Чорний!" прошипів він, відчиняючи двері, щоб показати анімагуса з іншого боку. "Я думав, що ясно дав зрозуміти, що очікую, що ти залишишся біля Хогвартсу на випадок, якщо щось трапиться з Гаррісоном! Що ти тут робиш?"

Темні очі втікача перехопили його крижаний погляд з тим, що серед ґрифіндорів, мабуть, вважалося за обережність, і попрямували до кімнати. Погляд Тома був безжальним і непохитним. "Повір мені, Ріддле, я не з тих, хто шукає твого товариства. Гаррі ясно дав зрозуміти, що я мушу розповісти тобі про свій проступок".

"Вислизнути?" - огризнувся він.

"Так. Я обмовився про щура". Виразу його обличчя було достатньо для того, щоб Сіріус продовжував говорити. "Я маю на увазі Петтігрю.

"Той, хто насправді зрадив батьків моєї Душечки моєму побратимові? What about

him?" "Він щур."

"Анімаг, як і ти. Я бачив це у твоїх спогадах. Я знаю." "Ні! Він щур!

Він Короста!"

Посіріла, жалюгідна щітка для взуття звичайного садового щура, якого рудий Гаррі все ще вважав своїм найкращим другом, незважаючи на те, що зараз вони посварилися, була тим зрадником, який з а п у с т и в ланцюг подій, що призвів до страждань його ворона? Він тримав цього виродка в руках, ще коли вони були в провулку Діагон, а він навіть не здогадувався? Хвилювання переросло у справжню лють, і температура в кімнаті провалилася крізь підлогу. По склу найближчого вікна поповзла тріщина, і вогонь у каміні згас.
Клото, Лахесіс і Атропос шипіли, скаржачись на нього з сідала в кутку, коли інший чарівник відступив від нього.

"Г е й, Ріддл!"

"Ти хочеш сказати, - прогарчав він, ледве стримуючись, щоб не зірватися на лайку, - що я мав можливість зламати цьому зраднику хребет, скрутити йому шию, поки його боягузлива голова не відлетіла, влітку, і я втратив цей шанс, тому що ти *не сказав мені, що він там був?!"*. "

Якби чоловік був у формі анімага, його хвіст напевно був би підібганий під ноги. "Я думав, що сказав! Я думав, що сказав тобі ще першої ночі! Я думав, що сказав Пронгслету теж!"

Гарчачи, вишкіривши зуби в жахливому оскалі, молодий Темний Лорд направив свою білу паличку на іншого чоловіка. Небезпечні червоні іскри з червоним відтінком вивергалися з її кінчика. "Назви мені хоча б одну причину, чому я не повинен би бичувати тебе, поки ти не втратиш ті крихти здорового глузду, які ще залишилися в тебе!"

"Тому що Гаррі не хоче його смерті! Він хоче, щоб він служив справедливості, і перш ніж ти запитаєш, чи смерть не є достатньою справедливістю, він, здається, так не думає! А тепер, будь ласка, забери свою паличку від мого обличчя."

Беззвучно шиплячи крізь гострі зуби, Том крутнувся на п'ятах. Темні шати с п а л а х у в а л и навколо нього. Він переслідував кімнату, намагаючись опанувати

свої сили. Ч е р е з кілька хвилин йому це вдалося, хоча на язиці залишився присмак заліза з того місця, де один з його

ікла впилися в ніжну плоть. "Він не хоче його смерті?" Він відчинив дверцята шафи з алкоголем і витягнув пляшку з чорною етикеткою. Якусь мить розглядав склянки, перш ніж витягнути корок і зробити два глибокі ковтки. Дозволивши печії в горлі та грудях ще більше заземлити його. Коли він знову заговорив, його голос був грубим. "Що він хоче, щоб з ним зробили? Щоб його схопили і відправили до Азкабану, щоб тебе виправдали?"

"Ну, взагалі-то, так. Він сподівався, що ви захочете допомогти".

"Він не переїде жити до тебе, якщо ти так думаєш. Мені начхати на те, що ти його клятий хрещений батько. Він *мені близький* душею, і я нікому не віддам його під опіку".

Сіріус підняв руки в заспокійливому жесті. "Я не можу стверджувати, що розумію це, але сумніваюся, що Гаррі хотів би, щоб я забрав його від тебе". сказав він. "Але принаймні так тобі не доведеться мати справу з тим, що я постійно перебуваю в твоєму домі".

Том буркнув. "Плюси і мінуси, я гадаю". Він зробив останній ковток для годиться, закрутив корок і поставив пляшку на місце. "У Гаррісона є якийсь конкретний план на думці?" Анімагус похитав головою. "Значить, у процесі розробки. Що ж, коли повернешся до Гоґсміду, обов'язково попередь його, що я очікую, що мене триматимуть у курсі ситуації. Я впевнений, що навіть ти зможеш запам'ятати стільки "Б-". Його очі розширилися. "Чорт забирай.
Чорний! Точно! Вони чорні!"

"Хто такий Блек?" Сіріус з піднятою бровою спостерігав, як Том накинувся на згорнуту, заплямовану зіллям записку. "Чому ти поводишся так, наче хтось запхав тобі в штани колонію чизпурфлів?"

Брюнетка кинула на нього похмурий погляд на знак догани за грубість і тицьнула записку йому в руку. "Прочитай." Він огризнувся. "І скажи мені, чи цей підпис щось для тебе означає".

Очі старшого чоловіка пробігли по пергаменту, вираз його обличчя з кожним рядком ставав дедалі похмурішим, аж поки він нарешті не підняв очі вгору. "А я все думав, що мій молодший брат втік, як боягуз, і його залишили десь у канаві поплічники Волан-де-Морта в масках". Він похитав головою і знову кинув записку на стіл. "Регулус Арктур Блек. Він дістався до однієї з тих речей, що ви шукаєте? До речей, які належать йому?"

"Здавалося б. Дуже, дуже темний предмет. Зав'язка його фальшивого безсмертя, що називається горокракс. І мені потрібно знати, чи він був знищений, а якщо ні, то де він міг опинитися, щоб **я** міг його знищити". Плавним помахом чарівної палички Том вичаклував кам'яну чашу, що стояла на столі, і швидко підняв її. Він знову повернувся до Сіріуса, і в його очах з'явилося щось схоже на злість. "Здається, є ще щось, що ти можеш для мене зробити. Для ритуалу, який я проведу сьогодні ввечері, знадобиться кров прямого родича". Том витягнув пазурі, дико посміхаючись страху, що з'явився в його очах, коли кігті впіймали світло. "Лише кілька крапель.
Нічого смертельного. Не дивись так жахливо".

"Я не усвідомлював, що Волан-де-Морт - істота. Зважаючи на його риторику, я б подумав, що він Чистокровний". Його голос не тремтів, але Том відчув його страх, коли він ступив крок уперед. Типовий грифіндорець.

"Волдеморт", - Том обхопив пальцями зап'ястя іншого чоловіка і відсунув його рукав, - "не Волдеморт". Обережно постукавши по вені, він тримав миску під капаючою кров'ю. "І, до речі, Блек, мій батько був маглом".

"То він не тварюка, а ти тварюка? І ви обидва напівкровні?" У відповідь він почув лише бурчання. "Хіба це має відношення до того, що вас тут відразу двоє?" Задоволений зібраною сумою, Том відставив миску вбік і махнув рукою, щоб закрити рану. "І з усім тим божевіллям, на яке ти здатен? Тіні? З льодом?"

Напіврозсіяний гул. "Якби я сказав вам, хто я, ви б не впізнали. Нас не бачили по цей бік завіси з давніх часів, і більшість сьогодні вважає нас одним з найтемніших міфів цього світу". Він сказав. "У давній Греції магли називали нас "Добрими", боячись накликати на себе гнів моїх сестер. Хоча найсміливіші з них називали нас "Фуріями".

"Лють - це гарне слово для того, хто має такий темперамент". Сіріус задоволено склав руки. "Ти ж розумієш, що некромантія не працює?

"Некромантія не працює, якщо не робити її правильно". Він відповів терпко, підхопив миску і виметнувся з кімнати. Спускаючись сходами, він покликав одного зі своїх ельфів. "Я збираюся провести складний ритуал на природі, і мені потрібен кошик з медовим хлібом і достатньо гранатового вина, щоб заповнити яму шість футів завдовжки і шість футів завглибшки. Чи зможете ви надати мені це в такий короткий термін?"

"Звісно, хазяїне! Кіпсі зможе дати вам те, що ви просите. Господарю це сподобається зараз або коли він вийде на територію?"

"На подвір'ї буде добре, дякую", - сказав він. сказав він. Помітивши присутність іншого чоловіка позаду себе на сходах, він повернув голову рівно настільки, щоб послати грифіндорові, що йшов слідом, цікавий погляд збоку. "Я добре знаю, що ти втік від своєї темної сім'ї з криками, тож вибач мені за припущення, але мені здається, що ти йдеш за мною, щоб провести чорний обряд".

"Звучить так, ніби ти плануєш вилити фруктове вино в яму, Ріддле. У цій перспективі немає нічого страшного чи злого, окрім марної трати алкоголю".

"Коли немає тіла, яке можна було б використати як точку опори, щоб притягнути його назад, я змушений вдаватися до ввічливих засобів, за допомогою яких я можу попросити про аудієнцію. Напої та солодкий хліб були засобами, за допомогою яких стародавні греки та римляни зверталися до своїх померлих. Ритуал, який я запланував, той самий, якого їх навчив мій рід. Знання, які були втрачені, коли їхні імперії розпалися". Двері зачинилися з важким стуком. Трава під їхніми ногами тихо шепотіла, коли вони йшли. "Краще сприймай це як привілей, яким воно і є".

Колишній аврор пробурмотів собі під ніс "зарозумілий вилупок, чи не так?", що той вирішив просто проігнорувати. "Можна з ним поговорити? Хоча б на секунду? Ми з Реджем не дуже ладнали, але... він був моїм братом. І зрештою, він вчинив правильно".

Том так довго мовчав, поки вони йшли, що Сіріус уже майже змирився з тим, що молодший Темний Лорд не має наміру відповідати йому, коли той нарешті сказав: "Якщо він дозволить, коли я отримаю потрібну мені інформацію, тоді так. Ти можеш поговорити з ним, але тільки недовго. Мертві не дуже добре переносять тривале перебування в цьому світі".

"Вас хвилює, що вони будуть страждати?"

Сміх брюнета не був таким дзвінким, як у серпантині кошмару, з яким він зіткнувся на першій війні, але він був не менш холодним і жахливим. "Моя мета - змусити їх страждати, якщо вони поводилися в житті так, що потрапили під мою відповідальність". Він сказав. "Але зараз у мене є більш нагальні справи, про які я повинен подбати. І є кращі способи мучити мертвих, ніж примушувати їх затримуватися ще на кілька хвилин чи годин". Він різко направив свою паличку в землю і рухом, схожим на вбивання лопати в землю, вигукнув "excavio!".

Спалахнуло тьмяне світло, а потім у землі біля їхніх ніг почала копатися яма. Запах темної землі затьмарив повітря, коли поруч з ними почала формуватися купа. Зупинившись, утворилося акуратне заглиблення приблизного розміру і форми могили.

"Я візьму це зараз, Кіпсі". З легким поштовхом магії домашнього ельфа плетений кошик з булочками в медовій глазурі та дванадцятьма глечиками вина з'явився в межах досяжності. Піднявши першу з них за широкі ручки збоку і знявши кришку, він сказав: "Допоможи мені налити, якщо ти справді наполягаєш на тому, щоб бути присутнім!"

Трохи завагавшись, анімаг підійшов до найближчої банки і підняв її на руки. Здивувавшись її вазі. Слабке сріблясте місячне світло забарвило рідину всередині в глибокий криваво-червоний колір. Довгий час єдиним звуком між ними був слабкий плескіт вина, що виливалося в могилу, яка постійно наповнювалася. Потім, коли спорожніла остання глечик і глибина різкого алкоголю в ямі задовольнила брюнета, Ріддл почав співати мовою, яку Сіріус ніколи раніше не чув і з його попередніх коментарів припустив, що це була грецька. Він підняв кошик з булочками і перекинув його у відкриту могилу. Глазурований хліб б р и з н у в н а досить неапетитне вино і грязьову кашу просто перед ними.

У повітрі почало віяти невластивим сезону холодом - не таким сильним, як той, що супроводжував дементорів, або той, що Том довів, що здатен викликати у припадку підглядання, - і навколо них зімкнулася густа пелена туману. Швидко затуляючи світло місяця і зірок. Прес тиші став фізичною присутністю, коли він щільно зімкнувся навколо них, наче глуха завіса.

І тоді вони вже не були самотніми.

Регулус виглядав не набагато інакше, ніж тоді, коли Том бачив його востаннє: на кілька років старший, одягнений у чорні шати, його темні очі були широко розплющені, а волосся мокро приклеєне до чола. У його постаті було щось сріблясте і невиразне, і він кинув на Тома погляд, сповнений тривожної розгубленості, перш ніж побачити його. Його очі розширилися, і, якщо таке взагалі можливо, дух став ще блідішим.

"Ти кликав мене, Господи?"

"Мені доручили полювати на того, хто втече від смерті". Том сказав. "Медальйон. Той, який ти вкрав з тієї печери біля моря. Той, який ти замінив підробкою. Тобі вдалося його знищити?"

"Я не знаю." Дух зізнався, вагаючись. "Я ніколи не тікав з тієї печери." "Але

справжнього медальйона там не було. Значить, з тобою був хтось інший. Хто?"

Ще одне вагання, цього разу набагато довше. Хоча Регулус знову заговорив, коли брюнет видав гарчання, яке присоромило б і нунду. "Крічер". Він опустив погляд. "Мій ельф. Ельф з родини Блек. Я не знаю, чи вдалося йому знищити його, але я впевнений, що він намагався".

Цікаве цвірінькання молодого Темного Лорда звучало надто по-пташиному, щоб Сіріуса це заспокоїло. "А цей "Крічер" знає про його долю? Як і про те, де він зараз перебуває, якщо взагалі існує?" Кивок. "Дуже добре. Том перевів погляд на Сіріуса і сказав: "Що б ти не хотів йому сказати, роби це швидко".

Коли він озирнувся на брата, то побачив, що той дивиться на нього сумними, запалими очима. "Ти молодець, Редже." Що ще він міг сказати? Чесно кажучи, Сіріус не знав. "Ти молодець". Він не встиг сформулювати нічого іншого, як туман враз розвіявся. Заряд магії в повітрі розвіявся. Змитий потоком нічних звуків, що розлилися по просторих просторах маєтку.

Малий Волдеморт засипав фальшиву могилу і тримав порожній кошик під пахвою. Він мовчки дивився на нього своїми темними безжальними очима. "Він знав, хто ти."

Брюнет закивав головою, як сова. "Чому ти так думаєш?" "Він

назвав тебе Господом.

"Бо я Господь для мертвих. Володар різанини. Мої сестри - Леді Гніву, Помсти і Заздрості. Це лише титул." Він сказав. "Виклич ельфа."

"Крічер?"

"Ти не чорний?"

"Ну, це досить складно." "Ти

можеш його викликати чи ні?"

Зціпивши зуби і відсапуючись, Сіріус вигукнув "Крічер!" найавторитетнішим тоном, на який тільки спромігся. Якусь мить нічого не відбувалося. Потім, з гучним хлопком, древній домашній ельф з'явився в траві між ними.

"О, знову ця ганьба. Поганий майстер, що втік, коли був ще зовсім хлопчиком. Розбив серце господині. Який же він був жахливий, жахливий хлопчисько!"

"У моєї матері не *було* серця, Крічере!" Сіріус огризнувся, спостерігаючи, як інший чарівник наближається до ельфа ззаду. Тихий, як тінь. "І я не буду тебе довго турбувати. Зрештою, почуття огиди взаємне. Ти відповіси на його запитання. Даси йому те, що він попросить. І тоді ти зможеш повернутися до переслідувань у коридорах цього проклятого будинку".

Буркочучи, старезний і неймовірно волохатий ельф шкандибав до Тома, коли той зупинився біля нього. "Я говорив з твоїм господарем і хочу продовжити його справу. Знищити Темного Володаря, якого він зрадив". Він сказав. "Я пішов до печери, Крічере. Я знайшов фальшивий медальйон. Але що зі справжнім? Ти успішно його знищив?"

Він не міг збагнути, як ельф міг це зробити. Існувало так багато речей, здатних знищити горокракс, і всі вони були неймовірно темними. Досить очікувано, ельф застогнав і на мить захитався вперед-назад. Кілька разів стиснувши руку, він піднявся і почав боляче смикати себе за вуха: за цим видовищем обидва чарівники спостерігали безпристрасно. "Ні! Ні! Крічер намагався виконати останній наказ магістра Регулуса! Намагався! Він намагався! Він намагався! Але не зміг! Що б він не робив, він не зміг його знищити!"

"Завдання, яке перед тобою поставили, було б неможливим для всіх, окрім наймогутніших чарівників, або тих, хто володіє отрутою Царя Змії, або тих, хто володіє силою, якою володію я. Або тих, хто володіє силою, подібною до моєї". Він сказав. "Принеси мені медальйон, Крічере. І я знищу його для тебе."

Здавалося, що змарнілому ельфу не потрібно було більше запевнень, ніж його слово, бо Крічер відскочив і за мить повернувся з медальйоном у руці. Не роблячи жодних спроб зупинити Тома, коли той підніс його до обличчя. Очі зосередилися на тому, як ліниво гойдалася в повітрі важка золота та смарагдова застібка.

Як гарно він виглядатиме на горлі мого маленького хвостатика. Йому доведеться подбати про те, щоб видалити пляму з предмета, щоб посудина залишилася неушкодженою. Перший практичний крок на шляху до того, щоб зрештою видалити того, хто звив собі гніздо в Гаррініій голові. "Ви не помилилися. Це справжній горокракс. Один з кількох". Гаррі відчував уламок душі всередині. Він знав про нього. Усвідомлював свою схожість і свою відмінність. І, здавалося, його наміри. "Воно боїться."

Так і має бути.

Швидко опустившись на коліна, Том обережно поклав застібку на землю. Тонкий ланцюжок звивався навколо нього золотою змійкою. "Не підходь. Він вирветься, щойно я його відкрию". Він чекав достатньо довго, поки інший чоловік почав панічно відступати, щоб перейти на зміїну мову і звернутися до медальйона, який колись належав його великому предку. ***"Відкрий."***

Реакція була миттєвою. Щойно дзеркальні двері відчинилися, хмара пожираючих тіней вилетіла назовні з силою і швидкістю пірнаючого дракона. Виття, крик і роздирання, коли він схопив його в кулаки. Ричачи від люті та болю, коли він змушував його підкорятися своїм примхам. Підкорятися йому. Згортаючи його донизу і згортаючи на

себе, доки він не вирвав його з його швартових, сильним душевним і фізичним зусиллям. Тримаючи його в полоні між долонями, як дитина може тримати спійману фею, Том підніс стиснуті долоні до губ і вдихнув. Щільно притиснувши долоню до рота, він ковтнув і, після хвилинної боротьби, проковтнув.

Добре, що Гаррісон уже знищив щоденник. Том опустив погляд на медальйон, ретельно перевіряючи його на наявність пошкоджень. *Щось більше могло виплисти на поверхню.*

"Ти щойно... з'їв це?"

Ох. Так. Як нерозумно з його боку забути про свою аудиторію. Судячи з його голосу, досить бридливого, не те, щоб це стало для мене жахливою несподіванкою. "Простіше кажучи, Блек. Молодець, що констатуєш очевидне". Він накинув ланцюжок на шию і заховав застібку під комір. "Звідки, по-твоєму, Рашидіан черпав натхнення для "Дементорів"?"

Екс-автор зробив не надто витончений крок від нього. "Я ризикну припустити, що Патроні на вас не діє?"

Том блиснув надто гострими іклами і рушив назад до маєтку, з медальйоном на буксирі. *Залишилося ще п'ять. Тоді йому не буде де сховатися. І як тільки мій візаві зникне з дороги, я зможу перейти до більш важливих справ.*

Фундаменти

Пробудження після цих двох досить великих одкровень пройшло досить несподівано добре. Вони п р о в е л и ч и м а л и й час у "Медотоці", де Гаррі був шокований, коли виявив, що вибір цукерок навіть більший, ніж у крамниці на Діагоналі, і вислухали лекцію Герміони про те, що цукор гниє зуби, аж поки Драко не набридло це питання, і він не зажадав пояснень, що таке, в біса, дантист. Під час відвідин сусідньої к р а м н и ч к и жартів Зонко, маленькому крукові довелося застерегти Сіріуса від будь-яких спроб використати кусючу чашку, на яку він накинув оком на Тома. Згодом вони замовили в "Трьох мітлах" пару кухлів масляного пива і прийшли до досить неприємного рішення зачекати з подальшими планами щодо затримання Пітера, поки не отримають підтвердження, що Том готовий їм допомогти. Не те, щоб Гаррі очікував, що він не захоче.

Залишивши Сіріусу завдання попередити іншого чарівника про те, що сталося, троє учнів повернулися до замку якраз на вечерю і розійшлися по своїх столах. Наступний тиждень минув у звичайному режимі - здебільшого у плутанині уроків, на яких він працював сам, коли міг, або ж чергував роботу з Драко та Герміоною, - хоча через присутність Рона та правду, яку він тепер знав про особу коростолюбців, перебування в гуртожитку Грифіндорської вежі ставало неймовірним випробуванням його терпіння. На додачу до всього, між чітко озвученими очікуваннями Тома і тим фактом, що бібліотека була єдиним місцем, де всі троє могли зустрічатися і мати якусь подобу приватності, за останні п'ять днів він провів у бібліотеці більше часу, ніж за два попередні роки разом узяті.

Герміона, мабуть, була в захваті.

Говорячи про свою кучеряву дівчину, він побачив її після хвилинних пошуків, згорнувшись калачиком перед каміном з книжкою в руках. Книгою, яку він впізнав з першого погляду. "Це не та, яку тобі дав Керес?"

"Та сама, так". Вона вставила закладку на місце і закрила книгу, а потім повернулася, щоб краще бачити його, коли він вмостився на подушці біля неї. "Подякуй йому ще раз від мене завтра, добре? Я б ніколи не додумалася взяти цю книгу в руки сама, і - о, що це за погляд?"

Гаррі підняв руки в знак покори і спробував придушити посмішку. "Нічого. Нічого. Просто мені важко уявити книжку, яку б ти не прочитав".

"Темні книги. І будь-які книги про суто чисту культуру крові".

Він нахилив голову, якоюсь маленькою частиною усвідомлюючи, що перейняв деякі манери Тома. "Чому ні?" запитав він. "Це не означає, що ти не зможеш зрозуміти концепції. Міоне, ти така ж розумна, як і Керес."

"Дуже мило з вашого боку, але я не думаю, що це правда. Він все ж таки геній. Його оцінки найвищі за всю історію школи". Її обличчя стало рожевим. "А його це не засмутить?"

"Засмутити його? Гадаю, він отримає задоволення і відчує полегшення від того, що матиме когось, з ким можна поговорити про більш складні речі. Не кажучи вже про те, що "агов, дивіться, Темного Лорда перевершив народжений маглом" допоможе його магічній перевазі над перевагою крові". Він сказав. "Яка ж справжня причина?"

"Тому що це просто неправильно. Розбиратися в таких речах."

"Тому що тобі здається, що це неправильно? Чи тому, що нам сказали, що це неправильно?"

Вона міцніше стиснула корінець книги. "Тому що нам завжди казали, що це небезпечно. І що це зло."

"Немає такого поняття, як добро чи зло. Тільки сила. Лише магія. Все залежить

від того, як ти нею користуєшся." "Це приказка з Керес?"

Гаррі знову посміхнувся. "Його точне формулювання було щось на кшталт "тільки сила і те, як далеко людина готова зайти заради того, у що вона вірить", але так", - сказав він. Він сказав. "Мені це подобається більше, ніж інша версія. "І тих, хто надто слабкий, щоб її шукати".

"Цей був...?"

"Так. Його". Він відкинувся на подушки. "Але ж книжки про культуру не темні, то чому ти їх уникаєш? Нудно?"

"Я впевнений, що деякі з наших текстів гірші, Гаррі. І навіть якщо ні, це важлива інформація. Це світ, частиною якого я хочу бути і зробити його кращим. Але..."

"Ти боїшся, що всі вони будуть містити цю маячню про кров". Гаррі пирхнув і склав руки. "Мабуть, ти маєш рацію. Ти міг би попросити когось навчити тебе".

"У Гоґвортсі немає такого курсу. Навіть на третьому курсі". Вона сказала. "Найближче до цього - магл і вське навчання, і я б'юся об заклад на 20 галеонів, що воно або застаріле, або неточне, або і те, і інше!"

"Драко..."

"Можливо, він більше не є нестерпним, але я не дозволю Драко Мелфою читати мені проповіді про те, що маґли - це корінь усього зла".

Гаррі ледве стримав пирхання. "Я теж не дуже багато знаю про цей предмет. Я впевнений, що Керес був би радий навчити нас обох; він отримує задоволення, коли йому випадає можливість викладати. Він завжди хотів викладати саме тут".

"Я б ніколи не подумала, що Він може отримати задоволення від того, що допомагає іншим".

"Ну, мабуть, ні". Соромлячись, Гаррі почухав потилицю. "Зрозумій мене правильно, він не був і ніколи не буде "хорошим", він - вершина Слізеріну, який повністю вірить у те, що заради перемоги можна зробити все, що завгодно, і носить це як знак честі, але він

зробив щось таке, що змусило його перетворитися з Макіавеллі на просто... божевільного".

"То він законне зло?" Коли Гаррі витріщився на неї, вона надулася і сказала: "У нього є якась викривлена форма моралі чи кодексу, він організований у своїх діях і щиро вірить, що робить правильні речі, або, принаймні, що він робить речі кращими для тих, з ким він пов'язаний?".

Це звучало приблизно так. "Це добре чи погано?"

"Зазвичай це відбувається успішно, тож, гадаю, це залежить від того, на чиєму ти боці". Вона сказала. "Це добре для тебе. Оскільки я припускаю, що ти на його боці?"

"Тебе це турбує?"

"Чи не буде мене турбувати, якщо ти приєднаєшся до Нього? Так. Але Керес... Я готова повірити тобі, коли ти кажеш, що вони не однакові. Я ще не знаю достатньо, щоб сказати, що я думаю про те, де і з ким ти обираєш бути".

Це було досить справедливо, подумав він. "Ну, не хочеш розповісти мені, що такого цікавого в цій книжці?"

Спроба пересунути об'єкт на більш зручне місце виявилася ефективною, і вона сіла вперед. Швидко гортаючи сторінки. "Я навіть не знала, що існують чаклунські свята, але тут йдеться не лише про традиції та історію, що стоять за ними. Тут згадується, що їхньою первісною метою було вшанування чотирьох істот, яких стародавні маги шанували як богів. Час, Доля, Магія і...".

"Смерть". Сяючі зелені очі. Плащ з воронячого пір'я. Трон з кісток.

"Керес розповіла тобі про них?" Герміона так швидко нахилилася вперед, що мало не впала на підлогу. "О, ти *мусиш* мені все розповісти!"

"Це небагато. Чесно." Він сказав. "Напевно, те ж саме, що і ти читав. Їх чотири. Вони - найближче, що у нас є до Божого. І що більшість людей вважають їх міфами або навіть не усвідомлюють, що вони існують". *Як і те, що я одна з них. Або буду.*

Його кучерявий друг виглядав розчарованим. "Як ти думаєш, він знає, де я можу знайти книгу, в якій про них розповідається більш детально? Я вже переглянув усі книжки в бібліотеці, але нічого не знайшов".

То ось що вона робила з усіма тими книжками. "Навіть із закритим розділом?"

Герміона моргнула. "Ну, ні. Я не можу придумати жодної причини, чому вони погодилися б надати дозвіл. Не на початку року".

Ворон зітхнув і піднявся на ноги. "Піду візьму плащ, і ми подивимося, що у них є".

"Але..."

"Ти хочеш дивитися чи ні?" запитав він, наполовину розлючений. Коли Герміона більше не заперечувала, він сказав: "Я так і думав" і попрямував назад сходами до гуртожитку. Пауза

Лише достатньо довго, щоб поглянути на чотири найближчі до нього плакати, перш ніж дістати плащ з багажника і повернутися в загальну кімнату.

Помітивши погляд Герміони, він попрямував до отвору з портретом. Вона приєдналася до нього за мить, і Гаррі накрив їх обох плащем. Вони мовчки пройшли до бібліотеки, відчинили браму і запалили кінчики своїх чарівних паличок.

"Ти знаєш, що ми шукаємо?" Гаррі озирнувся на неї через плече і побачив, що його супутниця пильно втупилася в стіну з книжками.

"Ні". Герміона зняла з полиці першу-ліпшу книгу. "Треба буде переглянути їх усі. Напевно, це займе кілька ночей".

Гаррі не міг сказати, що здивувався. "Обережно. Я знаю, що принаймні одна з книжок тут кричить".

"Влітку я трохи почитав про приглушувальні чари. Побачимо, що я зможу зробити". Залишивши книгу, яку вона зняла, на полиці, Герміона підійшла до воріт. З кількох спроб їй вдалося створити ледь помітний мерехтливий бар'єр, перш ніж вона повернулася до нього. "Що ж, тоді почнемо."

Вони залишилися в закритій секції до неймовірно раннього ранку, знайшовши безліч книг із зубами або загостреними сторінками, які кричали або лаялися на них, коли їх відкривали, але жодна з них не містила жодної інформації з того предмету, який вони шукали. Ледве очистивши три полиці і з перспективою повернення наступної ночі, пара зуміла поспати кілька годин перед початком занять наступного дня. Коли настала вільна година, маленький крук відчув себе зовсім мертвим на ногах, і Драко ледь не потягнув його до підземелля.

Снейп поставився до нього з досить незворушним виразом обличчя, коли білява слизеринка ледь не вкинула його в один зі стільців.

"Пізно ввечері?" Помах чарівної палички відправив пляшечку з червоним зіллям у політ через усю кімнату.

"Бібліотека". Це все, що зміг вимовити Гаррі, кілька разів вдаривши лапами по пробці, перш ніж нарешті вдалося вибити її. Червона рідина обпікала, коли він падав униз, і відганяла бажання впасти обличчям у ліжко, з побічним ефектом - парою, що вивергалася з вух.

"Я так розумію, за цим стоїть Грейнджер?" Драко сів поруч з ним. "Трохи раніше, ніж зазвичай, щоб вона збожеволіла перед іспитами.

"Це не було пов'язано зі

школою". Він сказав. "Можу я

запитати?"

Гаррі, дивлячись через стіл на вчителя зілля, посміхнувся і сказав: "Це має відношення до Тома". Він сказав. "Він уже тут?"

Немов за командою, камін у кімнаті спалахнув, і брюнет вихопився з полум'я. Він розкидав дрібні зелені вуглинки на хвості свого плаща. Розкидаючи крихітні, яскраво-зелені вуглинки з хвостів свого плаща. Рунічний бідняк накинув на себе

на його плечах, як шарф Хауса, а Геліос туго обмотався навколо його передпліччя. Гаррі підхопився зі свого місця і миттю опинився на протилежному боці кімнати. Старший чарівник м'яко хихикнув, підхопивши його на руки.

"З тобою все гаразд?"

"Я ж казав тобі, що був." Він провів заспокійливою рукою по його спині. Пальці злегка натиснули на вигини хребта. "Ти занадто за мене хвилюєшся".

"Якби з тобою справді було все гаразд, ти б не чекав майже тиждень, щоб відповісти мені! Що сталося!"

Том роздратовано пирхнув. "***Якщо хочеш знати, я був***

мертвий." "ЩО?"

"Тимчасово. Я не можу померти назавжди, я безсмертний. Поговоримо про це пізніше." Перейшовши на англійську, він відпустив його і рушив до своїх зашкарублих пасажирів. "Вони хотіли вас бачити."

": ***Привіт, малий."***

"Як тобі подобається повертатися у велике скелясте навчальне

гніздо?" "Бачу, збуджений, як ніколи.

Не звертаючи уваги на одночасне шипіння Рунепура, Геліос простягнув своє тіло через щілину між ними і радісно обвився навколо Гарріних плечей. "Привіт, гучномовець!***"***

Гаррі простягнув руку, щоб погладити змію по тілу, коли Том перевів погляд на інших мешканців кімнати. Він злегка нахилив голову до Драко, а потім перевів погляд на Снейпа. "Я так розумію, ти Северус?"

"Так і є." Суворий чоловік, здавалося, якусь мить зважував свої наступні слова, перш ніж кивнув і сказав: "Гаррі сказав, що ти будеш іншою. Здається, тепер я розумію, що він мав на увазі".

"Гарненьке личко чи розум?" Том посміхнувся, але його очі блищали темними веселощами, і було зрозуміло, що він не очікував відповіді. Перервавши паузу, він змахнув чарівною паличкою в напрямку стільця, на якому сидів Гаррі, і недбало перетворив його на крісло для кохання. "Ну що, сядемо? Чашечка чаю зробить чудеса, і я вважаю, що нам є що обговорити?"

"З дітьми в кімнаті?" здивувався Снейп.

Том закрутив головою, як цікавий крук, коли він обережно підштовхнув Гаррі до крісла для кохання і сів поруч з ним. "Гаррі - моя споріднена душа і рівний мені, незважаючи на те, що йому тринадцять. А що стосується Драко, то він спадкоємець Люціуса і має достатньо голови на плечах, щоб тримати язик за зубами про все, що він може підслухати". У супроводі загрозливого погляду блакитних очей у бік молодого Слизерина.

Драко випростався трохи прямiше. "Ніщо з сказаного не вийде за межі цієї

кімнати, мілорде." "Залиш моїх друзів у спокої, Томе". Гаррі буркнув,

майже зовсім без запалу.

Невдовзі чай приніс один з кухонних ельфів, і маленький крук не дуже здивувався, помітивши, що поряд з чайником стоїть маленька тарілочка з м'ятним листям. Гаррі не звертав уваги на розмову, що точилася довкола нього, притулившись до Тома, відчуваючи тепло майже недоторканого горнятка чаю, що тонуло в його пальцях, і вагу змії на плечах. Доза перцю, яку йому дали, не завадила йому вдихнути половину дози, коли він насолоджувався можливістю фізичного контакту, якого йому так не вистачало. Насолоджуючись тим, як наманікюрені нігті іншого чоловіка волочилися по його шкірі голови.

"Ти", - зі своєї позиції, притулившись до іншого боку, Гаррі більше відчув, ніж почув голос Тома. Його вирвало з напівсонного стану раптове пряме звернення. "Ти явно втомився більше, ніж має бути в того, хто ліг спати в комендантську годину. Що ти робив?"

"Міон хотіла дізнатися більше про Вічних. У бібліотеці не було книжок, тож ми пробралися до забороненої секції". Гаррі сказав. "До речі, вона дякує за книгу. І хоче поговорити з тобою про твої погляди".

Том напружився, потім знову розслабився і зітхнув. "Дай вгадаю. Вона знає, хто я насправді, і все це пов'язано з великим тявканням цієї шавки?" Гаррі кивнув. Брюнет роздратовано провів рукою по його волоссю, розтріпавши кучері. "А **вона знає про мій теперішній статус?" - запитав Гаррі:** "

"Я не сказав їй про смерть, ні."

"Чому я відчуваю "ще"?"

"Не хочеш?"

"Дурниці."

"Не бики!"

"Якщо це не бики, то навіщо було ставити це питання?"

Гаррі не мав відповіді на багато запитань, і вони обоє це знали. Драко й Северус занепокоєно спостерігали, як вони шипіли одне на одного. ***"Якщо вона зрозуміє, що є щось більше, ніж було сказано, ти можеш сказати їй, що я насправді не людина. Але за жодних обставин нікому не розповідай, хто ти є."***

"***Що?" -*** розгублено моргнув ворон. "***Чому?"***

Том зітхнув і притиснув пальці до міцного перенісся свого римського носа. На мить його погляд виглядав так, ніби він молився про терпіння. "***Що таке людська природа, як не боятися того, чого не розумієш? А що є менш зрозумілим, що викликає***

більший страх, ніж Смерть? Ти справді думаєш, що буде добре, якщо дізнаєшся, що ти наступний у черзі на те, щоб СТАТИ СМЕРТЮ? Тебе б розіп'яли. І я говорю буквально."

"Герміона..."

"Не скажеш?" - запитав він. "Це не мусить бути навмисно, Гаррі. Ти ще молодий. ***І якщо через це тебе вб'ють до того, як ти отримаєш спадщину, то все буде скінчено."*** Том простягнув руку, погладив його по волоссю, ніби заспокоюючи, і підвівся. Не звертаючи уваги на його насупленість. "Дякую, Северусе, за чай і повчальну розмову. Думаю, наш союз буде вигідним для нас обох. Дорогоцінний, - молодий Темний Лорд знову повернувся до Гаррі, - йди за мною.
Є один секрет Гоґвортсу, який, гадаю, буде вам корисний, і я хотів би показати його вам перед від'їздом".

"Ми коли-небудь обговоримо те, що ти сказав, що обговоримо пізніше?" - запитав молодший Чарівник, напівнеохоче йдучи слідом за ним з кімнати.

"Як тільки приїдемо, так. Я пошлю Кіпсі по міс Грейнджер, а поки ми чекатимемо, поясню тобі все, що ти забажаєш". Том ніжно взяв Гаррі за талію і відірвав його від зірок. "Я знаю, що минуло багато часу, але я знав кожен хід у зміїній ямі, коли був тут учнем, і багато інших ходів у решті школи. Ми пройдемо звідси, з підземель, до гобелену з трьома тролями на сьомому поверсі, не використовуючи жодного з головних наскрізних шляхів. Ходімо."

Гаррі щось буркнув собі під ніс.

Зупинившись перед портретом сплячого дракона, Том гукнув "Челідрус!". Він подивився вниз на крука, коли той відчинився, відкриваючи вузький коридор і набір кам'яних сходів для слуг. "Я не Дамблдор, Гаррісоне. Я не буду водити тебе за ніс роками, не пояснюючи тобі, що і чому. Я завжди поясню тобі свої міркування. Просто це може статися не одразу".

"Справа не в цьому, Томе". Їхні кроки відлунювали від каміння навколо. Його супутник не відповів, але він відчув питання в його погляді. "Ти не довіряєш моїм друзям".

Том зупинився і на мить замовк. Його рука лягла йому на плече і змусила Гаррі повернутися до нього обличчям. "Я безсмертний, Гаррі. Поки що ні. Якщо ти підеш... я побачу тебе знову, бо ти вбивав. Але не так, як я хотів би".

Ворон здивовано подивився на нього. "Ти справді так боїшся?"

"Втратити тебе?" - в його блакитних очах була ріжуча чесність, коли Том дивився на нього крізь темряву. Великий палець злегка, ненадовго, натиснув на його шрам. "Мені страшно". Здавалося, збентежений таким проявом почуттів, старший чарівник швидко відновив рух вгору по сходах. "Ми вже недалеко, Малий. Ходімо зі мною."

Прихований хід, який показав йому брюнет, вів їх на всі сім поверхів школи і закінчувався ще одним портретом, хоча Гаррі, чесно кажучи, не був упевнений, що це був портрет Гаррі. Коридор сьомого поверху навколо них був порожній, і Том, не гаючи часу, повів його туди, де на стіні висів гобелен із танцюючими тролями.

"Гаразд. Те, що я тобі зараз покажу, є однією з найбільших таємниць Гоґвортсу". Сказав він, пройшовши всю довжину коридору, а потім розвернувся, щоб знову піти ним. "Проходьте повз

тричі пройдися по гобелену, уявляючи те, чого ти бажаєш, і Кімната Приходу і Відходу - можливо, краще назвати її Кімнатою Вимоги - з'явиться і прийме відповідну форму". Гаррі д о т р и м а в свого слова, і коли він завершив третій прохід і зупинився в очікуванні, на стіні, де її раніше не було, з'явилися двері. Гаррі витріщився на них широко розплющеними очима, а Том повернув латунну ручку і штовхнув двері. "Після вас".

Кімната з іншого боку виглядала як щось середнє між Слизеринським маєтком і Слизеринською вітальнею, з вишуканими шкіряними меблями і прикрашеною черепом мантією над каміном. Зі стін звисали хвилясті чорні стяги з вибитим на них зображенням не тварини жодного з домів, а ворона, що тримав в одному пазурі двозубий спис, а в іншому - білу квітку.

"Кращий символ, ніж Темна Мітка, і такий, який не буде впізнаваним. Ребрендинг для Лицарів Вальпургії". Том граціозно опустився на честерфілдський диван. "Тварина смерті, крук, що тримає зброю смерті і квітку смерті: дворогий і асфодель".

Гаррі ще трохи подивився на найближчий банер, перш ніж приєднатися до іншого чарівника на дивані. "Я думав, що зброя Смерті - це коса".

У грудях брюнета муркотів сміх. "Маглівські дурниці, люба." Сказав він. "Кіпсі! Ельфка вигулькнула біля його місця, і Том повернув голову, щоб звернутися безпосередньо до неї. "Будь ласка, забери міс Грейнджер з Грифіндорської вежі, або з будь-якого іншого місця на території замку, і приведи її сюди. Будь ласка, йдіть довшою дорогою, бо нам з Гаррісоном треба с п е р ш у д е щ о обговорити між собою". Як тільки ельф п і ш о в, він подивився на маленького крука і сказав: "Ти хочеш, щоб я пояснив, що саме я м а в на увазі п і д "тимчасово мертвим"?"

"Щонайменше, Томе". сухо сказав він. "Зазвичай, смерть - це досить постійна річ.

"Для смертних - так. Але для безсмертного, саме неживого, а не для тих, хто досягає його фальшивої форми за допомогою різних засобів, це в кращому випадку тимчасово".

"Неживі?"

"Я бачу, як образи зомбі танцюють у твоїй голові, наче цукрові сливи для маглівських дітей у кривавий різдвяний ранок". Легко, з напівглузливою посмішкою на обличчі, Том простягнув руку, щоб злегка постукати його кісточками пальців по лобі. "Неживе і мертве - це не одне й те саме. Нежить - це те, що померло і було вигнане назад за завісу за допомогою некромантії. Неживі - це ті, що перебувають поза циклом життя і смерті: безсмертні".

З того, як Том дивився на нього, було зрозуміло, що він очікує якогось підтвердження того, що він слідує за ним, тож Гаррі зміг зібратись із силами і тихо буркнути щось на кшталт бурчання.

"Нас не можна вбити назавжди, нас можна лише вигнати на певний час назад, у царство, якому ми служимо. Зілля, яке я був змушений випити, щоб повернути медальйон, розірвало зв'язок мого єства з моєю смертною шкірою, і я провів близько тижня під водою в Стіксі, поки вона відновлювалася".

"Смертна шкіра?" - повторив він.

"Моя людська подобу, і якір, що прив'язує мене до цього світу. Колись давно такі речі були не потрібні, але коли бар'єри між цим світом і світом Вічних потовщилися, а магія ослабла, меншим безсмертним стало неможливо обходитися без нього. Навіть Смерть мала проблеми і змогла залишитися в нашому світі лише настільки, щоб покінчити зі мною".

"Чи можна його знищити назавжди? Зв'язок? І чи означатиме це, що ти не зможеш повернутися?" Внутрішньо Гаррі здригнувся від неприхованої стурбованості в його голосі.

"Зв'язок може бути зруйнований лише тоді, коли буде зруйнований якір, а це вимагатиме руйнування, яке не піддається магічному відновленню. У цьому відношенні він досить іронічно схожий на горокракс". Том ніжно пригорнув його до себе і поклав підборіддя на маківку. "І так. Це означатиме, що я не зможу повернутися назад через бар'єр між цим світом і Царством Смерті, доки він знову не потоншає. Звичайно, за допомогою алхімії та різних старих ритуалів можна було б створити нову посудину для мене. Подумайте про це, як про старе маґлівське марновірство щодо порожнистих ляльок і їхньої здатності вселятися в демонічних духів". Він сказав. "У тебе є ще питання?"

Скільки вони мали часу до приходу Герміони? Краще вже йти напролом, подумав Гаррі, сподіваючись, що вони знають, аніж відкладати запитання на потім. "Що таке смертежер, Томе?"

"Загальний термін, що стосується тих, хто служить смерті". Другий відповів легко, підлаштовуючись так, щоб Гаррі сидів у нього на колінах, а не поруч, і не звертаючи уваги на невдоволене бурмотіння крука, що пролунало напівголосно. "Багато з них колись були смертними. Визнані учні протягом всієї історії, які слідували за Вічним у його численних формах: Аїд, Анубіс, Плутон, Анку та інші "міфологічні" боги, яким поклонялися великі імперії минулого. І всі вони служать різним цілям. Є Психопомпи, які збирають душі померлих і ведуть їх далі. Є Арбітри, які дивляться крізь їхні вчинки і визначають, куди їм іти; Поля Асфодель, де проводять вічність нічим не примітні, як в доброму, так і в поганому, жалобні поля для тих, хто змарнував життя в нерозділеному коханні, Елізіум для великих справ - Радамант, бастард, страшенно криваво захищає цю долю - Острів Блаженних, для тих, хто тричі заслужив Елізіум, вирішивши переродитися, а потім Поля Покарання, куди потрапляють нечестивці, щоб страждати за злочини, які вони вчинили за життя. А ще є кати, які наглядають за цим покаранням. Такі, як я. Ерінії."

Звісно, Том потрапив до тієї частини злочинного світу, куди його відправили.

"Чого ти посміхаєшся, біс?"

Гаррі похитав головою, і двері відчинилися, перш ніж Том встиг зробити зусилля, щоб штовхнути його далі. Обидва підняли очі, коли Герміона переступила поріг, розриваючись між настороженим поглядом на брюнетку та роздивлянням кімнати, ніби не вірячи, що вона існує.

"Ласкаво просимо в Кімнату Вимог, міс Грейнджер". Він сказав. "Сподіваюся, Кіпсі не потурбувала вас, поки ви спали; Гаррі сказав мені, що ви не спали вчора допізна,

вивчаючи Вічні? І що у вас були до мене якісь питання?"

"Я... так". Герміона опустилася на стілець навпроти них. "Мені й далі називати тебе Керес?

"На людях, так". Його посмішка була тонкою і дуже білою, зазубрений край його потрісканого зуба ловив світло вогню. "Але ти можеш називати мене Томом, коли перебуваєш у компанії тих, хто вже знає мене. Мене насторожив гавкіт Блека".

Гаррі не зміг стримати пирхання. "Ти так жорстоко ставишся до мого бідолашного хрещеного батька".

"Він віддає стільки, скільки отримує, тому він не "бідний", Малий". Він сказав. "У тебе ще залишилося близько п'ятнадцяти хвилин вільного часу, чи не так? А потім обід?" Обидва кивнули, Герміона більш нервово, ніж Гаррі. Стискаючи руки на колінах. "Тоді я покличу Кіпсі, щоб вона принесла нам щось, поки ми розмовляємо. Більша частина їжі вже закінчиться, поки ви спуститеся до великої зали. Якісь побажання?" Коли ніхто з них нічого не запропонував, Том знову покликав ельфа і попросив легкого обіду. На столі між ними з'явилася таця з бутербродами і графин з чимось темно-червоним. "Що ж, задавайте мені будь-які питання, щоб переконатися, що я не маю наміру наслідувати свого божевільного колегу".

Герміона дивилася, як молодий Темний Лорд нахилився, щоб налити собі склянку рідини, і заговорила лише тоді, коли він знову вмостився на спинці дивана. "Які саме у тебе наміри? Гаррі каже, що ти не кровний супрематист, але це не означає, що під твоїм контролем справи підуть краще, ніж зараз".

В його очах була забава, коли він спостерігав за нею поверх склянки. Гострий, ароматний сік забарвив його губи в криваво-червоний колір. "Я думаю, що все буде значно краще, ніж зараз. Людський стан, треба визнати, досить поганий; деякі просто народжуються кращими, більш обдарованими, ніж інші. І природний порядок речей полягає в тому, що слабкі займають своє місце нижче сильних, а натомість отримують захист і забезпечення. Маґли не володіють магією, і тому вони менші за нас, але менші і менші - це не одне і те ж. Вони ніколи не досягнуть вершини. Вони ніколи не досягнуть вершини суспільних сходів, але й не будуть перетворені на покидьків і рабів". Він знову блиснув зубами; посмішка продавця. "Щастя не в тому, щоб лягти і померти, і не в тому, щоб вийти за межі своїх можливостей. А скоріше в тому, щоб реалізувати свій потенціал і знайти своє місце. Статус крові та подібний непотріб не повинен відігравати жодної ролі, а зосередження на ньому - це гниль, яка заражає і руйнує суспільства, що нею заражаються. Ми перебуваємо у скрутному становищі, хоча більшість цього не усвідомлює. Ми дозволили собі занадто далеко віддалитися від Древніх, щоб підтримувати себе, і магія почала вмирати; наш світ вмирає. Але ніхто цього не помічає. Вони бачать витонченість і думають про силу. І вважають такі часи, як Камелот, "золотим віком". Знову повернувши голову, щоб подивитися на Гаррі, він наказав: "Поїж, Гаррісоне. Ти не в тій формі, щоб пропускати їжу".

"Але як ти можеш казати, що Камелот не був Золотим віком?" Герміона, здавалося, повернула собі друге дихання впевненості, коли з'явилася тема для дебатів.
Гаррі, бурмочучи собі під ніс про те, що його називають матір'ю, нахилився вперед і взяв сендвіч, не відводячи очей від їхньої розмови. "Мерлін був наймогутнішим чаклуном, який коли-небудь жив. Відтоді ніхто не наблизився до його могутності".

"Неправильно. Мерлін, можливо, і був наймогутнішим чаклуном у відомій історії, але запевняю тебе, що в стародавньому світі було багато набагато могутніших за нього". сказав Том.

"Джосер з Третьої династії Єгипту міг підкорити своїй волі пустелю. Перікл міг створити загони, які б захищали все місто Афіни під час Пелопоннеської війни. Пожежа Риму за часів правління Нерона Клавдія Цезаря Августа Германіка не була випадковістю. Я міг би продовжити дуже довгий список дуже старих імен. Старі імена з часів, коли завіси були тонкими, а Вічні ходили серед звичайних людей. Часу, який виплеснувся з Єгипту, Аккадії, Китаю та Юкатану, і останнім згарищем якого був Рим". Поруч з тацею з'явилися перо і пергамент. Том кинувся до них з такою несподіванкою, що Гаррі ледь не впав би на підлогу, якби не обхопив старшого чарівника руками за шию. "Вважай цю схему, - він намалював набір п е р е п л е т е н и х кіл: велике коло посередині і чотири менших, що перетинаються по краях, - досить точним зображенням перетину між цим світом і царством Вічних. Колись давно завіси були тоншими; їхнє взаємопов'язане існування визнавалося. І для цього магія була потужною. Але час ішов. Суспільство "розвивалося". Великі імперії, які їм поклонялися, падали одна за одною. І, як це властиво людям, ми забули".

Він кинув папір і перо назад на стіл з огидою, що виглядало майже як відраза.

"Існує причина, чому боги вимагають поклоніння. Визнання, пам'ять та імена мають силу. І коли ці речі припиняються, забуваються, ця сила слабшає. Ми відійшли від належного порядку речей, і з кожним роком все більше і більше. Через це завіси згустилися, перетворившись на стіни. Якщо нічого не робити, вони зрештою стануть непрохідними, і магія згасне". Він сказав. "Це за умови, що маґли не знайдуть нас першими".

"Тебе хвилюють технології". Не дивно, що Герміона краще розуміла Тома, ніж Гаррі. "І Статут секретності."

Молодий Темний Лорд кивнув. "Статут про таємницю ще більше відрізав нас від наших традицій і практик, і використовується як основа для того, щоб ще більше затягнути зашморг. Особливо такими світлими країнами, як ця. На наші традиції, замість того, щоб шанувати їх як цінність, дивляться зверхньо, як на зло, і замінюють їх маглівськими фальшивками. Ми не поважаємо нашу спадщину і відвернулися від тих, хто зробив нас чимось більшим". Він сказав. "А ще є питання про маглів. Вони небезпечні, пані.
Грейнджер. Людині властиво боятися того, чого вона не розуміє. Діяти, щоб знищити те, що може завдати тобі шкоди, якщо ти володієш засобами для цього. Вони це роблять. З тих пір, як мені було 17, у 1945 році. Ти знаєш, що таке атомна бомба?" Обличчя Герміони стало попелясто-блідим, і вона кивнула. "Жодна з існуючих чарівних палат, з настільки ослабленою магією, не могла б протистояти цьому. Наш єдиний захист - це те, що вони не можуть нас знайти. І так буде не завжди. Єдиний шанс, який у нас є - вдарити першими. Спалити їхній світ, і наш, дотла.
І почати все спочатку. Поки не стало занадто пізно."

"Як ви можете розглядати такі заходи? Коли це вб'є стільки людей з обох сторін?"

"Коли немає вибору, то немає і роздумів". Відповідь Тома була рівною. "Скажіть мені, і будьте чесною, пані Грейнджер, бо в правді немає зла, якою б жорстокою вона не була. Якби у вас була можливість вбити тисячі, навіть мільйони людей, щоб захистити себе і тих, хто вам дорогий, чи скористалися б ви нею, якби альтернативою була смерть для вас і ваших близьких від рук тієї ж бездушної маси?"

Сірувата блідість не покинула її обличчя. У куточках її очей з'явилися сльози, які, можливо, були початком сліз. "Мої батьки - маґли!"

"І можна вжити заходів для їхнього захисту. Я не нерозумна людина, міс Грейнджер. Я виконаю свою місію, знищу всіх, кого повинен для цього знищити, але тим, хто стоятиме за моєю спиною, або навіть просто стоятиме осторонь, не треба боятися". Настала довга пауза, під час якої Том розглядав її, а потім щось у його виразі обличчя пом'якшало. Зовсім трохи. Справді чи ні, Гаррі не міг сказати. "Тобі 13, ти ще дитина, і ця війна ще попереду. Тобі не варто зараз думати про такі речі. Але я запропонував тобі правду. А правда в тому, що я все ще лихий чоловік. Готовий зробити все, що завгодно, аби досягти своїх цілей. Як і повинен бути кожен справжній слизеринець, але таких дуже мало. Яким би не було ваше судження про мене, я приймаю його".

"Я... ціную твою чесність, Томе". Звучало так, ніби вона мала це на увазі. "Ти дав мені достатньо часу на роздуми, щоб прожити принаймні до 17 років".

Усмішка, яку він запропонував, цього разу була набагато теплішою. "Що користі від гострого розуму без заняття. Відсутність великих ідей, великих концепцій ледь не довела мене до гавкоту в мої шкільні роки". Він махнув рукою, і на п і д л о к і т н и к у крісла, в яке вона сіла, з'явився важкий фоліант у темній шкіряній палітурці. "Я не знаю, чи є така книга у відділі з обмеженим доступом, але, незважаючи на це, вона позбавить вас від необхідності шукати її до пізньої ночі. Надано з моєї особистої бібліотеки в маєтку Слізеріна. Зберігайте її стільки, скільки вам потрібно".

Почувши похапцем заїкнуту подяку кучерявої відьми, Гаррі сказав: "До речі, про маєток Слізеріна, чи не могла б Герміона завітати до нас влітку? Вона хотіла б більше дізнатися про чаклунську культуру, а я сам не так багато знаю про неї, і я подумав..."

"Що я буду кращим учителем, ніж Драко?" Гаррі кивнув. "Звичайно, Гаррісоне. Якщо пані Грейнджер не проти, вона може залишитися на все літо. До того часу я закінчу своє... полювання на сміття і матиму вдосталь часу, щоб розповісти тобі про все, що тебе зацікавить". Том відставив допитий келих гранатового вина вбік і ніжно погладив Гаррі по волоссю, виглядаючи самовдоволеним. "Я радий, що в тебе є друг, який так добре пасує до Орлів, любий, бо за моїх часів грифіндорці мали колективний інтелект контуженого гірського троля, і я не впевнений, що це змінилося."

Малий крук націлився на свого сусіда по дивану, і старший чарівник легко зловив його, виглядаючи надто задоволеним собою. Незважаючи на всі свої побоювання, Герміона не змогла стримати сміх.

Добрі люди

Наступного разу, коли Гаррі побачить Тома, йому доведеться знову подякувати йому за те, що він прищепив йому звичку прокидатися рано, бо Олівер Вуд полюбляв тренуватися в непристойний час. Сонце було лише сіруватою концепцією за невиразною лінією горизонту, коли він вийшов з парадних дверей замку, і туман міцно тримався на трав'янистій землі. Тремтячи у своєму квідичному вбранні, дихання здіймалося сріблястими струменями, а окуляри миттєво запотівали, маленький крук думав про те, щоб сісти на мітлу і злетіти на поле. Просто щоб покінчити з цим. Але врешті-решт вирішив не робити цього, бо від поривчастого вітру йому стало б тільки холодніше.

Краще втриматися в теплі якомога довше, особливо коли присутність дементорів на полігоні ще більше погіршувала природну прохолоду світанкового тріску. Він неодмінно сумуватиме за цим, щойно офіційно розпочнеться їхнє перше в цьому році тренування, і капітан підніме їх у повітря. Нарікаючи на себе і шкодуючи, що не попросив Тома чи Герміону навчити його накладати зігріваючі чари, Гаррі переклав Вогнеблискавку так, щоб вона надійніше лежала під пахвою, і попрямував до далекого квідичного майданчика.

Коли він дістався туди, то був упевнений, що втратив переважну більшість пальців на руках і ногах через сильне обмороження, а його волосся перетворилося на блискучу крижану скульптуру з диких шипів. Тепле повітря роздягальні обдало його, наче шлейф драконячого вогню, і Гаррі здригнувся: обличчя сильно пекло і почервоніло від вітру. Він не встиг розгледіти нічого більше, як його зір затьмарила величезна постать капітана квідичу Гриффіндору і теперішнього Хранителя.

"Чорт забирай! Це правда. Ти *справді маєш вогняну паличку*!" Він мало не притиснув Гаррі до дверної рами у своєму ентузіазмі, а в його очах з'явився знайомий маніакальний блиск, який давав про себе знати щоразу, коли старший хлопчик обговорював щось, навіть дотично пов'язане з квідичем, і Гаррі тільки й міг, що розвернутися навколо нього, щоб не заважати іншим, хто міг би пройти через двері. "Хотів би я побачити, як дорогоцінний "Німб 2001" Малфоя не відстає від тебе! Ха! Змії підсмажені! Чорт забирай, усім іншим Домам кінець!"

"Я думав, що цього разу ми граємо з Гафелпафом". Принаймні, так він почув. Він відправив інформацію та відповідну дату Тому напередодні ввечері і сподівався, що вона не виявиться помилковою. Не те, щоб він був дуже проти, якби брюнет з'явився в день, коли у нього не було заплановано матчу, адже це означало б, що він мав би більше часу, щоб провести з ним. Хоча Том, мабуть, був би проти, хоча б трохи, зважаючи на те, що це завадило б його пошукам решти горокраксів.

"Діггорі ніколи не викликав занепокоєння, навіть тоді, коли ти тільки катався на Nimbus. А тепер? Борсукам кінець!" Те, як він хихикнув, звучало майже злісно. "Можна мені подивитися?"

"Е... звісно." Гаррі передав мітлу старшому хлопчикові, який взяв її трохи тремтячими руками. Дивлячись на неї так, ніби це було друге пришестя Мерліна чи якогось

язичницького бога. "Керес не любить, коли його підбурюють замінити ідеально хороші речі, бо краща річ

була випущена версія. І, звісно, не допомагає те, що його статки такі величезні, що й дракона б задушили". Дякувати Магії, йому вдалося відмовити Тома від купівлі флоту Вогнеболтів для всієї команди, бо тоді б йому довелося відбивати Вуда у старшого чарівника палицею. "Насправді я ще не літав на ньому, тому поняття не маю, наскільки він швидкий і як ним к е р у в а т и ".

"Що ж, тоді ця практика точно має бути цікавою. Це найшвидша мітла у світі, Поттер". Він повернув її йому, хоч і з помітним небажанням. "Цей Керес, я чув, твій двоюрідний брат? Гаррі кивнув. "А він грає?

"Більше ні." Він сказав. "Але він був переслідувачем Дурмстранга, коли навчався в школі. Він все ще до біса хороший; ми трохи грали влітку".

Олівер посміхнувся. "Приємно знати, що вдома є хтось, хто підтримує твої навички на належному рівні. Останнє, що нам потрібно, це щоб наш шукач зірок втратив свою майстерність через те, що не може літати місяцями поспіль".

Він добре справлявся навіть тоді, коли був у пастці у Дурслів, але це не мало значення. Він ніколи туди не повернеться. Ніколи і ніде більше не потрапить у пастку. "Ніколи".

Капітан злегка поплескав його по плечу, але з такою силою, що меншого чарівника могло похитнути, і попрямував через усю кімнату до дошки, на якій були написані всілякі фігури та назви форм. Гаррі вмостився на лавці, поклавши Вогнеблискавку собі на коліно, і став чекати, поки решта команди повільно, по одному і по двоє, входила до зали. Алісія, опустивши очі. Фред і Джордж, важко спираючись один на одного, перетнули маленьку кімнату і важко опустилися на лавку по обидва боки від Гаррі. Кеті Белл, що волочить ноги. А потім Анджеліна, яка робить відважне, але здебільшого невдале зусилля, щоб виглядати хоч трохи притомною, з заплетеним у коси волоссям у дикому безладі.

"Розкажи нам", - промовив Джордж крізь печерний позіх.

"Як ти можеш бути таким", - продовжував Фред, намагаючись тримати очі

розплющеними. "Не спати".

"Так рано".

"З самого ранку?"

"Тому що, що б ти не приймав, Гаррікінсе,

ми теж хочемо".

Гаррі намагався стримати сміх, але його зусилля лише перетворили його на досить негідне пирхання. Три дівчини витріщилися на них. Олівер хитав головою, спостерігаючи зі свого місця біля дошки. "Я нічого не приймаю. Я щойно провів літо, загартовуючись. Іноді мені справді здається, що Кересу не потрібен сон, щоб функціонувати, і мені подобалося снідати з ним. А це означало прокидатися в нечестиві години ранку".

"Керес".

"Звісно, це моя люба Керес Алексос". "Речі".

"Ти любиш",

"Заради

любові".

"Його прив'язаність до душі розбещує його, Джорджі". Фред намагався звучати серйозно, але його спроба була неймовірно невдалою, і по кімнаті розлетівся сміх. Хоча, чи то від того, що він напівлежав, чи від того, як почервоніло Гарріне обличчя, маленький крук не міг бути впевненим. "Зробити його функціональним, прокидаючись рано. І я не знаю, чи ви бачили, як він займається з Герміоною, але він справді робить домашнє завдання зараз, замість того, щоб чекати до останньої хвилини".

"Ні, Фреде! Не може бути!" Джордж повернувся до Гаррі з широко розплющеними від фальшивої зради очима. "Скажи, що це не так, Гаррі! Скажи мені, що той високий темноволосий красень з Дурмстрангу не змусив тебе стати академіком!"

"Гаразд, ви всі. Катуйте Поттера у свій вільний час". Вуд намагався зберігати серйозний і твердий голос, але не зміг повністю зупинити посмішку, що з'явилася на його обличчі. "Оскільки це наше перше тренування в цьому році, ми проведемо першу половину в приміщенні, щоб обговорити зміни в стратегії, які я вніс з минулого року. Спочатку ми зіграємо проти "Пухнастиків", а не "Змій", і ми всі знаємо, що вони грають по-справжньому, а не вдаються до брудних трюків, тому нам потрібно підійти до цього серйозно. Не кажучи вже про те, що погода, за якої ми гратимемо, виглядає як абсолютне лайно, тож нам доведеться з цим рахуватися".

Перші півтори години з тригодинного тренування, на щастя, провели в теплі роздягальні, тулячись до дошки, поки Олівер розповідав про згадані зміни в стратегії, про гравців, яких слід остерігатися в команді Борсука, і про найкращі засоби протистояння несприятливим погодним умовам, з якими, вочевидь, їм доведеться зіткнутися, оскільки прогноз передбачав сильний дощ. У другому таймі капітан вигнав команду на холод і туман, Гаррі отримав завдання пристосуватися до нової мітли, а Вуд підганяв переслідувачів під свій ритм.

Маленький крук швидко переконався, що "Вогнеблискавка" цілком заслуговує на свою репутацію "найшвидшої гоночної мітли у світі", коли йому спало на думку не надто блискуча ідея негайно розігнати її до повної швидкості, і він ледь не злетів із задньої частини. Після цього більшу частину часу, що залишився, Гаррі вчився виконувати ті ж самі маневри, що й на "Німбусі" на майже втричі більшій швидкості, бо останнє, що було потрібно йому чи команді Гриффіндору, - це врізатися в трибуни під час спроби розвернутися, переслідуючи стукача, або дико збитися з курсу, ухиляючись від удару бладжера.

Коли тренування милостиво закінчилося і їх нарешті відпустили до замку, Гаррі не зміг швидко прибрати мітлу і квідичну мантію. Він відкопав найтепліший одяг, який мав, - приталений джемпер, який Том ледве дозволив узяти до своєї шафи, бо той заплямував темно-червоний колір прапора його дому, - і натягнув його на себе...

а потім спустився сходами вниз, щоб приєднатися до Герміони біля вогнища. Знайшовши її з книжкою, яку залишив їм Том.

Він стверджував, що це позбавить їх клопоту проводити допізна ніч за ніччю в таємних пошуках книги, якої там може й не бути, але не згадав, що ця клята річ була не англійською мовою. Кучерява відьма провела більшу частину останніх двох тижнів, намагаючись перекласти її з тієї мови, якою вона була написана, але перекладацькі закляття, які працювали швидко і масштабно, виявилися - очевидно - набагато складнішими для пошуку і застосування, ніж Гаррі міг собі уявити.

"Є успіхи?" - запитав він, падаючи на переповнену подушку поруч із нею. Диван задихано хрипнув. До сніданку залишалося ще близько 40 хвилин, був ранок понеділка, і ніхто ще не прокинувся, не кажучи вже про їхню спільну кімнату.

"Так, власне". Вона позначила пальцем сторінку, на якій знаходилася, закрила обкладинку, а потім повернулася і подивилася на нього. Тільки тоді Гаррі помітив, що вона була в окулярах. "Намагатися використати масштабне закляття перекладу для всієї книги не виходило - напевно, таке існує, але воно або далеко за межами шкільного рівня, або вважається темним і тому забороненим, - тож я вирішила підійти до справи з іншого боку і використати простіше закляття, яке б перекладало окремі слова за раз. Але тоді я зіткнулася з проблемою, що мені доведеться накладати його на кожне слово, якщо я хочу використати його в самій книзі. Тоді я подумав про ваші окуляри і про те, як вони функціонують як засіб покращення зору, змінюючи спосіб, у який око сприймає те, що воно бачить, не змінюючи при цьому сам об'єкт".

"І ти наклав закляття на окуляри?"

"І це спрацювало". сказала Герміона. "Закляття працює зі швидкістю, з якою рухається око, перекладаючи одну літеру за раз, так що здається, ніби книга написана англійською, не змінюючи її насправді. Це також означає, що ніхто не зможе прочитати її через наше плече. І це, мабуть, добре, Гаррі. Цю книгу точно заборонили б використовувати в Гоґвортсі, якщо не в усій Британії". Без попередження вона направила кінчик своєї палички йому в обличчя і сказала: "Леджеріо!"

Миттєво засліплений спалахом світла, Гаррі швидко моргнув і намагався не дивитися на Герміону, коли та штовхнула книгу йому на коліна.

"Я не впевнений, якою мовою це написано; це не латинь, це не руни. Не думаю, що це грецька, якщо тільки воно не написане справді архаїчним варіантом алфавіту. У будь-якому випадку, це не має значення: заклинання, яке я використовувала, потребує лише знання мови, на яку ви хочете перетворити його". Вона сказала. "Поглянь."

Тепер, коли зір прояснився, Гаррі подивився вниз. Заголовок, вибитий на обкладинці книги, змінювався на його очах, і він читав: "*Древні"*. Скільки років було самій книзі і де саме вона потрапила до рук Тома, Гаррі не мав жодного уявлення. Зрештою, це, мабуть, було неважливо. "Що це все тут? Ти її читав?"

"Трохи. Але я придумала рішення тільки вчора ввечері, після того, як ти пішов спати, так що я не зайшла дуже далеко". Вона сказала. "Але зміст робить її багатообіцяючою. У ньому детально розповідається про кожного з Вічних і про світи, з яких вони

походять. Що вони представляють. Що вони

що вони можуть запропонувати в обмін на пошану. І там йдеться про їхніх слуг; у їхніх світах існують істоти, яких ніколи не бачили в нашому, Гаррі. Магія, на яку вони, мабуть, здатні, навіть не підпорядковується тим же законам, що й наша! Ти можеш собі уявити, що зустрінешся з одним з них? Наскільки це було б жахливо і водночас чудово?"

Гаррі перегорнув згадану таблицю і пробігся по списку вниз, поки не знайшов те, що шукав. Він розгорнув книгу на останню третину і швидко перегорнув потрібну сторінку. Перед його зором розгорнулося слово "Добрі", виведене сильними розчерками пера над зображенням трьох жахливих істот з крилами, рогами та гострими зубами.

"Ти досить далеко зайшов". зауважила Герміона, з цікавістю зазираючи йому через плече. "Звідки такий раптовий інтерес до смертежерів?

"Том згадав мені вчора про Еріньєсів". Не зовсім брехня. Але й не правда. "Я хотіла дізнатися про них трохи більше. До того, як це вилетіло у мене з голови. Я маю на увазі термін."

"Також звані Фуріями та Ерініями, - читала вона вголос, - вони є дітьми Смерті і одними з найтемніших створінь у світі. Мучителі нечестивих душ, які в і д і й ш л и у потойбічний світ, і мисливці на тих, хто намагається втекти від їхнього суду, вони живляться стражданнями і страхом і мають право навчати смертних Чорному Мистецтву Некромантії. Чому Том говорив тобі про це?"

"Е-е... я чув, як він говорив про смертоносців раніше. Він перелічував різні види, і там згадувалися ці "Фурії"". Зовсім не найкраща брехня, але Гаррі був надто розгублений, щоб звертати на це увагу. Образ Тома із золотими рогами, що здіймалися з його кучерів, крилами на спині та батогом, обвитим навколо руки, наче змія, викликав щось гаряче глибоко всередині нього, чого він не розумів і не знав, як з цим впоратися. А думка про те, що на ньому було щось таке відверте, як хітон? Гаррі штовхнув книгу назад у руки Герміони і підвівся на ноги, прочищаючи горло. "Ходімо спускатися до сніданку".

Засовуючи важкий фоліант назад у сумку, кучерява відьма кинула на нього дивний погляд. Гаррі перехопив його лише краєм ока, бо відчайдушно намагався не дивитися на неї прямо через те, що його обличчя горіло. Далеко, дуже далеко в глибині його свідомості, щось кричало. Напевно, про те, що він більше ніколи не зможе дивитися на свою половинку так, як раніше. "Гаррі, сніданок не подадуть ще десять хвилин".

"Немає нічого поганого в тому, що я прийшов раніше?" - це прозвучало набагато агресивніше, ніж він мав на увазі, але шляху назад вже не було, тож замість того, щоб відповісти на це питання, маленький крук розвернувся і поспішно попрямував через загальну кімнату до отвору з портретом.
Він штовхнув її і вискочив у коридор назовні. Герміона, яка все ще виглядала дещо розгубленою, вийшла слідом за ним з сумкою, перекинутою через руку.

"З тобою все гаразд?" - запитала вона, її вираз обличчя був нейтральним, але голос

видавав її занепокоєння. "Так. Просто зголоднів. Довге тренування з квідичу. Ти ж

знаєш, яким може бути Вуд." І це було не так.
неправда, хоча його раптовий дивний сплеск... чогось незамінного по відношенню до Тома припав до берега
Він неабияк похнюпився, бо в нього аж шлунок закрутило. Герміона більше не перепитувала, і вони спустилися до великої зали в приємній тиші.

Коли вони прийшли, Драко притулився до одного зі стовпів біля сходів разом з двома іншими слизеринцями, яких, на думку Гаррі, звали Теодор Нотт і Блейз Забіні, і чекав, поки двері відчиняться і дозволять їм увійти на сніданок. Помітивши їх, він щось сказав іншим хлопцям і залишив їх там, де вони стояли, щоб підійти.

"У тебе сьогодні було тренування, чи не так? Як мітла?"

Герміона закотила очі і пробурмотіла собі під ніс щось на кшталт "хлопці" і "квідич".

Гаррі посміхнувся, з полегшенням відволікаючись на щось, щоб відволіктися від усіх тих дивних подій, що сталися у Тауері. "Клята геніальність". сказав він. "Якщо хочеш політати пізніше, можеш спробувати. Тільки майте на увазі, що одразу важко робити віражі на шпильках".

"Як на мене, звучить як план, хоча Грейнджер, здається, не в захваті".

"Якщо ви не плануєте отримати роботу професійного гравця в квідич, єдина функція, яку виконує цей вид спорту, - зіпсувати ваш середній бал".

Спадкоємець Малфоїв негідно пирхнув. Гаррі підняв брову, але його проігнорували. "Може, якщо ти такий, як Візел, - він легко ухилився від легкого удару Герміони, - але я здатен виконувати домашні завдання і тренуватися зі своєю командою. У мене найвищі бали на Слізеріні".

"Але не найвищі бали в нашому році".

Драко кинув на крука незворушний погляд. "Ти знаєш не гірше за мене, Поттер, що не кожен може бути клятим генієм".

"То ти визнаєш, що вона геній?"

"Гадаю, мої видіння набагато кращі за твої". Драко затягнувся. "Ходімо, двері відчинені, і я не знаю, як ви, а *я вмираю з* голоду.

Обмінявшись посмішками, два леви пішли за блідою білявкою до великої зали. Та коли вони спробували відірватися і попрямувати до столу свого дому, Драко схопив їх обох за руки.

"Гриффіндор он там". досить невпевнено промовив Гаррі. Двоє інших слизеринців, які теж пішли за Драко до зали, дивилися на дисплей у погано прихованій і досить недоброзичливій розгубленості.

"Я знаю, що Гриффіндор там, але я не буду сидіти з купою левів наодинці. Вас двоє, тож сьогодні вранці ви сидітимете зі зміями". Він сказав. "Крім того, мені треба поговорити з вами про те, чи послухалися ви поради свого Прив'язаного.

"Поттер і так поганий, Драко, - губи Теодора скривилися в глузливій посмішці, - але ти ж не дозволиш *бруднокровному* сидіти за нашим столом".

"Стеж за мовою, Нотте!" Спадкоємець Малфоїв випередив Гаррі, нагримавши на свого товариша по Слізеріну. Блейз підняв брову, але промовчав. "Магія - це все, що має значення".

"О? А що б подумав твій батько, якби дізнався про це?"

Взагалі-то, мій батько заохочує "це". сказав Драко, абсолютно незворушно. Сріблясті очі пронизували іншого хлопця наскрізь. "Розумієш, ми в союзі з лордом Гонтом-Певереллом і не хотіли б наступати йому на п'яти, не дотримуючись поглядів його фракції".

"Це новий Лорд у Візенгамоті, чи не так?" Блейз заговорив уперше відтоді, як вони опинилися разом. "Той, що ледь не підняв повстання, виступаючи проти законопроекту тієї Амбридж?"

Це ж треба, щоб Том ледь не влаштував бунт у свій перший день. "Це він." сказав Гаррі.

"Я чув від Пансі, що вона чула від свого батька, що він має перстень Слизеринського Лорда". У голосі італійця прозвучала лише легка зацікавленість, хоча фасад був сумнівного вигляду. Крук вирішив, що він не такий вже й поганий, як для змії.

" *Я* чув від батька, що він вискочка-дурень. Він симпатизує грязнокровкам і намагається створити видимість зв'язку з Темним Лордом, але насправді він один з Дамблдорів; їх бачили разом одразу після цього, коли вони прямували до *маглівського* Лондона".

"Що ж, лорд Нотт ніколи не вирізнявся ні розумом, ні смаком, чи не так?" Востаннє єхидно посміхнувшись у бік свого однокурсника, блідолиций блондин відтягнув полонених левів на дальній кінець зелено-сріблястого столу, перш ніж опуститися на лавку. "Прошу вибачення. Ми можемо бути амбітними, але більшість з нас досить дурні".

Гаррі посміхнувся і потягнувся до тарілки з печивом. Герміона сховала усмішку за рукою. "Ти казав, що хочеш поговорити про пораду Керес?

"Так. Мама в останньому листі, який вона мені надіслала, запитувала, чи ти про це подумала. Ти вже говорила з професором Люпином про те, щоб тебе навчили накладати оберег Патронуса?"

Герміона повернула голову, щоб приєднатися до Драко і витріщитися на нього в очікуванні. Гаррі поспіхом запхав змащене маслом печиво до рота, але це дало йому лише короткий перепочинок від необхідності відповідати. "Ну... поки що ні."

"Гаррі!" вилаялася Герміона. "Керес має рацію, що стурбована впливом дементорів на тебе. Оберіг Патронуса - єдина річ, яка дійсно може захистити від них. А те, що трапилося в експресі, наочно демонструє той факт, що ми не можемо повністю довіряти Міністерству в тому, що воно здатне їх контролювати". Притишивши голос, щоб її чули лише двоє хлопців, вона додала: "А враховуючи, що він - молодша версія Його, я б не хотіла бачити, що він зробить, якщо вас поранять або ще щось гірше".

Напевно, розлютився б до нестями. Тихе пояснення Тома про його страх втратити його

промайнуло в його голові, і він злегка здувся, відчуваючи провину і штовхаючи виделку свіжої

фрукт до рота. "Я піду і поговорю з ним після уроків". Він сказав. "Його немає за столом для персоналу, тому я не можу зробити це зараз".

Очевидно, жоден з двох його супутників не помітив цього, і обидва повернулися, щоб подивитися на стіл викладачів. Місце, яке зазвичай займав їхній професор захисту від темних мистецтв, стояло порожнє. Це було... дивно.

"Цікаво, що з ним не так?" запитала Герміона. "Останнім часом він виглядає досить хворим. Тобто, більше, ніж зазвичай."

"Повний місяць був минулої ночі". сказав Драко.

Гаррі підняв брову на друга. "А це тут до чого?"

Драко лише похитав головою. "Нічого страшного. Навіть Дамблдор не був би таким дурнем". Він пробурмотів собі під ніс: "З іншого боку, він впустив клятих дементорів на територію, тож, можливо, і він би так вчинив".

Глянувши на слизеринця збентеженим поглядом, ворон промовив: "Професор Люпин, мабуть, просто проспав, або ж занедужав чимось. Ти ж казала, що він виглядав хворим, Міоно. Так і було. Змарнілий і втомлений, з запалими очима і блідою шкірою.

"Можливо". Хоча вона не виглядала цілком переконаною.

Обід незабаром закінчився, і їхні заняття пройшли без особливих фанфар, Гаррі загубився в тумані нудного знайомства і не очікував, що йому доведеться просити приватного репетитора. Не те, щоб він не любив професора Люпина - навпаки, він був його найулюбленішим професором на сьогоднішній день. З будь-якого предмета - і не те щоб він не розумів занепокоєння Тома - вплив цих предметів на нього був справді жахливий, і, судячи з того, як перший з них пішов за ним у поїзді, щось у Гаррі, здавалося, приваблювало їх, - але йти до дорослого, який дивитиметься на нього як на дитину, а не як на рівного, було для Герміони саме тим, що потрібно. До того ж, цей чоловік і без того був зайнятий, не маючи додаткового тягаря - навчати Гаррі найсучаснішим магічним наукам.

А може, тому, що він заздрив, що йому доводилося вчитися у когось іншого, тоді як, якби обставини склалися інакше і потреба в цьому відсунулася ще на кілька років, він би вчився у Тома.

Його стан часткового автопілота різко зупинився, коли, зайнявши своє звичне місце на грифіндорській стороні класу, Гаррі підняв голову і побачив Снейпа.

"Батько каже, що завжди хотів викладати Захист від зілля, незважаючи на те, що він геній у цьому ремеслі". Драко недбало опустився на місце поруч з ним, ігноруючи погляди ворожості, які більшість інших грифіндорців кинули на нього. "Мабуть, тому він і підміняє мене".

Звісно, білявий слизеринець почуватиметься в безпеці, якщо прийде до лігва Лева, коли єдиним професором у кімнаті буде голова його факультету. Внутрішньо маленький крук закотив очі.

"Якщо сьогодні хтось має заступати професора Люпина на його заняттях, то він, мабуть, дуже хворий". сказала Герміона, сидячи з іншого боку від нього. Вона схилилася над столом з виразом занепокоєння на обличчі.

"Або це щось заразне". Гаррі сказав. "Хоча, мабуть, не варто його турбувати. Якщо він справді хворий."

Драко і Герміона обмінялися зваженими поглядами, піднявши брови. Слизеринець посміхнувся до нього і сказав: "На твоєму місці, Поттер, я б прийняв той факт, що ти не виберешся з цього". Він сказав. "Ти докладаєш зусиль, щоб поговорити з ним про своє навчання, якщо мені доведеться тебе туди тягнути, бо я не маю справи з нещасним Кересом. Ні для тебе. Ні для кого."

Гаррі не встиг нічого зробити, окрім як роздратовано буркнути на них, як Снейп закликав клас до порядку і наказав перегорнути сторінку, яка була набагато раніше, ніж та, на якій вони щойно зупинилися, і з якихось причин, які маленький крук ніяк не міг збагнути, розповідав їм про перевертнів. Коли урок закінчився, Драко і Герміона разом намагалися утримати його між собою, поки збирали свої речі, а потім проштовхали його через коридор і за ріг до щільно зачинених дверей професора Люпина. Далі вони стояли і вичікувально дивилися на нього, поки Гаррі не був змушений зробити крок уперед і постукати.

Довга, важка тиша - це все, що зустріло його з іншого боку. Він спробував ще раз. А потім і втретє, просто для того, щоб задовольнити свою аудиторію, перш ніж повернутися до них, знизавши плечима. "Схоже, його немає". Або йому було надто погано, щоб відповісти, хоча на той момент він, напевно, вже піднявся до лікарняного крила.

Тонкі губи Драко злегка насупилися. Герміона зітхнула, але змирилася з суворим "ми просто повинні спробувати ще раз пізніше".

До цього моменту Гаррі вже знав, що не варто сподіватися, що вона не згадає про те, що потрібно зробити.

Срібний Дракон

Ремус Люпин мав теплі спогади про квідич, хоча сам ніколи не грав у цей вид спорту. У дитинстві, ще до нападу, через який він був проклятий на нещастя як Темна Істота, що ледве виживала у британській магічній спільноті, батько брав його з собою на матчі, коли вони проходили неподалік. У шкільні роки і Джеймс, і Сіріус були грізними членами команди Дому Лева, відповідальними за багато перемог Гриффіндору за шість років, що вони піднімалися в повітря під червоно-золотим прапором. А тепер він спостерігатиме за останнім членом своєї зграї - своїм дорогим дитинчам, якого він майже не бачив, поки його батьки були живі, в той болісний час, коли підозрювали, що він, через свій стан, міг бути шпигуном смертежерів замість Сіріуса, і який тепер навряд чи знав його, окрім його ролі в професорській грі. Ловець. Природжений на мітлі. Опікун наділив його Вогнеблискавкою, що здавалося йому дещо безвідповідальним, зважаючи на її нібито неймовірну максимальну швидкість. Погода, слід визнати, була не найкращою, прохолода, притаманна цій порі року, лише посилювалася присутністю дементорів, але дрібний дощ не зміг приглушити його хвилювання. Так само не змогли намочити його мантії потужні водовідштовхувальні чари, які він наклав на себе перед тим, як вийти на вулицю, хоча відчуття крижаної води від цих зусиль аж ніяк не зменшилося.

Далеко вдалині, за горами, що облямовували обрій, гримів грім. Високі, старезні дерева Забороненого лісу шипіли і тремтіли під шквальним вітром. Жахливі погодні умови ніяк не вплинули на зменшення звичайного натовпу, але Люпин примудрився опинитися на самоті в бульбашці простору між двома великими групами. Або, принаймні, він був на самоті до тієї частки секунди, коли поруч з ним пролунав голос. "Чарівна погода. Віщує не гірше, ніж удар копита тестраля по голові."

Низько, плавно і незвично він стрибнув. Голова крутнулася назустріч джерелу, коли Місяць загарчав, згорнувшись калачиком глибоко в грудях. Кайдани на кінцях і зуби вишкірилися на темну, нудотну, абсолютно *крижану* присутність, яку чоловік - хоча він дуже сумнівався, що "чоловік" - це точний опис когось з такою аурою - випромінював з силою припливу, що обрушився на нього. Навіть у стані спокою магія цього незнайомця була настільки великою і потужною, що заряджала повітря навколо них. Настільки, що, зважаючи на грозу, Люпин міг би бути переконаний, що він боїться удару блискавки, яка ось-ось має вдарити.

Він був високий, цей чоловік. Шість футів, легко, якщо не трохи більше, з широкими плечима. Його волосся було темним - чи то темно-каштановим, чи то чорним - і блискучим, увінчуючи голову кучерями. Між очима кольору індиго бовталася одна лисяча лисина. Риси обличчя були різкими, ніби витесаними з каменю, але від того не менш прекрасними. Занадто ідеальні, майже. Залишаючи Люпину напівбожевільного побоювання, що він дивиться на Дайоне Сідхе. Але слабкого відбитку чарівної палички в кобурі на зап'ясті, п'ятачка її руків'я кістково-білого кольору, який викликав нудотний осад глибоко всередині, було достатньо, щоб переконати його, що ця темна постать не була фейрі, унселі чи кимось іншим. Вбрання, яке він носив, було гарне, добре пошите, чорне, як ніч, і під важкою пеленою петриківки та мокрої землі, що висіла навколо

нього, пахло м'ятою, асфоделями та гранатом.

Поруч з ним був собака. Масивний, кудлатий, вугільно-чорний, похмурий, *як* собака. Собака, на якого Сіріус міг перетворюватися за власним бажанням, і про якого згадував Візлі в їхньому купе в поїзді. То це був Керес Алексос? Цей небезпечний чарівник з надзвичайно темною натурою, який змусив свого вовка реагувати так, ніби компанію йому склав дементор, а не щось, що має принаймні зовнішню людську оболонку, був тим, хто доглядав за його дитинчам?

"Припини витріщатися на бідолаху, Снаффлзе. Це дуже неввічливо. Ми ще навіть не представилися". Він вийшов з легкого заціпеніння від жахливого здивування, в яке впав, коли чоловік знову заговорив. Простягнувши до нього бліду руку з довгими пальцями. Привітна, принаймні на вигляд. На його обличчі - зміїний оскал, з якого видно лише кінчики іклів. "Керес Алексос. А це, - досить недбалий жест у бік собаки, - Нюхач.
Я визнаю, що він поводиться сумнівно, але він нікого не кусає, тож не треба дивитися на нього, як на кривавого цербера".

Він взяв простягнуту руку, хоча б тому, що не знав, що ще робити в цій ситуації. На нього одночасно дивилася дивна пара: темний чарівник і, можливо, зрадник-утікач та серійний вбивця. Рука Кереса була холодною від проливного дощу, але це не було неприродно. Він мав гарне рукостискання і міцну хватку, і на коротку мить, від іскри чогось злого в цих темних очах, Люпину здалося, що він міг би легко переламати йому всі кістки в руці, якби бажання охопило його в невідповідну мить. Натомість, його посмішка розширилася. Але тепліше від цього не стало.

"Я дала тобі своє ім'я". Поштовх, різкий, але не наполегливий. Не зараз. Вони вже майже підійшли до поля. Величезні форми трибун вимальовувалися крізь дощ; розмашиста маса тканини в буйстві кольорів. Поруч із ними щасливо скакав Снаффлз, розбризкуючи калюжі і кидаючи каламутну воду на свого темного супутника, що змусило Кереса глянути на нього вниз і скривити губи у гарчанні, від якого у нього волосся стало дибки. "Ввічливо було б віддати свою натомість, чи не так? Моя батьківщина, хоч і Британія, але я провів своє життя в Північній Європі, тож, можливо, костюми тут відрізняються".

"Нічим не змінився, ні. Мабуть, я сьогодні трохи не в дусі. Назвіть це погодою". Люпин мусив би визнати, що був здивований тим, що йому вдалося змусити своє обличчя переконливо зобразити дружню посмішку. "Ремус Люпин".

"А, професор захисту від темних мистецтв. Той, хто врятував Гаррісона вчасно застосованим Патронусом". Було щось у впливі цього чоловіка, що змушувало його шкіру повзати, а хребет перетворюватися на лід. Можливо, шовк у його голосі? Постійна, але добре прихована насмішка у блиску його очей і нахилі його посмішки? Що б це не було, я відчувала себе так, ніби розмовляю зі змією: не потрібно ніякого язика-самокрутки. "Дякую тобі. Щиро. Ти врятував життя моєї душогубки, а також некомпетентного бовдура, який зараз називає себе британським міністром магії".

Його сміх пролунав уривчасто навіть у його власних вухах. Ще кілька кроків, і він зміг би дістатися до стійок персоналу, не виглядаючи неввічливим або таким, що відчайдушно намагається втекти. "Я не знав, що Корнеліус Фадж був у тому купе".

"Тоді, мабуть, я повинен сформулювати це інакше. Я вдячний вам не лише за те, що ви

врятували життя Гаррісона, але й за те, що позбавили мене від необхідності вбивати.
Вбивче прокляття

не віддав би належне злочину, до якого могла призвести його некомпетентність, і мені довелося б... підійти до справи творчо". Залишивши перспективу гучного вбивства, якого ледве вдалося уникнути, і кинувши останній довгий погляд на пса, Керес і Снаффл різко розвернулися і зникли в натовпі, що метушився. Попрямували в загальному напрямку до червоно-золотих грифіндорських трибун.

Йому коштувало великих зусиль не розвернутися на п'ятах і не побігти до трибуни, і навіть після того, як він вмостився на лавці поруч з Макґонеґел і почав пусту розмову про методику викладання, Місяць залишався піднятим на ноги. Мадам Хуч заспокоїлася, коли капітани команд-суперниць вийшли вперед, щоб потиснути один одному руки, а потім випустила стукача. Гриффіндор і Гафелпаф закружляли у вихорі червоно-жовтих кольорів. Гаррі миттєво виділявся помітно більшою швидкістю, з якою він відірвався від решти зграї на своїй значно кращій мітлі.

Умови швидко почали діяти, перетворюючи гру на справжнє пекло для гравців. Втримати квоффл стало важче, ніж зазвичай. Влучати та ухилятися від бладжерів стало майже неможливо. Навіть якби обидва шукачі мали яструбиний зір, було б дуже складно знайти донощика в такому штормі. Зрештою, грифіндорський капітан - Олівер Вуд, якщо він правильно запам'ятав ім'я свого учня, - попросив мадам Хуч оголосити перерву. Герміона і Керес, знову з гончаком на боці, обидві спускаються з грифіндорської трибуни, щоб поговорити з Гаррі. Молода відьма накладає на окуляри Гаррі закляття, щоб утримати дощ, а Темний Чарівник додає потужне зігріваюче закляття, обох можна розпізнати на такій відстані лише за відповідними рухами чарівних паличок.

Гра почалася знову з новим запалом. Шторм теж, здається, ставав сильнішим. Холод поглиблювався далеко за свої природні межі, перетворюючи проливний дощ на щось схоже на сніг. Відчуття страху невпинно наростало в ньому, коли обидва шукачі раптово злетіли вгору.

А потім дементори були всюди.

Усі чудовиська, присутні на землі, враз спустилися на поле, наче жахливі чорні хмари нудотної темряви, що насунулися на них. Здавалося, всі вони зосередилися на маленькому чарівнику, який одразу ж припинив переслідування донощика, приречено намагаючись втекти. За мить Люпин уже був на ногах разом з іншими професорами, витягнув чарівну паличку і почав знайомий круговий рух єдиного закляття, яке давало шанс проти дементора. Вже знаючи, що воно буде майже неефективним. Воно й близько не було достатньо сильним, щоб відігнати стільки тварюк водночас. Гнилі пазурі тягнулися до Гаррі. Дряпалися до Гаррі. Відривали його від мітли. А тоді з трибун Дому Лева пролунав голос: "*Експекто Патронум!",* і щось рогате, крилате й абсолютно масивне злетіло в небо у сліпучому спалаху срібла. Його величезна форма пронеслася повз падаючого третьокурсника, навіть коли Дамблдор, єдиний з них, здавалося, не застиг від жаху, намагаючись зупинити його безсумнівно фатальне падіння. Врізавшись у зустрічний потік, він змусив їх відступити назад, зникаючи за хмарами.

Він не був упевнений, коли почав рухатися, чи піднявся сходами, чи якось зістрибнув на поле, не зламавши при цьому обох ніг, але він опинився поруч з Гаррі в ту ж мить, що й Керес. Та жахлива біла паличка, що виблискувала у сріблястому світлі

відповів Патронус, падаючи на коліна. Собака зупинився поруч з ним, пронизливо скавучачи, шерсть і хвіст стали дибки. Ближче, і більше не летить, Люпин міг його чітко розгледіти. Дракон. Рогохвоста. Яскраве сяйво його форми, що насувалася, зробило лінії занепокоєння на обличчі темного чарівника глибоко врізаними в його обличчя. Ніби їх викарбував різьбяр по дереву сокирою, щоб відшліфувати риси.

Керес не гаяв часу і не докладав жодних зусиль, щоб покликати очевидно (в кращому випадку) непритомного хлопчика. Перевіривши спочатку, чи він ще теплий на дотик, а потім, чи є пульс, він підхопив його на руки і побіг. Збоку від нього б'ються задирки. Патронус розсіюється. Забувши про всяку обережність, не звертаючи уваги на те, що Дамблдор і три менші постаті - одна з них з вогненно-рудим волоссям, впізнаваним у Візлі, - мчали до них, кричали - хоча те, що вони могли б сказати, губилося під вітром, дощем і громом - або на те, що він був весь у багнюці, яку він зносив за собою.

Нахил пагорба не сповільнював темпу іншого чарівника, що прямував до замку, темні шати т я г н у л и с я за ним хвостом тіні крізь штормовий вітер. Масивні двері замку з гуркотом відчинилися, щоб пропустити обох чоловіків і собаку, який все ще скиглив. Як для людини, що навчалася в Дурмстрангу, Керес Перевелл мав дивовижну здатність маневрувати в розлогих залах Гогвортсу і без жодної помилки потрапив до Госпітального крила. Ледь не розтоптавши мадам Помрі, коли йшов.

"Мерліне! Що сталося?"

Спроба брюнета заговорити вилилася в серію лютих шипінь, навіть близько не схожих на англійську мову, губи відтягнулися на іклах, коли він опустив маленького крука на найближче вільне ліжко. Похмурий пес підскочив до нього і притиснувся так близько, наче х о т і в зігріти його своїм тілом.

"Дементори, Поппі". Люпин сказав їй, сам ледве вірячи в те, що сталося. "Їх були сотні. Вони влетіли в середину гри в квідич і всі одразу н а к и н у л и с я н а Гаррі. Лише завдяки його душевній стійкості та директору все не закінчилося гірше". Звертаючись до іншого чоловіка, він сказав: "Це був найпотужніший Патронус, якого я коли-небудь бачив", - хвилювання було помітне у вигині його плечей і виразі обличчя.

"Андатас рішан саліте!" Більше шипіння, яке тепер можна було розрізнити як якусь мову, а не просто продукт гніву. Очі Кереса спалахнули, коли він випростався на повний зріст.
Один із м'язів його щелепи підстрибує, коли він стискає зуби. "Вибачте, я піду вб*'ю* Корнеліуса Фаджа!" Зачепивши Люпина плечем, коли той проходив повз, і ледь не збив його з ніг, інший чарівник вискочив з лікарняного крила і зник у коридорі. За мить до них здалеку долетів гаркітливий гавкіт: "*Не зараз*, Люциусе!".

Похмурий пес пирхнув, потім повернувся до Гаррі і жалібно заскиглив. Гаррі підняв одну лапу і делікатно торкнувся нею щоки маленького крука, ніби сподіваючись викликати якусь реакцію. Ніякої реакції не було.

"Він виживе, Поппі?"

Посередниця виглядала неймовірно важкою, коли проводила швидке, але ретельне медичне обстеження. "Він повинен повністю відновитися, так. І прийти до тями протягом години або близько того. Частково це через вплив дементорів, а частково через тиск від падіння з такої висоти, що його взагалі вибило з колії". Вона сказала. "У нього, звичайно, будуть синці, але вони пройдуть зовсім не скоро".

"Приємно це чути". сказав Люпин, не повертаючи голови, коли двері за його спиною знову розчинилися з тихим стогоном петель. "Сподіваюся, Корнеліус встигне до кабінету Дамблдора до того, як Керес до нього дістанеться. Гаррі й без того достатньо пережив у своєму житті, щоб мати справу з тим, що його душу кинули до Азкабану за вбивство міністра магії."

"Я впевнений, що я не єдиний серед працівників замку, хто був би готовий допомогти йому знищити докази, Ремусе. Допускати дементорів на територію школи було абсурдно, неймовірно небезпечно, і це вже вдруге, коли ці істоти нападають на одного й того ж учня. Наразі я можу лише сказати, що Корнеліус сам напросився".

Хтось засміявся з дверей. "Досить жорстоко з твого боку."

Люпин кружляв навколо, ледве стримуючи бажання витягнути чарівну паличку. Драко, Герміона і Рон - останній дивився на студента Слізеріна, який проігнорував його, щоб сісти біля ліжка Гаррі - в той час як лорд Малфой, зі світлим волоссям, що спадало на спину, наближався набагато спокійнішим кроком. Сріблясті очі зупинилися на непритомному тілі грифіндорця на ліжку.

"Міністра вже попередили, що подальша агресія дементорів проти Гаррісона буде зустрінута з виразним... невдоволенням Кереса. Ви маєте рацію, мадам, припускаючи, що він це заслужив." Він сказав. "Не треба виглядати таким загрозливим, Люпин.

"Що ти тут робиш, Люціусе?"

"Я не думав, що це так дивно - відвідувати ліжко одного з друзів мого сина, турбуючись про його благополуччя після нападу сотень темних створінь, які не мають нічого спільного з неповнолітніми студентами".

"Гаррі не хоче, щоб про нього турбувалися

смертежери!" "Рональде!

Люпин повернув голову, насторожено стежачи за іншим чоловіком периферією зору, і побачив, що Візлі витріщився на Люциуса. Обличчя майже так само читалося, як і волосся. Драко кинув на нього короткий, доволі огидний погляд, перш ніж відмахнутися від нього, як від не вартого його уваги.
Герміона виглядала абсолютно скандально.

"Що?" запитав Рон. "Це правда, Міоне! Він клятий смертежер і саме *він* дав Джіні щоденник!" Він перевів погляд на Драко. "Чи ви забули про це, адже останнім часом ви двоє так часто вешталися з тхором".

Спадкоємець Малфоїв блиснув кістлявою насмішкою на іншого хлопця. "Принаймні, мене ніколи не вивертало слимаками, Ховрашку."

"Драко, будь ласка! Не заохочуй

його!" "Чому ти..."

На мить здалося, що грифіндорець перехилиться через ліжко і вдарить його, але Медічітка вчасно втрутилася, перш ніж ситуація встигла загостритися ще більше. "Містере Візлі! Я не потерплю насильства в моєму лазареті!" сказала вона. "Якщо ви з містером Мелфоєм не можете терпіти один одного мирно, я попрошу вас піти".

"Що? А чому б і йому не бути?" Він вказав звинувачувальним пальцем на Драко.

Люциус скривив губи. "Твої батьки ніколи не вчили тебе, що тикати пальцем - це

неввічливо, хлопче?" Неможливо, - обличчя Рона ще більше почервоніло. "Ти,

слизеринцю!"

" *Містер Візлі!"*

"Просто йди, Рон!" Герміона шипіла на нього, звузивши очі. "Ваші сварки - це останнє, що зараз потрібно Гаррі!"

Почервоніння розлилося по його вухах і по шиї. "О, то ти теж обираєш змій, так?"

Відьмак виглядав одночасно роздратованим і роздратованим. "Єдиний, хто щось "вибирає" - це ти, Роне! Ніщо не заважає тобі повернутися, окрім твого власного ставлення; ти ж не можеш сказати мені, що не бачиш цього!" Очевидно, він не бачив, бо другий молодший Візлі піджав хвіст і знову вискочив з лазарету. Двері з глухим стуком зачинилися за ним. Драко хихикнув, але його розвага тривала лише кілька секунд, перш ніж Герміона обернулася до нього. "І ти! Не треба нахилятися до нього і підбурювати його, з ворожнечею чи без! Чесно!"

Слизеринець підскочив на стільці і напівпідняв руки, хоча Люпин не міг зрозуміти, чи то на захист, чи то на знак покори. Поруч з ним Люциус виглядав розваженим. "Можна вас на пару слів, містере Мелфой?"

В очах чоловіка з'явився легкий острах через те, що він не використав належного титулу, але Люциус не став його за це критикувати. "Звісно. Вийдемо на вулицю, чи просто віднесемо її через кімнату?"

"Не треба виходити". Лікарняне крило було досить великим, щоб вони могли вийти з-під чуйності двох учнів, які пильнували біля Гарріного ліжка, а він не дуже хотів відводити очей від крука, на випадок, якщо собака справді виявиться перевдягненим Сіріусом. "Сюди."

Те, наскільки охоче блондинка виконувала його прохання, здалося йому більш ніж м'яко кажучи підозрілим. "Ти щось хотіла мені сказати?"

"Претензії Імперіуса в сторону, Малфой, ми з тобою знаємо, в чому насправді полягала твоя підтримка під час Першої Війни", - сказав він. Він сказав. "Чому ти тут насправді?"

"Сім'я Малфоїв завжди підтримувала Темних. Ми дотримуємося цінностей, які історично відповідають цій фракції, а не цінностям Світла. Моя вірність Темному Лорду була примушена за **д о п о м о г о ю** магії, що змінює свідомість; я не був самим собою в той час. Візенгамот постановив, що я не винен, зважаючи на такі пом'якшувальні обставини". Спокійна, шовкова мова політика. Люпен не міг сказати, що був здивований. "Тим не менш, моя нинішня вірність Кересу Алексосу - лорду Гонту-Певереллу - є моїм власним вибором. Це сильна людина з хорошими ідеями. Він готовий боротися із застарілими філософіями Світла і відсікати застарілі філософії, що чіпляються за Темряву. За останні тижні він багато зробив, щоб відкрити мені очі на певні істини".

"Правди?" - його брови зникли в лінії волосся.

"Магія - це сила. Зосередженість на крові - це нісенітниця, яка приведе нас лише до загибелі. І що божевільна риторика Темного Лорда призвела б до загибелі так само вірно, як і сліпе слідування за Альбусом Дамблдором на його шляху любові до маглів". Він сказав. "Гаррісон для Керес Алексос дорожчий за все на світі. Тому, в інтересах зміцнення політичних зв'язків між нашими сім'ями, я маю всі наміри допомагати піклуватися про його здоров'я".

Відхід Драко від широко відомої, дуже публічної, типової для Чистокровних позиції його сім'ї проти всього маглівського і маглорожденного був зрозумілий. Хлопець був молодий. Він ще міг би краще засвоїти упередження і перекреслити те, чого його навчили в попередні роки. Але Люциус? Тут відбувалося щось більше, ніж просто союз з новим, нікому не відомим Лордом з парою могутніх титулів. І він підозрював, що це якось пов'язано з чорною аурою, яку випромінював Керес разом зі своєю жахливою білою паличкою.

Єдина біла паличка, яку він бачив до цього, належала...

"Я радий чути, що це так". Скільки ж дияволів опинилося в оточенні Гаррі? І які кроки він міг би зробити, щоб вирватися з цієї ситуації? "Я впевнений, що ти зрозумієш моє власне бажання зробити те ж саме. Зрештою, він єдиний син двох моїх найдорожчих друзів. Я також буду сидіти разом з ним".

Будь-яка негативна реакція Лорда Малфоя на все це могла бути прихована під його маскою чистокровного.

"Відчинено*!"* Оскільки він був спадкоємцем одного з чотирьох засновників стародавньої школи, вимога Парселтона була достатньою, щоб змусити статую горгульї, яка охороняла вхід до сходів, що ведуть до кабінету директора, відступити вбік, щоб пропустити його. Його кроки гриміли від кам'яних стін, коли він піднімався нагору, увірвавшись у двері нагорі, не потрудившись постукати. Фоукс здригнувся на своєму сідалі, червоне і золоте пір'я тривожно настовбурчилося, а Фенікс дивився на нього примруженими очима. Численні прилади, яких Том не впізнав, та й не

поцікавився, захаращували кімнату, розкладені на кількох маленьких столиках, що робило кабінет доволі захаращеним. На стіні висіло кілька портретів

роздратовано буркнув він, відчуваючи вибуховий характер свого входу. Темні очі рикошетом оббігли кімнату, шукаючи і лютуючи, але Корнеліуса Фаджа ніде не було видно. "Де *він!"*

Дамблдор спокійно спостерігав за ним зі свого місця за столом, не звертаючи уваги на потріскування своєї магії, розвівання мантії чи багряний блиск в його очах. Мовчки, поки остання нитка терпіння молодого Темного Лорда не увірвалася, він нарешті підсунув до нього олов'яну тарілочку, повну яскраво-жовтих цукерок. "Лимонний шербет, Томе?"

"Ні, маглівських цукерок не треба, дякую. Але я візьму голову міністра на тарілці!" Він сплюнув, вишкіривши зуби.

"Корнеліуса тут немає. Йому стало не по собі, коли я сказав, що ти тут". А, то цей виродок у котелку пам'ятає про обіцянку, яку він йому дав? Чудово. Дика насолода, що пронизувала його груди від однієї думки про те, що він змусив здригнутися від самої лише думки про свою присутність, навіть близько не могла вгамувати вугілля помсти та люті, що палали в його серці. Він жадав крові. Свій законний фунт плоті за все, що він міг втратити, а потім і пов'язані з цим відсотки. Бажано, щоб він ще смикався там, де його відірвали від цілого. "Він погодився вивести дементорів за межі території. Сподіваюся, це вас заспокоїло?"

"Пощади мене!" Том пройшовся кабінетом, випроставши спину, а потім знову зупинився на тому місці, де тільки-но стояв. Очі звузилися. Він ледве стримував бажання розтрощити все, до чого міг дотягнутися; інстинкт руйнування, який був закладений у ньому по збоченій лінії, ще більше загострився через його природу мисливця на Смерть. "Я буду "заспокоєний", коли Фаджа *поховають*!"

"Ви маєте на увазі політично, я сподіваюся". У відповідь він лише гаркнув і знову почав крокувати. Утримання другої половини забрало майже всю його концентрацію. Дамблдор знав про його присутність, і з цим можна було працювати. Їхньою маленькою грою він міг маніпулювати на свою користь. Але все це трималося на ілюзії чоловіка, що він може бути "врятований". Направити на "кращий" шлях. І все це делікатно трималося на його припущенні, що Вічність, до якої він був прив'язаний, *не була* Смертю. "Ти ще не думав над моєю пропозицією, Томе?"

Він змусив себе не рухатися, повернувшись спиною до директора, який все ще сидів за важким дерев'яним столом. Він задумливо дивився на шафу, в якій містився Гоґвортс. Дверцята залишилися трохи прочиненими; бліде, блакитнувато-сріблясте сяйво вільно просочувалося на підлогу. Чи переглядав він нещодавно спогади? Якщо так, то про що вони були? "Я обмірковував питання. Так." Блідо-блакитні очі старшого чоловіка важко втупилися йому в спину, очікуючи, але він не притиснув його до себе. Том дозволив мовчанню затягнутися, аж поки не вирішив порушити його. "Я казав тобі, коли ми востаннє розмовляли, що все, що ти запропонував, здається мені... переконливим. Після подальших роздумів я зрозумів, що це в моїх найкращих інтересах. Я хотів... дистанціюватися від методів Волдеморта". Гаррі не треба було обертатися, щоб побачити, що Дамблдор посміхається. Його блакитні очі мерехтіли таким несамовитим поглядом, що йому хотілося вирвати їх з черепа кігтями, можливо, з більшою жорстокістю, ніж це було необхідно. Дурень став м'яким на старість. Він терпів цю справу і все, що з нею пов'язане, щоб покращити своє становище в довгостроковій

перспективі. Це нічим не відрізнялося від усього, що він робив у своєму житті. "Це мало що змінює в наших стосунках. Я не стану покірним імбецилом, який дивиться на

на тебе з оленячими очима, ніби ти взірець чесноти. Я терплю тебе. Нічого більше. Взаємна вигода."

"Звичайно". Судячи з веселощів у його тоні, він думав, що одного дня це може змінитися. Том стримався, щоб не розсміятися з усього цього ідіотизму.

"І скажіть цьому ідіоту Фаджу, що йому краще ніколи не зустрічатися зі мною наодинці, тому що будь-яка така зустріч закінчиться нещасним випадком, який він *не* переживе!" Знову не чекаючи нічого схожого на звільнення, він вихором вилетів з головного офісу так само швидко, як і прийшов. Знову спустившись сходами і заскочивши до Кімнати Вимог, щоб забрати Діадему, яку він забув забрати, коли був там востаннє, він стиснув коробочку, в якій вона лежала, і поклав її в кишеню халата, а потім повернувся до Лікарняного крила.

Поки його не було, Гаррі прийшов до тями, і до нього приєдналася решта грифіндорської команди з квідичу та гафелпафський ловець, який саме пояснював маленькому круку, чому він абсолютно не згоден із закликом мадам Хуч про перемогу Борсучого дому, враховуючи те, що Гаррі був ближче до стукача до нападу. Люпин, Герміона, Драко і Люциус також були присутні і спостерігали за цим. Малфой-старший ловив на собі підозрілі погляди майже всіх присутніх грифіндорців.

"Ти катуєш левів, Люціусе?"

Усі присутні підскочили на звук його голосу, повернувши голови, коли він наблизився. Сіріус двічі постукав хвостом по простирадлах ліжечка. Гаррі посміхнувся. "Привіт, Керес.

"І тобі привіт, маленька. Я радий, що ти прокинувся". Сказав він, а потім перевів очі на лорда Малфоя.

"Не катуючи їх, ні".

З тихим схвалюючим звуком він обійшов навколо ліжечка, щоб зайняти місце, найближче до того, де на ліжку сиділа його споріднена душа. Обережно взявши його за руку. "Як ти себе почуваєш?"

Гаррі подивився на нього досить незворушним поглядом зелених очей, а потім сказав: "Так, ніби на мене напали 100 дементорів одночасно, а потім я впав з мітли".

Драко закотив очі. Герміона похитала головою. Кілька грифіндорців, що дивилися на неї, майже нервово засміялися. "Гадаю, цього можна було очікувати". сказав він, відкидаючи чорне волосся з чола меншого чарівника. Впираючись від бажання провести пальцями по його шраму. "Як проходять твої заняття?" Коли Гаррі витріщився на нього, як олень, що потрапив під приціл мисливця, Том підняв брову. "Гаррі?"

"У мене... ще не було можливості запитати про них".

Роздратування спалахнуло в ньому, але він стримав його. Втрата самовладання нічого не дала б, а хлопчик і так вже достатньо пережив на сьогоднішній день. Затамувавши подих, він провів пальцями по буйній шерсті крука і сказав: "Добре, що професор Люпин зараз сидить тут з нами, чи не так? Ти запитаєш його, чи це зробити

мені?" Погроза "я обов'язково запитаю перед тим, як піду, якщо ти цього не зробиш" не потребувала слів.

Гаррі зітхнув, але покірно повернувся до іншого чоловіка. "Професоре? Чи не могли б ви... навчити мене, як накласти захисні чари Патронуса? Здається, дементори чомусь тягнуться до мене більше, ніж до інших людей, і це єдиний спосіб тримати їх подалі, тож..."

Професор захисту від темних мистецтв якусь мить дивився між ними, перш ніж заговорити. "Зазвичай я б не погодився викладати щось настільки складне студентам третього курсу, але, враховуючи обставини, я буду радий зробити все, що в моїх силах, щоб допомогти вам навчитися захищати себе", - сказав він. Він сказав. "Як щодо наступного тижня? Можливо, в четвер?"

"Я думаю, що це добре вписується". Том кивнув йому головою. "Ми з Люціусом будемо забирати Гаррісона на Гелловін у п'ятницю, тож у нас не буде часу. І, якщо я зможу звільнитися з роботи на свято, я хотів би дати йому вихідні вдома - тим більше після цього - так що субота і неділя теж будуть неробочими". Повернувшись до Гаррі, він суворо повідомив йому: "Я очікую, що ти будеш регулярно інформувати мене про свій прогрес".

"Так, Керес." Гаррі буркнув. "Ти можеш залишитися, чи мусиш піти?"

Інстинкт вимагав залишитися, залишитися з ним, поки Гаррі не зможе залишити лікарняне крило позаду, але Том знав, що не може цього зробити. Судячи з виразу його обличчя, Гаррі теж це знав. "Вибач, Дорогоцінний. Але якщо я хочу втекти на Гелловін і встигнути закінчити полювання до кінця року, я не можу затримуватися. Мені ще треба знайти чотирьох з них і з н и щ и т и п'ятьох". Він нахилився вперед, щоб притиснути поцілунок до скроні, потім підвівся. "***Відправ Сиріуса назад до Гогсміду, як тільки тебе випишуть з Госпітального крила. Ми обговоримо, що найкраще зробити з Петтігрю на Різдвяні свята, і візьмемося за нього ближче до кінця року.***

Він кивнув, ворушачи губами аркуші, безладно складені на колінах. Неохоче, з горокраксом у кишені і чарівною паличкою в піхвах на зап'ясті, Том рушив до виходу з замку.

Перший урок

Примітки до розділу

Якщо вас цікавить стан моїх фіків - оновлення, затримки, перерви і т.д. - або ви просто хочете мати ще одне місце, де можна поговорити зі мною, прокоментувати і поставити запитання, мій твіттер тут: https://literaryavalanche.tumblr.com/.

Гаррі вже бував у кабінеті професора захисту від темних мистецтв, коли Локхарт працював там, і йому доводилося допомагати йому роздавати автографи на цілих стосах зображень цього чоловіка, що тупо посміхався в камеру, і вислуховувати його "поради" про те, що слава мінлива, а знаменитості роблять те, що роблять знаменитості - за всю ту допомогу, яка, вочевидь, була потрібна, - і відчув не просто полегшення, коли дізнався, що більше не буде змушений терпіти нічого подібного. Професор Люпен не лише переобладнав приміщення на щось придатне для роботи - меблі переставив так, щоб кабінет здавався більшим і щоб приховати безглузді валики, які залишилися від його масивних портретів, якими шахраї завалювали приміщення рік тому, - але й додав до нього кілька кронштейнів, наповнених мерехтливими свічками, щоб пролити додаткове світло. За письмовим столом, поруч із книжковою полицею, повною запилених фоліантів, які, на думку Гаррі, Том залюбки б узяв до рук, банкою з чимось схожим на сушений імбир і понівеченим черепом, стояв масивний бак, наповнений водою, в якому жило неймовірно потворне створіння, якого Гаррі ніколи раніше не бачив. Гаррі навіть вдалося позбутися останніх слідів нестерпного часникового смороду, який не зникав навіть після того, як Квірелморта вже два роки як не було.

Сам Люпин стояв біля деренчливого будиночка, в якому, як знав крук, містився Боггарт, на якому вони вправлялися в Рідікулусі в перший день занять, а з передньої кишені його трохи пошарпаної мантії стирчала впізнавана плитка найкращого шоколаду "Ханідюкс".

"Полегшало, Гаррі?"

"Так, сер." сказав він. Фред і Джордж зуміли витягти його "Вогнеблискавку" з того місця, де вона опинилася, застрягши майже по щетину в мулистому березі Чорного озера, і повернули її йому, щойно мадам Помфрі вирішила виписати його з Госпітального крила. Його синці і біль, що прийшов разом з ними, повністю зникли вже на другий день, а затяжний озноб від занадто близького для комфорту контакту з більшою кількістю дементорів, ніж він коли-небудь хотів би бачити, був усунутий Драко і Герміоною, які спільними зусиллями за кожної нагоди заштовхували йому в горлянку шоколад. "Мене це вразило більше, ніж будь-що інше. Мені сказали, що професор Дамблдор сповільнив моє падіння, тож це, мабуть, Керес прогнав тих тварюк? Останнє, що я пам'ятаю перед тим, як втратив свідомість, це як щось

сріблясте промчало повз мене".

Другий чоловік кивнув, занепокоєння на його обличчі зменшилося, але не зникло. "Керес Алексос справді видатний чарівник, якщо створив такого потужного Патронуса". Сказав він. "Його Рогатий Хвіст відігнав їх усіх одразу. Єдина людина, яку я вважаю здатною на таке, - це Дамблдор".

Що ж, враховуючи, що Том насправді був молодшим Темним Лордом і одним з найвищих смертежерів, це не дуже здивувало Гаррі. Не кажучи вже про те, що він був більше зосереджений на іншому аспекті того, що щойно сказав Люпин. "Рогохвіст?" повторив він. "Професоре, патронус Керес - василіск. Вони можуть змінюватися?" Том нічого не сказав про це, коли вони коротко говорили про Чари в бібліотеці Слизеринського маєтку. Лише те, що його форма визначається внутрішніми рисами заклинателя або його "вічним коханням".

"Так, вони можуть змінюватися. Але дуже рідко це трапляється". Він сказав. "Щоб викликати тілесного Патронуса, потрібно спочатку викликати його найщасливіший спогад. Щось, що наповнює його тією ж емоцією, яка необхідна для сили заклинання: радістю в її найчистішій формі. Тоді викликаний опікун прийме форму найпотаємнішої істоти цієї людини".

"Що змушує його змінюватися?"

"Вміст пам'яті". Люпин сказав. "Якщо всі твої найщасливіші спогади містять когось, і їхня присутність або щось у них є причиною того, що цей спогад є щасливим, то викликаний охоронець замість цього прийме форму їхнього охоронця. У певному сенсі, дуже сильний та інтимний зв'язок між двома людьми може призвести до обміну охоронцями, оскільки Патронус - це проекція всього того, в чому людина шукає безпеки: це вірна ознака довіри і того, що інша людина розглядається як захисник або місце, де вона знаходиться в безпеці". Здається, Том мав рацію, коли напівжартома називав його Рогатим Хвостом. Але, безумовно, більш важливим було усвідомлення того, що Том... думав про нього як про щось безпечне? Щось, що може його захистити? Він був ще дитиною. Він був нічим у порівнянні з ним, коли йшлося про силу, знання чи досвід. Все, що у нього було, - це тупе везіння і хороша допомога; без цього він би вже давно був мертвий. Це не мало сенсу. Маленький крук не міг збагнути, яка логіка може стояти за такою ідеєю, і це, мабуть, відобразилося на його обличчі, тому що інший чоловік заговорив знову. "Це не завжди буквально, Гаррі. Це може бути просто знаком того, що Керес знаходить у твоїй присутності спокій, якого не може знайти в іншому місці. Це не дивно, враховуючи, що ви пов'язані душами".

Пов'язані душами. Споріднені душі. Звісно, вони обмінялися опікунами; це було лише продовженням того, ким вони були. Тож не дивно, що Том відчував себе так само комфортно поруч із ним, як і сам Гаррі, коли старший чоловік був поруч. Навіть тоді, коли вони вперше знайшли одне одного, коли Гаррі ще не полишала підозра, що молодший Волдеморт раптово обернеться проти нього, як це сталося зі щоденником, він відчував себе поруч із ним т а к , щ о н а в і т ь н е сподівався висловити це словами. Як притулок після надто довгої самотності на холоді. "Чи всі душевні зв'язки міняються по батькові?"

Запанувала коротка мовчанка, перш ніж професор заговорив знову. "Чесно кажучи, Гаррі, боюся, що не знаю. Душевні зв'язки неймовірно рідкісні в нашому світі, і мало що відомо про те, що з ними пов'язано; Міністерство магії у Відділі Таємниць проводить

дослідження з цього питання, але Невимовні, які там працюють, як відомо, не говорять про те, що вони знаходять". Він сказав. "Зараз, я думаю, ми почали відхилятися від

тому ми тут, і я не хотів би давати бідолашній Керес ще більше приводів хвилюватися після вас". У тому, як він сказав "бідолашна Керес", було щось майже боязке. Гаррі не міг не замислитися, чи це було більше через спалах, який показав Том, чи через розмову з Люциусом, про яку йому розповіла Герміона після того, як усі троє дорослих пішли геть. Хоча нікому з них не вдалося підслухати, про що йшлося. "Я впевнений, що ти пам'ятаєш цю шафу?"

Гаррі кивнув. "Так, сер."

"Добре. Сьогодні ми не будемо використовувати Боггарта для Рідікулуса; форма, яку він приймає, щоб уособлювати твій найглибший страх, добре послужить для того, щоб чинити на тебе необхідний тиск, щоб ти не тільки зміг накласти Закляття Патронуса, але й зміг накласти його в присутності дементора. Хоча його дія все одно буде достатньо послаблена, щоб не завдати тобі надмірної шкоди". Усміхнувшись, Люпин постукав по кишені, де лежала шоколадка. "Я дам її тобі, коли ти підеш звідси, навіть якщо ти все одно підеш. Будь ласка, не забудьте з'їсти її".

"Так, сер."

"Ми повторимо заклинання і рухи чарівної палички, перш ніж почнемо тренуватися з Боггартом". Старший чарівник підняв руку з паличкою і повільно змахнув нею по широкому колу. "Тепер, рух палички для Чарів - це круговий рух. Часто було виявлено, що малювання кількох кіл збільшує силу і шанси на успіх у заклинанні..."

Хоча Гаррі й досі шкодував, що не зміг навчитися заклинання у Тома, він був приємно здивований, виявивши, що уроки з професором Люпином були найвеселішим заняттям, пов'язаним зі школою, скільки він себе пам'ятає. Він швидко опанував рухи та вимову чарівної палички, і вони перейшли до спроб впоратися з боггартами. Хоча ця штука й близько не мала сили справжнього дементора, постійний вплив швидко почав діяти на нього, і до кінця їхнього першого уроку він був щасливий, що професор Люпин мав передбачливість принести з собою шоколадку. Гаррі не мав жодного успіху в тому, щоб навчитися накладати чари, але старший чарівник виглядав задоволеним, тож він припустив, що є певний прогрес, який він не міг помітити, бо не знав усіх тонкощів вивчення чарів.

Гаррі вирвали з його роздумів подвійні стусани по обидва боки лавки за грифіндорським столом у Великій залі; Герміона відмовилася покинути загальну кімнату через майбутній іспит з арифметики, а Драко сидів з рештою Слизеринського дому, все ще відмовляючись наближатися до столу Дому Лева в будь-якій постійній якості, тож це одразу виключало два варіанти. Відірвавши напівзосереджений погляд від тарілки з пастушим пирогом, який він колупав, він побачив, що близнюки дивляться на нього з однаковими шахрайськими посмішками.

"Ми думали, що впізнали вас, бо ви сиділи на іншому кінці

столу". "Сидиш сам."

"Зовсім одна".

"Дивлячись у космос".

"Мріє, я не сумніваюся." "Про

Керес, я впевнений."

"Ми не заважаємо?"

"Гадаю, я зможу викроїти час для вас обох", - сказав Гаррі з усмішкою. Гаррі сказав,

посміхнувшись. "О, ти це чув, Фреде? Гаррі думав, що зможе викроїти для нас час".

"Люба, ось ця. Справжній дорогий, якщо я можу так сказати, Джорджі."

"Тож, - обидва близнюки повернули до нього всю свою увагу, - розказуй. Що ж такого сталося в твоїй душі, що так зайняло твій розум цього разу?"

"Його хвацьке

обличчя?" "Його

широкі плечі?"

"Гуркіт його голосу?"

"Як він героїчно підхопив тебе з землі і побіг прямо до лікарняного крила?" Фред і Джордж зомліли, а Гаррі намагався приховати сміх, закотивши очі.

"Не хочу розбивати твою мильну бульбашку, але я думав про професора Люпина".

"Люпен?" з театральним задишкою повторив Джордж. "Йому справді подобаються старші чоловіки".

"Якби мені "справді подобалися старші чоловіки", я б думала про Дамблдора". Джордж поперхнувся гарбузовим соком, а Фред пробурмотів щось собі під ніс про його "щоку". Гаррі лише похитав головою і продовжував говорити. "І я хочу, щоб ви знали, що я думав про мої приватні уроки з чаклунства Патронуса. І ні про що інше. Я впевнений, що він чудова людина, але я маю в Кересі все, що мені потрібно".

"Все, що йому потрібно, так?"

"Він звучить так, ніби ображається на саму ідею, Джорджі".

"Не ображайтеся, ні. Я знаю вас обох краще, ніж можна подумати, що ви це серйозно". Гаррі сказав. "Вам двом щось потрібно?"

"Нам щось потрібно, - запитує він."

"Ну, Гаррікінс,"

"Можливо, так і є."

"Понад усе ми просто хотіли, щоб ти знав". Що ти все ще можеш

приходити до "Нори".

"На різдвяні свята".

"Не дивлячись на те, що може сказати з цього приводу Відл Ронні". "На

жаль, у нас є погані новини". сказав Фред.

Гаррі підняв брову. "Ну, то виклади мені." "Керес

не така ласкава.

"Бачиш."

"Він робить Джіні."

"Дуже нервує."

"І мама з татом, ну... вони не хочуть, щоб їй довелося боротися з цим під час канікул".

"Я впевнений, що це не триватиме вічно. До наступного року вона, мабуть,

звикне до нього. Просто..." "Я розумію." І він розумів. Він також сумнівався, що

Джінні коли-небудь "звикне до нього
зважаючи на те, що з нею зробив щоденник. "І, якщо бути чесною з вами обома, я не Я не думаю, що Керес знайшов би час провести зі мною всі канікули, незважаючи ні на що. Він зараз неймовірно зайнятий, розшукуючи артефакти для... своєї роботи". Це не було повною брехнею, враховуючи, що Том був ерінійцем, а полювання на тих, хто намагався втекти від Смерті, було частиною їхньої регулярної функції давним-давно. "Я точно зможу прийти до Нори на канікули, але Керес хоче, щоб я повернулася до маєтку на Йоль. Думаю, він також планує з а т я г н у т и мене на бал Малфоїв; щось про політичні союзи і виступи". Пауза, в якій Гаррі на мить розглядав пару. "Ви двоє, здається, не так сильно заперечуєте, як Рон, що я дружу з Драко. Він був дуже засмучений цим, враховуючи те, що сталося минулого року, і кровну ворожнечу між вашими сім'ями".

Близнюки обмінялися поглядами. "Проблема, яка може виникнути у нас з Малфоями, а може і не виникнути, не повинна торкнутися тебе". сказав Фред.

"Чесно кажучи, Гаррі, щоб порівнювати нас з Відл Вонвоном, ти, мабуть, погано про нас думаєш".

"Ми ніколи не дуже добре ладнали з іншими членами родини. Мама не схвалювала багато витівок і таке інше".

"Він думає, що нам краще зосередитися на чомусь

іншому". Пара знизала плечима. "Що ти можеш

зробити, Фреде?"

"Чесно кажучи, тут не так багато роботи, Джорджі". Фред сказав. "З часом до цього

просто звикаєш".

"Я дуже сподіваюся, містер і місіс Візлі, що те, до чого ви так покірно звикли, не є відвертим ідіотизмом вашого молодшого брата". Чорна мантія Снейпа розвіялася

вражено вигукнув Гаррі позаду себе, простуючи проходом між грифіндорськими та гафелпафськими столами до них. "Якщо ти закінчив, Гаррі, ходімо зі мною, поки я заберу Драко. Керес попросив, щоб вогнище в моєму кабінеті було використано для того, щоб відправитися в Слизеринський маєток на ритуал Гелловін".

"Що ж, схоже, мені вже час іти". Підхопивши свою сумку і перекинувши її через плече, Гаррі підвівся з лавки, на якій сидів. "Побачимося з вами пізніше?"

"Напевно".

"Ти не втечеш від нас найближчим часом, приятелю, якщо це те, на що ти сподівався".

Ще раз посміхнувшись, Гаррі пішов за професором зілля через Велику залу до столу Слизерину, де до них приєднався Драко з власною сумкою на гострому плечі.

"Ти ж розумієш, що він зацікавлений у них обох, чи не так?"

Гаррі подивився на білявого чарівника з розгубленістю в очах. "Хто ким цікавиться?"

"Томе, ти тупий! І в двійнятах. Хоч будь я проклятий, якщо побачу, як клятий Візлі потемніє". Драко стримав посмішку, що намагалася з'явитися на його обличчі на півдорозі до розгортання. "Чесно кажучи, я здивований, що вони не опинилися у Зміїній ямі. Їм би це більше пасувало, ніж Гриффіндор".

"Фред і Джордж Візлі занадто галасливі і нахабні у своїх витівках і пустощах, щоб коли-небудь стати зміями, Драко. Не будь дурнем." Хоча було щось у виразі обличчя Снейпа, коли він говорив, що виглядало для маленького крука як забава.

"Бо вони можуть собі це дозволити, бо вони в Домі Лева". сказав Драко. "Якби їх змусили працювати в умовах, де вони не могли б бути такими нахабними, вони б так і робили.
Вони такі ж слизеринці, як і Поттер".

"Якщо ти справді так думаєш, Драко, то ти точно щось знаєш про Фреда і Джорджа. Зрештою, Капелюх-Сортувальник намагався відправити мене на Слизерин". Гаррі сказав йому. "І я також не здивуюся, якщо це правда. Том був дуже вражений їхньою креативністю та винахідливістю, коли вони вперше зустрілися влітку в Діагоналі. Він навіть купив їм книгу про розіграшну магію, що межує з темною. Але це не означає, що вони на все погодяться".

"Вони - білі ворони, Поттер. Вони цілком можуть стати на наш бік заради самого лише хаосу".

"Все залежатиме від того, наскільки добре вони сприймуть одкровення про те, ким насправді є Том", - сказав Гаррі. Гаррі сказав. "Щоденник, який твій батько дав Джіні, був горокраксом: темним предметом, що містив частину душі Темного Лорда. Він мало не вбив її. Вона ж їхня сестра".

"З достатньою образою це не завжди багато значить". сказав Драко.

Петлі дверей до кабінету Снейпа в підземеллях видавали гучний скрип, коли

відчинялися, а потім важко зачинялися за ними. Маленький горщик Фло

З мантії зняли порошок і запропонували кожному з них по черзі. "Темний Лорд чітко визначив порядок нашого прибуття, щоб нас могли пропустити підопічні, які оточували територію. Спочатку Гаррі. Потім Драко. Я піду за вами обома".

"Так, пане. сказав Драко, смарагдовий порошок сипався з кінчиків його пальців, коли він брав дрібку для себе.

Гаррі якусь мить недовірливо дивився на вогнище, а тоді глибоко вдихнув і ступив у мерехтливе вугілля. "Маєток Слізеріна!"

Він відлетів у кольоровому сплеску і за мить опинився у вітальні маєтку Темного Лорда, де його катапультували. Він зачепився лівою ногою за праву, перекинувся вперед і приземлився б на килим, якби Том не обхопив його руками, щоб зупинити падіння. Обличчя міцно втиснулося в тверді м'язи його грудей і вишукані шати, в які він був одягнений. Довгі пальці перебирають його буйне волосся.

"Добре, що я вже звик до твоїх ефектних поява, малий". Він обережно підтримав меншого крука, коли Драко з'явився у спалаху вогню. За ним майже одразу з'явився Снейп. "Люціус прибув майже годину тому і допомагав мені з підготовкою. Ми якраз закінчили за мить до того, як ви всі прибули. Ми почнемо обряд вшанування Матері Магії на заході сонця, а це, - його блакитні очі метнулися до вікна неподалік, - за кілька хвилин. Ходімо."

Рука, що зарилася в його волосся, ковзнула вниз до попереку і почала вести його знайомими залами маєтку. Вийшовши через задні двері, він опинився на похилих просторих галявинах; свіже чисте повітря густо пахло лісом і сіллю з довколишніх морських скель. Неподалік від будинку було встановлено плетене опудало людини, приблизної форми та розміру, напхане різними травами та магічними рослинами, які Гаррі вважав, що мав би впізнати, але мав підозру, що не зможе, навіть після трьох років вивчення гербології. Поруч, у маленькому дерев'яному кошику, лежала жменька глянцевих червоних яблук. Вистачило по одному для кожного з них.

"Перші з нас, хто удостоївся прихильності Діви-Матері, віддавали їй свій дар при наближенні кінця року, при переході осені в зиму, на в і с т р і часу Смерті, на знак вшанування всього того, що вона зробила для них, і н а знак довіри. Натомість Вічність знову дарувала їм свій дар, оновлений, коли опудало з г о р а л о дотла". Том нахилився і підняв кошик на руки, притиснувши до себе один з важких плодів. "Кожен з нас вирізьбить своє ім'я на яблуці і віддасть його полум'ю.
На короткий час ви втратите здатність підключатися до своєї магії. Не панікуйте, коли це станеться. Це тимчасово. А охоронці, що охороняють наш маєток, надійно захистять нас від будь-кого, хто надумав би напасти на нас, коли ми будемо вразливі". Обидва інші дорослі без вагань взяли фрукти, які їм простягнули. Драко завагався, коли брав свій, риси його вузького обличчя різко загострилися. Поставивши порожній кошик на землю, він повернувся до маленького крука і простягнув йому ножа, який раніше висів у нього на поясі. Атама з вузьким лезом, руків'я якого було інкрустоване опалами.

Писати на папері пером і намагатися вирізати літери на округлій поверхні фрукта ножем - дві дуже різні речі, і результат був такий, що Гаррі засумнівався

був розбірливим. Том нічого не сказав з цього приводу, коли передавав клинок Драко, тож він вирішив, що все працюватиме так, як і мало працювати. Слизеринські зусилля принесли схожі результати. Драко насупився на плід у своїх руках і передав ножа Снейпу, той передав його Люціусу, а той, нарешті, повернув його Тому. Маленький крук був лише злегка стурбований, коли виявив, що його душевний зв'язок цілком здатний акуратно викарбувати Тома Марволо Редла на яблуці, яке він потім помістив усередину грудей плетеника, наче якийсь дивний деформований орган. Гаррі зробив крок вперед, щоб наслідувати його приклад, інші троє присутніх зробили те ж саме, і незабаром всі їхні яблука приєдналися до трав і квітів, якими вже була наповнена фігура.

Усі троє дорослих разом підняли свої чарівні палички і змахнули ними одним і тим самим складним рухом, який Гаррі сумнівався, що зміг би повторити, навіть якби спробував. Вогонь, що спалахнув, був схожий на Полум'я Дзвіночка, яке Герміона вичаклувала на першому курсі, щоб допомогти їм пройти через Диявольську пастку, але був набагато, набагато гарячішим. Настільки гарячим, що він відчував жар на своєму обличчі навіть на відстані близько десяти футів від опудала. Настільки гаряче, що все воно - і дерево, і листя, і плоди - майже миттєво спалахнуло язиками голодного синього вогню.

Його попереджали, що ритуал передбачає короткочасну відсутність магії, але усвідомлення того, що це станеться, майже не зменшило паніки, яка охопила його в ту мить, коли зв'язок розірвався. Поглянувши праворуч, Гаррі побачив, що Драко почувається не набагато краще: його шкіра набула ледь помітного сірого відтінку паніки, а щелепи міцно стиснуті. Перехопивши його погляд, він скривився, але нічого не сказав.

На щастя, полум'я зробило свою справу швидко, і весь плетений чоловік і його вміст перетворилися на попіл всього за кілька хвилин. Його магія повернулася до нього спочатку цівкою, а потім у пориві. Заливаючи його з набагато більшою силою, ніж він міг пригадати, коли вона володіла ним раніше. Пройшовши вздовж хребта і скрутившись у животі.
Заряджає свою кров і благає, щоб її використали.

"Як ти себе почуваєш?" Він подивився на Тома, коли той наблизився. Майже зникле світло вогню, що висвітлювало зіниці старшого чаклуна, розширилося, аж поки його блакитні очі не перетворилися на глибокі калюжі чорного кольору.

"До біса геніально".

Оскал брюнета був дикунським, і в ньому виблискували ікла, трохи надто гострі, щоб бути правдоподібно схожими на людські. "Добре." Сказав він, майже затамувавши подих. "***Просто дочекайся нашого священного дня."*** Святвечора. День смерті. Найтемніша пора року. Долоня Тома була великою, шорсткою і теплою, вона притулилася до його щоки, і він безсоромно притулився до неї. Не зважаючи на те, що були свідки. Старший чарівник муркотнув, звук застряг у нього в горлі, і пригорнув його до грудей. Владно. Заспокійливо. Це ніколи не буде достатньо близько. Почуття, яке, здавалося, поділяли вони обидва. "Може, зайдемо всередину, джентльмени?" - запитав він нарешті, неохоче відводячи погляд від Гаррі. "Кіпсі та інші мої ельфи приготували безліч смачних десертів, і було б справді прикро дозволити таким

зусиллям пропасти даремно.

Так само не бажаючи відходити від Тома, як юний Темний Лорд не хотів відпускати його, Гаррі дозволив потягнути себе назад до дверей маєтку, випередивши р е ш т у їхньої компанії на кілька кроків.

Маленький Хенглтон і назад

"Повішений" був єдиним пабом у крихітному містечку Літл-Генглтон, огидним маглівським закладом, який здавався йому таким же чистим, як "Свиняча *голова" у поганий* день. Том не дуже любив це місце, але його видіння трохи відхилилося від того, куди він хотів потрапити, і в результаті невеликого прорахунку молодий Темний Лорд опинився в підвалі закладу, оточений невикористаними бочками елю, запечатаними ящиками запилених винних пляшок і запасом келихів, які, без сумніву, призначалися для заміни загублених або розбитих в процесі ведення бізнесу. Посміявшись собі під ніс і витягнувши чарівну паличку зі свого зап'ястя, Том швидко наклав на себе чари, щоб його одяг здавався непоказним для нечаклів, а риси обличчя не могли зосередитися на тому, хто інакше міг би впізнати в ньому Загадку - колись таким могло бути все місто, але між його приїздом і вбивством усієї маглівської родини його двійником минуло кілька десятиліть, - і перетнув голу цементну підлогу. Його кроки, важкі й різкі, лунали на дерев'яних сходах серією глухих ударів.

Двері вгорі зі скрипом відчинилися, і він вийшов у паб, але опинився майже віч-на-віч з жінкою, яка від несподіванки відступила від нього на крок назад. Вираз розгубленості на її обличчі швидко змінився на щось суворе, коли вона відкрила рот, щоб звернутися до нього. "Сер, вам сюди не можна. Ця територія призначена тільки для персоналу; я змушений попросити вас піти".

"Вибачте, пані, я заблукав, шукаючи вбиральню". Проблиснувши обеззброюючою посмішкою, підкріпленою сліпучою доброзичливістю, яку він насправді не відчував, Том обійшов її і попрямував до дверей. "Я сам вийду. Гарного дня".

Він відчув, як її погляд затримується на ньому. Погляд, сповнений підозри щодо його статусу аутсайдера та дорогого одягу, який він носив. Том повністю проігнорував її, коли штовхнув двері і вийшов на вулицю. Зупинившись лише на мить, щоб поглянути в бік маєтку, де його батько з дідусем і бабусею жили в розкоші, поки його самого залишили страждати в сиротинці Вулса, він, скрививши губи в оскалі, попрямував туди, де, як він пам'ятав, стояла халупа Гонтів, де жила його мати з дядьком і дідусем.

Шкода, думав Том, ідучи, що гріхи цього чоловіка прирекли б його на вічну опіку Маґери, якби його визнали таким, що заслуговує на страждання за свої злочини, скоєні ще за життя. А він, швидше за все, заслуговував, оскільки прожив життя, сповнене зарозумілості та моральної слабкості, і навряд чи Смерть - особливо в тому стані, в якому він перебував зараз - зволила б помилувати таку жалюгідну душу. Це було б справедливістю, яка в перекрученому вигляді зручно розташувалася в його грудній клітці, що він має зустрітися обличчям до обличчя з дитиною, яку покинув на віки вічні. Більшої справедливості, ніж просто вбити його, обірвавши його життя в одну мить, не могло бути. І більшого завершення його багаторічних страждань від рук матерів та інших дітей, ніж Том міг би коли-небудь по-справжньому отримати, враховуючи, що саме Волдеморт убив їх. Його забрали до того, як він встиг здійснити свої плани.

Але що зроблено, те зроблено, і, можливо, з часом, коли Гаррі вдягне мантію Найтемнішого з Вічних і його переконають дозволити йому таке благословення, він зможе клопотатися про зміну опіки над тією конкретною душею. У будь-якому разі, йому доведеться чекати, тож не було сенсу замислюватися про це зараз. Том змусив себе викинути цю думку з голови і перевів погляд на будівлю, що стояла тепер не так вже й далеко перед ним, просто біля дороги, що проходила в тих краях.

Хоча, можливо, називати це "будівлею" було б занадто. Споруда, яка, можливо, колись тут стояла, тепер майже розчинилася в навколишній зелені. Її дерев'яне обличчя поглинув мох і плющ, які, здавалося, змовилися разом, щоб затягнути її в пащу землі, що пожирає. Він відчував темну магію, що важким тягарем лежала з а м а й ж е р о з б и т и м и дверима; сплетена в товсті нитки, як павутиння павука, чекаючи, щоб спіймати будь-якого необережного злодія в пащу прокляття, без сумніву, такого ж огидного, як і зілля, яке довелося випити, щоб знайти медальйон.

Том навчився на своєму останньому дотику до одного з творінь Волан-де-Морта, тож підходив до роботи з обережністю. Розтягуючи свою свідомість назовні і навколо себе, щоб випадково не зачепитися за якусь із туго натягнутих ниток, він почав кропіткий процес знешкодження і розмотування кожної з них, поки, нарешті, коли сонце піднялося далеко за найвищу точку в небі, він не потягнув за останню з с о т е н ь тисяч ниток і не отримав задоволення, спостерігаючи, як вся павутина розмотується і падає геть.

Він відчував присутність горокракса під собою. Халупа мала лише один поверх. Без підвалу. А це означало, що він був захований під дошками підлоги. Том присів, коли його кігті вислизнули з піхов. Просунувши гострі вигнуті вістря між двома дошками, він підштовхував їх догори, доки вони не піддалися. Простягнув руку в темний отвір, що в і д к р и в с я , і обхопив пальцями коробочку, яку знайшов там; маленьку, тонку і квадратну.

Здавалося б, він знайшов перстень Ґонт-Лорда.

Кришка скрипнула, коли її відкрили. Округлий камінь чорного кольору вправлявся в золоту стрічку із зображенням символу Дару Смерті. Потік впізнавання пронизав його блискавкою, щойно його пальці торкнулися персня, і на мить він застиг. Потім дика посмішка скривила його губи, наче змія, що звивається, і жорстокий сміх вирвався назовні, відбиваючись від стін, що розріджуються, наче каркання ворона. *Мій зниклий перстень.*
Горокракс Вольдеморта. І закляття. Том ніколи не уявляв собі такого збігу обставин - не те щоб сила каменя воскресіння була йому корисною - і сумнівався, що Волдеморт м а в уявлення про справжню природу каменя, вставленого в перстень. Якби він знав, то навряд чи залишив би його припадати пилом і тьмяніти.

Том надів перстень на палець, щоб розглянути його пізніше, насолоджуючись шипінням ледь відчутної сили, коли він пронизував її шкіру. Марволо Гонт не мав би достатньо здібностей, щоб усвідомити те, що він відчув, так само як і Морфін, хоча вони були більш уважні до цього, ніж його колега, щоб тримати його під рукою.

Волдеморт. Дотик гострого як бритва кігтя по гладенькій поверхні каменю - і все, що було потрібно, щоб гораґраф розкрився і спробував напасти на нього. *Чим більше я*

дізнаюся про тебе, тим більше розчаровуюсь у результатах твоїх амбіцій. Том схопив

безжально скручував дим і виривав його зі своїх швартових. *Ніхто з нас не замислювався над руйнівними наслідками володіння меншою половиною душі в будь-який момент часу. Тепер я бачу, що нам слід було б замислитися; тим більше мені шкода тебе.* Частинка душі в каблучці була вдвічі менша за ту, що була в діадемі, але вдвічі менша за ту, що була в медальйоні, і її було набагато легше проковтнути. Вона мала смак диму та заліза і залишала на язиці плівку попелу. *І на одне місце, де можна сховатися, стало менше.*

Закінчивши свої справи, Том востаннє окинув поглядом оселю, що колись була домівкою для останніх нащадків великого Салазара Слізеріна, перш ніж піти геть. Діючи більше за примхою, ніж за чимось, що хоч трохи наближається до розуму, і перевтілившись у крука, він пролетів через занепадаюче місто і знову приземлився серед задніх садів. Пробираючись між живоплотами та клумбами з квітами, які, як не дивно, виглядали доглянутими, він підійшов до дверей і штовхнув їх. Зайшов всередину.

Занепадництво цього місця було огидним. Плюшеві килими. Широкі парадні сходи з різьбленими перилами. Вицвілі гобелени, які, здавалося, були взяті з середньовічного королівського замку, і нерухомі портрети маґлів, що висіли на стінах, неживі і мовчазні. Коли він перетнув залу до їдальні, навколо його ніг з д і й н я л и с я к л у б и пилу.

Там було застосовано вбивче прокляття. Він відчував це; сила Смерті затримувалася в повітрі, як статична електрика. Відбиток останніх миттєвостей трьох нещасних людей, що залишилися лежати прямо тут, на підлозі. Том сильно примружився, дивлячись на голі дошки, наче, якщо він докладе достатньо зусиль, то зможе побачити їх там. Тіні родини, про яку колись, дуже давно, він мріяв, що вони прийдуть і врятують його.

Яка ніколи не хотіла його.

Позаду нього пролунав удар і прокляття. Ще одна присутність - не магічна і дуже далека від загрози - реєструвалася в його свідомості, коли його фокус перенаправлявся. Том повернув голову. Там стояв чоловік. Старий, зігнутий над ціпком, у твідовому капелюсі з крисами на голові. Ймовірно, це був той, хто відповідав за догляд за садом ззовні. Чи **б у в у** його батька садівник? Том не вважав це чимось важливим для свого планування і т о м у н е н а м а г а в с я запам'ятати.

"Чорт забирай, спочатку я подумав, що ти привид. Але ти не Том. Принаймні, не той Том. Це не очі Редла."

Цей маґл був хоробрий, треба віддати йому належне. Можливо, знімати чари з його обличчя, щойно він виїхав із самого Літл-Генґлтона, було трохи поспішним кроком. Том кліпав блакитними очима, які були єдиною рисою, успадкованою ним від матері, не бажаючи дозволити їм стати вугільно-червоними, що було їхнім природним станом, лише заради того, щоб побачити, як відреагує чоловік. "Ні. Це очі Гонта. Очі моєї матері."

"Це було понад п'ятдесят років тому. Його шлюб-утеча, де він стверджував, що його **"п р и й н я л а "** та жінка". Чоловік говорив рівним голосом, але вираз обличчя видавав його настороженість. "Ти не виглядаєш ні на день старшим, ніж був Ріддл,

коли він вперше зник. Ти не можеш бути його сином. Хіба що онуком".

"Хіба це має значення?" - він повернувся до місця на підлозі, на яке дивився до того, як садівник прийшов і перервав його розмову. "Він покинув свою дитину і, в р е ш т і - р е ш т , його помилки повернулися додому. На мою думку, він не достатньо страждав. Ні від того, як він помер, ні від того, що сталося потім". Він ніколи не вважав це "достатнім", доки не взяв на себе відповідальність за нагляд за ним.

"Рідзли ніколи не були хорошими людьми, хлопче. Жодна душа в цьому місті не засмутилася, коли вони п і ш л и ". Магл непомітно відступив з дороги Тома, коли брюнет знову попрямував до дверей. Обійшовши його, він вийшов у коридор. "Якщо ти прийшов за якимось спадком ч и в і т а н н я м додому, то будеш розчарований".

"Я отримав те, за чим прийшов". Здебільшого. Ці старі, майже забуті рани ніколи не загояться. Не для нього. Не тоді, коли Волдеморт вже був і пішов, забравши з собою шанс Тома. "Тобі краще за все забути, що я колись був тут". Він міг би забути цього чоловіка або просто вбити його, але в той момент жоден з варіантів не здавався йому вартим зусиль. Не гаючи жодної миті, лише за кілька кроків до вершини сходів, Том скрутився на місці і зник з дзвінким тріском.

Він приземлився на блискучі мармурові сходинки перед Грінготтсом і, зробивши шанобливий жест гоблінам-охоронцям, що стояли на дверях, зайшов усередину. Як для цієї пори дня, у чарівному банку було дуже багато клієнтів, але не надто багато, і Том з легкістю підійшов до найближчого касира.

Гоблін зиркнув на нього з-за вузьких окулярів, а потім його зморшкувате обличчя розпливлося в жахливій посмішці, яку молодий Темний Лорд повернув, вишкіривши власні зуби. "Я хочу бачити Залізного Ікла; я вважаю, що він взяв на себе відповідальність керувати моїми рахунками".

"Як побажаєте, лорде Певерелл". Простягнувши руку, щоб доторкнутися своїми кощавими пальцями до того, що виглядало як безшумний срібний дзвіночок, гоблін підштовхнув його до входу в коридор, який вів углиб банку. "Залізне Ікло чекає на вас."

Востаннє кивнувши касирові, він закрутився у вихорі своїх мантій і перетнув перший поверх банку в напрямку вказаного коридору. Пробираючись між людьми, що стояли на його шляху, не шкодуючи на них жодного погляду, він постукав у двері, на яких було написано ім'я Гобліна. За мить до нього долинув заклик увійти, і він повернув ручку, ступивши всередину.

"Довгозуб казав, що ви прийдете, містере Ріддл". Залізне Ікло махнув рукою, і навпроти його столу матеріалізувався стілець, на який Том міг сісти; королівський, зі срібною спинкою. Том с і в , т и х о п о д я к у в а в ш и гоблінові, коли той оглянув його. Темні очі зупинилися на третьому персні, що лежав на його руці. "То ти знайшов його?"

"Саме сьогодні, саме в тому місці, де я очікував його побачити. Мій Візаві дійсно може бути досить передбачуваним". Такими темпами, якщо нічого не зміниться, він взагалі не знайде в цій справі нічого цікавого чи цікавого.

"А з чим ти прийшов до мене сьогодні?"

Гоблін завжди буде підтримувати розмову, навіть якщо вона не стосується монет чи скарбів. "У мене є прохання до Суду."

"Ви точно не гаєте часу, містере Ріддл. Лише нещодавно ви відновили своє становище настільки, що здатні на таке".

"За звичайних обставин я б притримала свою. Зрештою, Фейрі не дарують багато милостей, і кожен з нас, Друзів, має їх не так вже й багато. Але це те, що просто не може чекати, і стосується моєї роботи в ім'я Смерті". Том сказав. "Чи не помилюся, якщо припущу, що Кубок Хельги Хаффлпафф знаходиться в одному з тутешніх сховищ?"

Тонкі губи Залізного Ікла сіпнулися, перш ніж він знову змахнув рукою і вихопив сувій з повітря. Розгорнувши його і переглянувши. "Він тут, так. Зберігається в сімейному сховищі Лестрейнджів, переданий Беллатрісою Лестрейндж, уродженою Блек".

"Я хотів би, щоб чаша перейшла у мою власність".

"Навряд чи можна вважати, що Ґрінготтс передав вміст сховища чарівникові, який його туди не поміщав, містере Ріддл. Тому, кому вони не належать."

"Я б сказав, що він належить мені, оскільки містить частинку душі мого Візаві".

"А Ґрінготтс стверджуватиме, що ти не Лорд Волдеморт, що підтверджується твоєю власною позицією, і що тоді ти не маєш права на артефакт. Не кажучи вже про те, що гоблінська нація має більше прав на цей артефакт, ніж будь-яка відьма чи чарівник, як і на всі гоблінські артефакти".

"І я стверджую, що мої права на артефакт переважають над правами гоблінського народу. Хоч які б не були ваші претензії до відьом і чаклунів, які прагнуть використовувати те, що створив ваш народ, золото, з якого він був зроблений, належить, перш за все, Смерті".

"І Смерть забирає багатьох з нас, хто шукає його скарби, як плату за те, що ми беремо. Що ж, дуже добре. Ви висунули вимогу, більшу за ту, що мала Беллатриса, яка поклала його у сховище. Ми передаємо його тобі і повністю віддаємо в твої руки, але з розумінням того, що ти не будеш намагатися забрати що-небудь ще в ім'я свого Вчителя".

"Додайте сюди Діадему, Меч і Кишеню, і даю вам слово, що всі інші твори гоблінського народу, які я можу придбати, будуть тимчасово використані. Вони будуть повернуті або перевидані після закінчення тривалості життя звичайного чарівника". Том сказав. "Згоден?"

"Хай буде так". Магія омила його. Зобов'язуюча, і на короткий час незручна, але швидко минаюча. "Тепер ми переходимо до іншої проблеми, містере Ріддл. Ми можемо віддати вам чашу, оскільки вона ваша, але ми не можемо просто дозволити вам увійти до сховища Лестрейнджів без дозволу. Вам знадобиться доступ, який вам надасть один з власників сховища; нам буде достатньо ампули крові, щоб ми змогли вас туди впустити".

"Дякую, Залізне Ікло". сказав Том, підводячись зі свого місця. "Я ненадовго відлучуся до Азкабану. Я повернуся за годину з тим, що ти просив, і ми зможемо закінчити нашу розмову.

"Тоді, я думаю, що ми з тобою не будемо займатися бізнесом".

"Дуже добре, містере Ріддл. Тоді я чекатиму на ваше повернення." Гоблін сказав. "І пам'ятай, смертежер. *Тільки* чаша. І більше нічого."
"Даю тобі слово, лихий друже. Тільки чашку". Том швидко повернувся через банк і вийшов на сходи. Він зник у ту мить, коли ранішнє вечірнє світло вдарило йому в обличчя.

Морські бризки просочили його майже наскрізь, щойно він опинився на приймальному причалі ізольованого маленького острівця посеред моря. Нерівний чорний камінь, гладкий і гострий, вигинався дугою вгору і вбік від нього вздовж горба острова, перш ніж різко випинався в небо у вигляді самої в'язниці. Азкабан. Найстрашніша в'язниця в чарівному світі, навіть страшніша за Нурменгард з його самотнім в'язнем і залишками зів'ялої слави, і не в останню чергу через його жахливих наглядачів. Їх там було не так багато, бо половину дементорів, що працювали в Міністерстві, відправили до Гоґвортсу, щоб полювати на Блека, але Том все одно гостро відчував їхню присутність, яка повзала по його тілу вгору і вниз. Розбурхуючи його нерви.
Брехня. Збочення. Він утримався від бажання гаркнути і підняв очі на аврора, що наближався; жінку з колючим рожевим волоссям і блідим обличчям у формі серця, яка швидко послизнулася на просочених сіллю дошках і впала б у крижану воду, якби він не вхопив її за плечі.

"А, дякую за це. Зазвичай мене, таку незграбну, як я, не ставлять на чергування в цьому місці, але після втечі кожен аврор у відділку чергує по черзі". Вона трохи відступила від нього, як тільки Том успішно поставив її на ноги. "Відьмак. Аврор Тонкс. Зазвичай ми не приймаємо відвідувачів в Азкабані, а коли приймаємо, то про це треба домовлятися заздалегідь. Я мушу попросити вас назвати себе, перш ніж ви підете далі".

"Керес Алексос. Хоча, можливо, я більш відомий як лорд Гонт-Піверрелл". Як і очікувалося, спалах впізнавання промайнув на її обличчі. Йому довелося придушити бажання посміхнутися. "Здається, ви чули про мене?"

"Я думаю, що кожен у Британії вже чув про вас. Те, що ви зробили, щоб відхилити законопроект тієї жахливої жінки, поширилося по міністерству, як диявольський вогонь. Амбридж була не в захваті від цього, а все, що робить її нещасною, є приводом для святкування в моїх книгах". Вона сказала. "Не кажучи вже про те, що перевертні та інші істоти і так отримують досить погану славу. Приєднався ти до Темних чи ні, ти виглядаєш цілком нормальним. Е-е... я повинна запитати, що ти тут робиш?"

Цей аврор був молодий. Виглядав так, ніби щойно закінчив навчання. Здавалося, йому пощастило, бо йому було легше переконати її триматися на відстані, а то й взагалі не йти за ним, ніж будь-кому старшому за нього. "Я прийшов до Беллатріси Лестрейндж". Жінка одразу ж застигла. "Як друг гоблінської нації, я змогла попросити про послугу, щоб мені передали сімейний артефакт, але, на жаль, мій... двоюрідний брат вважав за потрібне перед тим, як випаруватися в однорічному віці, замкнути його в сімейному склепі Лестрейнджів. Мені потрібна її кров як доказ дозволу на вхід, і вона повинна бути дана добровільно, тому я змушений поговорити з нею".

Тонкс розслабилася, хоча настороженість залишилася на її обличчі. "Тоді ти точно

вляпалася в халепу. Та жінка була божевільною, як червона шапочка, ще *до того,* як її поклали в

тут. Гадаю, все, що я можу зробити, це побажати вам удачі і відвести вас до її камери". Вона сказала. "Ти можеш накласти закляття Патронуса?"

Том кинув Чари у відповідь, вже не в змозі стримати посмішку, коли очі аврора широко розплющилися від здивування. Його Рогатий Хвіст - він все ще не звик думати про свого опікуна інакше, ніж про Василіска, хоча, можливо, його зміна форми була на краще, оскільки Король Змей, можливо, занадто викривав його справжню сутність - збивав море навколо них у піну важкими ударами крил, а його довгий колючий хвіст ліниво погойдувався за ним у такт руху. Він змахнув чарівною паличкою, і Патронус слухняно злетів і з тріском приземлився на сусідній берег. "Ходімо?"

Його небажана супутниця моргнула, ніби подумки здригнулася, і швидко відстала від нього, коли він рушив уперед. "Я не впевнений, що це влізе всередину".

Потрібно було трохи більше, ніж побіжна думка, щоб регулювати кількість магії, яку він вливав в амулет. Дракон зменшився до розмірів лева, але не став тьмянішим. "Гадаю, він чудово впишеться". Том сповільнив крок, щоб аврор зміг його наздогнати, а потім показав на зяючий дверний отвір, оточений з обох боків плаваючими фігурами дементорів. "Веди."

Азкабан був справді похмурим і жахливим місцем, крижане повітря просякнуте смородом моря і страждань. Якби не присутність дементорів, яких добре відгороджував від них двох пульсуючий сріблястий німб, що його проливав Дракон, Том міг би вважати це місце схожим на Поля покарань і значно більш привітним для найтемніших сторін його натури, ніж будь-де в Англії. На жаль, зараза перешкоджала цьому, і тому Том просто хотів забратися звідти якнайшвидше, як тільки дозволять обставини.

Лише коли вони піднялися на самий верх жахливої в'язниці, Тонкс зупинилася в кінці довгого вузького коридору, заставленого іржавими дверима тюремних камер. "Та, яку ти шукаєш, у дальньому кінці, біля вікна". сказала вона. "Я буду тут, на відстані крику, якщо вона спробує щось зробити. Але, мабуть, краще, щоб вона не бачила мене з тобою. Вона мене не дуже любить, враховуючи, що я напівкровка і все таке".

"Якщо це так, то я сумніваюся, що я їй теж дуже сподобаюся". Проблиснувши своєю найчарівнішою посмішкою, він запитав: "Чи можу я залишити свого Патронуса з тобою, поки ти чекаєш?"

"Не треба. Я сам заклинаю; треба вміти, щоб бути аврором. Мабуть, це через те, що тут зміни." Вона сказала. "Сподіваюся, ти зможеш змусити її співпрацювати. Було б жахливо пройти весь цей шлях даремно".

"Я впевнений, що не став би турбувати себе без винагороди. Мені казали, що я можу бути... дуже переконливим, коли це потрібно". Тягнучи дракона за собою, Том попрямував коридором до потрібної камери. Не звертаючи уваги на обличчя в'язнів, вималювані, бліді та божевільні, які притискалися до ґрат своїх кліток, щоб краще його розгледіти. Простягнути руку крізь ґрати, щоб спробувати доторкнутися до світла Оберега. Щоб знайти полегшення. Рефлекторно, не потребуючи захисту майже так сильно, він переключився на слабшу пам'ять. Сяйво згасло майже до нуля, дракон майже зник, а на його губах з'явилася дика посмішка, коли з жменьки людей, що намагалися доторкнутися, здійнялися крики відчаю та паніки. *Так їм і треба, побачити*

притулок від

щось на кшталт мене. Дурість найвищого ґатунку, до якої він не мав ані найменшого співчуття.

Камера в кінці коридору була маленькою і брудною, з меблів у ній були лише вузьке ліжко і горщик. Жінка, яка сиділа на ньому, згорбившись, була одягнена в брудний чорно-білий тюремний одяг; найімовірніше, вона носила один і той самий комплект роками. Можливо, стільки ж, скільки вона там перебувала.

Його терпець уривався. Він не мав часу на ігри або на те, що його можуть відкинути, висміяти чи проігнорувати. Тож він пішов прямо до того, щоб ідентифікувати себе таким чином, щоб гарантувати, що він отримає те, про що просить, за умови, що вона все ще збереже достатньо розуму, щоб впізнати свого Лорда, коли подумає, що він стоїть перед нею. Глянувши на Тонкс, щоб переконатися, що вона не дивиться, і побачивши, що вона все ще стоїть в дальньому кінці зали, а біля її ніг лежить сяючий срібний кролик, Том змінив колір своїх очей і прошипів: "***Не ігноруй мене, Белла".***

Голова відьми піднялася так швидко, що він навіть здивувався, як вона не зламала собі шию. Темні очі, заховані під капюшоном, глибоко втупилися в намальоване обличчя, схоже на череп, і дивилися на нього довгу м и т ь нерухомої тиші, перш ніж вона підвелася, скрипнувши ліжком під її вагою, і почала повільно наближатися до решітки. "Мілорде?"

"Бачу, я успішно привернув твою увагу". Він потягнувся. Патронус біля його ніг зашипів, коли він дозволив йому знову засяяти, проливаючи блискучі срібні спиці через похмурий інтер'єр плачучих стін в'язниці. "Звичайно, ти не вірив, що проста дитина зможе по-справжньому перемогти *мене*. Я думав, що ти віриш у це більше, Беллатріс. У мене. У твого Господа і Вчителя."

"Фейт?" Вона кинулася до ґрат. Притиснулася до них. Очі дикі. Тягнучись до нього відчайдушно шукаючими пальцями з довгими брудними нігтями. "Мілорде, у нас було більше віри, ніж у всіх інших! Ми одні шукали вас після того, що сталося в Годриковій Улоговині! Ми єдині залишилися вірними, навіть якщо це означало, що нас заслали сюди! Ми одні вірили, що ви повернетеся!"

"Ти була права, Белла". сказав Том заспокійливим тоном, хоч і тримався далеко від неї. "Лорд Волдеморт завжди винагороджує тих, хто йому вірний. І твоя винагорода незабаром прийде. Але спершу я хочу, щоб ти виконала останнє завдання".

"Все, що завгодно, мілорде! Ви тільки попросіть."

"Твоя кров". Він витягнув паличку. Дивився, як вона благоговійно дивиться на неї, як він викликає з повітря маленьку кришталеву пляшечку. "Мені потрібна твоя кров, щоб я міг забрати свою чашу з Ґрінґотсу. Мій зв'язок з цим тілом дуже слабкий, і мені потрібні чари, які я сховав у ньому, щоб стабілізувати наш зв'язок. Ти даси мені свою кров, Белла? Вона повинна бути д а н а д о б р о в і л ь н о . "

Її кивок був раптовим. Уривчастим. Так, ніби він не міг бути даним досить швидко. Том стримав бажання скривитися і взяв її за зап'ястя. Притиснувши кінчик своєї кістяної білої палички до блакитних вен, які він знайшов там, і відкривши тонкий поріз. Дозволив крові витекти у флакон, поки він не заповнився, а потім запечатав його.

"Скоро ти будеш винагороджена, Белла. Ти і всі ті, хто стояв поруч зі мною навіть після мого падіння; мої найвідданіші". Закривши флакон, він сховав його у внутрішню кишеню мантії. "Потерпи ще трохи. Наш час прийде".

"Звичайно, мій пане! Ми будемо чекати, коли ти прийдеш за нами. Завжди!"

Не здивуюся, якщо виявиться, що він майже такий же божевільний, як і вона, з усіма тими горокраксами, які він виготовив. Повернувшись спиною до клітки, щоб не чути безперервної маячні ув'язненого в ній смертежера, він повернувся туди, де в стіні на нього чекала Тонкс.

"Ти виглядаєш задоволеною."

"Я людина, яка добре розуміється на тому, як отримати те, за чим приходить". Він сказав. "Дякую вам за допомогу. Я обов'язково замовлю за вас слівце, коли наступного разу зустрінуся з головою Департаменту магічного правопорядку. Я можу йти?"

"Не треба. Мені все одно треба повернутися до вартового пункту, я пройдуся з тобою". Він вважав, що вона не була жахливою компанією, коли не перечіплялася через підняту бруківку на підлозі або трохи зміщені від центру сходи, або через власні ноги, або через повітря. Коли вони спустилися до підніжжя тюремної вежі, Том вже не сподівався, що вона зможе ходити самостійно, і просто міцно тримав жінку за руку. Він відпустив її лише тоді, коли вони благополучно дісталися до хиткої халупи, що слугувала за вартовий пункт на крихітному скупченні скель, що застрягли просто посеред моря. "Дякую. Справді. Спуститися всіма цими сходами, не впавши, було б справжнім випробуванням".

"Просто будь обережнішим у майбутньому. Між його природною схильністю бути незграбним ідіотом і божевільною гонитвою з Блеком, останнє, що потрібно Фаджу, це щоб один з аврорів, які тут перебувають, розбив собі голову, падаючи з клятих сходів". Він сказав. "А тепер, якщо ви мене вибачите, мій менеджер у Грінготтсі чекає на моє повернення".

Залишивши Тонкс пірнути назад у маленьку будівлю, він залишив острів і величезну в'язницю на його вершині позаду і попрямував назад до провулку Діагон. На сходах банку він зупинився лише для того, щоб висушити мантію, а потім знову зайшов до банку і, помахавши касирам рукою, повернувся до кабінету Залізного Ікла. Гоблін показав усі свої гострі жовті зуби, коли Том поставив перед ним маленьку ампулу з кров'ю.

"Дуже добре, містере Редл. Ходімо заберемо вашу чашку."

Залізні Ікла вивів його з кабінету до стежок, які вели до комплексу печер, що містили сотні сховищ, де найстаріші родини чарівної Британії зберігали свої величезні й численні статки. Статки, яким він колись заздрив, коли був лише сиротою, вихованим маґлами, з кокні-акцентом і чіпом на плечі. До того, як він створив собі образ Волдеморта і вимагав данину від своїх послідовників. До того, як до нього прийшла смерть, і він скинув і цей образ, як змія скидає шкіру, і всі багатства світу опинилися в його руках.

Не встиг він сісти за залізним іклом, як шахтний візок стрімко помчав у темряву. Шлях його

був звивистий і дикий, і нарешті він зупинився біля

належне сховище. Двері, що прийняли маленький флакончик замість ключа і розтанули перед ним, гострий погляд гобліна на його спині, коли він ступив всередину. Як і всі найстаріші склепи, той, що належав родині Лестрейнджів, був зроблений в одній з природних порожнин печер і від підлоги до стелі був набитий скарбами у різних формах. Золоті монети і кубки. Срібні обладунки та персні. Сапфіри та діаманти розміром з дитячий кулачок. Шкури магічних істот, яких Том не міг легко впізнати з першого погляду, деякі з них мали шипи, схожі на шипи троянд, а інші все ще мали кілька пар звисаючих шкірястих крил. На полиці, що стояла біля дальнього колодязя, стояли оздоблені коштовностями колби з різноманітним зіллям - від "Рідкої удачі" до "Живої смерті" і чогось підозріло схожого на отруту василіска, увінчані людським черепом, все ще увінчаним важкою короною, що низько схилилася над порожніми очницями.

Горокракс, за яким він прийшов, був залишений на вершині величезної купи монет і коштовного каміння. Отримавши чітке попередження більше нічого не чіпати і добре знаючи про гоблінську схильність охороняти скарби від будь-яких потенційних злодіїв з такими огидними прокльонами, як Флаґранте і **Близнюк**, він не намагався залізти нагору. Замість цього він витягнув свою паличку і різким рухом клацнув зап'ястям. "Верберо". Розплавлена бронза вихлюпнулася з кінчика, шиплячи в холодному вологому повітрі, аж поки всі два метри батога не обмоталися навколо його ніг. Він знову клацнув зап'ястям, довжини якого було більш ніж достатньо, щоб досягти вершини кургану і обернутися навколо кубка, і з тріском відмотав його назад. Знову відкинувши зброю, Гоґвортс знову опинився в безпеці в руці.

Захист навколо нього не давав жарі деформувати метал. Майже непомітно Том провів великим пальцем по вигину борсукової морди. "Гадаю, ми закінчили, Залізне Ікло. Гоблінський народ дякує тобі."

"Звичайно, містере Ріддл. Якщо гобліни ще щось можуть зробити для вас за відповідну ціну, ви тільки попросіть". Гоблін сказав. "Може, повернемося на поверхню?"

"Гадаю, це на краще". Що швидше він повернеться до маєтку Слізеріна, то швидше матиме на один горокракс менше і стане на крок ближчим до усунення небажаної конкуренції свого колеги.

Різдвяний бал

Гаррі та Герміона провели останній тиждень перед різдвяними канікулами, перегортаючи жменю журналів із совиними замовленнями, вибираючи подарунки для своїх друзів, знайомих та членів родини у вітальні Гриффіндору, або обговорюючи з Драко те, що вони могли про те, що назвали "ситуацією Корости", водночас докладаючи зусиль - здебільшого під впливом кучерявої відьми - щоб закінчити останні домашні завдання і почати працювати над роботою, яку вони мали б виконати під час канікул. Подорож назад до Лондона Гоґвортським експресом була спокійною, порівняно з тим, як вони добиралися сюди, і, на велике полегшення Гаррі, дементорів не було помітно. Драко покинув їх ще до того, як вони зійшли з поїзда, щоб уникнути будь-якої напруги між його батьками і родиною Візлів, побажавши їм обом гарного відпочинку і повідомивши Гаррі - на думку маленького крука, досить непотрібно - що і він, і Том мають з'явитися на їхньому Святвечірньому балу. Герміона супроводжувала його до будинку Візлів, ввічливо, але дещо скуто привіталася з Роном, а потім поїхала з батьками на лижну прогулянку, яка мала вивезти її з Британії до початку навчального року. Фред і Джордж чудово попрацювали над тим, щоб ситуація не стала надто незручною, а містер і місіс Візлі були так само привітні до нього, як і завжди, але Гаррі не міг назвати ті два дні, які він провів у "Норі" перед Юлею, комфортними, враховуючи те, що вони з Роном мешкали в одній кімнаті.

Це було справжнім полегшенням, коли нарешті настав Святвечір, і Гаррі, одягнений у темно-зелену мантію, яку йому допомогли вибрати Драко і Герміона, чекав у снігу на ґанку, спостерігаючи за приходом Тома. Його дихання здіймалося сріблястими хмаринками до холодного зимового неба.

Позаду нього скрипнули двері, і місіс Візлі висунула голову. "Гаррі, любий, повертайся додому. Тут так холодно! І Керес не зможе тебе знайти, якщо ти не вийдеш помахати йому прапорцем".

Вдалині, нечітко вимальовуючись на тлі попелястої смуги горизонту, з важкої пелени хмар виднілася постать крука, що спускався з неба. Чорні крила різко виділялися на тлі снігу, що сипався з неба. "Усе гаразд, місіс Візлі". сказав він. "Це вже він."

Соболині крила птаха розпростерлися назовні. Його маленьке тільце хитнулося вперед, втрачаючи швидкість. Зрушуючись і збільшуючись у розмірах, Том приземлився на сніг досить близько, щоб Гаррі міг простягнути руку і доторкнутися до нього, а чорна мантія, яку він полюбляв, граціозно розвівалася навколо його фігури. Темно-сині очі виблискували, як нічне небо, наповнене зірками. "Привіт, малий."

"Керес!" Гаррі ступив крок уперед і втиснувся обличчям у передню частину мантії Тома. Тепло його тіла обпікало холодні покусані щоки.

"Ну, заходьте! Заходьте! Обидва! Тут абсолютно холодно!" Місіс Візлі відсунулася вбік і пропустила їх. Том штовхнув Гаррі вперед, у тепло нори, а потім збивав сніг зі своїх черевиків з драконячої шкури.

"Дякую, місіс Візлі." сказав Том. "Обіцяю, що не буду зловживати вашою гостинністю; зрештою, на нас чекають уже незабаром, а запізнюватися на таку політично важливу подію, як ця, було б дуже поганим тоном". Звернувши всю свою увагу на Гаррі, який все ще намагався розморозити свої щоки в передній частині мантії, він пробурмотів: "Нам справді треба щось зробити з твоїм волоссям. Виглядати так, ніби ти щойно знявся з мітли для події такого калібру, досить непристойно, мій любий".

"Хай щастить." Маленький ворон буркнув. "Чистка не допомагає. Засоби не допомагають. Тітка Петунія якось спробувала відрізати все це, але за ніч воно відросло ще більше". Вона залишила йому лише бахрому, намагаючись приховати його "химерний" шрам, і результат зрештою виглядав ще безглуздіше, ніж у природному стані.

"Ну, якщо відрізати не вийшло, то відростити може вийти". Не турбуючись про те, щоб витягти свою чарівну паличку з того місця, де вона була захована в тростині, Том легенько постукав його по маківці. На мить у нього залоскотало і стало гаряче, і молодий Темний Лорд кивнув сам до себе, виглядаючи задоволеним. "Ось так; трохи більше ваги, і він співпрацює". Цього разу він змахнув чарівною паличкою, викликавши атласну краватку такого ж насиченого зеленого кольору, як і мантія, в яку він був одягнений, і акуратно зібравши своє чарівним чином подовжене волосся в акуратний хвіст на потилиці. "До ранку це пройде". сказав Том, дивлячись, як Гаррі намагається розгледіти своє відображення у темному вікні поруч з ними. "Якщо ти вирішиш, що тобі більше до вподоби така зачіска, ми можемо вжити заходів, щоб відростити її належним чином".

Воно було не таке довге, як у Герміони, але достатньо довге, щоб Гаррі міг закрутити хвіст і перекинути його через плече, якщо йому колись захочеться це зробити. Гаррі не був певен, як йому сподобався результат.

"Він дуже... чистокровний".

"Тоді, гадаю, це добре підходить для сьогоднішнього вечора", - сказав Том. Том сказав. "Іди, візьми свою тростину і поклади в неї свою чарівну паличку. І обміняй перстень спадкоємця Поттерів на перстень Слизерина або Певерала. У мене є дещо для тебе; технічно це твій різдвяний подарунок, але я хочу, щоб ти вдягнув його і сьогодні".

Гаррі кивнув і швидко вийшов з кухні до кімнати, де жив з Роном. Гаррі не зводив з рудого погляду з Ронової голови, коли діставав зі скрині скриньку з перснями і клав туди перстень Спадкоємця Поттерів. Він закрив її, уявив собі перстень спадкоємця Певела, знову відкрив і вдягнув його на палець. Засунув чарівну паличку в тростину з головою дракона і повернувся вниз сходами.

"Я відправив Гедвігу разом з твоїм подарунком минулого дня". Гаррі

сказав. "Ти його отримала? "Я його ще не відкривав, але так. Я його

отримала. Дякую, малий."

"Каталоги були у Герміони, але Драко "допоміг", змусивши мене прочитати книгу про звичаї дарування подарунків. Гадаю, я рада, що він це зробив, бо я не знала, що певні

подарунки означають певні речі, і не хотіла б випадково образити тебе".

"Я й не сподівався, що ти знаєш краще". Том витягнув з-під мантії довгу тонку прямокутну коробку і простягнув її Гаррі. Перше, що спало Гаррі на думку, коли він побачив

На вигляд це була скринька для чарівних паличок, але вона була надто важкою, щоб вмістити в собі чарівну паличку. "Відкрий її. Одягни її. Я хотів побачити, як ти її носиш, відколи мені вдалося… відновити її. ***Її очистили:*** "

Очищена? Гаррі звів брови, але все ж таки зняв кришку зі скриньки і зазирнув усередину. На чорній атласній внутрішній стороні лежав медальйон з гранованою поверхнею з блискучого скла, що захищала змієподібну S-подібну вставку з камінцями вірідіану. "Це медальйон Слізеріна?"

"Так і є. Зроблений моїм пращуром для його коханої дружини. Думаю, буде правильно, **я к щ о** він дістанеться тобі". Том простягнув руку через плече. Довгі пальці в рукавичках легенько підняли медальйон з того місця, де він лежав, і розстебнули ланцюжок. Делікатні ланки, наче вода, ковзали п о чутливій шкірі з боків його шиї. "Вони пасують до твоїх очей. Смарагди. Ходімо?"

Гаррі насупився і кинув примружений погляд на сусіднє вогнище, де стояла каструля, в якій місіс Візлі варила запашне рагу. "Ми що, пливемо?"

"Ні, Гаррісоне." заспокоїв Том. Знову обережно притиснув його до себе. "Ми будемо мандрувати". Коли маленький крук незадоволено закаркав, він розсміявся. "Зараз, зараз, я знаю. Але у нас немає вибору, якщо ми хочемо дістатися туди якнайшвидше. А потім, після того, як ми проведемо достатньо часу на балу в Люциуса, щоб бути політкоректними, ми повернемося до Слизеринського маєтку на обряд Йоля. Я поверну його відразу після півночі, місіс Уїзлі".

"Будь ласка, люба, називай мене Моллі!" Місіс Візлі гукнула їм услід, коли двері зі скрипом і грюкотом зачинилися. Гаррі ледве встиг відчути, як холод пробіг по шкірі, як його потягли за собою разом зі старшим чарівником, і він зник. За мить вони опинилися у приймальні Малфоївського маєтку. "Ми прийшли на кілька хвилин раніше, Гаррі, тож давай обговоримо питання щура. Чи докладав ти якихось зусиль, щоб відновити дружбу з Роном Візлі після прибуття до Нори?"

"Ні". сказав Гаррі, кинувши на нього досить незадоволений погляд. "Не те, щоб він докладав зусиль. А чому я повинен?"

"Звісно, тому що його співпраця полегшила б вам можливість дістати Петтігрю. Набагато легше отримати бажане від людей, які мають до тебе добрі почуття, ніж від тих, хто їх не має".

Ворон насупився і нахмурився. "Я спробую принаймні змусити його знову заговорити зі мною. Лише тому, що Сіріус заслуговує на те, щоб мати змогу гуляти вільно, не ховаючись у собачій подобі". Чесно кажучи, Гаррі сумував за стосунками, які були у нього з Роном. Герміона була т а к о ю ж, як і завжди, а Драко був непоганим хлопцем, але жоден з них не йшов ні в яке порівняння з рудим грифіндорцем, який був його найкращим товаришем і все ще залишався його першим другом. Але між Гарріною гордістю і Роновим глузуванням з приводу його "раптової схильності до спілкування зі слизеринцями", це здавалося неможливим.

Том задоволено поплескав його по голові так, що будь-хто інший міг би подумати, що це поблажливість, і попрямував углиб маєтку. Не маючи іншого вибору, як іти за ним, якщо він не хотів залишитися позаду, Гаррі поспішив наздогнати його.

Він швидко зрозумів, що ненавидить, абсолютно *ненавидить* політичні події. Він бачив Малфоїв лише кілька разів за ніч, а Драко - лише один раз, і решту трьох годин, що вони провели там, він кружляв навколо Тома, щоб старший чарівник міг дати відсіч усім, хто ставав надто агресивним, бажаючи побачити, поговорити чи доторкнутися до Хлопчика, який виживав. Більшість людей, які підходили до них, були Лордами та Леді з Темних або Сіро-темних родин, деякі з них мали імена, які він упізнав - мати Блейз, батько Пансі, батько Теодора, і батько Теодора, який спробував розпочати якусь словесну перепалку, що, мабуть, було унікальною особливістю Зміїного Дому, і яку він з тріском програв...Але найяскравішим моментом його вечора була або коротка розмова з Невіллом, який виглядав дуже недоречно, поки його бабуся хвалила, як Том тримався на своїй першій зустрічі з Візенгамотом, або те, як Том заманив Фаджа в дальній кут кімнати і почав шматувати його очима, поки вони вели незручно ввічливу бесіду про пекарські здібності ельфів Нарциси.

Коли Гаррі нарешті повернувся до Слизеринського маєтку, це не могло - на його думку - статися надто швидко.

"Як справи?" запитав Гаррі, коли Том привів його до невеличкої кімнати на першому поверсі, якої він раніше не бачив: підлога, стеля і всі чотири стіни були викладені чорною світловідбиваючою плиткою, а стоячи в ній, здавалося, ніби пливеш у темній порожнечі. На підлозі стояли три свічки - біла, чорна і червона - у різьблених кістяних підставках, розташованих по колу навколо розбитої золотої чаші з вином. На її поверхні плавають білі пелюстки. "З горокраксами".

"Дуже добре. Я задоволений своїм прогресом". сказав Том, обережно запалюючи кожну свічку кінчиком своєї палички. "Я успішно дістався до медальйона, який ти зараз носиш, персня, - старший чарівник блиснув перснем, якого не було, коли Гаррі востаннє дивився на його руку, - діадеми, яку я взяв у Кімнаті Виклику в день твого катастрофічного матчу з квідичу, і кубка, який я зібрав того ж дня, що й перстень".

"І скільки ще залишилося?"

"Два". Він сказав. "Меч Гриффіндору і... я не впевнений щодо останнього.

"Я не знаю, чи ти теж впевнений щодо меча". Гаррі намагався не допустити, щоб у його голосі звучала надмірна поспішність. "Томе, якби меч був горокраксом, хіба він не знищився б, коли я запхав його в пащу василіска?"

Том на мить завмер, його зіниці загострилися до щілин у світлі свічки, потім він тихо вилаявся собі під ніс і підняв на нього очі. "Тоді мені потрібно переоцінити ситуацію. Спробувати визначити, що ще він міг перетворити на горокракс. Або врахувати той факт, що я помилився з кількістю і їх виявилося менше, ніж я очікував". Він сказав. "Але це не те, чим ми повинні зараз перейматися. У нас є дещо важливіше, що ми повинні зробити".

Неохоче, але Гаррі дозволив цій темі на деякий час затихнути.

"Святвечір - це священний день смерті. *Наш найважливіший* день. Це день, коли завіса між нашим світом і потойбіччям найтонша, і тому більшість тих, хто все ще шанує старі

використовувати цей день, щоб зв'язатися зі своїми померлими". Голос Тома був тихим гулом у темній, тихій кімнаті. "Нічого спільного з некромантією, навіть у її найпримітивнішій формі, ритуал викликає лише спалахи: думки, почуття. Ми будемо робити щось значно **в і д м і н н є** і набагато більш... складне".

"Комплекс?"

"Я не казав, що медальйон - це єдиний твій подарунок, маленька". Тіньові крила розпростерлися з його спини, такі темні, що здавалися продовженням мантії, яку він носив, і він зробив крок уперед. "Візьми пір'їнку".

Взяти пір'їнку? "Але... це не буде боляче?"

"Легкий дискомфорт мене не дуже турбує, Гаррі". Його праве крило вигнулося вперед. Оточуючи його. Він бачив їх не вперше, хоча й не часто, але вперше так близько, і раніше не усвідомлював, наскільки вони великі. "Продовжуй." Пір'я контуру було завдовжки з його плече, гладеньке, чорне, як сажа, хоча й з синім відтінком, коли на нього падало світло від свічки. Вони були теплі й гладенькі, а пухові пір'їнки під ними - м'які. Блідіші за кольором. Ближче до сірого. Не даючи собі жодного шансу на роздуми, Гаррі схопив перо і смикнув. Том зашипів, коли воно вивільнилося. "Вибач". Він розгладив пальцями місце, звідки висмикнули перо.
Том склав крила з боків, але не сховав їх знову. Вони закрутилися навколо його плечей, наче мантія.

"Все гаразд." Молодий Темний Лорд заспокоїв його. "Підійди. Дай мені перо."

Гаррі зробив те, що йому було сказано, передавши йому велике перо, і пішов за брюнетом назад до свічок.

"Катавасі". Він тримав один кінець над першою свічкою, поки вона не загорілася. "Синкліно". Цього разу він тримав середину пера над другою свічкою. "Анавайно". Він підпалив інший кінець п е р а в і д останньої свічки, що залишилася. Тримаючи його за ті кілька частин, що не горіли, а потім, раптом, розчавив перо в кулаці. Попіл посипався до келиха з вином, який Том підняв іншою рукою і простягнув йому. "Пий". Обережно взявши його за зап'ястя, Том потягнув його за собою вниз, поки той не сів на підлогу. "А потім лягай на спину".

Гаррі завагався. Дивився на суміш вина, пір'яного попелу та пелюсток, що плавали. Потім загартувався і зробив ковток. Гострий, солодкий присмак переповнив його язик і ніс, а алкоголь обпік горло. Одразу ж його зір почав розфокусовуватися. Краї обрисів Тома, вже пом'якшені слабким світлом свічок, розпливалися.
Не в силах далі сидіти, маленький крук скорчився і впав на руки іншому чарівникові. Молодий Темний Лорд підхопив його, обережно поклав Гаррі собі на коліна і закружляв над ним. Змахнув захисною завісою з чорного пір'я, яка затуляла світло.

"Ти мені довіряєш?"

Для будь-кого іншого це було б дуже небезпечне запитання. Для нього воно мало просту відповідь. "Так".

"Тоді закрий очі". Том притиснув їхні лоби один до одного. Його темні кучері торкалися шкіри Гаррі; м'які, як пухові пір'я його крил. "І падай. Я віднесу тебе туди, куди тобі треба".

Зважаючи на те, як важко стало не спати, Гаррі недовго думаючи погодився. Відчуття, яке накрило його, було схоже на те, якби він зірвався з мітли і полетів на Бакбіку. Темрява навколо нього більше нагадувала темряву печери чи тунелю, ніж сон. А потім, щойно почавшись, увесь рух припинився, і Гаррі розплющив очі. Де б він не був, було світло, але не надворі; далеко над головою, помережана гострими виступами сталактитів, височіла стеля з чорного каменю. Навколо нього, досить високе, щоб сягати його колін, коли він стояв, було поле смарагдової трави і польових квітів. Коли Гаррі сів, Том приземлився поруч з ним, тріпочучи пір'ястими крилами.

Роги вигиналися вгору і назад від його голови, блискуче виблискуючи у фальшивому сонячному світлі і виглядаючи водночас витончено декоративними і здатними до болючого шматування. Його палаючі вогняні очі, гострі зуби та пазуристі пальці не робили його менш прекрасним. Там, де на зап'ясті мала б бути його паличка, тепер висів батіг, намотаний на розпечений до червоного браслет з напівдікої бронзи.

"Ласкаво просимо до Елізіуму". Обережно, щоб не пошкодити кігті, старший чарівник простягнув руку, щоб підняти його на ноги. "Ми не можемо залишатися тут надовго: ти - тому що ти не помер, а я - тому що моя робота зараз там, нагорі, тож це було б щонайменше контрпродуктивно". У цій місцевості було небагато визначних пам'яток, хоча він побачив кілька кам'яних споруд - білосніжних, наче мармур, - кілька озер і різні зарості дерев. До однієї з них його і привели, і Том зупинився біля висячої завіси з виноградних лоз. "Я прийду з а тобою, коли прийде час повертатися. А поки що краще, щоб вони мене не бачили. Мертві, як правило, нервують у присутності таких, як я".

Гаррі кивнув головою і, коли Том відсунув завісу зелені, пішов крізь дерева наодинці. Незабаром він вийшов на галявину і завмер на місці. Біля вузького сріблястого струмка стояли дві постаті. Чоловік з диким чорним волоссям і окулярами в дротяній оправі та жінка з зеленими очима, що були досконалим дзеркалом його власних. Ідеальна копія того, що він бачив у Дзеркалі Воскреслих. Він, мабуть, видав якийсь звук, якийсь звук здивування, тому що обидва обернулися. Їхні очі широко розплющилися.

Гаррі порушив тишу, що запала на галявині, якщо не рахувати тихого дзюрчання струмка, і сказав: "Мамо? Тату?"

"Гаррі?" Джеймс подивився одночасно здивовано і жахливо. "Що ти...? Ні! Ти не повинен... Він не..."

"О, крихітко, що ти тут робиш?" Лілі в одну мить скоротила відстань між ними, закутавши його в свої обійми. Вона була холодною. І, на відміну від Тома, не мала запаху. "Дякувати Мерліну, Джеймсе! Він теплий! Він досі - як ти тут опинився?"

"Том привіз мене сюди. На Юль. Побачитися з тобою". Гаррі не знав, чи хоче він посміхатися, плакати чи кричати. Його батьки! Том привіз його сюди, щоб він побачився з батьками! Нарешті він побачить їх по-справжньому, а не за зачарованим

склом чи на фотографіях, що містилися в альбомі, який дав йому Геґрід. Нарешті він зможе поговорити з ними. Але

Це також означало, що він нарешті по-справжньому зрозумів, чого йому бракує. Це було одночасно і благословенням, і прокляттям. "Він сказав, що це подарунок. Як той медальйон."

"Томе?" Батьки розгублено обмінялися поглядами. Було очевидно, що жоден з них не впізнав цього імені.

"Том". Гаррі повторив. "Том Реддл." Коли прізвище не допомогло виправити ситуацію, він сказав "Керес". Це ім'я викликало значно більшу реакцію, бо батькове обличчя одразу ж похололо. Хоча б на мить, перш ніж воно знову пом'якшало.

"Що б він не зробив, щоб заманити тебе сюди, це, мабуть, не триватиме вічно". сказав Джеймс, приєднуючись до Лілі та обіймаючи її за плече. "Нам треба багато чого надолужити".

Неможливо було правильно визначити час у місці, де сонячне світло ніколи не рухалося, і дуже скоро звук кроків, що наближалися крізь дерева, досягнув його вух. Обидва батьки застигли, їхні погляди втупилися в Тома, щойно він з'явився в полі зору. Простягнувши руку, він ніжно провів гладкою, вигнутою спинкою одного кігтя по його щоці.

"Я ще не хочу йти." Його батьки. Вони були справжніми, міцними і прямо тут. Він був з ними. Вони його обіймали. Говорив з ними. Це було так, ніби вони були живі, хоча він знав, що це не так. І думка про те, щоб піти зараз, була схожа на те, щоб втратити їх знову і знову.

"Я знаю. Але я вже занадто довго тягнув з цим, Маленька". У його блискучих, нелюдських очах було щось, що небезпечно наближалося до жалю. "Я хотів би віддати їх тобі назавжди, але це найкраще, що я міг зробити. Можливо, я не повинен був цього робити. Здається, це лише роз'ятрило старі рани, і вони знову почали кровоточити".

"Ні, я... дякую, Томе. Це більше, ніж я міг собі уявити, я просто..." Хотіли б ви, щоб усе було інакше? Скільки людей сказали це до нього? А скільки інших скажуть це після нього? Гаррі зітхнув. Мати обійняла його. Батько стиснув його плече. Він ступив крок уперед, в обійми Тома, і його великі чорні крила знову загорнулися навколо них.

"Заплющ очі". Його голос був єдиним, що Гаррі чув у цій штучній порожнечі. Він відчував, як квіти торкаються його ніг і долонь, але темрява була надто густою, щоб він міг щось бачити. Гаррі зробив те, що йому наказали. Лоб Тома притиснувся до його чола. "Я відведу тебе назад".

Гаррі переповнювало відчуття, ніби він злетів угору ракетою. Швидше, ніж його вогняна блискавка. Швидше, ніж летів Дзьобик. Швидше, він був упевнений, потім з'явилося світло чи звук, чи будь-яке закляття, яке він коли-небудь бачив, а потім, в одну мить, рух зупинився. Його очі розплющилися від несподіванки. Бліде обличчя Тома, темні кучері і стеля над головою - ось що його зустріло. Старший чарівник м'яко провів сухими губами по шраму на лобі, відкинувшись на спинку крісла. Коли Гаррі простягнув руку, щоб доторкнутися до його обличчя, щоки були мокрі. "Як довго?" Том видав приглушений і трохи ошелешений звук у горлі, що нагадав Гаррі звуки, які Еррол іноді видавав, коли намагався вмовити стару сову напитися з миски Гедвіги після того, як вона впала, виснажена довгим перельотом. "Томе?"

"Кілька хвилин. Може, годину". Було майже неможливо сказати, наскільки темно в цій кімнаті, але брюнет, здавалося, не міг сфокусувати погляд. "Час тут тече по-іншому. Треба перевірити годинник, щоб знати напевно".

Він витягнув паличку з верхівки тростини і спробував накласти Темпус, але нічого не вийшло. Тоді він спробував встати і майже миттєво зім'явся. "Томе*?!" - вигукнув Гаррі.* ″Гаррі притиснув старшого чарівника до себе. Здивований вагою чоловіка.

Брюнетка пирхнула, звучачи водночас виснаженою і неймовірно роздратованою. "Здається, я... перестарався. Навіть на Святвечір, коли бар'єри найслабші, брати тебе з собою - це, мабуть, було трохи занадто".

"Можеш встати?" Гаррі насилу піднявся на коліна, а потім на ноги і з мінімальною допомогою Тома витягнув їх у вертикальне положення. "Я віднесу тебе в ліжко, а потім пошлю Манніна до **н о р и ,** щоб попередити місіс Візлі, що я не повернуся до ранку.

"Не хвилюйся за мене, Гаррісоне. Я не можу померти. Я ж тобі казала."

"Це не означає, що я не вважатиму, що ти не можеш самостійно піднятися, навіть близько ненормальним, Томе". Гаррі підняв старшого чоловіка на найближчі меблі. "Не зважай на те, що ти не зміг накласти закляття! Я піду і напишу цього листа, а потім зателефоную Кіпсі, щоб вона пригостила мене гарячим шоколадом".

"Гаррі". Він поскаржився, намагаючись зробити так, щоб це слово прозвучало так роздратовано, як йому явно хотілося, але йому це не вдалося. "Це не обов'язково."

"Мені байдуже".

"До ранку я буду в порядку".

"А вранці, якщо це правда, я залишу тебе в спокої. Якщо ж ні, то я попливу назад до Нори, заберу свої речі й залишуся тут до кінця канікул. Зрештою, ти ж казав, що майже закінчив полювання за рештою горокраксів і не маєш більше жодної зачіпки, тож поспішати тобі поки що нікуди". Коли він вийшов з кімнати, було абсолютно очевидно, що маленького ґрифіндорця ніщо не зупинить, як би він не намагався заперечити. "Відпочивай!"

Голова Тома впала на диван, на якому він залишився, з глухим ударом, що відлунням відбився від стін.

Кричуща халупа

Гаррі, чесно кажучи, не знав, чого він очікував від спроби подолати прірву, що утворилася між ним і Роном. Повернувшись до Нори, щоб зібрати свої речі, маленький крук провів решту канікул у Слизеринському маєтку, допомагаючи домашнім ельфам примусити Тома залишатися в ліжку - або принаймні переважно в ліжку - поки його магічні сили відновлювалися після неймовірного напруження, викликаного ритуалом, який він провів на Йоля, - і Гаррі вважав, що цей час йому сподобався значно більше, ніж брюнетові, враховуючи, що протягом усього ритуалу йому не дозволялося пройти більше жменьки кроків, - і вирушив на станцію лише після того, як отримав від Кіпсі обіцянку, що вони простежать за одужанням Тома до кінця, навіть якщо це означатиме, що їхньому господареві доведеться провести деякий час прив'язаним до узголів'я ліжка. На пероні, знайшовши Візлів і запевнивши їх, що з ним усе гаразд і що Том уже не такий хворий, він відвів Рона вбік і спробував поговорити з ним, але швидко з'ясував, що з ним не можна знайти спільної мови щодо "слизеринських змій". На той час Драко вже досить добре познайомився з Драко, і тепер дивився на Снейпа в набагато добрішому світлі, враховуючи той факт, що його колись ненависний професор почав ставитися до нього як до учня, а не як до плями на його улюбленому пивоварному халаті, а також враховуючи, що його суджений був *Спадкоємцем Слізеріна,* а отже, уособленням того, що означало бути "слизеринцем", це поняття викликало в Гаррі неабияке обурення.

Як би сильно він не хотів, щоб Сіріуса звільнили якнайшвидше, і як би не було правдою те, що, знову опинившись на доброму боці Рона, він безмежно спростив би досягнення своєї мети - роздобути Петтіґрю, - у магії не було жодного способу, щоб хтось із них подолав розбіжності, доки не зміниться упереджене ставлення іншого хлопця, яке Гаррі, як він сам зізнався, колись поділяв.

Решту шляху до Гоґвортсу Гаррі провів у експресі разом з Герміоною, Драко та досить настороженим Блейзом, який не надто долучався до розмови, але не втрачав нагоди поспостерігати за їхньою взаємодією з обчислювальним блиском в очах. Зважаючи на те, що Спадкоємець Малфоїв ніяк не відреагував на це, Гаррі міг лише припустити, що така поведінка у Зміїній ямі є нормальною. Маленький крук сумнівався, що коли-небудь по-справжньому зрозуміє Слизеринців.

"Я збираюся знову випустити Боггарта, Гаррі. Ти готовий?"

Голос професора Люпина прорізав туман його думок. Маленький крук моргнув і підняв голову, а потім кивнув. Мружачись від ранньовесняного сонячного світла, що проникало крізь вікно кабінету за спиною старшого чоловіка. "Так, сер". Відтоді, як вони повернулися до Гоґвортсу з Різдва, минули місяці, і в перервах між уроками, квідичем і підготовкою до випускних іспитів, які все більше наближалися, Гаррі, Герміона і Драко провели незліченну кількість вечорів, зустрічаючись у Кімнаті Викликів, розробляючи і відкидаючи безліч планів, за допомогою яких вони могли б не тільки успішно зловити щура, але й доставити його до Тома і Сіріуса до того, як він перетвориться і втече. Нарешті, минулого тижня вони склали щось таке, з чим усі троє погодилися, і розіслали листи Сіріусу й Тому з проханням чекати на них у Верескливій халупі того вечора.

Том просто відповів ствердно, що буде там. Сіріус, який виявився набагато кориснішим, намалював їм карту прихованого тунелю, що мав - дещо (дуже) небезпечно - провести їх під Плакучою вербою і вивести прямо в середину халупи.

"Зосередься, Гаррі."

Якби ж то на уроках з професором Люпином йому вдалося д о с я г т и того ж успіху, що й у випадку з коростою. Незважаючи на численні уроки, що залишилися позаду, численні години, проведені за повторенням рухів чарівної палички та промовлянням заклинання, йому так і не вдалося випустити бодай слабенький клубочок диму. Кожний спогад, який він намагався використати, виявлявся недостатньо сильним, принаймні в цьому була його проблема, якщо вірити старшому чарівникові. Зітхнувши, коли застібки на дверцятах деренчливої шафи розчинилися з великим і вже дуже знайомим брязкотом, маленький крук підняв чарівну паличку.

Боґарт вийшов зі своєї дерев'яної в'язниці, і на нього накинувся дементор в образі. Весь у подертому одязі, з висохлими кігтями і майже непереборним холодом. Досі він не міг знайти спогад, який би спрацював - раптова поява Тома на залізничному вокзалі минулого літа надто відтіняла недовіру, його візит до батьків у потойбічному світі був забарвлений гірко-солодким смутком, жоден з інших навіть близько не **п і д х о д и в ,** - але, можливо, будь-яке джерело радості підійде? На цей раз варто було спробувати.

Він заплющив очі й уявив, що їхній план вдався: Пітера спіймали, викрили, а Сіріуса звільнили. Виправданий. Він уявляв себе десь у непоказному полі, як ганяється за похмурим собакою через море квітів по пояс, і сміявся. Том, надто гордий і "дорослий", щоб приєднатися до їхніх "грифіндорських витівок", царственно сидів під розлогим віттям старого покрученого дерева і дивився на них темно-синіми очима. "Expecto Patronum!" Фальшивий дементор відсахнувся, побачивши клаптик срібла, що здійнявся з кінчика його палички, але лише на мить, перш ніж він знову впав на нього. Люпин втрутився, щоб відігнати його назад, і знову зачинив шафу.

"Гаррі, - його вкрите шрамами обличчя світилося гордістю, коли він зачинив замок і повернувся до нього, - ти це зробив".

Маленький крук з недовірою подивився туди, де розвіявся дим. "Не думаю, що це допоможе мені в боротьбі з дементорами, сер". Принаймні, не те, щоб йому довелося турбуватися про них так довго. Може, врешті-решт, Том навчить його, коли йому нарешті вдасться виготовити повноцінний патронус.

Такими темпами, мабуть, так і буде.

"Я знаю, що це здається небагато, але ти вже зробив те, на що більшість дорослих чарівників і відьом не здатні", - сказав професор Люпин. Професор Люпин сказав. "Ти маєш цим пишатися. Коли вираз обличчя молодого чоловіка не змінився, він сказав: "Ти подолав найважче.
Звідси тобі буде набагато легше створити безтілесного Патронуса". "А

безтілесного?"

Довга пауза, перш ніж професор Люпин зітхнув. "Гаррі, як я вже казав тобі, коли ми тільки починали наші заняття, існує небагато світлих чарів, які складніше накласти, ніж Закляття Патронуса. Він сказав. "Давай розбиратися з цим по черзі. Намагаючись звернутися безпосередньо до тілесного Патронуса, ти лише налаштовуєш себе на розчарування. Дай собі час."

Гаррі зітхнув, але не став сперечатися далі. "Так, пане."

"Думаю, на цьому ми закінчимо. Ви досягли набагато більшого прогресу, ніж я коли-небудь міг від вас вимагати, і з огляду на наближення випускних іспитів, я не можу більше затримувати вас годинами", - сказав він. Він сказав. "До кінця року, і навіть після, до тих пір, поки ти відчуватимеш потребу в цьому, ти можеш звертатися до мене за порадою, щоб розвинути свої здібності в цій або будь-якій іншій частині магії. Поговоривши зі мною поза уроками або написавши мені листа". Зазирнувши в кишеню мантії, він витягнув знайому плитку шоколаду і простягнув її йому. "Кілька квадратиків перед вечерею".

Ворон кивнув і попрямував до дверей. "Дякую, професоре Люпин. Навіть якщо я ніколи не зможу повністю накласти Чарівні чари, я вдячний за час, який ви витратили на те, щоб навчити мене".

Розправивши шкільну мантію, що лежала на плечах, і знявши обгортку з шоколаду, Гаррі відламав кілька квадратиків, щоб прогнати холод, і запхав решту плитки в сумку. Гаррі рушив кривими коридорами старовинного замку до великої зали, де студенти вже почали збиратися на вечерю, і попрямував до зелено-сріблястого столу. Опустився на лавку, де вже сиділа Герміона з Драко, ігноруючи незадоволені погляди, які посилали йому інші змії.

"Як все пройшло?" запитала Герміона. "З Люпином?

"Краще, ніж він очікував, судячи з його слів, але маленький клубок туману, який мені вдалося створити, не допоможе мені, якщо на мене нападуть". Він сказав. "Це був наш останній урок; він сказав, що я можу звернутися до нього, якщо у мене виникнуть ще якісь питання, але далі мені доведеться тренуватися самостійно".

"Це може здатися не вражаючим, Поттер, але я б'юся об заклад, що більшість професорів, які сидять за столом для персоналу, навіть зараз не змогли б впоратися з такою кількістю завдань. Не кажучи вже про те, що їм було лише по 13 років". Драко сказав. "Єдині, кого я знаю, хто точно може це зробити, - це Снейп, Дамблдор і Макґонеґел. І Люпин, інакше він не був би дуже хорошим вчителем чарів".

"Принаймні, вона мені більше не знадобиться, тож тиск, пов'язаний з її вивченням, зникне". Гаррі взяв миску з картопляним пюре і наклав собі на тарілку чималу порцію. Хоча б для того, щоб було чим зайняти руки. "Сьогодні ввечері ми отримаємо щура, і Сіріуса буде доведено, що він невинний. І Міністерство відкличе дементорів".

"Це не причина не вчитися, Гаррі". Герміона сказала суворо, і в її голосі прозвучало щось, що межувало з розчаруванням.

"Нехай Керес навчить тебе влітку". підхопив Драко. "Я впевнений, що в маєтку є дуельна кімната або щось подібне.

"Він не може, Драко. Він не може.

"Ймовірно, його вже позбавили чарівної палички; більшість чистокровних або Темних сімей знають, як це зробити, і активно позбавляють її своїх дітей. Мої батьки збираються зробити це для мене, коли мені виповниться 15".

"Гаррі, це правда? Твій слід затерли?"

Гаррі незручно посунувся з місця, де сидів на лавці. "Е... так. Керес зняв його з моєї палички на мій тринадцятий день народження".

Він скрутився калачиком на своєму сидінні, готуючись до того, що вона дорікатиме йому за порушення правил і за те, що він робить щось явно незаконне, але потім зробив подвійний дубль, коли вона запитала: "Як ти думаєш, він міг би зняти і мою теж? Було б чудово мати змогу попрактикуватися під час літніх канікул, а не лише вивчати теорію".

Спадкоємець Малфоїв дивився на неї так, ніби у неї проросла друга голова. "Хто ти і що ти зробила з Грейнджер?"

"Ой, та замовкни ти!"

"Можливо. У нього буде час, особливо якщо ти залишишся на літо". Гаррі сказав. "Я запитаю його про тебе.

"То я буду єдиним, хто все ще застряг з цим? Кляте диво." "Ще два

роки, Драко."

"Тобі легко казати, коли тобі не доведеться чекати, Герміоно!"

Не маючи настрою сперечатися, ворон запхав до рота виделку картоплі, а потім запитав: "Ми все ще продовжуємо, чи не так?"

Обидва його друзі обернулися, щоб поправити його з недовірливим виглядом. Так, наче ідея відступити зараз була просто сміховинною. "А чому б і ні, Поттер? Тільки не кажи мені, що лев засоромився".

"Я не злякався." Гаррі затягнувся. "Я просто хотів би знати, як ми плануємо переконатися, що Рон буде там, де нам потрібно. І як ми можемо бути певні, що Коростолюб буде з ним?"

"Закривавлений кіт - ось як ми дізнаємося, що пацюк у нього з собою. Візлі завжди носить пацюка з собою, навіть на уроках". Драко сказав. "У тебе ж є плащ, так?

"У моїй сумці. Ми обговорили, що нам потрібно взяти з собою. У мене не така вже й погана пам'ять."

"Я про це подбала". сказала Герміона, вказуючи на знайому постать Колліна Кріві, який саме прямував до місця, де сидів Рон. "Він зараз отримує листа від Хаґріда".

"Але це ж не від бовдура, правда? Ой!" Драко обернувся, щоб подивитися на Гаррі, який вдарив його по руці.

"Не називай Хаґріда бовдуром. Мені байдуже, що він тобі не подобається, Драко, але він мій друг!"

Сварливу відповідь спадкоємця Малфоя заглушила Герміона: "Ні, звісно, ні. Це ж від мене. Але Рон про це не знає". Вона сказала. "Він спуститься до хатини Геґріда на чай з кам'яними тістечками перед заходом сонця. А ми підстерігатимемо його в засідці, коли він це зробить; ми візьмемо щура і побіжимо до верби, що клекоче".

"А Керес і Сіріус візьмуть його звідти". Що швидше вони заженуть клятого щура в т а к у позицію, звідки він не зможе втекти, то краще все це вплине на Гаррі.

"Так. сказала Герміона, а потім опустила погляд на його тарілку. "Якщо все, що ти збираєшся взяти, це картопляне пюре, Гаррі, можеш хоча б з'їсти його, замість того, щоб штовхати його навколо?"

Драко не став чекати на його відповідь, вирвавши виделку з його руки і жбурнувши її в нього. Спонукаючи маленького крука звузити очі в м'який блиск. "Я можу сам себе прогодувати, дякую".

"Доведи."

Виделку повернули після короткої сварки, і вони провели решту вечері мовчки, Герміона спостерігала, як Гаррі майже машинально їсть, а Драко продовжував посилати йому погрозливі погляди. Вочевидь, він був готовий знову спробувати вкрасти виделку, якщо Гаррі зупиниться, не дочекавшись, поки тарілка буде чиста.

Замість того, щоб розійтися по своїх кімнатах, коли вечеря нарешті добігла кінця, трійця сховалася за статуєю і втиснулася під плащ-невидимку. Вони вилізли з-під нього лише тоді, коли опинилися за великим нагромадженням скель, між якими Ронові довелося б пройти, якщо він хотів потрапити до хатини Гегріда найкоротшим шляхом.

Визирнувши з-за однієї зі скель, холодний камінь притиснувся до його спини, Гаррі запитав: "Скільки у нас часу?"

За найближчим каменем він побачив, як Драко відкинув бліду голову назад, щоб подивитися на положення сонця. Важка вечірня пелена починала розтікатися по землі, наче плащ.
Понад тихим скрипом верби, що розгойдувалася неподалік, до нього долинув голос Герміони. "Ще пару хвилин". сказала вона. "Я бачу його."

"А щур з ним?"

"Хіба не ти щойно казав..." "Замовкни,

Поттер!"

Герміона зітхнула. Гаррі не треба було її бачити, щоб зрозуміти, що вона, мабуть, закочує очі. "Чесно кажучи, ви обидва! Так, пацюк у нього. А тепер тихіше, бо він нас почує".

Серце несподівано закалатало в грудях, Гаррі ще більше притиснувся до скелі і присів навпочіпки. Він чув Ронові кроки, що потріскували по розкиданих гілках, і

гравій, що засипав стежку. Щойно він збирався пройти повз, як Драко швидко схопився на ноги і різко гукнув: "Гей, Ласице!".

Рон зупинився на місці й обернувся в бік Драко. Не помітивши, як Гаррі вислизнув з-за каміння і почав наближатися ззаду. Намагаючись, щоб його кроки були безшумними. Щур сидів у нього на плечі і набагато краще, ніж Рон, орієнтувався в навколишньому середовищі, бо встиг помітити маленького крука і з розгону стрибнути в траву. Прямує до лісу.

"Короста!"

Рон спробував піти за своїм улюбленцем, але Драко тицьнув йому в обличчя вістрям чарівної палички. "Не рухайся!"

Гаррі схопився за падаючого щура, але не влучив. Потвора скочила на четвереньки і злетіла з дивовижною швидкістю, зважаючи на те, яка вона була стара і товста, і тільки Герміона **в с т и г л а** накинутися на неї так, що навіть Крукшанкс пишався б нею. "Ну ж бо! Нам треба дістатися до Халупи."

"Ми не можемо його покинути". Драко смикнув підборіддям Рона. "Він напевно знудить професорів своїм великим кривавим ротом".

"Ми візьмемо його з собою". Наставивши свою чарівну паличку на іншого хлопчика і намагаючись якнайкраще повторити командний тон Тома, Гаррі зажадав. "Ходімо!"

Рон кинув на нього обурений погляд, але зробив те, що йому сказали.

Зрештою, їм довелося оглушити дерево, щоб пролізти крізь його гілля, що розмахувало, і потрапити в тунель. Темний, вологий і вузький, він сильно тхнув землею та мулом і відкладав їх з а з р у й н о в а н о ю стіною. Дошки підлоги небезпечно скрипіли під їхньою вагою, коли вони перелазили через неї до халупи, що верещала.

"Що ви збираєтеся зі мною зробити?" зажадав Рон, стискаючи свою паличку і роблячи чудову роботу, щоб не виглядати таким переляканим, як він мав би, хоча його значно переважали в чисельності.

"Ми нічого тобі не зробимо. Нам просто потрібен клятий щур, Роне". Гаррі огризнувся, пославши істоті погляд, сповнений ненависті.

"Ну, - зажадав хлопчик, його обличчя почало червоніти, - що ти збираєшся робити з Коростою?"

"Це навіть близько не відповідає тому, на що заслуговує цей покидьок". прогарчав голос з дальнього кутка кімнати. Обличчя Рона втратило весь колір, якого набуло, щойно він побачив Сіріуса.

"Сіріус". Гаррі довелося трохи підвищити голос, щоб його почули над розпачливим писком пацюка. "Де Том?

Він не звернув уваги на вираз жаху, який Рон спрямував на нього, а також на

придушене: "Ти хочеш сказати, що знав? Ти збрехав нам! Ти збрехав... *твоєму душогубу Волдеморту?* "

"Ріддл, - сказав Сіріус, не зводячи з Рона несподівано пильного погляду, - скоро буде тут. Він переконується, що дементори не зможуть сюди наблизитися, навіть якщо пронюхають про мене. А поки що, - він підняв над Коростою схожу на вкрадену чарівну паличку, - давай подивимося, як..."

У дверях, що вели до зруйнованої зали, промайнула тінь, і голос вигукнув "expelliarmus!". Паличка вилетіла з рук Сіріуса і з гуркотом впала на підлогу на півдорозі через всю кімнату. Драко все ще тримав Рона на мушці, а Гаррі направив свою паличку на новоприбулого.

"Гаррі. Там стояв професор Люпин, виснажений, як завжди н а п р и к і н ц і місяця, і в заспокійливому жесті підняв руку, в якій не було чарівної палички. Гаррі уважно подивився на рухому карту Гоґвортсу, що була затиснута в ній. "Я не знаю, що він тобі сказав, що пообіцяв, але Сиріус Блек - дуже небезпечна людина. Він..."

"Мене звинуватили у вбивстві моїх батьків. Петтігрю. І Дамблдор знав про це; він залишив його в Азкабані на 13 років, щоб я пішов до своїх родичів-маґлів. Вони змусили мене жити в шафі під сходами, поки не прийшов лист про прийняття".

Драко кинув на нього недовірливий погляд. "*Що?"*

"Гаррі. Дитинча. Мені страшенно шкода, що тобі довелося пережити; я б прихистив тебе, якби міг. Твої батьки були моїми друзями. Але ти повинен зрозуміти, що тобі брешуть. Пітер Петтігрю мертвий".

"З усією повагою, професоре, - Гаррі вказав на щура в Герміониних руках. "Петтігрю ось тут.

"Ой!" зойкнула Герміона, коли пацюк вчепився зубами в її палець. Вона рефлекторно впустила звірятко, і воно, не гаючи часу, побігло до протилежної стіни.

Тіні закипіли і закружляли, а потім розійшлися навколо постаті Тома, коли він піднявся з-під них, ніби розбиваючи поверхню темної води. Його біла паличка піднялася, і тихе заклинання пролетіло через кімнату. Щур збільшувався в розмірах, поки не зник повністю. Натомість з'явився змарнілий чарівник, який зупинився на колінах перед Томом. Він дивився на Тома широкими водянистими очима, а потім кинувся вниз і почав цілувати поділ його мантії.

"Мілорде! Ви повернулися! Я до ваших послуг! І-."

Том люто вирвав свою мантію з рук іншого чоловіка, його обличчя перекосилося від огиди. "*Не чіпай* мене!" загарчав він, а тоді подивився на Сіріуса. "Я не для того викрав у тебе паличку, щоб ти міг кинути її через усю кімнату. Лови, Блек."

"Том. Гаррі пирхнув.

Сіріус зробив грубий жест у бік іншого чоловіка, перш ніж піти за ним. Очі брюнета перекинулися спочатку на Рона, що стояв, як скам'янілий, потім на Люпина, який, схоже, був приголомшений відкриттям, що Петтіґрю живий, і тим, хто він такий насправді,

до цього часу був відомий йому як Керес. "Тут на дві людини більше, ніж планувалося".

"Забути - це заклинання, яке існує".

Гаррі зухвалість викликала незадоволений погляд молодого Темного Лорда. "Так. І це, гадаю, необхідно для хлопця, але, можливо, не для твого професора. Поговоримо на зворотному шляху, Люпин". У його голосі не було й натяку на прохання; це явно не підлягало обговоренню.
Звернувши увагу на щура, він гаркнув: "Ану вставай, негіднику!".

Пітер на мить завагався, перш ніж зробити те, що йому наказали. Згорнувшись калачиком і тремтячи. Здавалося, він зрозумів, що не отримає жодної винагороди від чоловіка, який стояв перед ним.

"Зап'ястя разом, і покваптеся з цим. Коли я втрачаю терпіння, то звертаюся до Круціо". Він направив свою паличку на схрещені зап'ястя іншого чоловіка і змахнув нею у складному петляючому візерунку. "Incarcerus serpenti!" З кінчика палички вистрілило бліде світло, яке перетворилося на змію і обвилося навколо Пітера болісно тугими спіралями. ***"Не дай йому перетворитися."***

Переконавшись, що їхній в'язень не зможе втекти, Том показав жестом на тунель, яким вони пройшли. "Надворі вже стемніло, я не бачу сенсу гаяти час. Чим швидше ми повернемося до замку, тим швидше зможемо забути тих, кого треба забути". Він перевів погляд на Рона і блиснув своїми надто гострими зубами у жахливій посмішці. "Після вас, містер Уїзлі".

Поганий місяць

Не маючи власного вибору, Рон очолив шлях назад через тунель до халупи, що верещала, за ним ішли Драко і Герміона, а потім Пітер, який тримав Гарріну паличку, міцно встромлену в його хребет. Сіріус ішов по один бік від Люпина, час від часу кидаючи на нього сповнені надії погляди, а Темний Лорд - по інший; рухи більше нагадували примарне ковзання, ніж прогулянку, голова з лискучими кучерями була високо піднята.

"Гадаю, ти знайшов їх за допомогою мапи, яку маєш при собі?" Темний Лорд, Ріддл, як він пам'ятав, називав його, або просто Том, мав приємний голос. Низький, рівний і муркотливий. Такий, що його можна було слухати небезпечно довго. Такий, якому легко підкорятися, не задумуючись над цим. "Зізнаюся, я ще не роздивився його як слід, але це, безумовно, вражаючий витвір магії. Звідки він у тебе?"

"Він допоміг його зробити. Джеймс і я теж. І пацюк." Сіріус скривив губи в гарчанні, яке робило його надто схожим на свого божевільного кузена, що не сподобалося Люпинові. "Це карта мародерів".

А близнюки Візлі, звісно, використовували його для мародерства, поки він не спіймав їх і не конфіскував.

" *Ти* допоміг зробити це?" Ріддл тепер дивився на нього через нього. Брови підняті. Щось похмуро грайливе на його обличчі. "Ніколи б не подумав, що ти на таке здатен".

"Підарас!"

"Справді, шавко? Це все, на що ти здатен?"

"Зміїний язик!"

"Хм. Краще, але все ще середнячок."

"Тому що "Песиголовець" такий

оригінальний." Ріддл лише пирхнув і

похитав головою.

"Ви виглядаєте... дружелюбно". насторожено мовив Люпен.

"Загадки - це добре. Для змії." Сіріус буркнув. "Гаррі його обожнює. Ми домовилися терпіти один одного заради нього."

"Ти ж не збираєшся залишатися з ним, коли звільнишся? Він убив..."

"Мій колега вбив Джеймса і Лілі Поттерів. Я... ну, з минулого було б найпростішим

способом описати це. Я тут, щоб переконатися, що за моїм приреченим на загибель блукачем належним чином доглядають, оскільки він цікавий моєму Вічному, і знищити Волдеморта. Бо є тільки один спосіб

і мені не подобається, що він стоїть на моєму шляху. Тому я уклав своєрідне перемир'я з Дамблдором".

Послання про те, що "бігти до нього не принесе тобі ніякої користі", було гранично ясним.

"Я не збираюся стверджувати, що погоджуюся з ним у всьому, але він має кращі ідеї, ніж той божевільний зі зміїним обличчям. І я не збираюся повертатися до Дамблдора після того, як він залишив мене там".

"Давайте відкладемо цю розмову на потім, джентльмене". Молодий Темний Лорд жестом показав на слабке світло, що виходило прямо перед ними. "Ми наближаємося до кінця тунелю".

Том випередив їх на кілька кроків, щоб іти поруч з Гаррі. Поклавши руку йому на плече, вони почали підніматися сходами.

Верба все ще була приголомшена, злегка здригаючись під дією заклинання і ледь чутно шелестячи вузьким листям. Замок чорнів вдалині, каміння виблискувало під слабким світлом свічок у вікнах і сріблястим сяйвом повного місяця, що просочувалося крізь розріджені хмари над головою.

Зненацька Люпен згадав, що забув зробити, поспішаючи за маленькою групою учнів у тунелі. Він спробував відступити назад у темряву тунелю, але хмари розійшлися раніше, ніж він встиг, і місяць виплив на поверхню.

Усі семеро здивовано обернулися, коли позаду них пролунало низьке гарчання. Очі Гаррі розширилися, побачивши, як перелякане обличчя чоловіка починає перетворюватися на щось дике. Губи відтягнуті назад над гострими зубами. Морда висунута вперед.

"Чорт забирай", - почув він тривожне шипіння Драко. "Він перевертень!"

"В-він забув свій вовчий аїр!" Пронизливого писку їхнього бранця було достатньо, щоб підштовхнути Тома до руху. Молодий Темний Лорд схопив маленького крука за загривок і майже штовхнув його вперед.

" *Біжіть до замку! Вперед!"*

Нікому з них не треба було казати двічі. Гаррі ледве втримався, щоб приєднатися до Тома, який тримав іншого чарівника на відстані витягнутої чарівної палички, коли вони бігли. Вони здолали лише половину шляху до першого похилого пагорба, коли на них накинувся вовк. Млявий і худий, з довгими кінцівками, що закінчувалися чимось надто людським, щоб їх можна було назвати лапами. Хребет різко випирав н а спині, оскільки він біг на четвереньках.

Том опинився на його шляху ще до того, як він встиг накинутися. Темні крила здійнялися в обидва боки, не даючи звірові ухилитися від нього. Трава навколо скрутилася під силою зустрічного холоду, коли він пронісся через територію. Темна постать кинулася зліва і вдарила вовкулаку в бік. Велика чорна собака котилася разом з ним до найближчої лінії дерев Забороненого лісу. Гавкаючи і гарчачи один на одного, вони бігли.

"Сіріус!" Гаррі без роздумів кинувся за ними обома. Ігноруючи крики Тома повернутися і ухиляючись від дементора, що стрімко з'являвся в нічному небі. Дедалі більше дементорів починають пікірувати і кружляти в повітрі, відрізаючи старшому чарівникові можливість переслідувати його і змушуючи залишатися позаду і захищати інших; жоден з них не може сам накласти на себе закляття Патронуса.

Дерева ще ніколи не виглядали так грізно, як зараз, земля, в к р и т а корінням, пронизана морозом, а всередині нього наростав страх. Слабкий пронизливий дзвін у п о т и л и ц і швидко переріс у крики та шиплячі вимоги. Відбитки лап і плями крові вкривали моховиту землю. Попереду він побачив ще більше темних фігур у капюшонах. Вони налітали і пікірували, наче зграя хижих птахів.

Ліс розступився і ледь не перекинув Гаррі через невеликий насип, що **с п у с к а в с я** до скелястого берега озера. Вода повністю замерзла. Від вовкулаки не було й сліду; мабуть, його відлякала зграя дементорів. Сіріус скинув форму похмурого пса і тепер лежав на березі, зім'ятий, беззахисний і вкритий ранами.

Продираючись уперед, відчайдушно долаючи п'ядучий холод, він підняв чарівну паличку і порився у своїх спогадах.

Плюшева прохолодна трава під ним. Тихе шипіння хвиль поблизу. Небо, всипане зірками, що виблискували сріблом на тлі темряви. Тепло Тома, який показував йому сузір'я та розповідав стародавні історії; його голос був більш ніж чутний, коли він прикладав вухо до його грудей.

"Expecto patronum!" Але нічого не сталося. Дементори почали звертати на нього увагу. Гаррі відступив на кілька кроків, несамовито тремтячи від холоду, і навмання вихопив ще один спогад.

Більшу частину вечора він порпався в різних книгах, що зберігалися в бібліотеці Слизеринського маєтку, і нарешті заснув в одному з численних крісел, якими був заставлений весь простір. Він ледь прокинувся у майже непроглядній темряві, відчуваючи, що його обережно підняли. Слабке сяйво майже догорілого вугілля кидало моторошні відблиски на красиві риси обличчя Тома. Його кучері торкнулися щік, коли він рефлекторно сховав обличчя на вигині шиї. Заспокійливий аромат м'яти приніс із собою відчуття безпеки, до якого він сумнівався, що коли-небудь зможе звикнути.

"Expecto patronum!" Слабкий клаптик сріблястого диму. Дементор відсахнувся, але лише на мить. Руки піднялися, щоб дотягнутися до нього, коли він відчайдушно пронизував власну голову.

На вузьких кам'яних сходах було темно, тому важко було розгледіти риси його обличчя, але вони стояли досить близько одне до одного в обмеженому просторі, і Гаррі знав, що його щелепа с т и с н е т ь с я, а кулаки стиснуться. Якби він доторкнувся до нього, то виявив би, що його тіло н а т я г н у т е тугіше, ніж тятива лука. Але він не доторкнувся. Замість цього він підняв голову і подивився в сині очі, в яких було стільки емоцій, що вони майже злилися з навколишніми тінями. "Втратити тебе? Я боюся."

" *Expecto Patronum!" Сліпучий* спалах срібла вибухнув на кінчику його палички,

прокотившись по замерзлому озеру, як вибухова хвиля, і відкинувши дементорів геть. Гаррі несамовито закліпав очима, мружачись від блиску, і врешті-решт зміг розгледіти

товсті котушки і рогату голову василіска, коли він здійнявся на ноги і погнав істот під навіс над головою.

Слабкість прокотилася крізь нього, як приливна хвиля. Масивна змія, що хрускотіла і шипіла на застиглих дияволів, навіть коли вона потьмяніла, а потім підморгнула. Його коліна перетворилися на пісок, коли він опустився на берег поруч із Сіріусом. Очі важкі. Дементори знову наближаються.

Останнє, що побачив Гаррі перед тим, як втратити свідомість, була сяюча форма патронуса Тома, що проносилася низько над головою.

Коли він прокинувся, крізь вікна лікарняного крила лилося сонячне світло. Перед очима пливло розмите зображення стелі. Примруживши, він потягнувся до тумбочки і почав наосліп шукати свої окуляри. Кінчики пальців тільки встигли почистити дротяну оправу, як вони зникли з його поля зору. Тихе зітхання пролунало з боку ліжка.

"Ці процедури так і не змогли повністю вилікувати твої очі; мабуть, якісь пошкодження залягли надто глибоко". Тоді Том надів окуляри на обличчя. Усміхаючись, він несамовито кліпав, намагаючись відрегулювати зір. "Після того, як ти влаштував мені пекло через те, що я перенапружувався, тобі пощастило, що я не такий дріб'язковий, як люди люблять стверджувати".

"Де Сіріус? Він...?"

"З шавкою все гаразд". Том відмовився від стільця і вмостився на краю ліжка. Притулився спиною до рами позаду себе. "Його забрали на тимчасове утримання в міністерство, поки справа не вирішиться. Він же формально втік з в'язниці. Не кажучи вже про те, що бути незареєстрованим анімагом незаконно. Влітку його судитимуть, але це лише формальність".

"Йому не доведеться повертатися?"

Том похитав головою. "П'ять років мінімального рівня безпеки - це термін за те, що він не був зареєстрований. Він відсидів свій термін і навіть більше".

Гаррі розслабився, зітхнувши. Притулившись до старшого чарівника. Том трохи посунувся, щоб краще підтримати його, і простягнув руку, щоб погладити по волоссю. "Як довго я був без свідомості?"

"Ну, все сталося вчора ввечері, а зараз день. Тож не так вже й довго". Том сягнув рукою до халата і витягнув шоколадку. "Люпин попросив мене дати тобі це, коли ти прокинешся".

"Вони зникли?" Гаррі розірвав обгортку і надкусив шоколад всередині.

"Дементори?" перепитав Том. "Так. Дамблдор протягнув Фаджа через весь поверх і змусив його особисто позбутися цих речей".

"А потім ви повісили його на найвищій вежі замку за пальці ніг?" Він розсміявся. "Якби у світі існувала справедливість, я б так і зробив".

"Дамблдор тобі не дозволив?" Том хмикнув. Гаррі надувся в передню частину мантії свого душогуба. "З ним не весело."

"Ні. Ні, це не так." Молодий Темний Лорд погодився. "Петтігрю в камері. Герміона і Драко складають іспити, з яких тебе звільнили, але вони прийдуть до тебе, як тільки закінчать. Рональд був вибірково забутий і перебуває зі своєю сім'єю; гадаю, Макґонеґел мала незавидне завдання повідомити їм, що їхній 12-річний улюбленець, який спав в одному ліжку з двома їхніми синами, насправді був дивним чарівником, який здав своїх друзів Волдеморту і вбив кількох маґлів. Гадаю, це досить сильний шок".

"Так, я теж так думаю. Гаррі промовив досить сухо, коли двері лікарняного крила відчинилися, і з'явилася місіс Візлі, а за нею містер Візлі, близнюки і Джіні, яка зупинилася, як укопана, побачивши Тома.

"Керес. Містер Візлі підійшов до нього, коли місіс Візлі смикнула Гаррі вперед у майже до болю міцні обійми. Том відповів на запропоноване рукостискання, підводячись зі свого місця на ліжку. "Дякую вам. Ми б ніколи не здогадалися".

"Я б теж не знав, якби Блек не сказав мені. Це йому ти маєш бути вдячний, Артуре."

"Собаку?" Том кивнув. "Ти знав? Що він...?"

"Анімаг? Так. Я особисто вирушив на його пошуки після того, як стаття про його втечу була опублікована в *The Daily Prophet,* знаючи, що він був або важливою річчю в житті Гаррісона, або загрозою для його знищення".

Інший чоловік насторожено подивився на нього. "Ти говориш так, ніби вбивав раніше".

"Думаю, я промовчу про це, якщо ви не проти", - сказав він. Він сказав. "З Роном все гаразд? Сподіваюся, він не дуже образився через те, що його ледь не пограбували через щура".

"З ним все буде гаразд. Мінерва хотіла поговорити з ним трохи".

"Приємно чути". Він перевів погляд на ліжко. Гаррі вдалося звільнитися від відьминої хватки і тепер він розмовляв з близнюками. "Малий". Менший чарівник подивився на нього. "Я мушу піти й поговорити з професором Люпином і директором школи. Я повернуся, як тільки закінчу, і, якщо хочеш, якщо мадам Помфрі дозволить, я можу забрати тебе до маєтку раніше".

Колись Гаррі боявся літа, бо воно означало повернення до злиднів Прівіт-драйву. Тепер же воно означало ще кілька дорогоцінних днів наодинці з Томом. Гаррі кивнув.

"Тоді я заїду до вежі, щоб спакувати твої речі. Як тільки закінчу свою зустріч."

Гаррі зрозумів з виразу Гарріного обличчя, що він так само нетерпляче хотів відпустити Тома, як і Том хотів піти, але, незважаючи на це, змусив себе вийти з лікарняного крила і пройти по кривих коридорах замку.

Кабінет професора Захисту від темних мистецтв все ще стояв на тому ж місці, що й

тоді, коли він сам був студентом, але Том виявив, що він майже повністю роздягнутий, коли

прибув. Люпин стояв на протилежному боці столу від Дамблдора, вовтузячись зі стосом папок перед собою.

"А, Томе. Ось ти де."

"Я мусив чекати, поки Гаррі прокинеться, сер". Він говорив розмірено і ввічливо. Як завжди, коли мав справу зі своїм найменш улюбленим професором. "Він і так пережив достатньо, щоб прийти до тями наодинці і розгубленим у лікарняному крилі".

"Відданість, яку ти відчуваєш до Гаррі, справді надихає, Томе. Це обіцяє тобі хороші

перспективи". Він ледве стримався, щоб не розсміятися. "Чому я тут, Дамбльдор?"

"Тому що мене... відпустили. За наполяганням міністерства."

"Через те, про що ти не просив і що не можеш контролювати?" Контролюйте кількість обурення, яке він вкладає в свій тон, щоб він був достатньо сильним, щоб у нього можна було повірити. Звузьте його очі і стисніть щелепу. "Тобі є куди йти? Інше джерело доходу?
Ти ж не викинеш його на вулицю, Альбусе! Не через Корнеліуса Фаджа!"

"Він зробив для мене більше, ніж я можу віддячити. Я не можу просити від нього більшого". Люпин відмовився зустрічатися поглядом з обома чоловіками.

"Ласкаво просимо до мого маєтку. Принаймні, поки не закінчиться судовий процес. Думаю, Блек захоче взяти вас під свою опіку." Милосердя? Ні. Хоча під це підійшло б досить добре. Ну, може, не для Дамбльдора. А якби він зміг поступово перетягнути його на свій бік, то на одного солдата, якого Світло могло б кинути на нього пізніше, стало б на одного менше. "Я знаю, як це. Коли тебе піддають остракізму через те, що ти не такий, як усі. Коли тебе вважають монстром за те, що ти не можеш зупинити. До того ж, Гаррісон тебе любить".

"Це щедра пропозиція, Керес. Чи... мені називати тебе Томом?" Здавалося, Вовк остерігався брати від нього що-небудь. Розумно з його боку, насправді, оскільки все це мало свою ціну.

"Тому добре в такій компанії". Компанії, яка знала.

Він знову почав возитися з папками, що лежали перед ним. "Як я вже сказав, це щедра пропозиція. Просто..."

"Що я той, ким був Волдеморт?" Зморшок, який зробив інший чоловік, сказав достатньо. "Подумай про це. Тобі не потрібно відповідати зараз". Знову перевівши погляд на Дамблдора, він запитав: "Йому дозволять залишитися у своїй кімнаті до кінця семестру?" Директор кивнув. "От і добре. А тепер перейдемо до того, навіщо ми тут зібралися?"

"Оскільки Ремус більше не може викладати, Северус буде заміщати його на заняттях, що залишилися. Але наступного року мені знадобиться новий професор. І, відверто кажучи, Томе, я втомився втрачати своїх підлеглих через прокляття, яке наклав на цю посаду твій колега". Дамблдор сказав. "Я хотів би запропонувати тобі цю посаду на постійній основі.

"Я не бачу причин відмовлятися". Том не зміг приховати свого щирого здивування, яке прозвучало в його голосі. "Зрештою, викладання - це єдина кар'єра, яку я дійсно розглядав. І це була посада, яку я хотів би отримати найбільше з усіх інших". Його темні очі впали на стос папок. "Я так розумію, це для мене?"

"Мої плани уроків на цей рік. Разом з нотатками щодо будь-яких проблем чи особливих вимог до кожного учня". Люпин штовхнув їх уперед. Довгі пальці Тома обхопили стос папок і підняли їх. "Я подумав, що вони стануть у пригоді".

"Я обов'язково детально прочитаю їх і чекатиму на твою відповідь". Він знову подивився на Дамблдора. "Якщо ми закінчили?" Отримавши кивок від іншого чоловіка, він розвернувся і вихором вилетів за двері.

Коли він пішов, Люпин глянув на директора. "Ви справді думаєте, що він може змінитися?"

"Його цілі та прагнення? Ні. Том дуже схожий на свого далекого предка в тому, наскільки міцно він прищепив собі амбіції". Дамблдор сказав, щось майже сумне у блиску його очей за напівмісячними окулярами. "Найкраще, на що ми можемо сподіватися, Ремусе, це на те, що він зможе змінити свої методи".

У позіхаючій тиші, що настала після виходу другого чарівника, Люпин виявив, що не дуже в це вірить.

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!